

קובץ שופר הזוהר

כרך טז

ובו ספר ספורי הזוהר

יצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש תובב"א
חשוון תשע"ג

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
 האדמו"ר מהאלמין
 חיבר למעלה ממאתן ספרים
 על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
 רחוב בר יהודה 50
 בת ים יצ"ו ארץ ישראל
 טל: 0527651911

המשיח מחכה שנלמד זהר הקדוש

"והמשכילים יזהירו בזהר הרקיע", כך אומר משה רבנו עליו השלום לרשב"י זע"א: "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר... ובגין דעתידין ישראל "למטעם" מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי". פרוש: משום שעתידים ישראל לטעם מאילן החיים שהוא ספר הזהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים (רעיא מהימנא פ' נשא דף קכד: רמ"ק)

אליהו הנביא זכור לטוב ירד מן השמים עם פמה חילין על גשמות וכמה מלאכים סביבו ושכינתא עלאה עטרא על בלהו [ושכינה עליונה היתה עטרה על כל הנשמות]... ואמר לרשב"י: רבי רבי... ואמר אליהו הנביא לרשב"י: וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך, פד יתגלי לתתא בדרא בתראא בסוף יומיא... פרוש: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החבור שילך [שיהיה להם מזון ותקון הנפש ע"י למוד הזוה"ק] כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים [קרוב לביאת משיח], ובשביל למוד הזוה"ק יתקיים מה שכתוב "וקראתם דרור בארץ לכל יושביה" - פרושו, שיבוא משיח צדקנו ויתקע בשופר גדול לחרותנו בב"א (תיקו' תי' ו' - הגר"א ובל"ר). - לשון הכפסא מלך: ועל זה הלמוד אמר הקב"ה (ברכות ח ע"א), שנגחשב כאלו פדאני לי ולבני מהגלות. - ובמקדש מלך אמר: כי כמה מעלות טובות יש למשתדל בלמוד פרוש מאמרי רבי שמעון בן יוחאי, ואין קץ לגדל שפרו, ואשרינו ומה טוב חלקנו אם נזכה לעזר ולקרוב ביאת משיחנו, כי כך גזר הבורא יתברך שלא יתגלה ויהיה גנוז ספר הזהר הקדוש עד סוף הימים שבזכותו יבוא הגואל, כי סגלה זו בו דוקא ולא בזולתו, עכ"ל.

ספר
ספּוּרֵי הַזֹּהַר

מְלַקֵּט מִכָּל סִפְרֵי הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ
לְתַנּוֹת הָאֱלוּקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיַּע"א
עִם תְּרַגּוּם לְשׁוֹן הַקּוּדֶשׁ

יוֹצֵא לְאוֹר בְּהוֹצָאָה שְׁלִישִׁית עַל יָדֵי
"מִכְּעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"
בַּעִיָּה "ק בֵּית שְׁמַשׁ תּוֹבֵב" א,
חֲדָשׁ תַּמּוּז תַּשַּׁע"ב לִפ"ק

**מפעל
הזוהר
העזרא**

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

**מחפשים תורמים להדפיס
מאות אלפים עד 15
מיליון של תיקוני זוהר
"תיקון מג"
לחלקם ל-15 מיליון
יהודים בחינם.
התורמים משלמים ישר
לדפוס!
ובתוך כמה ימים מקבלים
הסחורה בע"ה.
האם יש מחשב שיוכל
לחשבן את הזכות
הגדולה שיכולים לזכות
בכסף קטן?**

לפרטים: 052-7651911

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי
'מקראי אור'
052-7615936
yoel32@neto.net.il

הַקְדָּמָה

ספורים נפלאים, מלקטים מכל ספרי הזוהר הקדוש, להתנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי עם תרגום ללשון הקודש, ותועלת היצא מקריאת ספורי קדושי עליון מלאכי אלוקים, משה רבנו, אליהו הנביא, ורבי שמעון בן יוחאי, ורבי אלעזר בנו, וכל החבריא קדישא זיעובי"א, הלך המה מאירים לבות בני אדם ברשפי אש שלהבת י-ה להתחזק ולבטח ביוצרינו ובוראנו, ולכסוף ולהשתוקק ולהתגעגע עד פלות הנפש, להתדבק באדון כל יצורים מלך מלכי המלכים הקב"ה, וכל אשר בשם ישראל יבנה, יחרט וילפת להיות לו לעזר ולסעד, להיות חבר לכל אשר חפץ, להגדיל תורה ולהפיץ יראת ה' ואמונתו בעולם וישמעו העם ויראו.

ובזכות לימוד וקריאת ספורי הזוהר הקדוש בשבת קודש, שכל שנה בשבת קודש שנה 28.000 שנה תורה, ושעה בשבת קודש שנה מאה מליון שנה תורה, יגן עליו ועל כל משפחתו ועל כל עם ישראל.

ועל ידי לימוד הזוהר הקדוש נזכה להתחזק ולבטח ביוצרינו ובוראנו ולכסוף ולהשתוקק ולהתגעגע עד פלות הנפש להתדבק באדון כל יצורים מלך מלכי המלכים הקב"ה.

זכות כל התנאים הקדושים הנזכרים בזוהר הקדוש יעמוד לנו שלא ימוש ספר התורה, ולא תפוג יראת ה' באהבתו, ונזכה לעבוד את בוראנו בכל לבבנו, אנו וזרעינו וזרע זרענו עד ביאת גואלנו בב"א.

ובכמה דקות שלומד וקורא יכול להפך הכל לטובה ולהיות מבני עליה, לזכות ל"עין לא ראתה אלקים זולתך יעשה למחפה לו", ויטהר נשמתו ויזכה למעלות עליונות בידיע מדברי האריז"ל.

וכל אחד יעורר את חברו שילמד ויקרא, וזה רק כמה דקות ביום, ועל ידי זה יזכה לתענוגי גן עדן ועולמות הנצח, ויבין את כל דרכי ה' יתברך שמו, ויזכה לשכר הגדול על כל דקה ודקה שאומר ולומד ספורים אלו, שהלומד זוהר הקדוש שעה אחת בחול כמו מאה אלף שנה של תורה, ובשבת, כמו מאה מליון שנה תורה, (כפא מלך, הרי"ח הטוב, אורחות צדיקים, אבות דרבי נתן), ובלמוד בעשר דקות יעלה לו: בחול כמו 1,666 שנה תורה, ובשבת: יזכה ל- 166,666 שנה תורה.

ובספר המדות (אות משיח) הצדיק הקדוש רבי נחמן מברסלב זי"ע אמר: על ידי ספורי מעשיות של צדיקים ממשיכים אורו של משיח בעולם, ודוחה הרבה חושך וצרות מן העולם.

וידוע מאמר הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, "כל מי שמספר בשבחי צדיקים כאילו עוסק במעשה מרובה (שבחי הבעל שם טוב), ובפרט אלו שלומדים זה"ק הם עוסקים במעשי מרובה ממש.

וברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה" כי על ידי שתזכה לחברך כל שכרו הולך גם אליך, ואם בזכותך יתארגנו עשר יהודים הלומדים זהר הקדוש, אין לשער את גודל זכייתך, ובפרט שבזהר הקדוש (פ' ויצא קס"א). כתוב, שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ופידוע כל עשרה ביה שכינה שריא, ובכך מחשבים לך כל מגנין יהודים פמו אלף. ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מקד בודאות! ובדאי תזכה לאריכות ימים.

ובחלוקת הספר הזה אתה מזכה את כל ישראל, וכתב הגר"א במשלי (י"ב, י"ד), [ובמהרח"ו שער הגלגולים, ובאזהב ישראל פרשת קרח] גודל הזכות שיש למזכה הרבים ומוכיח את חברו, שאם שמעו, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמעו, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לזקח ממנו את חלק הגיהנום שלו. ובזהר (פ' תרומה כ"ט ע"א), אמרו, שצריך האדם למרדף בתר חיביא ולמזכה להו כמאן דרדיף בתר, חייו, עכ"ל. ובלי שום ספק אם כל היהודים מנער ועד זקן ובפרט תינוקות של בית רבן בהבל פיהם הטהור יאמרו תפלות אלו כל יום, נזכה לפתח את השער לאליהו הנביא זכור לטוב שיבוא ויבשרנו, ותבא יבוא משיח צדקנו ויגאלנו, ברחמים במהרה בימינו אמן בן יהי רצון.

ועל ידי ספר זה שיהיה יד הכל ממשמשיך בו, יזכו ללמד וללמד לשמור ולעשות ולקיים. והוא יסוד גדול שבו ימצאו אדמורי"ם רבנים, מגידי שעור וראשי ישיבות, מלמדים ומחנכים ילדי ישראל הטהורים, וכל איש ישראל, את הדרך אשר ילכו בה, ואת המעשה אשר יעשון.

תַּכּוֹן הָעֲנִיּוּנִים

- רַבִּי פִּינְחָס בֶּן יֵאִיר הוֹלֵךְ לְקַבֵּל אֶת פְּנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי בְּצֵאתוֹ מִן
הַמְּעָרָה..... יא
- עֶסֶק הַתּוֹרָה בְּדֶרֶךְ..... יב
- דִּינוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא..... יג
- חֻמַּת הַחֻטָּאִים הַגְּלוּיִם..... יג
- הָרִי אֶרְרֹט..... יד
- כִּי הִשְׁחִית כָּל בֶּשֶׁר אֶת דְּרָכּוֹ..... יד
- אִם יִסְתֵּר אִישׁ בַּמִּסְתָּרִים..... טו
- סִגְלַת הַקְּרֻבִּימוֹת..... טז
- עוֹנְשׁוֹ שֶׁל מִי שֶׁאִינוֹ נוֹטֵל יָדָיו כְּרֵאוֹי..... יז
- מַעֲלַת לַמּוֹד תּוֹרָה לְשִׁמְחָה..... כא
- פְּטִירַת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַגָּדוֹל..... כב
- בְּטוֹל הַמַּגְפָּה עַל יְדֵי אֲמִירַת הַקְּטָרֶת..... כט
- סִפְרוֹ שֶׁל אָדָם הָרֵאשׁוֹן..... ל
- פְּרִיצִים הָרֵאוּיִים לְהַכְנִס לְעוֹלָם הַבָּא..... לג
- רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הֵלֵךְ לְרֵאוֹת אֶת רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי רַבּוֹ..... לג
- חֲדוּשֵׁי תּוֹרָה..... לג
- צִעְרוֹ שֶׁל רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֶרְךָ עַל אוֹרֵךְ הַגְּלוּת..... לד
- זְכוּת הַתּוֹרָה..... לה
- בְּעַת הַגְּאוּלָּה הִ' יֵאִיר בְּהַדְרָגָה..... לט
- כַּחוֹ שֶׁל קִטּוֹר הָעֶשֶׂן שֶׁל הַקְּרֻבָּן..... מ
- דוֹד מַלְכָּא חַי וְקַיִם..... מ
- אֶרְךָ יָמִים בִּימֵינָה בְּשִׂמְלָה עֶשֶׂר וְכָבוֹד..... מב
- בְּזָכוֹת מַחִילָה לְמִי שֶׁהִרַע לוֹ..... מד

מו .....הווי דין את חברך לכף זכות
 מז .....בפטירת רשב"י נסתמו מעינות החכמה
 נ .....הכרזת זמנו של האדם
 נג .....רבי שמעון הציל את רבי יצחק מפלגת הפנות
 נז .....חלומו של רבי יהודה סבא
 נז .....גודל מעלת עסק התורה
 ס .....שליחות הנחש
 סג .....מיתת המקטרגים
 סד .....עצירת גשמים
 סו .....גזרת רבי יהושע
 סו .....חמר היסח הדעת מדברי תורה
 סז .....גודל מעלתו של רבי שמעון בר יוחאי
 עא .....רשב"י עוסק בסודות התורה בליל שבועות
 עה .....סבת רעידת האדמה
 עה .....יתמות רוחנית
 עו .....אבנים וקורות הבית מעידים על האדם
 עח .....לך אכול בשמחה לחמך ושתה בלב טוב ויין
 עט .....בלב אחד
 עט .....שמחת הפלאכים העליונים
 עט .....סוד שינת דוד הפלך
 פא .....תפלה על המזונות לפני הסעודה
 פה .....חכם העשבים
 פח .....הצלה מדרך מסכנת
 צה .....זכות המילה
 צז .....מי שנפרד מרבי שמעון, כאלו נפרד מהכל
 אין עולם אלא לאותם חברים שמשתדלים בתורה ויודעים נסתרות התורה
 קא .....
 קז .....ישראל נקראו קדש
 קח .....בזמן שהיו ישראל בארץ הקדושה, היה יורד להם מזון ממוקום עליון

קי	דְּבַרֵי תוֹרָה בְּדֶרֶךְ
קטו	הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְגַלֶּה עֲמָקוֹת וְנִסְתָּרוֹת
קיז	נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוֹם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל זוֹהַר
קכא	מַעֲשֵׂה בְּעֵשִׂיר שֶׁהַחֵל לַעֲסֹק בְּתוֹרָה
קכה	מַעֲלָתוֹ שֶׁל הַצְּדִיק
קלג	תְּקִיעַת שׁוֹפָר בְּכּוֹנֵה
קלה	כָּל הַצְּדִיקִים פּוֹגְשׁוֹת נְשָׁמוֹת שֶׁל צְדִיקִים לְפָנֵיהֶם לְהַצְלֵתָם
קלו	עַיִן רַעָה
קלו	מַעֲלַת לְמוֹד הַתּוֹרָה
קלז	חֲמוּרוֹ שֶׁל רַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֶאֱיר
קמג	דוּרוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן
קמד	אֵין לְנֶהֱגַ בְּזִיוֹן בְּשִׁמְשֵׁי ה'
קמה	בַּעַל מוֹם אֵינוֹ נֶאֱמָן
קמו	מַעֲלַת הַשַּׁבָּת
קמז	צְדָקָה תַּצְוִיל מִמּוֹת
קמט	אַהֲבַת ה' לְיִשְׂרָאֵל
קנג	שְׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ כָּל אַהֲבֵיהָ
קנד	הַדְּבֵק בְּקַבְ"ה מְקַיֵּם עוֹלָמוֹת
קנה	הַתְּשׁוּבָה מִתְקַנְתָּ הַכֹּל
קנו	טוֹב עַיִן הוּא יְבָרֵךְ
קנו	וְנִדְעָה נִרְדְּפָה לְדַעַת אֶת ה'
קנז	הָרִי קָרְדוּ
קסא	מַעֲשֵׂה הַיְנוּקָא
קעה	רַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֶאֱיר בָּא בְּדַמּוֹת צַל לְמָקוֹם בּוֹ לָמַד בְּחַיָּו
קפה	הַצְּלָתוֹ שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר מֵהַשׁוּדָדִים
קפו	רַבִּי יוֹסִי מְסַפֵּר מַה שֶׁרָאָה בְּעוֹלָם הָעֶלְיוֹן
קפז	מְסִירוֹת נִפְשׁוֹ שֶׁל רַבִּי יוֹחָנָן לְלַמּוֹד הַתּוֹרָה
קפח	פְּרִישׁוֹת מֵהָעוֹלָם הַזֶּה
קפח	דְּבַרֵי תוֹרָה בֵּין הַחֲכָמִים בְּחַתוּנָתוֹ שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר

ר' חייא בר אבא הוה הולך בדרך והיה צמא לשותות קצג
 סעודת הרשב"י ביום שירדה נשמה גדולה לרבי אלעזר בנו קצג
 מעשה ברבי זירא שפגע בערבי אחד קצד
 מעשה בנכדו של רבי חייא הגדול קצה
 מעשה ברבי יהושע בן לוי שנצל מן המזיקין קצט
 מעלת היין רג
 שער הגיהנם רג
 פגישת רבי אלעזר בר רבי שמעון עם אליהו רד
 מעשה ברבי שמעון שראה עולם חשוף ואפל רה
 בכיותיו של רבי אלעזר רז
 המתעסק בתורה לשמה, כשהוא ישן בלילה, מראין לו דברים העתידין להיות ריג
 גלוי ספר ישן במערה ריד
 רבי שמעון התחבא במערה עם בנו ריח
 מעשה באדם שהתארח אצל רבי ברכיה רכז
 כוכבי בקר המרתתים מיראת אדונם רכט
 מעשה ברבי בון רלז
 עוד מעשה ברבי בון רמז
 עוד מעשה ברבי בון רמט
 קבורת אדם וחוה רנה
 מעשה ברבי כרוספדאי שחלה רנה
 רב הונא מעניש אשה שהזיקה לבני אדם רס
 אפילו הריקנין שבשאר מלאין תורה ומצות כרימון רס
 הן מזכה את האב רסא
 מעשה ברבי פרחיא רסד
 במעשה חרבן בית המקדש עדר

פּרָק א'
פּרָשִׁיּוֹת
בְּרֵאשִׁית - שְׁמִינִי

סְפוּרֵי הַזֹּהַר

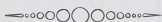

תָּכֵן עֲנִינִים

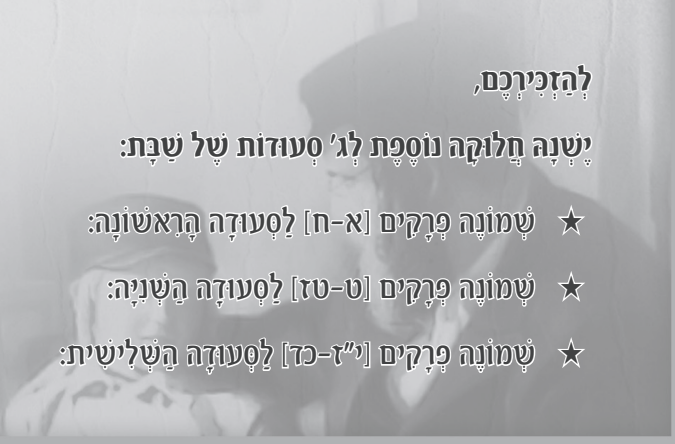
- רַבִּי פִּינְחָס בֶּן יֶאֱזֵר הוֹלֵךְ לְקַבֵּל אֶת פְּנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי
 בְּצֵאתוֹ מִן הַמְּעָרָה ..... יא
- עֶסֶק הַתּוֹרָה בְּדַרְךְ ..... יב
- דִּינוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא ..... יג
- חֻמַּרְת הַחֲטָאִים הַגְּלוּיִם ..... יג
- הָרִי אֶרְרֹט ..... יד
- כִּי הִשְׁחִית כָּל בֶּשָׂר אֶת דְּרָכָו ..... יד
- אִם יִסְתֵּר אִישׁ בַּמִּסְתָּרִים ..... טו
- סְגֻלַּת הַקְּרִבָּנוֹת ..... טז
- עוֹנְשׁוֹ שֶׁל כִּי שָׂאִינוֹ נוֹטֵל יָדָיו כְּרֵאוֹי ..... יז

להזכירכם,

יְשֻׁנָּה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לַג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים צה-קכב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

רבי פינחס בן יאיר הולך לקבל את פני רבי שמעון בר יוחאי בצאתו מן המערה (זוהר ח"א יא ע"א)

רבי פינחס היה מצוי לפני רבי רחומאי בחוף ים כנרת, ואדם גדול וקשיש ימים היה, ועיניו פסקו מלראות. אמר לרבי פינחס, ודאי שמעתי שליוחאי חברנו יש מרגלית אבן טובה, והסתפלת באור המרגלית ההיא שיוצא כאור השמש מנרתיקה והאירה את כל העולם, ואותו האור עמד מן השמים לארץ והאיר את כל העולם עד שישב עתיק הימים וישב על הכסא כראוי. והאור ההוא כלל הכל בביתך, ומהאור שנכלל בביתך יצא אור דק וקטן, ויצא החוצה והאיר את כל העולם. אשרי חלקך. צא, בני, צא, ולך אחר המרגלית ההיא שמאירה את כל העולם, שיהי השעה עומדת לך.

יצא מלפניו ועמד להכניס לאניה ההיא, ושני גברים עמו. ראה שתי צפרים שהיו באות וטסות על הים. הרים להם קול ואמר: צפרים צפרים, שאתן טסות על הים, הראיתם את המקום ששם בר יוחאי? השתקה מעט, אמר: צפרים צפרים, לכו והשיבו אותי. פרחו והלכו. נכנסו לים והלכו להן. עד שיצא, הנה אותן צפרים באות, ובפי אחת מהן פתקה אחת, וכתוב בתוכה שהנה בר יוחאי יצא מן המערה ורבי אלעזר בנו. הלך אליו, ומצא אותו משנה, וגופו מלא חלדים. בכה עמו ואמר: וי שראיתך בכה. אמר: אשרי חלקי שראית אותי

רבי פינחס בן יאיר הולך לקבל את פני רבי שמעון בר יוחאי בצאתו מן המערה (זוהר ח"א יא ע"א)

רבי פינחס הנה שכיח קמי דרבי רחומאי בכיף ימא דגנוסר. ובר נש רב וקשישא דיומין הנה ועינאי אסתלקו מלמחמי. אמר לרבי פינחס ודאי שמענא דיוחאי חברנא אית ליה מרגלית אבן טבא, ואסתפלת בנהורא דההיא מרגלית נפקא כנהירו דשמשא מנרתקה ונהרא כל עלמא. וההוא נהרא קאים משמאי לארעא ונהיר כל עלמא עד דיתיב עתיק יומין ויתיב על פרסיא פדקא יאות. וההוא נהורא כליל בלא בביתך. ומנהורא דאתכליל בביתך. נפק נהירו דסיק וזעיר ונפיק לבר ונהיר כל עלמא, זכאה חולקך. פוק ברי, פוק, זיל אבתריה דההיא מרגלית דנהיר עלמא, דהא שעתא קיימא לך.

נפק מקמיה וקאים למיעל בההיא ארבא ותרין גוברין בהדיה. חמא תרין צפרין דהו אתין וטסין על ימא, רמא לון קלא ואמר צפרין צפרין דאתון טאסין על ימא, חמיתון דוך דבר יוחאי תמן, אשתהי פורתא אמר, צפרין צפרין זילו ואתיבו לי. פרחו ואזילו, עאלו בימא ואזלי להון. עד דנפק, הא אנון צפרין אתין ובפומא דחדא מנייהו פתקא חדא וכתוב בגווה דהא בר יוחאי נפק מן מערתא ורבי אלעזר בריה. אזל לגביה ואשבח ליה משנא וגופיה מליא חלודין. בכה (דף יא ע"ב) בהדיה ואמר ווי דחמיתך בכה. אמר זכאה חולקי דחמית לי בכה

בְּכַף. שְׂאֵלְמָלָא לֹא רְאִיתִי אוֹתִי בְּכַף, לֹא הִיִּיתִי בְּכַף.

דְּאֵלְמָלָא לֹא חֲמִיתָא לִי בְּכַף לֹא הוּינָא בְּכַף.

עֶסֶק הַתּוֹרָה בְּדֶרֶךְ

(זוהר ח"א נח ע"ב-נט, א)
 רַבִּי שְׁמַעוֹן הָיָה הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ וְהָיוּ עִמּוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ וְרַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֲזִיָּא. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְאַבְיוֹ, הַדֶּרֶךְ מִתְקַנָּת לְפָנֵינוּ, רוֹצִים לְשַׁמַּע דְּבָרֵי תוֹרָה פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (קהלת י') וְגַם בְּדֶרֶךְ כְּשֶׁהִסְכַּל הַלֵּךְ לְבוֹ חֶסֶד וְגו'. כְּשֶׁבֶן אָדָם רוֹצֵה לְתַקֵּן דְּרָכָיו לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, עַד שֶׁלֹּא יֵצֵא לְדֶרֶךְ צָרִיף לְהַמְלֵךְ בּוֹ וְלְהַתְּפַלֵּל לְפָנָיו עַל דְּרָכּוֹ, כְּמוֹ שֶׁשָּׁנִינוּ שְׁפָתוֹב (תהלים פה) צִדְק לְפָנָיו יִהְיֶה וְיִשֶׁם לְדֶרֶךְ פְּעַמָּיו. שֶׁהָרִי הַשְּׂכִינָה לֹא נִכְרַדֶּת מִכּוֹנֵנוּ.

וְכִי שֶׁלֹּא מֵאַמִּין בְּרַבּוֹנוּ, מַה כְּתוּב בּוֹ? וְגַם בְּדֶרֶךְ שֶׁהִסְכַּל הַלֵּךְ לְבוֹ חֶסֶד. מִי זֶה לְבוֹ? זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁלֹּא יֵלֵךְ עִמּוֹ בְּדֶרֶךְ וְגוֹרַע מִסִּיעוֹ בְּדֶרֶכּוֹ. מִשּׁוֹם שֶׁאוֹתוֹ בֵּן אָדָם שֶׁלֹּא מֵאַמִּין בְּרַבּוֹנוּ, עַד שֶׁלֹּא יֵצֵא לְדֶרֶכּוֹ לֹא בִקְשׂ אֶת סִיעוֹ רַבּוֹנוּ.

וְאַפְלוּ בְּדֶרֶךְ כְּשֶׁהוּא הוֹלֵךְ, לֹא עוֹסֵק בְּדְבָרֵי תּוֹרָה, וְלִכֵּן לְבוֹ חֶסֶד, שֶׁאֵינוֹ הוֹלֵךְ יַחַד עִם רַבּוֹנוֹ וְלֹא נִמְצָא בְּדֶרֶכּוֹ. וְאָמַר לְכָל סָכַל הוּא - וְאַפְלוּ כְּשֶׁשׁוֹמֵעַ דְּבַר אֲמוֹנָה שֶׁל רַבּוֹנוּ, הוּא אוֹמַר שֶׁזוֹ טַפְשׁוֹת לְעֶסֶק בְּזָה. כְּמוֹ זֶה שֶׁשָּׁאֲלוּ לְבֵן אָדָם עַל אוֹת הַבְּרִית שֶׁשָּׁמּוּ בְּבֶשֶׂר הָאָדָם, וְאָמַר שֶׁלֹּא דְבַר

עֶסֶק הַתּוֹרָה בְּדֶרֶךְ

(זוהר ח"א נח ע"ב-נט, א)
 רַבִּי שְׁמַעוֹן הָיָה אֵזִיל בְּאַרְחָא וְהָיוּ עִמֵּיהּ רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהּ וְרַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֲזִיָּא. עַד דְּהָיוּ אֵזִיל, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְאַבּוּהִי אַרְחָא מִתְקַנָּא קַמֵּן בְּעֵינֵן לְמִשְׁמַע מוֹלֵי דְאוֹרֵייתָא. פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר (קהלת י') וְגַם בְּדֶרֶךְ כְּשֶׁהִסְכַּל הוֹלֵךְ לְבוֹ חֶסֶד וְגו'. כַּד בַּר נֶשׁ בְּעֵי לְאַתְקַנָּא אַרְחִיָּה קַמֵּי קַדְשָׁא בְרִיף הוּא. עַד לֹא יִפּוֹק לְאַרְחָא בְּעֵי לְאַמְלֵכָא בֵּיהּ וְלַעֲלֵי קַמֵּיהּ עַל אַרְחִיָּה. כְּמָה דְתַנִּינֵן דְכַתִּיב, (תהלים פה) צִדְק לְפָנָיו יִהְיֶה וְיִשֶׁם לְדֶרֶךְ פְּעַמָּיו. דְּהָא שְׂכִינָתָא לֹא אִתְפְּרָשָׁא מִנֵּיהּ.

וְכִי אֵזִיל דְּאִיהוּ לֹא מוֹהִימָנָא בְּמַרְיָה, מַה כְּתִיב (דף נט ע"א) בֵּיהּ וְגַם בְּדֶרֶךְ כְּשֶׁהִסְכַּל הוֹלֵךְ לְבוֹ חֶסֶד. מֵאֵן לְבוֹ. דָּא קַדְשָׁא בְרִיף הוּא דְלֹא יִהָרַע עִמֵּיהּ בְּאַרְחָא וְגַרַע מִן סִיעֵתֵיהּ בְּאַרְחִיָּה. בְּגִין דְּהָהוּא בַר נֶשׁ דְלֹא מוֹהִימֵן בֵּיהּ בְּמַאֲרִיָּה עַד לֹא יִפּוֹק בְּאַרְחָא לֹא בְּעֵי סִיעֵתָא דְמַאֲרִיָּה.

וְאַפְלוּ בְּאַרְחָא כַּד אִיהוּ אֵזִיל לֹא אִשְׁתַּדַּל בְּמַלֵּי דְאוֹרֵייתָא. וּבְגִינֵי כִף לְבוֹ חֶסֶד דְלֹא אֵזִיל בְּהַדְיָה דְמַרְיָה וְלֹא אִשְׁתַּכַּח בְּאַרְחִיָּה. וְאָמַר לְכָל סָכַל הוּא, אִפְלוּ כַּד שְׁמַע מוֹלָה דְמַהִימָנוּתָא דְמַאֲרִיָּה, הוּא אָמַר דְטַפְשׁוֹתָא הוּא לְאַשְׁתַּדַּלָּא בֵּיהּ. כְּהָא דְשֶׁאִילוּ לְבַר נֶשׁ עַל אֶת קִימָא דְרִשִּׁימוּ

אמונה הוא. שמע זאת רבי ייבא הנקון והסתכל בו, ונעשה גל של עצמות. ואנו בדרך הוא בסיוע הקדוש ברוך הוא רוצים לומר דברי תורה.

דינו של הקדוש ברוך הוא

(זוהר ח"א נח ס"ב ע"א)

רבי חייא ורבי יהודה היו הולכים בדרך, והגיעו להרים גדולים, ומצאו בין ההרים עצמות בני אדם שהיו מאותם בני המבול, ופסעו שלש מאות פסיעות בעצם אחת. תקוהו. אמרו, הינו מה שאמרו חברינו שהם לא היו פוחדים מדין הקדוש ברוך הוא, כמו שכתוב (איוב כ) ויאמרו לאל סור ממנו ודעת דרכיך לא חפצנו. מה עשו? היו סותמים ברגליהם את מעינות התהום, ומים רתוחים יוצאים ולא יכלו לעמד בהם, עד שהיו נשקטים ונופלים בארץ ומתים.

חמרת החטאים הגלויים

(זוהר ח"א נו ע"א)

רבי שמעון היה הולך יום אחד בשערי טבריה. ראה בני אדם שהיו קושרים בקשר הקשת בכדי חרס. אמר, ומה חטא זה בגלוי להרגיז את רבונם? נתן עינו בהם ונזרקו לתוך הים ומתו.

בא ראה, כל חטא שנעשה בגלוי, דוחה את השכינה מהארץ ומסלק את דיורה מן העולם. אלה היו הולכים בראש

בבשריה דבר נש. ואמר לאו איהו מהימנותא. שמע רב ייבא סבא ואסתכל ביה ואתעביד תלא דגרמי. ואנו בהאי אורחא בסיעתא דקדשא בריך הוא בעינו למימר מלי דאורייתא.

דינו של הקדוש ברוך הוא

(זוהר ח"א נח ס"ב ע"א)

רבי חייא ורבי יהודה היו אזלי בארחה. ומטו לגבי טורין רברבן ואשכחו בני טוריא גרמי בני נשא דהוו מאנון בני טופנא. ופסעו תלת מאה פסיען בגרמא חדא. תוהו. אמרו הינו דאמרו חברנא דאנון לא הוו מסתפי מדינא דקדשא בריך הוא כמה דכתב, (איוב כא) ויאמרו לאל סור ממנו ודעת דרכיך לא חפצנו. מה עבדו. הוו סתימין ברגליהו מבועי תהומא. ומיין נפקין רתיחן ולא יכילו למיקם בהו, עד דהוו נשמטין ונפלי בארעא ומייתין.

חמרת החטאים הגלויים

(זוהר ח"א נו ע"א)

רבי שמעון הוה אזיל יומא חד בפילי דטבריה, חמא בני נשא דהוי מקטרי בקיטרא דקשתא בקולפא דקנסיר. אמר ומה חובא דא באתגליא לארגא למריהון. יהיב עינו בהו ואתרמיו לגו ימא ומיתו.

תא חזי, כל חובא דאתעביד באתגליא דחי לה לשכינתא מארעא וסליקת דיורה מעלמא. ואלין הוו אזלין ברישא

זקוף ועושים חטאיהם בגלוי, ודחו את השכינה מהעולם, עד שהקדוש ברוך הוא דחה אותם והעביר אותם ממנו. ועל זה כתוב (משלי כה) הגו רשע לפני מלך וגו', הגו סיגים מכסף וגו'.

הרי אררט

(זוהר נח סג, א)
רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים בדרך. פגשו באותם הרי אררט. ראו רשומים בקיעים בדרך שהיו מימי המבול. אמר רבי חייא לרבי יוסי, הבקיעים הללו שהיו מימי המבול והקדוש ברוך הוא השאירם לדורי דורות, כדי שלא ימחה חטאם של הרשעים לפניו.

שכך דרך הקדוש ברוך הוא: לצדיקים שעושים רצונו - רוצה שיזכרו אותם למעלה ולמטה ולא ישכח זכרם לדורי דורות לטוב. כמו זה לרשעים שלא עושים רצונו - כדי שלא ישכח חטאם, ולהזכיר ענשיהם וזכרונם לרע לדורי דורות, היינו שכתוב (ירמיה ב) נכתם עונך לפני וגו'.

כי השחית כל בשר את דרכו

(זוהר נח סח, א)
רבי יוסי היה מצוי לפני רבי שמעון יום אחד. אמר לו, מה ראה הקדוש ברוך הוא להשמיד את כל חיות הבר ועוף השמים עם הרשעים? אם בני האדם חטאו, בהמות ועופות השמים

זקיף ועבדי חובייהו באתגלייא ודחו לה לשכינתא מעלמא. עד דקדשא בריך הוא דחא לון ואעביר לון מניה. ועל דא כתיב (משלי כה) הגו רשע לפני מלך וגו', הגו סגים מכסף וגו'.

הרי אררט

(זוהר נח סג, א)
רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארחה. אערעו בהני טורי דקדוה, חמו רשימין בקיעין בארחה דהוו מן יומי דטופנא. אמר ליה רבי חייא לרבי יוסי הני בקיעין דהוו מיומוי דטופנא, וקדשא בריך הוא שביק לון לדרי דרין בגין דלא יתמחי חובייהו דרשיעיא קמיה.

דכך ארחוי דקדשא בריך הוא. לזכאין דעבדין רעותיה, בעי דידכרון להו לעילא ותתא ולא יתנשי דוכרניהו לדרי דרין לטב. פגוונא דא לרשיעיא דלא עבדין רעותיה, בגין דלא יתנשי חובייהו ולא דכרא ענשייהו ודכרניהו לביש לדרי דרין. היינו דכתיב, (ירמיה ב) נכתם עונך לפני וגו'.

כי השחית כל בשר את דרכו

(זוהר נח סח, א)
רבי יוסי הוה שכיח קמיה דרבי שמעון יומא חד, אמר ליה מאי חמא קדשא בריך הוא לשיצאה כל חיות ברא ועוף שממא עמהו דתיביא. אי בני נשא חטאן בעירי ועופי שממא ושאר ברין מה

ושאָר הַבְּרִיּוֹת מָה חֲטָאוּ? אָמַר לוֹ, מִשּׁוּם שִׁכְתוּב כִּי הַשְּׁחִית כָּל בְּשָׂר אֶת דְּרָכּוֹ עַל הָאָרֶץ. כָּלֵם הָיוּ מִשְׁחִיתִים דְּרָכֵיהֶם. עֲזָבוּ אֶת מִינָם וַנִּדְבְּקוּ בְּמִין אַחֵר.

חֲטוּ. אָמַר לִיה בְּגִין דְּכַתִּיב כִּי הַשְּׁחִית כָּל בְּשָׂר אֶת דְּרָכּוֹ עַל הָאָרֶץ. בָּלְהוּ הוּוּ מִחֲבָלֵי אֲרַחֲיָהוּ. שִׁבְקֵי זִינְיָהוּ וַדְּבָקוּ בְּזִינָא אַחְרָא.

בֵּא רְאֵה, אוֹתָם רִשְׁעֵי הָעוֹלָם גָּרְמוּ כֶּף לְכָל הַבְּרִיּוֹת, וַרְצוּ [לְהַשְׁכִּיחַ] לְהַכְחִישׁ מַעֲשֵׂה בְּרִאשִׁית, וְהֵם גָּרְמוּ לְכָל הַבְּרִיּוֹת לְהַשְׁחִית דְּרָכָם כְּמוֹ שֶׁהֵם הַשְּׁחִיתוּ. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אַתֶּם רְצִיתֶם [לְהַשְׁכִּיחַ] לְהַכְחִישׁ מַעֲשֵׂי יְדֵי? אֲנִי אֲשִׁלֵּם רְצוֹנְכֶם, וּמַחֲיִיתִי אֶת כָּל הַיְקוּם אֲשֶׁר עָשִׂיתִי מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה. אַחֲזִיר הָעוֹלָם לְמִים כְּמוֹ שֶׁהָיָה בְּהַתְּחִלָּה, מִים בְּמִים, וְהָרִי נִתְבָּאֵר. מִכָּאֵן וְהִלָּאָה אַעֲשֶׂה בְּרִיּוֹת אַחֲרוֹת בְּעוֹלָם כְּרָאוּי.

תָּא חֲזִי, אֲנֹן חֲיִיבֵי עֲלָמָא גָּרְמוּ הַכִּי לְכָל בְּרִיין. וּבַעֲוֹן (לְאַשְׁכְּחָא) לְאַפְחָשָׁא עוֹבְדָא דְּבְרִאשִׁית. וְאֲנֹן גָּרְמוּ לְכָל בְּרִיין לְחַבְלָא אֲרַחֲיָהוּ כְּמָה דְּאֲנֹן מִחֲבָלָן. אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַתָּן בַּעֲיָתוֹ (לְאַשְׁכְּחָא) לְאַפְחָשָׁא עוֹבְדֵי יְדֵי, אֲנָא אֲשִׁלֵּם רְעוּתָא דְּלָכוֹן וּמַחֲיִיתִי אֶת כָּל הַיְקוּם אֲשֶׁר עָשִׂיתִי מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה. אַהֲדַר עֲלָמָא לְמִיין כְּמָה דְּהוּא בְּקַדְמִיתָא מִיין בְּמִיין וְהָא אַתְמָר. מִכָּאֵן וְלְהִלָּאָה אַעֲבִיד בְּרִיין אַחֲרֵינִן בְּעֲלָמָא כְּדָקָא יְאוּת:

אם יִסְתֵּר אִישׁ בְּמִסְתָּרִים

(זוהר נח ס"ח ע"א)
רְבִי חֲזִיא פְּתַח וְאָמַר, (יְרֵמִיָּה כג) אִם יִסְתֵּר אִישׁ בְּמִסְתָּרִים וְאֲנִי לֹא אֶרְאֶנּוּ נְאֻם ה'. כְּמָה הֵם בְּנֵי אָדָם אֲטוּמִי לֵב וְסִתּוּמִי עֵינַיִם שְׁלֹא מִשְׁגִּיחִים וְלֹא יוֹדְעִים בְּכָבוֹד רְבוּנָם, שִׁכְתוּב בּוֹ הִלּוּא אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ אֲנִי מְלֵא. אִיךְ רוֹצִים בְּנֵי אָדָם לְהַסְתִּיר מִחֲטָאֵיהֶם וְאֹמְרִים מִי רוֹאֵנּוּ וּמִי יוֹדְעֵנּוּ, וְכַתּוּב (ישעיה כט) וְהָיָה בְּמַחְשָׁף מַעֲשֵׂיהֶם. לָאן יִחַבְּאוּ מִפְּנֵינוּ?

לְמַלְךְ שְׁבִנָּה פְּלִטְרִין וְעָשָׂה תַחַת הָאָרֶץ מַחֲלוֹת נְסִתְרוֹת. לְיָמִים מְרָדוּ בְּנֵי הָאָרְמוֹן בְּמַלְךְ. הַקּוּף [צַעַר] עֲלֵיהֶם הַמְּלָךְ

אם יִסְתֵּר אִישׁ בְּמִסְתָּרִים

(זוהר נח ס"ח ע"א)
פְּתַח וְאָמַר (יְרֵמִיָּה כג) אִם יִסְתֵּר אִישׁ בְּמִסְתָּרִים וְאֲנִי לֹא אֶרְאֶנּוּ נְאֻם יי'. כְּמָה אֲנֹן בְּנֵי נֶשָׂא אֲטִימִי לְבָא וְסִתּוּמִי עֵינַיִן דְּלֹא מִשְׁגִּיחִין וְלֹא יוֹדְעִין בִּיקְרָא דְּמֵאֲרִיָּהוֹן דְּכַתִּיב בֵּיה הִלּוּא אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ אֲנִי מְלֵא. הִיךְ בַּעֲוֹן בְּנֵי נֶשָׂא לְאַסְתִּירָא מִחֻבְבֵיהוּ וְאֹמְרֵי מִי רוֹאֵנּוּ וּמִי יוֹדְעֵנּוּ. וְכַתִּיב, (ישעיה כט) וְהָיָה בְּמַחְשָׁף מַעֲשֵׂיהֶם. לָאן יִתְטַמְּרוּן מִקַּמְיָה.

לְמַלְכָא דְּבִנָּה פְּלִטְרִין וְעַבַד תַּחֲוֹת אֲרַעָא טְמִירִין פְּצִירִין. לְיוּמִין מְרָדוּ בְּנֵי פְּלִטְרִין בְּמַלְכָא אַסְחָר (אַצַּעַר) עֲלֵיהוּ

בגיסות. מה עשו? נכנסו והתביאו עצמם תחת נקבי המחלות. אמר המלך, אני עשיתי אותם, ומלפני אתם רוצים להתחבא? זהו שכתוב אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה'? אני הוא שעשיתי מחלות ועשיתי חשך ואור, ואתם איך תוכלו להתחבא מלפניי?!

סגלת הקרבנות

(זוהר וירא ק ע"ב)

רבי פנחס פתח פסוק שכתוב (במדבר יז) והנה החל הנגף בעם, וכתוב ויאמר משה אל אהרן קח את המחטה וגו', וכתוב ותעצר המגפה. פתוב פאן מהר, וכתוב שם מהרי שלש סאים. מה להלן קרבן להנצל, אף פאן קרבן להנצל.

אמר רבי פנחס, פעם אחת הייתי מהלך בדרך ופגשתי את אליהו. אמרתי לו, יאמר לי מר דבר שמועיל לבריות. אמר לו, ברית גזר הקב"ה, ונכנסו לפניו כל המלאכים שממנים להזכיר חטאי האדם, שבזמן שיזכירו בני אדם הקרבנות שצוה משה, ומכון לבו ורצונו בהם - שכלם יזכירו אותו לטוב.

ועוד, בזמן שיארע מנת בבני אדם, הברית נגזרה, והכרוז עובר על כל חילות השמים, דאם יעלו בניו בארץ בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ויאמרו ברצון נפש ולב ענינים של קטרת

מלכא בגי'סוי. מה עבדו עאלו וטמירו גרמזיהו תחות נוקבי פסירין. אמר מלכא אנא עבדית לון ומקמאי אתון בעאן לאתטמרא, הדא הוא דכתיב אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם יי. אנא הוא דעבדית נוקבי פסירין ועבדית חשוכא ונהורא ואתון איך יכלין לאתטמרא קמאי.

סגלת הקרבנות

(זוהר וירא ק ע"ב)

רבי פנחס פתח קרא דכתיב, (במדבר יז) והנה החל הנגף בעם וכתוב ויאמר משה אל אהרן קח את המחטה וגו' וכתוב ותעצר המגפה. כתיב הכא מהר וכתוב התם מהרי שלש סאים. מה להלן קרבן לאשתזבא אף פאן קרבן לאשתזבא.

אמר רבי פנחס זמנא חדא הוינא אזלי בארחה וערעית ביה באליהו, אמנינא ליה, לימא לי מר מלה דמעלי לבריתא, אמר ליה, קיים גזר קדשא בריך הוא ועאלו קמיה כל אלין מלאכיא דממנן לאדכרא חובי דבר נש, די בעדנא דיזכרון בני אנשא קרבניא דמוני משה ושוי לביה ורעותיה בהו, דכלהו יזכרון ליה לטב.

ועוד בעדנא דיערע מותנא בבני אנשא, קיימא אתגזר וכוזא אעבר על כל חילא דשמאי דאי ייעלון בנוהי בארעא בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ויאמרון ברעות נפשא ולכא עניינא דקטרת

בוסמין דהוו להו לישראל, דיתבטל מותנא מוניהו.

בשמים שהיו להם לישראל, שיתבטל המות מיהם.

עונשו של מי שאינו נוטל ידיו פראוי (זוהר לך לך פ"ז ע"ב – פ"ח ע"א)
 רבי אלעזר הוה אזיל לבי חמוי, והו עמיה רבי חייא ורבי יוסי ורבי חזקיה וכו'. עד דהו אזלי, אערע בהו רבי ייסא וחד יודאי בהדיה. והוה אמר ההו יודאי וכו'. אמר ליה רבי אלעזר לרבי ייסא חמינא לך דהא עם שכינתא קאתית ואתחברת. אמר ליה הכי הוא ודאי, ותלת פרסי הוא דאזילנא בהדיה ואמור לי כמזה מלי מעלייתא ואנא אגירנא ליה ליומא דא ולא ידענא דאיהו בוצינא דנהיר כדחמינא השתא.

עונשו של מי שאינו נוטל ידיו פראוי (זוהר לך לך פ"ז ע"ב – פ"ח ע"א)
 רבי אלעזר הוה הולך לבית חמוי, והו עמו רבי חייא ורבי יוסי ורבי חזקיה וכו'. בעודם הולכים פגש בהם רבי ייסא ויהודי אחד עמו. והיה אותו היהודי אומר וכו'. אמר רבי אלעזר לרבי ייסא, ראיתי אותך שבאת עם השכינה והתחברת. אמר לו, כך זה ודאי. ושלש פרסאות שהלכתי עמה ואמרה לי כמה דברים מעלים, ואני שמרתי אותם ליום הזה, ולא ידעתי שהוא המאור שמאיר כמו שראיתי כעת.

אמר ליה רבי אלעזר לההוה יודאי מה שמך, אמר ליה יועזר. אמר ליה יועזר ואלעזר [דבר אחד] יושבים יחד. ישבו על סלע אחד בשדה ההוה וכו'. אמר לו רבי אלעזר, יפה אמרת. אמר לו רבי תינוקות במקומי. כעת בא רבי יוסי מכפר חנין לעיר, וסלקו אותם מאצלי, והושיבו אותם אצלו. והיו נותנים לי כל בני העיר שכר כמו אותו הזמן שהתינוקות היו אצלי, והסתכלתי בעצמי שלא ראוי לי להנות מהם בחנם, והשפרתי עצמי עם החכם [ההוה] הזה. אמר רבי אלעזר, פאן צריך את הברכות של אבא.

אמר ליה רבי אלעזר לההוה יודאי מה שמך, אמר ליה יועזר. אמר ליה יועזר ואלעזר [דבר אחד] יושבים יחד. ישבו על סלע אחד בשדה ההוה וכו'. אמר לו רבי אלעזר, יפה אמרת. אמר לו רבי תינוקות במקומי. כעת בא רבי יוסי מכפר חנין לעיר, וסלקו אותם מאצלי, והושיבו אותם אצלו. והיו נותנים לי כל בני העיר שכר כמו אותו הזמן שהתינוקות היו אצלי, והסתכלתי בעצמי שלא ראוי לי להנות מהם בחנם, והשפרתי עצמי עם החכם [ההוה] הזה. אמר רבי אלעזר, פאן צריך את הברכות של אבא.

קמו. הלכו לפני רבי שמעון [אחר כך], והיה יושב ולומד כל יום לפני רבי שמעון. ויום אחד היה עסוק בנטילת ידיים לפניו. אמר, כל מי שלא נוטל ידיו כראוי, אף על גב שנגעש למעלה - נגעש למטה. ומה ענשו למטה? שגורם לעצמו עני. כמו שענשו כך - כך זוכה מי שנוטל ידיו כראוי, שגורם לעצמו ברכות שלמעלה, ששורות הברכות על ידו כראוי ומתברך בעשר.

קמו. אתו קמיה דרבי שמעון (לבתר), והוה יתיב ולעי כל יומא קמיה דרבי שמעון. ויומא חד הוה עסיק בנטילת ידיים קמיה. אמר כל מאן דלא נוטיל ידוי כדקא יאות, אף על גב דאתענש לעילא אתענש לתתא, ומאי עונשיה לתתא, דגרים ליה לגרמיה מספנותא. כמה דעונשיה כך, הכי הוא זכי מאן דנטיל ידוי כדקא יאות דגרים לגרמיה ברבאן דלעילא דשראן ברבאן על ידוי כדקא יאות, ואתברך בעותרא.

אחר כך הקדים רבי שמעון, וראה אותו שנוטל ידיו במים, ונוטל ידיו בשעור רב של מים. אמר רבי שמעון, מלא ידיו מברכותיה. וכך היה. מאותו היום והלאה התעשר ומצא אוצר, והיה עוסק בתורה ונותן מזון לעניים כל יום, והיה שמח עמם, ומסביר להם בפנים מאירות. קרא עליו רבי שמעון, (ישעיה מא) ואתה תגיל בה' בקדוש וגו'.

לבתר אקדים רבי שמעון חמא ליה דאנטל ידוי במיא ונטיל לון בשיעורא סגייא דמיין. אמר רבי שמעון מלא ידיו מברכותיה. וכך הוה, מההוא יומא ולהלאה אתעתר ואשבח סימא והוה לעי באורייתא ויהיב מזונא למסכני כל יומא, והוה חדי עמהון ומסבר לון אנפין נהירין. קרא עליה רבי שמעון (ישעיה מ"א) ואתה תגיל ביי' בקדוש וגו'.

פּרָק ב'
פּרָשִׁיּוֹת
נח - תְּזַרִיעַ מְצוּרָה

סְפוּרֵי הַזוֹהַר

תָּכֵן עֲנִינִים

- כא..... מַעֲלַת לַמּוֹד תְּנִינָה לְשִׁמָּה
- כב..... פְּטִירַת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַגָּדוֹל
- כט..... בְּטוֹל הַמַּגֵּפָה עַל יְדֵי אֲמִירַת הַקְּטָרֶת

בס"ד, הנני הקטן להצטרף שהגאולה לא יכולה לבא בלי לימוד בתיקוני הזוהר, ויהי רצון שכ"ק האדמו"ר שליט"א לפרסם ברבים שבזכותו נזכה לישועה בקרוב אכיה"ר.

**הצעיר יחיאל אבוחצירא רמלה
בן כ"ק אמו"ר רבי יצחק אבוחצירא**

מתוך החתימות על מכתבו של הגאון רבי יצחק מאיר מארנגשטערן שליט"א המובא בעמוד רמ"ג.

להזכירכם,

יְשִׁנָּה תְּלוּקָה נוֹסֶפֶת לְגו' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֵה פָּרְקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פָּרְקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים צה-קכב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פָּרְקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

מעלת למווד תורה לשמה

(סתרי תורה לך לך פ"ח ע"א וע"ב)
כְּשָׁבָא מִשָּׁם רַבִּי אַבָּא, הִיָּה מְכַרִּיז: מִי
 רוֹצֵה לְעֶשֶׂר וּמִי רוֹצֵה אַרְבָּה חַיִּים
 בְּעוֹלָם הַבָּא, יָבֵא וַיִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה. הָיוּ
 מוֹתְכַנְסִים אֵלָיו כָּל הָעוֹלָם.

הָיָה רַבִּי אֶחָד בְּשִׁכּוֹנָתוֹ. יוֹם אֶחָד בָּא
 אֵלָיו. אָמַר לוֹ: רַבִּי, אֲנִי רוֹצֵה לְעַסֵּק
 בַּתּוֹרָה כְּדֵי שְׂיִהְיֶה לִי עֹשֶׂר. אָמַר לוֹ: הֲנֵה
 וְדָאִי. אָמַר לוֹ: מַה שְׂמַרְךָ? אָמַר לוֹ: יוֹסִי.
 אָמַר לְתַלְמִידָיו שְׂיִקְרְאוּ לוֹ רַבִּי יוֹסִי בַּעַל
 הָעֹשֶׂר וְהַכְּבוֹד. יָשָׁב וְהִתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה.

לְיָמִים הָיָה עוֹמֵד לְפָנָיו. אָמַר לוֹ: רַבִּי,
 אֵיפֹה הָעֹשֶׂר? אָמַר: נִשְׁמַע מִזָּה
 שְׁלֹא עָשָׂה לְשֵׁם שְׁמַיִם. נִכְנַס לְחֻדְרוֹ,
 שָׁמַע קוֹל אֶחָד שֶׁהָיָה אוֹמֵר: אֵל תַּעֲנִישׁ
 אוֹתוֹ [שׁוֹב אֵלָיו], שְׂיִהְיֶה אִישׁ גְּדוֹל. שָׁב
 אֵלָיו. אָמַר לוֹ: שָׁב, בְּנִי, שָׁב, וְאֲנִי נוֹתֵן לְךָ
 עֹשֶׂר.

בִּינְתִים בָּא אִישׁ אֶחָד וְכָלִי שֶׁל פֶּז בַּיָּדוֹ.
 הוֹצִיא אוֹתוֹ וְנָפַל אוֹר בְּבֵיתוֹ.
 אָמַר לוֹ: רַבִּי, אֲנִי רוֹצֵה לְזָכוֹת בַּתּוֹרָה
 וְאֲנִי לֹא זָכִיתִי, וְרוֹצֵה מִי שְׂיִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה
 בְּשִׁבְלִי, שֶׁהָרִי יֵשׁ לִי עֹשֶׂר רַב שֶׁהַשָּׂאִיר
 לִי אֲבִי, שֶׁכָּפָא שֶׁר יָשָׁב עַל שְׁלַחְנוּ הָיָה
 מְסַדֵּר עֲלָיו שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר כּוֹסוֹת מְאֹלוֹ,
 וְאֲנִי רוֹצֵה לְזָכוֹת בַּתּוֹרָה וְאֲנִי נוֹתֵן עֹשֶׂר.

מעלת למווד תורה לשמה

(סתרי תורה לך לך פ"ח ע"א וע"ב)
רַבִּי אַבָּא כַּד אֶתָּא מֵהֶתֶם, הָוָה מְכַרִּיז
 מָאן בְּעֵי עוֹתְרָא וּמָאן בְּעֵי אוֹרְכָא
 דְּחַיִּי בְּעֵלְמָא דְּאֵתִי יִיתִי וַיִּשְׁתַּדֵּל
 בְּאוֹרֵייתָא. הָווּ מוֹתְכַנְסִין כּוֹלֵי עֵלְמָא
 לְגַבְיָה.

רַבִּי אֶחָד הָוָה בְּשִׁיבּוֹתֵיהּ. יוֹמָא חַד אֶתָּא
 לְגַבְיָה, אָמַר לֵיהּ רַבִּי בְּעֵינָא לְמַלְעֵי
 בְּאוֹרֵייתָא כְּדֵי שְׂיִהְיֶה לִי עוֹתְרָא. אָמַר
 לֵיהּ הָא וְדָאִי. אָמַר לֵיהּ מַה שְׂמַרְךָ. אָמַר
 לֵיהּ יוֹסִי. אָמַר לוֹן לְתַלְמִידָיו דְּיִקְרוּן לֵיהּ
 רַבִּי יוֹסִי מְאִרֵי דְּעוֹתְרָא וַיִּקְרָא. יְתִיב
 וְאֶתְעַסֵּק בְּאוֹרֵייתָא.

לְיוֹמִין הָוָה קָאִים קַמֵּיהּ, אָמַר לֵיהּ רַבִּי
 אֵן הוּא עוֹתְרָא. אָמַר שְׁמַע מִינָהּ
 דְּלֹא לְשֵׁם שְׁמַיִם קָא עֲבִיד, וְעָאֵל
 לְאִדְרֵיהּ, שְׁמַע חַד קָלָא דְּהוּא אָמַר לֹא
 תַעֲנִישִׁיהּ (תּוֹב לְגַבְיָה) דְּגַבְרָא רַבָּא לֵיהּוֹי. תַּב
 לְגַבְיָה, אָמַר לֵיהּ תִיב בְּרִי תִיב וְאֶנָּא
 יְהִיבְנָא לְךָ עוֹתְרָא.

אִדְרֵכִי אֶתָּא גַבְרָא חַד וּמְאֶנָּא דְּפֶז
 בַּיָּדֵיהּ, אֶפְקִיָה וְנָפַל נְהוֹרָא
 בְּבֵיתָא. אָמַר לֵיהּ רַבִּי בְּעֵינָא לְמִזְכֵּי
 בְּאוֹרֵייתָא וְאֶנָּא לֹא זָכִינָא, וּבְעֵינָא מָאן
 דְּיִשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא בְּגִינִי. דְּהָא אֵית לִי
 עוֹתְרָא סְגִי דְּקָא שְׁבַק לִי אַבָּא, דְּכַד יְתִיב
 עַל פְּתוּרֵיהּ הָוָה מְסַדֵּר עֲלֵיהּ תְּלִיסַר כּוֹסֵי
 מְאֹלוֹן. וּבְעֵינָא לְמִזְכֵּי בְּאוֹרֵייתָא וְאֶנָּא
 יְהִיבְנָא עוֹתְרָא.

אמר ליה לההוא רווק תשתדל באורייתא ודא יהיב לך עותרא, יהב ליה ההוא פסא דפז. קרא עליה רבי אבא (איוב כח) לא יערכנה זהב וזכוכית ותמורתה כלי פז. ותמורתה כלי פז. יתיב ולעא באורייתא וההוא בר נש הוה יהיב ליה עותרא.

אמר לאותו הרוק: תשתדל בתורה, וזה נותן לך עשר. נתן לו אותו הכוס של הפז. קרא עליו רבי אבא: (איוב כח) לא יערכנה זהב וזכוכית ותמורתה כלי פז. ישב ולמד בתורה, והאדם ההוא היה נותן לו עשר.

ליומין עאל חמידו דאורייתא במעווי. יומא חד הוה יתיב והוה בכי. אשפחיה רביה דהוה בכי, אמר ליה על מה קא בכית. אמר ליה ומה מנחנא חיי דעלמא דאתי בגין האי, לא בעינא אלא למזכי לגבאי. אמר השתא שמע מינה דהא לשם שמים קא עביד.

לימים נכנסה חמדת התורה למעיו. יום אחד היה יושב והיה בוכה. מצא אותו רבו שהיה בוכה. אמר לו: על מה אתה בוכה? אמר לו: ומה אני מניח את חיי העולם הבא בשביל זה? איני רוצה אלא לזכות אצלי. אמר: עכשו מזה נשמע שהנה עשה לשם שמים.

קרא ליה לההוא גברא, אמר ליה טול עותרך והב ליה ליתמי ולמסכני, ואנא יהיבנא לך חולק יתיר באורייתא בכל מה דאנן לעאן. אהדר ליה רבי יוסי ההוא כסא דפז, ועד יומא לא אעדי שמויה, ומן בנוי בן פזי, והיינו רבי יוסי בן פזי, וזכה לכמה אורייתא הוא ובנוי (בגין דלעא באורייתא). דלית לך אגר טב בעלמא כמאן דלעי באורייתא ומקימה.

קרא לאותו האיש, אמר לו: טל את עשרך ותן אותו ליתומים ועניים, ואני נותן לך חלק יתר בתורה בכל מה שאני לומד. החזיר לו רבי יוסי אותו הכוס של פז, ועד היום לא סר שמו, ומבניו בן פזי, והיינו רבי יוסי בן פזי, וזכה לכמה תורה הוא ובניו [משום שלמד תורה]. שאין לך שכר טוב בעולם כמי שלומד תורה ומקים אותה.

פטירת רבי אליעזר הגדול

(זוהר וירא צו ע"ב צ"ט ע"א)
תנו רבנן כשחלה רבי אליעזר הגדול, ההוא יומא ערב שבת הוה, ואותיב לימיניה הורקנוס בריה, והוה מגלי ליה עמיקתא ומסתרתא, והוא לא הוה מקבל בדעתיה מלויא, דחשיב כמטורף בדעתיה הוה. כיון דחמא דדעתא דאבוי מתישבא

פטירת רבי אליעזר הגדול

(זוהר וירא צו ע"ב צ"ט ע"א)
שנו רבותינו, כשחלה רבי אליעזר הגדול, אותו יום ערב שבת היה, והושיב לימינו את הורקנוס בנו, והיה מגלה לו עמקות ונסתרות, והוא לא היה מקבל דבר בדעתו שחשב שמטורף בדעתו היה. כיון שראה שדעת אביו מתישבת עליו,

עלוי, קביל מנייה מאה ותמנין ותשעה רזין עלאין.

קבל ממונו מאה שמונים ותשע סודות עליונים.

כד מטא לאבני שיש דמתערבי במיא עלאה, בכה רבי אליעזר ופסק למיזר, אמר קום התם ברי. אמר ליה אבא למה. אמר ליה חזינא דאוחית חלף מן עלמא. אמר ליה זיל ואימא לאמור דתסתלק תפלאי באתר עלאה, ובתר דאסתלק מן עלמא ואיתי הכא למחמי להון לא תבכי דאנון קריבין עלאין ולא תתאין ודעתא דבר נש לא ידע בהו.

כשהגיע לאבני שיש שמתערבים במים העליונים, בכה רבי אליעזר ופסק לומר. אמר, עמוד שם בני. אמר לו, אבא, למה? אמר לו, אני רואה שאני ממהר לחלף מן העולם. אמר לו, לך ואמור לאמור שתעלה את התפלין שלי למקום עליון, ואחר שאסתלק מן העולם, ואבא לכאן כדי לראות אותם. לא תבכין, שהם קרובים עליונים ולא תחתונים, ודעת בני אדם לא משיגה אותם.

עד דהו יתבי, עאלו חכימי דרא למבקר ליה, אוליט להו על דלא אתו לשמשא ליה דתנינן גדולה שמושה יותר מלמודה. עד דאתא רבי עקיבא, אמר ליה עקיבא עקיבא למה לא אתית לשמשא לי (דרא אהא עתא לאצרפא). אמר ליה רבי לא הוה לי פנאי. ארתח אמור אתמיהה עלף אי תמות מיתת עצמך. לטייה דיהא קשה מבלהון מיתתיה.

עד שהיו יושבים, נכנסו חכמי הדור לבקר אותם, וקלל אותם על שלא באו לשמש אותו, ששנינו גדולה שמושה יותר מלמודה. עד שבא רבי עקיבא, אמר לו, עקיבא, עקיבא, למה לא באת לשמש אותי [שהרי באה העת להצטרף]? אמר לו, רבי, לא הוה לי פנאי. רתח ואמור, אתמיה עליך אם תמות מיתת עצמך. קללו שפיתתו תהיה קשה מבלם.

בכי רבי עקיבא ואמור ליה רבי אוליף לי אורייתא. אפתח פומיה רבי אליעזר במעשה מרובה. אתא אשא ואסחר לתרוויהון. אמרו חכימא שמע מינה דלית אנו חזין וכדאין לכך, נפקו לפתחא דברא ותיבו תמן, הוה מה דהוה ואזל אשא.

בכה רבי עקיבא ואמור לו, רבי, תלמד אותי תורה. פתח פיו רבי אליעזר במעשה מרובה. באה אש והקיפה את שניהם. אמרו חכמים, נשמע מזה שאין אנו ראויים וכדאים לכך. יצאו לפתח החיצון וישבו שם. היה מה שהיה, והאש הלכה.

ואוליף בבהרת עזה תלת מאה הלכות פסוקות, ואוליף ליה מאתן

ולמד בבהרת עזה שלש מאות הלכות פסוקות, ולמד אותו מאתם

וששה עשר טעמים של פסוקי שיר השירים, והיו עיני רבי עקיבא זולגות דמעות, וחזרה האש כבתחלה. כשהגיע לפסוק (שיר ב) סמכוני באשיות רפדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני, לא יכל רבי עקיבא לסבל, והרים קולו בבכיה. והרים קולו ולא היה מדבר מיראת השכינה שהיתה שם.

הורה לו כל עמקות וסודות עליונים שהיו בשיר השירים, והשביעו שבועה שלא ישתמש בשום פסוק מונו, כדי שהקב"ה לא יחריב את העולם בגללו, ולא רוצה לפניו שהבריות ישתמשו בו מרב הקדשה שיש בו. אחר יצא רבי עקיבא ובכה, ונבעו עיניו מים, והיה אומר, וי רבי! וי רבי! שהעולם נשאר יתום מן. נכנסו אליו כל שאר החכמים, ושאלו אותו, והשיב להם.

היתה דחוקה לו [השעה] לרבי אליעזר. הוציא שתי זרועותיו ושם אותם על לבו. פתח ואמר, אוי העולם, העולם העליון חוזר להתכנס ולהגנו מן התחתון כל אור ומאור. אוי לכם שתי זרועות, אוי לכם שתי תורות שיהיו נשכחים היום הזה מן העולם. שאמר רבי יצחק, כל ימי רבי אליעזר היתה השמועה מאירה מפיו כיום שנתנה בהר סיני.

אמר, תורה [למדתי וגמרא] הבנתי, וחכמה למדתי ושמוש עשיתי, שאלו יהיו כל בני אנוש של העולם

ושיתסר טעמים דפסוקי דשיר השירים. והו עינוי דרבי עקיבא נחתין מיא. ואתחזר אשא בקדמיתא. בד מטא להאי פסוקא (שיר השירים ב) סמכוני באשיות רפדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני, לא יכל למסבל רבי עקיבא וארים קליה בבכייתא וגעי ולא הוה ממלל מדחילו דשכינתא דהות תמן.

אורי ליה כל עמיקתא ורזין עלאין דהוה ביה בשיר השירים. ואומי ליה אומאה דלא לישתמש בשום חד פסוק מניה כי היכי דלא ליחריב עלמא, קדשא בריך הוא בגיניה. ולא בעי קמיה דישתמשון ביה (דף צט ע"א) ברייתי מסגיאות קדושתא דאית ביה. לבתר נפיק רבי עקיבא וגעי ונבעין עינוי מיא, והוה אמר, ווי רבי, ווי רבי, דאשתאר עלמא יתום מנה. עאלו כל שאר חכימיא גביה ושאלו ליה ואתיב להון.

הוה דחיק ליה (שעתא) לרבי אליעזר, אפיק תרי זרועיו ושונינו על לביה. פתח ואמר, אי עלמא עלמא עלאה, חזרת לאעלא ולאגנא מן תתאה כל נהירו ובוצינא. ווי לכון תרי דרעי ווי לכון תרי תורות דישתכחון יומא דין מן עלמא. דאמר רבי יצחק כל יומי דרבי אליעזר הוה נהירא שמעתיא מפומיה כיומא דאתיהיבת בטורא דסיני.

אמר אורייתא (סברית גמרא) גמריית וחכמתא סברית ושמושא עבדית. דאלו יהון כל בני אינשא דעלמא

סופרים, לא יוכלו לכתב, ולא חסרו תלמידי מחכמתי אלא ככוחלא בעינא ואני מרבותי אלא כמי ששזתה בים. ולא היה אלא להחזיק טובה לרבותיו יותר מכמונו.

והיו שואלים מכמונו באותו סנדל של יבום, עד שיצאה נשמתו ואמר טהור. ולא היה שם רבי עקיבא. כשיצאה השבת, מצא אותו רבי עקיבא שמת. קרע בגדו ושרט כל בשרו, ודם ירד ונמשך על זקנו. היה צונח ובוכה. יצא החוצה ואמר: שמים שמים, אמרו לשמש וללבנה, שהאור שהיה מאיר יותר מהם הרי נחשך.

אמר רבי יהודה, בשעה שנשמת הצדיק רוצה לצאת - שמחה, והצדיק בטוח במיתתו כדי לקבל שכרו. זהו שכתוב וירא וירץ לקראתם, בשמחה לקבל פניהם. מאיזה מקום? מפתח האהל, כמו שאמרנו. וישתחו ארצה - אל השכינה.

רבי יוחנן פתח ואמר, (שיר ב) עד שיפוח היום ונסו הצללים סב דמה לך דודי לצבי או לעפר האילים. עד שיפוח היום וגו' - זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין. בא ראה מה כתוב, (קהלת ו) ואלו חיה אלף שנים פעמים וגו'. ביום המיתה, כל מה שחיה, נחשב כיום אחד אצלו.

אמר רבי שמעון, נשמתו של אדם מתרה בו ואומרת עד שיפוח

סופרים לא יכלין למכתב ולא חסרי תלמידי מחכמתי אלא ככוחלא בעינא ואני מרבותי אלא כמאן דשתי בימא. ולא הוה, אלא למיתן טיבותא לרבוהי יתיר מניה.

והיו שאלין מניה בהוא סנדלא דיבום עד דנפק נשמתיה ואמר טהור. ולא הוה תמן רבי עקיבא. כד נפק שבתא אשפחיה רבי עקיבא דמית, בזע מאניה וגריר כל בשריה ודמא נחית ונגיד על דיקניה. הוה צנח ובכי, נפק לברא ואמר, שמיא שמיא, אמרו לשמשא ולסיהרא דנהירוותא דהות נהיר יתיר מנהון הא אתחשך.

אמר רבי יהודה בשעה שנשמת הצדיק רוצה לצאת שמחה והצדיק בטוח במיתתו כדי לקבל שכרו, הדא הוא דכתיב, וירא וירץ לקראתם. בשמחה, לקבל פניהם. מאי זה מקום, מפתח האהל כדקא אמרו. וישתחו ארצה לגבי שכינה.

רבי יוחנן פתח ואמר, (שיר השירים ב) עד שיפוח היום ונסו הצללים סוב דמה לך דודי לצבי או לעופר האילים. עד שיפוח היום וגו'. זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין. תא חזי, מה כתיב, (קהלת ו) ואלו חיה אלף שנים פעמים וגו'. ביום המיתה כל מה שחיה נחשב כיום אחד אצלו.

אמר רבי שמעון נשמתו של אדם מתרה בו ואומרת עד שיפוח היום (ונסו

היום [ונסו הצללים], ונדמה בעיניך כהרף עין בעודך בעולם הזה. ונסו הצללים, זהו שכתוב (איוב ח) כי צל ימינו עלי ארץ. בבקשה מן סב דמה לך דודי לצבי וגו'.

הצללים) ונדמה בעיניך כהרף עין בעודך בעולם הזה. ונסו הצללים הדא הוא דכתיב, (איוב ח) כי צל ימינו עלי ארץ. בבקשה מן סב דמה לך דודי לצבי וגו'.

דבר אחר עד שיפוח היום וגו' - אמר רבי שמעון בן פאי, זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין: מה הצבי קל ברגליו - אף אתה היה קל כצבי או כעפר האלים לעשות רצון בוראך כדי שתנחל העולם הבא, שהוא הרי בשמים, הנקרא הר ה', הר התענוג, החר הטוב (ע"כ מדרש הנעלם).

דבר אחר עד שיפוח היום וגו'. אמר רבי שמעון בן פאי, זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין. מה הצבי קל ברגליו אף אתה היה קל כצבי או כעפר האלים לעשות רצון בוראך כדי שתנחל העולם הבא שהוא הרי בשמים הנקרא הר ה', הר התענוג החר הטוב (ע"כ מדרש הנעלם).

סיום זהר הוא תקון לגאלה האמתית - ועלוי מזל עם ישראל

בשנת תרפ"א יצאו גדולי וצדיקי ארץ ישראל בקריאת קודש למען החזק בלימוד הזוהר הקדוש. וזה נסח קריאתם: כבר ידוע לכבודם מעלת למוד הזוהר הקדוש, אשר הוא מבטל כל מיני פּרעניות וגזרות קשות ורעות, ומותנא וחרבא ובזה מעלמא. והשנה שעברה כבר עוררנו עם ישראל במודעות "תקון לגאלה האמתית מטעם הרבנים הגאונים מארי דארעא קדישא" אשר היא נעתקה למטה, לשקד על למוד הזוהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלה סיומים, וכפי הרשימות אשר קבלנו, לא נגמר רק לערך שש מאות סיומים. על בן אנהנו רבני וגאוני ארץ הקדושה מבקשים מכל בר ישראל אשר ידו משגת, ללמד עוד פעם בכדי לגמר האלה סיומים בכ"ה אלול הבא עלינו לטובה, כפי שעור הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד, סיום זהר אחד לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישפן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ", אכ"ר.

מתוך "זכותא דבר יוחאי"

פּאַרק ג'

פּאַרשיות

לך לך - אַחרי קדושים

ספּוּרי הַזוּהַר

תָּכֵן עֲנִינִים

בטול המגפה על ידי אמירת הקטרת ..... כט
 ספרו של אדם הראשון ..... ל
 פריצים הראויים להפגנס לעולם הבא ..... לג
 רבי אליעזר הלך לראות את רבן יוחנן בן זכאי רבו ..... לג
 חדושי תורה ..... לג
 צערו של רבי אלעזר בן ערף על אורף הגלות ..... לד
 זכות התורה ..... לה

ב"ה גם לרבות הח"מ מבקש מאד מאד על כל הכתוב לעיל. וכידוע שבזוהר
 דא יפקון מגלותא ברחמים, אשר אנו מחכים בכל עת ובכל שעה ממש,
 וזכה, כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א שמשקיע כל כחו והונו להפיץ את
 לימוד הזוהר הקדוש, ומברכים אותו שיצליח לקרב הגאולה אמן.

מאיר שטרן רב במרון

מתוך החתימות על מכתבו של הגאון רבי יצחק מאיר מארנגשטערן שליט"א המובא בעמוד רמ"ג.

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ★ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים יא-צב.
- ★ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים צה-קכב.
- ★ שמונה פרקים [יז-כד] לסעודה השלישית: דפים קפה-רפד.

בטול המגפה על ידי אמירת הקטרת

(זוהר וירא ק ע"ב; ק"א ע"א)
 רבי אחא הלך לכפר טרשא, בא אצל
 המארח שלו. לחשו עליו כל בני
 העיר. אמרו, אדם גדול בא לכאן, גלף
 אליו. באו אצלו. אמרו לו, לא חושש על
 אבדתינו? אמר להם, מהו? אמרו לו שיש
 שבעה ימים שיש מוות בעיר, וכל יום
 מתחזק ולא מתבטל.

אמר להם, גלף לבית הכנסת ונבקש
 רחמים מלפני הקדוש ברוך הוא.
 עד שהיו הולכים, באו ואמרו, פלוני
 ופלוני מתו, ופלוני ופלוני נוסים למוות.
 אמר להם רבי אחא, אין עת לעמוד כן,
 שהשעה דחוקה.

אבל תפרישו מכם ארבעים בני אדם
 מאלו היותר זכאים. עשרה עשרה
 לארבעה חלקים, ואני עמכם, עשרה
 לקצה העיר ועשרה לקצה העיר, וכן
 לארבע קצוות העיר, ואמרו בנפש חפצה
 ענגן של קטרת הסמים שהקדוש ברוך
 הוא נתן למשה, וענגן של הקרבנות אתו.

עשו כן שלש פעמים ועברו בכל העיר
 לארבע קצוות והיו אומרים כן.
 לבסוף אמר להם, גלף לאלו שנוטים
 למוות, ותפרישו מכם לבתיהם ותאמרו
 כן, וכאשר תסימו, תאמרו אלו
 הפסוקים, ויאמר משה אל אהרן קח את
 המחיתה ותן עליה אש וגו', ויקח אהרן
 וגו', ויעמד בין המתים וגו'. וכן עשו
 והתבטל מהם (המות).

בטול המגפה על ידי אמירת הקטרת

(זוהר וירא ק ע"ב; ק"א ע"א)
 רבי אחא אזל לכפר טרשא, אתא לגבי
 אושפיזיה, לחישו עליהו כל בני
 מותא, אמרו גברא רבא אתא הכא גזיל
 לגביה, אתו לגביה, אמרו ליה לא חס על
 אוכדנא, אמר להו מהו. אמרו ליה דאית
 שבעה יומין דשארי מותנא במאתא וכל
 יומא אתתקף ולא אתבטל.

אמר להו גזיל לבי כנשתא ונתבע רחמי
 מן קדם קדשא בריך הוא. עד דהוו
 אזלי, אתו ואמרו פלוני ופלוני מיתו,
 ופלוני ופלוני נטו למוות. אמר להו רבי
 אחא לית עתא לקוימא הכי דשעתא
 דחיקא.

אבל אפרישו מנכון ארבעין בני נשא
 מאנן דזכאין יתיר. עשרה עשרה
 לארבעה חולקין ואנא עמוכו, עשרה
 לזווייתא דמאתא, ועשרה לזווייתא
 דמאתא, וכן לארבע זווייתא דמאתא.
 ואמרו ברעות נפשכון ענינא דקטרת
 בוסמין. דקודשא בריך הוא ירב למשה
 וענינא דקרנא עמיה.

עבדו כן תלת זמנין ואעברו בכל מאתא
 לארבע זווייתא והוו אמרין כן,
 לבתר אמר להו גזיל לאנן דאושפיטו
 למימת אפרישו מניכו לבתיהו, ואמרו
 כדון, וכד תסימו אמרון אליו פסוקינא
 (במדבר טז) ויאמר משה אל אהרן קח את
 המחיתה ותן עליה אש וגו' (דף קא ע"ב)
 ויקח אהרן וגו' ויעמד בין המתים וגו'.
 וכן עבדו ואתבטל מנייהו.

שְׁמַעוּ הַהוּא קָלָא דְאָמַר סְתָרָא סְתָרָא
 קַמְוִייתָא אוּחִילוּ לְעִילָא דְהָא
 דִּינָא דְשְׁמִיָּא לֹא אֲשְׁרֵי הֵכָא דְהָא יְדַעֵי
 לְבַטְלָא לִיה.

שְׁמַעוּ אוֹתוֹ קוֹל שְׁאוֹמֵר: סוּדֵי הַסּוּדוֹת,
 הַרְאִישׁוֹנִים הַנְּחִילוֹהָ לְנִצְחָה, שְׁהֲרֵי
 דִּין הַשְּׁמַיִם לֹא שׁוֹרָה כָּאֵן, שְׁהֲרֵי יוֹדְעִים
 לְבַטְלוֹ.

חֲלַשׁ לְבִיָּה דְרַבִּי אַחָא, אֲדַמּוּף, שְׁמַע
 דְאָמְרֵי לִיה, כַּד עֲבַדְתָּ דָא עֲבִיד
 דָּא, זִיל וְאִימָא לֹון דִּיחֲזוֹרוֹן בְּתִשׁוּבָה
 דְחִיבִין אֲנוּן קַמְוִי. קַם וְאַחֲזוֹר לְהוּ
 בְּתִשׁוּבָה שְׁלִימָתָא, וְקַבִּילוּ עֲלֵיהוּ דְלֹא
 יִתְבַטְלוּן מְאוּרִייתָא לְעֵלַם, וְאַחֲלִיפוּ
 שְׁמָא דְקַרְתָּא וְקַארוֹן לְהַ מְאֵתָא מַחְסִיָּא.

חֲלַשׁ לְבֹו שֶׁל רַבִּי אַחָא וַיִּשׁוּן. שְׁמַע
 שְׁאוֹמְרִים לוֹ: כְּמוֹ שְׁעַשִׂיתָ אֵת זֶה
 - תַּעֲשֶׂה אֵת זֶה. לָךְ אָמַר לְהֵם שְׁיַחֲזְרוּ
 בְּתִשׁוּבָה, שְׁרַשְׁעִים הֵם לְפָנַי. קַם
 וְהִחֲזִירֵם בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְקַבְּלוּ עֲלֵיהֶם
 שְׁלֹא יִתְבַטְלוּ מֵהַתּוֹרָה לְעוֹלָם, וְהִחֲלִיפוּ
 אֵת שֵׁם הָעִיר, וְקַרְאוּ לָא מְתָא מַחְסִיָּא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לֹא דִי לְהֵם לְצַדִּיקִים
 שְׁמַבְטְלוּן אֵת הַגְּזֵרָה אֱלָא לְאַחַר
 כּוּן שְׁמַבְרְכִין לְהֵם.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לֹא דִי לְהֵם לְצַדִּיקִים
 שְׁמַבְטְלוּ אֵת הַגְּזֵרָה, אֱלָא לְאַחַר
 כּוּן שְׁמַבְרְכִים לְהֵם.

ספרו של אדם הראשון

(זוהר וירא קטו ע"ב; קיח ע"א)
 רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ אֲזִילֵי בְּאַרְחָא.
 אָמַר לִיה רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יוֹסִי פִתַּח
 פּוּמְף וְלַעִי בְּאוּרִייתָא דְהָא שְׂכִינְתָּא
 אֲשֵׁתִפְחַת גַּבְרָה, דְּכָל זְמַן דְּבְמִלִּי
 דְאוּרִייתָא לְעֵאן שְׂכִינְתָּא אֲתִיָּא
 וּמִתְחַבְרָא, וְכָל שְׂכֹן בְּאוּרְחָא דְשְׂכִינְתָּא
 קְדָמָא וְאַתִּיָּא וְאֲזִילָא קַמְוִיָּהוּ דְבְגִי נְשָׂא
 דִּזְכָּאן בְּמַהִימְנוּתָא דְקַדְשָׁא בְרִיף הוּא.

ספרו של אדם הראשון
 (זוהר וירא קטו ע"ב; קיח ע"א)
 רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ.
 אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יוֹסִי, פִּתַּח פִּיךָ
 וְדַבֵּר בְּתוֹרָה, שְׁהֲרֵי הַשְּׂכִינָה נִמְצְאָתָא
 אֲצִלְךָ, שְׂבָכַל זְמַן שְׂבַדְבְּרֵי תוֹרָה
 מִדְּבָרִים, בְּאֵה הַשְּׂכִינָה וּמִתְחַבְרָתָא, וְכָל
 שְׂכֹן בְּדֶרֶךְ, שְׂשְׂכִינָה מִקְדִּימָה וּבְאֵה
 וְהוֹלְכַת לְפָנַי בְּנֵי אָדָם שְׂזוֹכִים בְּאַמּוֹנַת
 הַקְּדוּשָׁ בְרוּף הוּא.

פִּתַּח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר. (תהלים קכו) אֲשֵׁתֶךָ
 כְּגֹפֶן פְּרִיָּה בִּירְכָתִי בֵיתֶךָ בְּנִיךָ
 פְּשִׁתִּילִי זִיתִים סְבִיב לְשַׁלְחָנֶךָ. אֲשֵׁתֶךָ
 כְּגֹפֶן פְּרִיָּה, כָּל זְמַנָּא דְאַתְתָּא בִּירְכָתִי
 בֵיתָא וְלֹא נִפְקָא לְבַר, הִיא צְנוּעָה וְאַתְחֲזִי
 לְאוּלְדָא בְּנִין דְכִשְׁרוֹן. כְּגֹפֶן, מַה גִּפֹן לֹא

פִּתַּח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (שם) אֲשֵׁתֶךָ כְּגֹפֶן
 פְּרִיָּה בִּירְכָתִי בֵיתֶךָ בְּנִיךָ פְּשִׁתִּילִי
 זִיתִים סְבִיב לְשַׁלְחָנֶךָ. אֲשֵׁתֶךָ כְּגֹפֶן פְּרִיָּה
 - כָּל זְמַן שְׁהֲאֲשֶׁה בִּירְכָתִי הַבֵּית וְלֹא
 יוֹצֵאָת הַחוּצָה, הִיא צְנוּעָה וְרִאוּיָה לְהוֹלִיד
 בְּנִים כְּשֵׁרִים. כְּגֹפֶן - מַה גִּפֹן לֹא נִטְשַׁעַת

אֵלָא בְּמִינָה וְלֹא בְּמִין אַחַר, כִּף אִשָּׁה
כְּשֶׁרָה לֹא תַעֲשֶׂה נְטִיעוֹת עִם אִישׁ אַחַר;
מָה גָּפוֹן אִין בְּהַ הִרְכָּבָה מַעֲץ אַחַר, אַף כִּף
אִשָּׁה כְּשֶׁרָה גַם כִּף.

רָאָה מָה שְׂכָרָה: בְּנִיף כְּשֶׁתִּילִי זֵיתִים. מָה
זֵיתִים אִין עֲלֵיהֶם נּוֹפְלִים כָּל יָמוֹת
הַשָּׁנָה וְכֻלָּם קְשׁוּרִים [בְּסָר] תְּמִיד, אַף כִּף
בְּנִיף כְּשֶׁתִּילִי זֵיתִים סָבִיב לְשִׁלְחָנָךְ וְכוּ'.

הִלְכוּ. בְּעוֹדָם הוֹלְכִים, אָמַר רַבִּי יוֹסִי,
נִזְפַרְתִּי עֲכָשׁוּ שְׁבַמְקוֹם הִזָּה
יִשְׁבַּתִּי יוֹם אֶחָד עִם אָבִי וְאָמַר לִי, בְּנִי,
עֲתִיד אַתָּה כְּשֶׁתִּגִּיעַ יָמֶיךָ לְשִׁשִּׁים שָׁנִים
לְמִצָּא בְּמַקּוֹם הִזָּה אוֹצֵר שֶׁל חֲכָמָה
עֲלִיּוֹנָה, וְהָרִי זְכִיתִי לְאוֹתָם הַיָּמִים וְלֹא
מִצָּאתִי, וְאִינוּ יוֹדְעִים אִם הַדְּבָרִים הַלְלוּ
שְׁאֲמָרְנוּ אוֹ אוֹתָהּ הַחֲכָמָה שֶׁהוּא אָמַר.

וְאָמַר לִי, כְּשֶׁיִּגִּיעוּ הַשְּׁלֵהבוֹת שֶׁל הָאִשׁ
לְתוֹף הָאוּרִי שֶׁל יְדִיךָ, יֵאבֵד מִפְּךָ.
אָמַרְתִּי לוֹ, אָבָא, בְּמָה יִדְעֶתָ? אָמַר לִי,
בְּאוֹתָן שְׁתֵּי צַפְרִים שֶׁעָבְרוּ עַל רֹאשְׁךָ
יִדְעֶתִי. בֵּין כִּף נִפְרַד רַבִּי יוֹסִי וְנִכְנַס לְתוֹף
מְעַרְהָ אַחַת, וּמִצָּא סֶפֶר אֶחָד שֶׁהָיָה נְעוּץ
בְּתוֹף נֶקֶב שֶׁל הַסֵּלַע בְּקִצָּה הַמְעַרְהָ. יֵצֵא
אִתּוֹ.

כִּיּוֹן שֶׁפֶתַח אוֹתוֹ, רָאָה שְׁבַעִים וּשְׁתַּיִם
חֲקוּקֵי אוֹתֵיזוֹת שֶׁנִּמְסְרוּ לְאָדָם
הָרִאשׁוֹן, וּבְהֶם הָיָה יוֹדֵעַ כָּל הַחֲכָמָה שֶׁל
עֲלִיּוֹנִים קְדוּשִׁים וְכָל אוֹתָם שֶׁאַחַר
הָרִיחִים שֶׁמִּתְגַּלְגְּלִים אַחַר הַפְּרֻכְתָּ תוֹף

אֲתַנְטֵעָ אֵלָא בְּזִינָה וְלֹא בְּזִינָא אַחְרָא.
כִּף אַתָּתָא דְכְּשָׂרָא לֹא תַעֲבַד נְטִיעָן בְּבַר
נִשְׁ אַחְרָא. מָה גָּפוֹן לֹא אִיתַּ בֵּיהַ רְכִיבָה
מֵאִילָנָא אַחְרָא, אוּף הֲכִי אַתָּתָא דְכְּשָׂרָא
הֲכִי נָמוּי.

חֲמִי מָה אַגְרָה, (דף קטז ע"א) בְּנִיף כְּשֶׁתִּילִי
זֵיתִים. מָה זֵיתִים לֹא נְפְלִי טְרַפְיִיהוּ
כָּל יוֹמֵי שְׁתָּא וְכֻלְהוֹ קְשׁוּרִין (נ"א בסירי)
תְּדִיר, אוּף הֲכִי בְּנִיף כְּשֶׁתִּילִי זֵיתִים סָבִיב
לְשִׁלְחָנָךְ וְכוּ'.

אֲזַלוּ, עַד דְּהוּוּ אֲזַלִּי, אָמַר רַבִּי יוֹסִי
אֲדַבְרָנָא הַשְּׁתָּא דְהָא בְּאַתְרָ דָּא
יִתְבַּנָּא יוֹמָא חַד עִם אָבָא, וְאָמַר לִי בְּרִי
זְמִין אַנְתָּ כַּד מְטוֹן יוֹמָךְ לְשִׁיתִין שְׁנִין
לְאַשְׁכַּחַת בְּהָאִי אַתְרַ סִימָא דְחֲכָמָתָא
עֲלֵאָה, וְהָא זְכִינָא לְאַנּוֹן יוֹמִין וְלֹא
אַשְׁכַּחְנָא, וְלֹא יִדְעָנָא אִי הָנִי מוֹלִין
דְּקִאֲמָרְן אוֹ הֵיאָה חֲכָמָתָא דְאִיהוּ אָמַר.

וְאָמַר לִי כַּד יִמְטוֹן קוּלְפִין דְּנוּרָא גו
טְהִירִי יְדָךְ אַתָּאבִיד מִינָךְ. אֲמִינָא
לִיָּה אָבָא בְּמָה יִדְעֶתָ. אָמַר לִי בְּהִנֵּי תִרִין
צַפְרִין דְּאַעֲבָרוּ עַל רִישְׁךָ יִדְעָנָא. אֲדַהֲכִי
אַתְפָּרֶשׁ רַבִּי יוֹסִי וְעָאֵל גּוּ מְעַרְתָּא (דף קיח)
ע"א) חָדָא וְאַשְׁכַּח סֶפֶרָא חַד דְּהוּוּ נְעִיץ גּו
נוֹקְבָא דְטַנְרָא בְּסִיפֵי מְעַרְתָּא, נִפְקַ בֵּיהַ.

כִּיּוֹן דְּפֶתַח לִיָּה חֲמָא שְׁבַעִין וּתְרִין גְּלִיפִין
דְּאַתְנוּן דְּאַתְמְסְרוּ לְאָדָם הָרִאשׁוֹן
וּבְהוּ הוּוּ יִדְעַ כָּל חֲכָמָתָא דְעֵלְאִין
קְדִישִׁין וְכָל אַנּוֹן דְּבַתֵּר רִיחִיא דְמִתְגַּלְגְּלוֹן
בְּתַר פְּרוּכְתָּא גּוּ טְהִירִין עֲלֵאִין וְכָל אַנּוֹן

אורות עליונים וכל אותם דברים שעתידים לבא לעולם עד היום שיקום ענן בצד מערב ויחשיך את העולם.

מלין דזמינין למיתי לעלמא, עד יומא דיקום עננא דבסטר מערב ויחשיך עלמא.

קרא לרבי יהודה והתחילו ללמוד באותו ספר. לא הספיקו ללמוד שנים או שלשה צדדים של אותן האותיות עד שהיו מסתכלים באותה חכמה עליונה. כיון שהגיעו ללמוד בסתרי הספר ודברו זה עם זה, יצא שביב של אש ומשב של רוח והכה בידיהם ואבד מהם. ככה רבי יוסי ואמר, אולי חס וחלילה חטא הוא אצלנו, או שאין אנו זכאים לדעת אותו.

קרא לרבי יהודה ושרו למלעי בההוא ספרא, לא ספיקו למלעי תרי או תלתא סטרין דאנון אתון עד דהוו מסתכלין בההיא חכמה עלאה, כיון דמטו למלעי בסתירו דספרא ומשתעו דא עם דא, נפק שביבא דאשא ועלעולא דרוחא ובטש בידיהון ואתאביד מנייהו. ככה רבי יוסי ואמר דילמא חס ושלום חובה איהו גבן או דלאו אנן זכין למנדע ליה.

כשבאו אל רבי שמעון, ספרו לו המעשה הזה. אמר להם, אולי בקץ המשיח של אותם אותיות הייתם עסוקים? אמרו לו, את זה לא ידענו, שהרי הכל נשפח מעמנו. אמר להם רבי שמעון, שאין רצון הקדוש ברוך הוא בזה שיתגלה כל כך לעולם, וכשיהיה קרוב לימות המשיח, אפלו תינוקות של העולם עתידים למצא נסתרות של חכמה ולדעת בו קצים וחסבונות, ובאותו זמן יתגלה לכל. זהו שכתוב (צפניה ג) כי אז אהפך אל עמים וגו'. מה זה אז? בזמן שתקום כנסת ישראל מן העפר ויקים אותה הקדוש ברוך הוא, אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה' ולעבדו שכם אחד.

כד אתון לגבי דרבי שמעון אשתעו ליה עובדא דא, אמר לון דילמא בקץ משיחא דאנון אתון הויתון משתדלי, אמרו ליה דא לא ידעינן דהא כלא אתנשי מינו. אמר לון רבי שמעון לית רעוהא דקודשא בריך הוא בדא דיתגלי כל כך לעלמא, וכד יהא קריב ליומי משיחא אפילו רבי דעלמא זמינין לאשפחה טמירין דחכמתא ולמנדע ביה קצין וחושבנין, ובההוא זמנא אתגליא לכלא דא הוא דכתיב (צפניה ג) כי אז אהפך אל עמים וגו'. מהו אז. בזמנא דתיקום כנסת ישראל מעפרא ויוקים לה קדשא בריך הוא כדן אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה' ולעבדו שכם אחד.

פריצים הראויים להכנס לעולם הבא

(זוהר וירא קטז ע"א)
 בימי רבי יוסי היו אותם פריצים שהיו שודדים בהרים עם פריצי אמות העולם, וכשמוצאים בן אדם ותופסים אותו להרגו, היו אומרים לו: מה שמך? אם הנה יהודי - היו הולכים עמו ומוציאים אותו מן ההרים, ואם הנה איש אחר - הורגים אותו. [נהרין] והנה אומר רבי יוסי, ראויים אלו בכל זה להכנס לעולם הבא.

פריצים הראויים להכנס לעולם הבא

(זוהר וירא קטז ע"א)
 בימיו דרבי יוסי הוון אנון פריצי דהוון משדדי בטוריאי עם פריצי אומות העולם, וכד משכחי בר נש ותפשי ליה לקטליה, הוון אמרין ליה מה שמך, אי הנה יודאי הוון אזלין עמיה ומפקין ליה מן טוריאי, ואי הנה בר נש אחרניא קטלי ליה. (והא) והנה אמר רבי יוסי אתחזון אנון בכל האי למיעל לעלמא דאתי.

רבי אליעזר הלך לראות את רבן יוחנן בן זכאי רבו

(זוהר חיי שרה קכו ע"א)
 רבי [אלעזר] אליעזר הלך לראות את רבן יוחנן בן זכאי רבו, ואותו היום הנה ראש חדש. כשהגיע אליו, אמר לו, הבאר שמנקה מכל טנפת, וממלאים אותו ונובע משלו יותר, מה רוצה פאן? אמר לו, חיב אדם להקביל פני רבו. אמר לו, לא כך אמרת, אלא אני רואה בפניך שדבר חדש יש אצלך מאותם העמקים שאתה עתיד לשאל.

רבי אליעזר הלך לראות את רבן יוחנן בן זכאי רבו

(זוהר חיי שרה קכו ע"א)
 רבי [אלעזר] אליעזר אזל למחמי לרבן יוחנן בן זכאי רביה, וההוא יומא ריש ירחא הנה, כד מטא גביה אמר ליה בירא דלסרין, ומליין ליה, וההוא גביע מדידיה יתיר, מאי בעא הכא. אמר ליה חיב אדם להקביל פני רבו. אמר ליה לאו על כך אמרית. אלא אנא חמי באנפך דמלה חדתא אית גבך מאינון עמיקין דאת עתיד למתבע.

חדושי תורה

(זוהר תולדות קלה ע"א וע"ב)
 רבי שמעון בא לטבריה והיה עמו רבי אבא. אמר רבי שמעון לרבי אבא, גלף, שהרי אנו ראינו שאיש אחד יגיע כעת אלינו ודברים חדשים בפיו, והם דברי תורה. אמר רבי אבא, הנה ידעתי שבכל מקום שמר הולך, הקדוש ברוך

חדושי תורה

(זוהר תולדות קלה ע"א וע"ב)
 רבי שמעון הוה אתי לטבריה והוה עמיה רבי אבא. אמר רבי שמעון לרבי אבא גזיל, דהא אנו חמינו דבר נש חד ימטי השתא לגבן ומלין חדתין בפומיה ואינון מלין דאורייתא. אמר רבי אבא הוה ידענא דבכל אתר דמור אזיל, קדשא בריך

הוא משדר ליה מלאכין טסין בגדפין
לאשתעשעא ביה.

הוא שולח לו מלאכים טסים בכנפים
להשתעשע בו.

עד דהוו אזלי, סליק רבי שמעון עיניו,
והקא בר נש דהוה רהיט ואזיל.
יתבו רבי שמעון ורבי אבא. פד מטא
גביהו, אמר ליה רבי שמעון מאן את?
אמר ליה יודאי אנא ומקפוטקיא
קאתינא ואנא אזילנא אטיטריה דבר
יוחאי דאתמנון חבריא במלין ידיען
ושדרוני גביה. אמר ליה אימא ברי. אמר
ליה את בר יוחאי. אמר ליה אנא בר
יוחאי וכו'.

בעודם הולכים, הרים רבי שמעון את
עיניו, וראה איש שהיה רץ
והולך. ישבו רבי שמעון ורבי אבא.
כשהגיע אליהם, אמר לו רבי שמעון, מי
אתה? אמר לו, אני יהודי, ובאתי
מקפוטקיא, ואני הלכתי לסתרו [לאהל]
של בר יוחאי, שנמנו החברים בדברים
דועים ושלחוני אליו. אמר לו, אמר בני.
אמר לו, אתה בר יוחאי? אמר לו, אני בר
יוחאי וכו'.

קם רבי שמעון ואזלו. אזל ההוא בר נש
בהדיה עד טבריה. עד דהוו אזלו,
אמר רבי שמעון וכו'.

קם רבי שמעון והלכו. הלך אותו האיש
עמו עד טבריה. בעודם הולכים,
אמר רבי שמעון, וכו'.

אתו רבי אבא וההוא יודאי ונשקו ידוי.
אמר רבי אבא עד יומא דין לא
קאימנא במלה דא בר השתא. זכאה
חולקי דזכינא למשמע ליה.

באו רבי אבא ויהודי ההוא ונשקו את
ידו. אמר רבי אבא, עד היום הזה
לא למדתי בדבר הזה, רק עכשו. אשרי
חלקי שזכיתי לשמע אותו.

צערן של רבי אלעזר בן ערף על אורף
הגלות

צערן של רבי אלעזר בן ערף על אורף
הגלות

(זוהר תולדות קלו ע"א וע"ב)
רבי אלעזר בן ערף, הוה יתיב, והוה קא
מוצטער בנפשו טפי, עאל לקמיה
רבי יהושע. אמר ליה, חזיו נהירו בוצינא
דעלמא למה חשוכן. אמר ליה, חזיו
ודחילו סגי עאל בי, דהא אנא חמי מה
דאתערו חברנא מארי מתניתא, דשארית
עליהו רוח קדישין. וההוא דאתערו,
דבשיתאי יהא פורקנא, שפיר. אבל

(זוהר תולדות קלו ע"א וע"ב)
רבי אלעזר בן ערף היתה יושב, והיה
מוצטער בנפשו מאד. נכנס לפניו
רבי יהושע. אמר לו, מראה האור של
מאור העולם למה חשוכים? אמר לו,
מראה ופחד רב נכנס בי, שהרי אני רואה
מה שהתעוררו חברינו בעלי הבריתא,
ששורה עליהם רוח של קדושים, וההוא
שהעירו שבששי יהיה גאלה, יפה. אבל

אני רואה אריכות יתר על אותם שוכני עפר, וכו'. מי יזכה לארץ הזה? מי יתקיים בקיום דתו בין הזמן הזה, ועל פו אני מצטער בנפשי. חזר ואמר, בתשובה יתקדם הכל. אמר רבי יהושע, אם לא שאמרת כן, חסמנו את הפיות לצפות לגאולה כל יום, שכתוב (יחזקאל לג) חסן ישועות. מהו ישועות? אלו המצפים ישועות בכל יום.

זכות התורה

(זוהר ויצא קנא ע"א וע"ב)
רבי חייא ורבי חזקיה היו יושבים תחת האילנות של שדה אונן. נרדם רבי חייא, וראה את אלהו. אמר, מהוכחת הדרך של מר מאיר השדה. אמר, כעת באתי להודיע שקרובה ירושלים להתרבר, וכל אותן קריות החכמים, משום שירושלים היא דין, ועל דין עומדת ועל דין תתבר, והנה נתנה רשות לסמאל עליה ועל גבורי העולם, ובאתי להודיע לחכמים אולי יאריכו את שנות ירושלים, שהרי כל זמן שנמצאת בה תורה - היא עומדת, משום שהתורה עץ החיים העומד עליה. כל זמן שהתורה מתעוררת למטה - עץ החיים לא יז למעלה. פסקה התורה למטה - עץ החיים מסתלק [ממנה] מן העולם.

ועל פו, כל זמן שהחכמים ישמחו בתורה, לא יוכל עליהם סמאל, שהרי כתוב הקל קול יעקב והידיים ידי עשו. זו התורה העליונה שנקראת קול

אנא חמי אורכא יתירא על אינון דירא עפרא וכו'. מאן יזכה להאי ארכא, מאן יתקיים בקיום דתיה בין האי זמנא, ועל דא אצטעידנא בנפשאי וכו'. חזר ואמר, בתשובה יתקדם כל. אמר רבי יהושע, אי לאו דאמרת הכי, אחסימנא פומין למצפי פורקנא כל יומא, דכתיב, (ישעיה לג) חסן ישועות. מהו ישועות, אלו המצפים ישועות בכל יום.

זכות התורה

(זוהר ויצא קנא ע"א וע"ב)
רבי חייא ורבי חזקיה, הוו יתבי תחות אילני דחקל אונן, אדמוף רבי חייא, חמא ליה לאלהו, אמר מקסטיטורא דמר, חקלא נהיר. אמר, השתא אתינא לאודעא, דירושלם קריב איהו לאתחרבא, וכל אינון קרתין דחכימנא. בגין דירושלם דינא איהו, ועל דינא קיימא, ועל דינא אתתריב, והא אתתריב רשו לסמאל עליה, ועל תקיפי עלמא, ואתינא לאודעא לחכימנא דילמא יורכון שני דירושלם, דהא כל זמנא דאורייתא אשתפח בה, היא קיימא. בגין דאורייתא אילנא דחיי דקיימי עליה, (תרי נוסחי אינון) כל זמנא דאורייתא אתער לתתא אילנא דחיי לא אעדי לעילא, פסק אורייתא לתתא אילנא דחיי אסתלק (מינה) מעלמא.

ועל דא, כל זמנא דחכימנא יחדון בה באורייתא, לא יכיל סמאל בהו, דהא כתיב, (בראשית כז) הקול קול יעקב והידיים ידי עשו, דא הוא אורייתא עלאה,

יעקב. בעוד שאותו קול לא פוסק, הדבור שולט ויכול, ועל כן לא צריך להפסיק בתורה. והתעורר רבי חייא, והלכו ואמרו את הדבר הזה לחכמים.

דאקרי קול יעקב, בעוד דההוא קול לא פסק, דבור שלטא ויכלא, ועל דא לא אצטריך אורייתא למפסק. ואתער (דף קנא ע"ב) רבי חייא, ואזלו ואמרו מלה דא לחכימאי.

אמר רבי ייסא, הכל יודעים את זה, וכך הוא, שקתוב אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר. אלו הם שמשתדלים בתורה, הקריה הקדושה עומדת עליהם, ולא על הגברים הגבורים של העולם, הינו שקתוב אם ה' לא ישמר עיר וגו'.

אמר רבי ייסא, בלא ידעין דא, והכי הוא, דכתוב, (תהלים כז) אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר, אליו אנו דמשתדלים באורייתא, קרתא קדישא קיימא עליהו, ולא על גברין תקיפין דעלמא, היינו דכתוב אם ה' לא ישמר עיר וגו'.

מי שאינו עוסק בספר הזהר ותקונים וכתבי מרן האר"י ידע נאמנה שכל תורתו שעוסק הוא משפה ולחוז

אמר הרבי מקאמארנא בספרו היכל הברכה: - בדור הזה האחרון, מי שאינו עוסק בספר הזהר ותקונים וכתבי מרן האר"י שהם חיים ממש לנפש, בלולה במקרא ובמשנה ובתלמוד ופוסקים, ידע נאמנה שכל תורתו שעוסק הוא משפה ולחוז, כדואג, ואין לו עסק בחיים והארה לנפש, והוא כלו טעות ורפאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים. וכדכתוב בתקוני זהר חדש: לית בננו מאן דיתער לגבה לרצות לה עם בעלה, צוחין בכל יומא וליליא באורייתא דבעל פה, בכמה קושין, וצוחין בה ככלבין דאמרין הב הב, הב לן עותרא הב לן יקרא, ולית מאן דישתדל לסלקא לשכינתא. ובדאי לא ישיג ארחות חיים אלא על ידי למוד הזהר וכתבי מרן הרב חיים ויטאל בלבד, עכ"ל (היכל הברכה קומרנה פרשת יעקב ז', י"ט - אור הזוהר פרק י').

מתוך 'מגנא ומצלא'

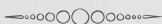
פּרָק ד'
פּרָשִׁיּוֹת
וּיְרָא - אָמַר

ספּוּרֵי הַזּוֹהַר

תִּכּוֹן עֲנִינִים

- לט ..... בַּעַת הַגְּאוּלָּה ה' יֵאִיר בְּהַדְרָגָה
 מ ..... כַּחוֹ שֶׁל קִטּוֹר הָעֶשֶׂן שֶׁל הַקֶּרֶבֶן
 מ ..... דָּוִד מִלְכָּא חַי וְקַיִם
 מב ..... אַרְבֵּי יָמִים בִּימִינָהּ בְּשִׂמְאֵלָה עֶשֶׂר וְכַבּוּד
 מד ..... בְּזָכוֹת מְחִילָה לְמִי שֶׁהֵרַע לוֹ
 מו ..... הָיוּ דָן אֶת חֲבֵרָהּ לְכַף זְכוּת
 מז ..... בְּפִטְוֵי רֶשֶׁב"י נִסְתָּמוּ מַעֲיָנוֹת הַחֲכָמָה
 נ ..... הַכְרִזְתָּ זְמַנּוֹ שֶׁל הָאָדָם

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ★ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים יא-צב.
- ★ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים צה-קכב.
- ★ שמונה פרקים [יז-כד] לסעודה השלישית: דפים קפה-רפד.

בעת הגאולה ה' יאיר בהדרגה

(זוהר וישלח קע ע"א)

רבי יהודה פתח ואמר, (שיר השירים ו) מי זאת הנשקפה כמו שחר יפה כלבנה ברה כחמה אימה פנדגלות. האי קרא אוקמוה ואתמר, אבל מי זאת הנשקפה, אלין אינון ישראל בזמנא דקדשא בריה הוא יוקים לון ויפיק לון מן גלותא. כדין יפתח לון פתחא דנהורא (דהיא) דקיק זעיר. ולבתר פתחא אחרינא דאיהו רב מיניה, עד דקדשא בריה הוא יפתח לון תרעין עלאין פתיחין לארבע רוחי עלמא.

וכן כל מה דעביד קדשא בריה הוא לישראל ולצדיקניא די בהו, הכי כלהו ולא בזמנא חדא. לבר נש דאתיהיב בחשוכא ודיריה הוה בחשוכא תדיר, כד יבעון לאנהרא ליה, בעיין לאפתחא ליה נהורא זעירתא כעינא דמחטא, ולבתר רב מיניה, וכדין בכל זמנא עד דינהרון ליה כל נהורא כדקא יאות.

כך אינון ישראל כמה דאת אמר, (שמות כג) מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפרה וגו'. וכן למאן דאתי אסוותא לאו איהו בשעתא חדא, אלא זעיר זעיר עד דיתתקף. אבל לעשו לאו הכי, אלא בזמנא חדא נהיר ליה ואתאביד מיניה זעיר זעיר. (ולזמנא דאתי לאומות עובדי עבודת כוכבים ומזלות (ישעיה מב) " כגבור יצא) עד דיתתקפון ישראל וישצוון (וישבון) ליה מכלא, מעלמא דין ומעלמא דאתי. ובגין דנהיר בשעתא חדא, הוה ליה שציאו

בעת הגאולה ה' יאיר בהדרגה

(זוהר וישלח קע ע"א)

רבי יהודה פתח ואמר, (שיר ו) מי זאת הנשקפה כמו שחר יפה כלבנה ברה כחמה יפה פנדגלות. פסוק זה פרושהו ונתבאר. אבל מי זאת הנשקפה - אלו הם ישראל, בזמן שהקדוש ברוך הוא יקים אותם ויוציאם מן הגלות, אז יפתח להם פתח של אור [שהוא] דקיק קטן, ואחר כך פתח אחר שהוא גדול ממנו, עד שהקדוש ברוך הוא יפתח להם שיערים עליונים פתוחים לארבע רוחות העולם.

וכן כל מה שעשה הקדוש ברוך הוא לישראל ולצדיקים שבהם, כך כלם ולא בזמן אחד. לאדם שנתן בחשך ודירור היה תמיד בחשך, כשירצו להאיר לו, צריכים לפתח לו אור קטן כעין המחט, ואחר כך גדול ממנו, וכך בכל פעם עד שיאירו לו כל האור כראוי.

כך הם ישראל, כמו שנאמר (שמות כג) מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפרה וגו'. וכן למי שהוא בא להרפא, אינו בשעה אחת, אלא מעט מעט עד שיתחזק. אבל לעשו לא כך, אלא בפעם אחת מאיר לו, ונאבד ממנו מעט מעט [ולעתיד לבא לאמות עובדי עבודה זרה (ישעיה מב) ה' כגבור יצא] עד שיתחזקו ישראל וישמידו [וישבון] אותו מהכל, מהעולם הזה ומהעולם הבא. ומשום שמאיר בשעה אחת, יהיה לו השקמה

מכלא. אבל ישראל נהורא דלהון זעיר זעיר, עד דיתתקפון וינהיר לון קדשא בריך הוא לעלמין.

מהכל. אבל ישראל, אור שלהם מעט מעט, עד שיתחזקו, ויאיר להם הקדוש ברוך הוא לעולמים.

וכלא שאלי לון ואמרי מי זאת הנשקפה כמו שחר, איהו קדרותא דצפרא, ודא איהו נהורא דקיק. ולבתר יפה כלבנה, בגין דסיהרא נהורא דילה נהיר יתיר משחר. ולבתר ברה כחמה, בגין דנהוריה תקיף ונהיר יתיר מסיהרא. ולבתר אימה כנדגלות, תקיפא בנהורא תקיף כדקא יאות.

וכלם שואלים אותם ואמרים, מי זאת הנשקפה כמו שחר, זוהי קדרות הבקר, וזהו אור דקיק. ואחר יפה כלבנה, משום שהלבנה, האור שלה מאיר יותר משחר. ואחר ברה כחמה, משום שאורה חזק ומאיר יותר מהלבנה. ואחר כף אימה כנדגלות, חזקה באור חזק פראוי.

כחו של קטור העשן של הקרבן (זוהר וישלח קעו ע"ב) רבי חזקיה אשכחיה יומא חד לרבי יוסי דהוה משתמיט ספסינא גו קטרי דנורא והוה סליק קטורא דתננא לעילא. אמר ליה, אלו קטורא דתננא דקרפנא דהוה סליק על גבי מדבחא הוה סליק תדיר כי האי גוונא, לא שריא רוגזא בעלמא וישראל לא אתגלי מעל ארעא.

כחו של קטור העשן של הקרבן (זוהר וישלח קעו ע"ב) רבי חזקיה מצא יום אחד את רבי יוסי שהיתה נשקטת חתיכת בשר לתוך להבות האש, והיה עולה קטור העשן למעלה. אמר לו, אלו קטור העשן של הקרבן שהיה עולה על גבי המזבח היה עולה תמיד כמו זה, לא שורה רגז בעולם, וישראל לא היו גולים מעל הארץ.

דוד מלכא חי וקיים (זוהר ויגש רו ע"ב; רז ע"ב) רבי יהודה ורבי יוסי אערעו בכפר חנו. עד דהוו יתבי בי אושפיזיהו, אתא חד בר נש וחד מטולא דחמרא קמיה ועאל בביתא. אדהכי, אמר רבי יהודה לרבי יוסי, הא תנינו, דדוד מלכא הוה מתנמנם כסוס, ושינתיה זעיר, היך הוה קם בפלגות ליליא. האי שעורא זעיר

דוד מלכא חי וקיים (זוהר ויגש רו ע"ב; רז ע"ב) רבי יהודה ורבי יוסי נפגשו לכפר חנו. בעודם יושבים בבית מלונם, בא איש אחד, ומשא של חמור לפניו, ונכנס לבית. בין כף אמר רבי יהודה לרבי יוסי, הנה שנינו שדוד המלך היה מתנמנם כמו סוס ושנתו מועטת, איך היה קם בחצות הלילה, השעור הזה הוא קטן, ולא היה

איהו ולא הוה אתער אפילו בתלתות ליליא.

מתעורר אפלו בשליש הלילה?

אמר ליה, בשעתא דעאל ליליא, הוה יתיב עם כל רבבבי ביתיה ודאין דינא, ועסיק במלי דאורייתא. ולבתר הוה נאים שינתיה עד פלגות ליליא, וקם בפלגות ליליא ואתער, ואתתדל בפולחנא דמאריה, בשירין ותושבחו.

אמר לו, בשעה שנכנס הלילה, היה יושב עם כל גדולי ביתו ודן את הדין ועוסק בדברי תורה, ואחר כך היה ישן שנתו עד חצות הלילה, וקם בחצות הלילה ומתעורר, ומשתדל בעבודת רבונו בשירים ותשבחות.

אדהכי אמר (דף רז ע"א) ההוא בר נש, וכי האי מלה דקאמרינו, הכי הוא. רזא דמלה הכא, דהא דוד מלכא חי ומינים לעלם ולעלמי עלמין. ודוד מלכא הוה נטיר כל יומי דלא יטעם טעם מיתה. בגין דשינתא חד משתינ במיתה איהו. ודוד בגין דוכתיה דאיהו חי, לא הוה נאים אלא שיתין נשמי. דעד שתין נשמי חסר חד, איהו חי. מתמן ולהלאה, טעים בר נש טעמא דמותא, ושליט ביה סטרא דרוח מסאבא וכו'.

בינתים אמר האיש ההוא, וכי הדבר הזה שאתם אומרים הוא כך? סוד הדבר יש כאן, שהנה דוד המלך חי וקיים לעולם ולעולמי עולמים, ודוד המלך היה שומר כל ימיו שלא יטעם טעם מיתה, משום שהשנה אחד מששים במיתה היא, ודוד, משום מקומו שהוא חי, לא היה ישן אלא ששים נשימות, שעד ששים נשימות חסר אחת הוא חי, משם והלאה טועם אדם טעם מיתה ושולט בו הצד של רוח הטמאה וכו'.

אתו רבי יהודה ורבי יוסי ונשקוה, אמרו ליה, מה שמך. אמר להון, חזקיה. אמרו ליה, יתיישר חילך ויתתקף אורייתך. יתיבו. אמר רבי יהודה, הואיל ושרית, אימא לן מהני רזין עלאין דקאמרת וכו'.

באו רבי יהודה ורבי יוסי ונשקוהו. אמרו לו, מה שמך? אמר להם, חזקיה. אמרו לו, יישר כחך ונתתחזק תורתך. ישבו. אמר רבי יהודה, הואיל והתחלת, אמר לנו מעתה סודות עליונים שאמרת וכו'.

אדהכי אתא רבי אלעזר, פיון דחמא לון אמר, ודאי שכנתא הכא. אמר להון במאי עסקיתו. אמרו ליה (דף רז ע"ב) כל עובדא. אמר, ודאי שפיר קאמר.

בינתים בא רבי אלעזר. פיון שראה אותם, אמר, ודאי שהשכינה כאן. אמר להם, במה עסקתם? אמרו לו את כל המעשה. אמר, ודאי שיפה אמר.

אַרְךָ יָמִים בַּיְמִינָה בְּשִׂמְלֹתָהּ עֶשֶׂר וְכַבּוּד
(זוהר וישב קצ ע"א)

תָּא חֲזִי, מוּה כְּתִיב, אַרְךָ יָמִים
בַּיְמִינָה בְּשִׂמְלֹתָהּ עֶשֶׂר וְכַבּוּד. אַרְךָ
יָמִים בַּיְמִינָה, מָאן דְּאָזִיל לִימִינָא
דְּאוּרִייתָא, אַרְכָּא דְּחִינּוּ אִיהוּ לְעֵלְמָא
דְּאֵתִי. דְּזָכִי תַמּוֹן לִיקְרָא דְּאוּרִייתָא,
דְּאִיהוּ יְקָרָא וְכְתָרָא, לְאֵתְעֵטְרָא עַל כְּלָא.
דְּכְתָרָא דְּאוּרִייתָא בְּהֵוּא עֵלְמָא אִיהוּ.
בְּשִׂמְלֹתָהּ עֶשֶׂר וְכַבּוּד, בְּהֵאִי עֵלְמָא, דְּאָף
עַל גַּב דְּלָא אֲתַעֲסַק בְּהָ לְשִׁמְהָ, זְכִי בְּהֵאִי
עֵלְמָא בְּעוֹתְרָא וִיקְרָא.

אַרְךָ יָמִים בַּיְמִינָה בְּשִׂמְלֹתָהּ עֶשֶׂר וְכַבּוּד
(זוהר וישב קצ ע"א)

בֵּא רְאָה מוּה כְּתוּב, (משלי ג) אַרְךָ יָמִים
בַּיְמִינָה בְּשִׂמְלֹתָהּ עֶשֶׂר וְכַבּוּד. אַרְךָ
יָמִים בַּיְמִינָה - מִי שֶׁהוֹלֵךְ לִימִין הַתּוֹרָה,
אַרְךָ שָׁל חַיִּים הוּא לְעוֹלָם הַבָּא, שְׂזוּכָה
שֶׁם לְכַבּוּד הַתּוֹרָה, שֶׁהוּא כְּבוֹד וְכֹתֵר
לְהַתְעַטֵּר עַל הַכֹּל, שֶׁכֹּתֵר הַתּוֹרָה הוּא
בְּעוֹלָם הַהוּא. בְּשִׂמְלֹתָהּ עֶשֶׂר וְכַבּוּד -
בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׂאָף עַל גַּב שְׂאִינוּ מִתְעַסֵּק
בְּהָ לְשִׁמְהָ, זוּכָה בְּעוֹלָם הַזֶּה לְעוֹשֵׂר
וְכַבּוּד.

דְּהָא רַבִּי חֲזִי כַד אֲתָא מֵהֵתִם לְאַרְעָא
דִּישְׂרָאֵל, קָרָא בְּאוּרִייתָא, עַד דְּהוּו
אֲנַפּוּי נְהִירִין בְּשִׂמְשָׁא. וְכַד הוּו קְזִימִין
קַמִּיהָ כָּל אֵינוֹן דְּלֵעָאן בְּאוּרִייתָא. הָוָה
אָמַר, דָּא אֲשִׁתְּדַל בְּאוּרִייתָא לְשִׁמְהָ, וְדָא
לֹא אֲשִׁתְּדַל לְשִׁמְהָ, וְהָוָה צְלִי עַל הַהוּא
דְּאֲתַעֲסַק לְשִׁמְהָ, דְּלֵהוּי חֲכִי תְדִיר, וְיִזְכִּי
לְעֵלְמָא דְּאֵתִי. וְצְלִי עַל הַהוּא דְּלָא
אֲתַעֲסַק בְּהָ לְשִׁמְהָ, דְּיִתִי לְאֲתַעֲסַקָא בְּהָ
לְשִׁמְהָ, וְיִזְכִּי לְחַיִּי עֵלְמָא.

שְׁהַרְי רַבִּי חֲזִי, כְּאֲשֶׁר בֵּא מִשֶּׁם לְאַרְצֵן
יִשְׂרָאֵל, קָרָא בַּתּוֹרָה, עַד שֶׁהִיוּ
פְּנִינֵי מְאִירִים כְּמוֹ הַשֶּׁמֶשׁ, וְכִשְׁהִיוּ
עוֹמְדִים לְפָנָיו כָּל אוֹתָם שֶׁעֲסָקוּ בַּתּוֹרָה,
הִיָּה אוֹמֵר: זֶה הַשְּׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה לְשִׁמְהָ, וְזֶה
לֹא הַשְּׁתַּדֵּל לְשִׁמְהָ. וְהִיָּה מִתְפַּלֵּל עַל
אוֹתוֹ שֶׁמִּתְעַסֵּק לְשִׁמְהָ, שֶׁכֵּף יִהְיֶה תְּמִיד
וְיִזְכֶּה לְעוֹלָם הַבָּא. וּמִתְפַּלֵּל עַל אוֹתוֹ
שֶׁלֹּא הִתְעַסֵּק לְשִׁמְהָ, שֶׁיֵּבֵא לְהַתְעַסֵּק
בְּהָ לְשִׁמְהָ וְיִזְכֶּה לְחַיִּי עוֹלָם.

יּוֹמָא חַד, חֲמָא חַד תַּלְמִיד דְּהוּו לְעִי
בְּאוּרִייתָא, וְאֲנַפּוּי מוֹרִיקוֹן. אָמַר,
וְדָאִי מְהַרְהַר בְּחִטָּאָה אִיהוּ דְּנָא. אַחִיד
לִיָּה לְקַמִּיהָ, וְאֲמַשִּׁיף עֲלֵיהָ בְּמַלְיָן
דְּאוּרִייתָא, עַד דְּאֲתִישֵׁב רוּחִיהָ בְּגוּיָה. מִן
הַהוּא יּוֹמָא וְלְהֵלְאָה, שְׂנִי עַל רוּחִיהָ, דְּלָא
יְרַדֵּף בְּתֵר אֵינוֹן הַרְהוּרִין בִּישִׁין, וְיִשְׁתַּדֵּל
בְּאוּרִייתָא לְשִׁמְהָ.

יוֹם אֶחָד רְאָה תַלְמִיד אֶחָד שֶׁהִיָּה עוֹסֵק
בַּתּוֹרָה וּפְנִינֵי מוֹרִיקִים. אָמַר, וְדָאִי
מְהַרְהַר בְּעֵבְרָה הוּא זֶה. אֶחָז אוֹתוֹ לְפָנָיו,
וְהִמְשִׁיף עָלָיו דְּבַרֵי תּוֹרָה עַד שֶׁהִתְיַשְׁבָּה
רוּחוֹ בְּתוֹכוֹ. מֵאוֹתוֹ הַיּוֹם וְהֵלְאָה שֶׁם עַל
רוּחוֹ שֶׁלֹּא יְרַדֵּף אַחַר אוֹתָם הַהַרְהוּרִים
הַרְעִים וְיִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה לְשִׁמְהָ.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כַּד חֲמִי בַר נֶשׁ דְּהַרְהוּרִין
בִּישִׁין אֲתִינּוּ לְגַבִּיָּה, יִתְעַסֵּק

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּשֶׁאֲדָם רוּאָה שְׂבָאִים
אֵלָיו הַרְהוּרִים רְעִים, יִתְעַסֵּק

בתורה, ואז יעברו ממנו. אמר רבי אלעזר, כשאותו הצד הרע בא לפתות את האדם, ימשך אותו לתורה, ויפרד ממנו.

באורייתא, וכדין יתעברון מניה. אמר רבי אלעזר, כד הוא סטרא בישא אתי למפתי ליה לבר נש, יהא משיך ליה לגבי אורייתא, ויתפרש מניה.

בא ראה, שהנה שנינו, שפאשר הצד הרע הזה עומד לפני הקדוש ברוך הוא להשטין על העולם משום מעשים רעים, הקדוש ברוך הוא חס על העולם, ונותן עצה לבני אדם להנצל ממנו, ולא יוכל לשלט עליהם ולא על מעשיהם. ומה היא העצה? להשתדל בתורה, ונצולים ממנו. מנין לנו? שכתוב (שם ו) כי גר מצנה ותורה אור ודרך חיים תוכחות מוסר. מה כתוב אחריו? לשמרך מאשת רע מחלקת לשון נכריה.

תא חזי, דהא תנינו, דכד האי סטרא בישא קיימא קמיה דקדשא בריך הוא לאסטאה על עלמא בגין עובדין בישין. קדשא בריך הוא חס על עלמא, ויהיב עיטא לבני נשא, לאשתזבא מניה. ולא יכיל לשלטאה עליהון ולא על עובדיהון, ומאי איהו עיטא, לאשתדלא באורייתא, ואשתזבו מניה. מנלו, דכתיב, (משלי י) כי גר מצנה ותורה אור ודרך חיים תוכחות מוסר. מה כתיב בתריה לשמרך מאשת רע מחלקת לשון נכריה.

זהו צד הטמאה. הצד האחר - שעומד תמיד לפני הקדוש ברוך הוא להשטין על חטאי בני האדם, ועומד תמיד להשטין למטה לבני אדם. עומד תמיד למעלה כדי להזכיר חטאי בני האדם ולהשטין להם על מעשיהם, ומשום שנתנו ברשותו, כמו שעשה לו לאיוב.

ודא הוא סטרא מסאבא, סטרא אחרא. דאיהי קיימא תדיר קמיה קדשא בריך הוא, לאסטאה על חוביהון דבני נשא. וקיימא תדיר לאסטאה לתתא לבני נשא. קיימא תדיר לעילא, בגין לאדפרא חוביהון דבני נשא, ולאסטאה לון על עובדיהון. ובגין דאתיהיבו ברשותיה, כמה דעבד ליה לאיוב.

וכן עומד עליהם להשטין את ישראל ולהזכיר חטאיהם בכל מה שעשו באותן הפעמים שהקדוש ברוך הוא עומד עליהם בדין, אזי עומד להשטין להם ולהזכיר חטאיהם, והקדוש ברוך הוא חס על ישראל ונותן להם עצה להנצל ממנו, ובמה? בשופר, ביום של ראש השנה, וביום הפורים בשעיר

וכן קיימא עליהו לאסטאה דישראל ולאדפרא חוביהון בכל מה דעבדו, באינון זמנין דקדשא בריך הוא קיימא עליהו בדינא. בדין קאים לאסטאה לון ולאדפרא חוביהון. וקדשא בריך הוא חס עליהו דישראל, ויהב לון עיטא לאשתזבא מניה. ובמה, בשופר ביומא דראש השנה, וביומא דכפורי בשעיר

המשתלח שנותנים לו, כדי להפריד מהם ולהשתדל באותו החלק שלו, והרי בארוה.

המשתלח דיהבין ליה, בגין לאתפרשא מנייהו, ולאשתדלא בההוא חולקיה, והא אוקמוה.

בא ראה מה פתוב, (שם ה) רגליה ירדות מנת שאול צעדיה יתמוכו. ובסוד האמונה מה פתוב? (שם ג) דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום. ואלו הם דרכי ושבילי התורה, והכל אחד. זה שלום וזה מנת, והכל הפוכים זה מזה.

תא חזי, מה כתיב, (משלי ה) רגליה ירדות מנת שאול צעדיה יתמוכו. ובכזא דמהימנותא מה כתיב, (משלי ג) דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום. ואלין אינון ארחין ושבילין דאורייתא, וכלא חד. האי שלום והאי מנת, וכלא הפיכו דא מן דא.

אשרי חלקם של ישראל שנדבקים בקדוש-ברוך-הוא פראוי ונותן להם עצה להנצל מכל הצדדים האחרים של העולם, משום שהם עם קדוש לנחלתו וחלקו, ועל כן נותן להם עצה בכל. אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא.

זכאה חולקהון דישראל, דאינון מתדבקי ביה בקדשא בריך הוא כדקא חזי, ויהיב לון עיטא לאשתזבא מכל סטרין אחרנין דעלמא. בגין דאינון עמא קדישא לאחסנתיה וחולקיה, ועל דא יהיב לון עיטא בכלא. זכאין אינון בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

בזכות מחילה למי שהרע לו

(זוהר מקץ רא ע"ב)
 רבי אבא היה יושב על שער הכניסה של לוד. ראה איש אחד שהיה בא, וישב על בליטה בצד החר, והיה עיף מן הדרך, וישב וישן שם. בינתיים ראה נחש אחד שהיה בא אליו. יצא קוסטפא דגורדנא (מין שד) והרג את הנחש. כשהתעורר אותו האיש, ראה את אותו הנחש כנגדו שהיה מת. הודקף אותו האיש, ונפלה אותה הבליטה לעמק שתחתיה ונצול.

בזכות מחילה למי שהרע לו

(זוהר מקץ רא ע"ב)
 רבי אבא הוה יתיב אתרעא דאבבא דלוד, חמא חד בר נש דהוה אתי, ויתיב בחד קולטא דתלא דארעא, והוה לאי מארחא, ויתיב ונאים תמן. אדחכי חמי חד חווא, דהוה אתי לגביה, נפק קוסטפא דגורדנא, וקטיל ליה לחווא. כד אתער ההוא בר נש, חמא ההוא חווא לקבליה, דהוה מית. אזדקף ההוא בר נש, ונפל ההוא קולטא לעומקא דתחתותי ואשתזיב.

בא אליו רבי אבא, אמר לו, אמר לי מה מעשיך, שהרי הקדוש ברוך הוא

אתא רבי אבא לגביה, אמר ליה, אימא לי מאן עובדך. דהא קדשא בריך

הרחיש לך שגני הנסים הללו שאינם לחנם? אמר לו אותו האיש, כל ימי לא שלם לי איש רע בעולם שלא התפייסתי עמו ומחלתי לו. ועוד, אם לא יכלתי להתפייס עמו, לא עליתי על מטתי עד שמחלתי לו ולכל אותם שצערו אותי, ולא חששתי כל היום לאותו הרע ששלם לי, ולא די לי זה, אלא שמאותו היום והלאה השתדלתי לעשות עמכם טוב.

בכה רבי אבא ואמר, מעשיו של זה הם יותר מיוסף, שיוסף היו אחיו ודאי, והיה לו לרחם עליהם, אבל מה שזה עשה - יותר מיוסף, נאה הוא שהקדוש ברוך הוא ירחיש לו גס על גס.

פתח ואמר, (משלי י) הולך בתם ילך בטח ומעקש דרכיו יודע. הולך בתם ילך בטח - זה האדם ההוא שהולך בדרכי התורה, ילך בטח - שלא יכולים נזקי העולם להרע לו. ומעקש דרכיו יודע - מי יודע? זה הוא מי שסוטה מדרך האמת ורוצה לגבות מחברו, יודע. מה זה יודע? הוא יכר בעיני כל בעלי הדין שלא יאבד מהם הדמות של אותו האדם, כדי להביא אותו למקום שינקמו ממנו, ומשום כך יודע.

ובא וראה, אותו שהולך בדרך אמת, הקדוש ברוך הוא מכסה עליו כדי שלא יודע ולא יכר לבעלי הדין, אבל מעקש דרכיו יודע ויכר להם. אשרי

הוא רחיש לך אליו תרין נסין, לאו אינון למגנא. אמר ליה ההוא בר נש, כל יומאי לא אשלים לי בר נש בישא בעלמא, דלא אתפייסנא בהדיה, ומחילנא ליה. ותו, אי לא יכילנא לאתפייסא בהדיה, לא סליקנא לערסי, עד דמחילנא ליה, ולכל אינון דמצערו לי, ולא חיישנא כל יומא לההוא בישא דאשלים לי. ולאו די לי דא, אלא דמההוא יומא ולהלאה, אשתדלנא למעבד עמהון טבא.

בכה רבי אבא ואמר, יתיר עובדוי דדין מיוסף, דיוסף הוה אחיו ודאי, והנה ליה לרחמא עלוי. אבל מה דעביד דא, יתיר הוא מיוסף. זאת הוא דקודשא בריך הוא ירחיש ליה ניסא על ניסא.

פתח ואמר, (משלי י) הולך בתם ילך בטח ומעקש דרכיו יודע. הולך בתם ילך בטח, דא ההוא בר נש, דאזיל בארחין דאורייתא. ילך בטח, דלא יכילו נזקי דעלמא לאבאשא ליה. ומעקש דרכיו יודע, מאן יודע. דא הוא מאן דאסטי מארחא דקשוט, ובעי גבי דחבריה. יודע, מהו יודע, ישתמודע איהו בעיניהון דכל מארי דדינא, דלא יתאביד מניהו דיוקנא דההוא בר נש. בגין לאייתאה ליה לאתרא דינקמו מניה, ובגין כך יודע.

ותא חזי, ההוא דאזיל בארח קשוט, קדשא בריך הוא חפי עליה, בגין דלא אתידע, ולא אשתמודע, לגבי מאריהון דדינא. אבל מעקש דרכיו יודע,

וישתמודע לגבייהו. זכאין אינון בני נשא דאזלי בארע קשוט, ואזלי לרוחצון על עלמא. דלא דחלי אינון בעלמא דין, ולא בעלמא דאתי.

אותם בני האדם שהולכים בדרך אמת והולכים לבטח על העולם, שהם אינם פוחדים בעולם הזה ולא בעולם הבא.

הוי דן את חברך לכף זכות

(זוהר מקץ רד ע"ב)
רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארעא, אדהכי חמוו חד בר נש דהוה אתי, מתעטף בעטופא דמצוה וכלי זיינין קטורין תחותוי. אמר רבי חייא, בר נש דין, חד מתרין אית ביה. או זכאה שלים איהו, או לרמאה (את) בני עלמא איהו.

הוי דן את חברך לכף זכות

(זוהר מקץ רד ע"ב)
רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים בדרך, בינתים ראו איש אחד שהיה בא מעטף בעטוף של מצוה וכלי זין קשורים תחתיו. אמר רבי חייא, האיש הזה, אחד מן השנים יש בו - או שהוא צדיק שלם, או שהוא בשביל לרמות את בני העולם.

אמר ליה רבי יוסי, הא חסידי עליונין אמרו, הוי דן לכל בר נש לזכו. הא תנינו, בר נש דנסיק לארעא, יתפנין לתלת מליו. לדורון, לקרבא, לצלותא. מנלו מייעקב, דהא לתלת אליו אתפנוו, וזריז גרמיה לדורון, לקרבא, לצלותא. והאי בר נש, אזיל בארעא איהו. הא ביה עטופא דמצוה, לצלותא. והא ביה כלי זייניו, לקרבא. פיון דתרין אליו אית ביה, תליתאה לא למרדף אבתרה.

אמר לו רבי יוסי, הרי החסידים העליונים אמרו, הוי דן כל אדם לכף זכות. הנה שנינו, אדם שיוצא לדרך, יתפנו לשלשה דברים - לדורון, לקרב, ולתפלה. מנן לנו? מייעקב. שהרי הוא התפנו לשלשת אלו, וזריז עצמו לדורון, לקרב ולתפלה. והאיש הזה הוא הולך בדרך, הנה יש בו עטוף של מצוה לתפלה, והנה בו כלי זין לקרב. פיון שיש בו שני אלה, השלישי אין לרדף אחריה.

כד קריב לגבייהו, יתבו ליה שלם ולא אתיב לון. אמר רבי חייא, הא חד מאינון (דף רה ע"א) תרין, דאתחזין למיהו ביה לית ביה, דהא לא אתקין גרמיה לדורון, ובדורון שלמא כליל ביה. אמר רבי יוסי, דילמא איהו משתדל בצלותיה, או מרחיש תלמודיה בגין דלא יעקר ליה.

כשקרב אליהם, נתנו לו שלום ולא השיב להם. אמר רבי חייא, הנה אחד מאותם השנים שראויים להיות בו - אין בו, שהרי לא תקן עצמו לדורון, ובדורון כלול השלום. אמר רבי יוסי, אולי היה משתדל בתפלתו, או שפירחיש תלמודו כדי שלא ישכח אותו.

אזלי כחדא, ולא מליל ההוא בר נש בהדייהו. לבתר אשתמיטו רבי

הלכו יחד, ולא דבר אותו האיש עמהם. אחר כך נשטמו רבי חייא ורבי

יוסי והשתדלו בתורה. כיון שרצה אותו האיש שמשתדלים היו בתורה, קרב אליהם ונתן להם שלום.

אמר להם, רבותי, כמה חשדתם אותי כשנתתם לי שלום ולא השבתני לכם? אמר לו רבי יוסי, אולי היית אומר תפלה או מרחיש בתלמודך. אמר להם, הקדוש ברוך הוא ידון אתכם לכף זכות.

אבל אמר לכם, יום אחד הייתי הולך בדרך, מצאתי איש אחד והקדמתי לו שלום, ואתו איש היה שוודד, וקם עלי וצער אותי, ואלמלא שהתגברתי עליו הצטערתי. מאותו יום נדרתי שלא להקדים שלום, רק לאדם צדיק, אלא אם הכרתיו בראשונה, משום ששכחתי לצער אותי וינתגבר עלי בכח, משום שאסור להקדים שלום לאיש רשע, שכתוב (ישעיה מט) אין שלום אמר ה' לרשעים.

ואותה השעה שראיתי אתכם ונתתם לי שלום ולא השבתני לכם, חשדתני אתכם, משום שלא ראיתי בכם מצוה שגראית בחוץ, וכמו כן הייתי חוזר על תלמודי, אבל עכשו שראיתי אתכם שאתם צדיקים, הנה הדרך מתקנת לפני.

בפטירת רשב"י נסתמו מעינות החכמה

(זוהר ויחי רטז ע"ב ריז ע"א)

אמר רבי יוסי, מן היום שהתעלה רבי שמעון מן המערה, הדברים הללו

חזיא ורבי יוסי ואשתדלו באורייתא. כיון דחמא ההוא בר נש דהווי משתדלי באורייתא, קריב לגבייהו ויהיב לון שלום.

אמר לון, רבותי, כמה חשדתון לי, כד יהביתו לי שלום, ולא אתיבנא לכו. אמר ליה רבי יוסי, דילמא צלותא הוית אמר, או מרחיש בתלמודך. אמר לון, קדשא בריך הוא ידון לכו לכף זכו.

אבל אימא לכו. יומא חד הוינא אזיל בארחה, אשכחנא חד בר נש, ואקדימנא ליה שלום. וההוא גברא הוה לסטים, וקם עלי, וצער לי. ואלמלא דאתתקפנא ביה אצטערנא. מההוא יומא נדרנא, דלא לאקדמא שלום, בר לבר נש זכאה. אלא אי ידענא ביה בקדמיתא, בגין דיכיל לצערא לי, ויתתקף בי בחילא. בגין דאסיר לאקדמא שלום לבר נש חזיבא. דכתוב, (ישעיה מט) אין שלום אמר יי לרשעים.

וההיא שעתא דחמינא לכו, ויהביתו לי שלום ולא אתיבנא לכו. חשידנא לכו. בגין דלא חמינא בכו מצוה דאתחזי לבר. והוינא כמו כן מהדר תלמודאי. אבל השתא דחמינא בכו דאתון זכאין, הא ארחה מתתקנא קדמי.

בפטירת רשב"י נסתמו מעינות החכמה

(זוהר ויחי רטז ע"ב ריז ע"א)

אמר רבי יוסי, מן יומא דאסתליק רבי שמעון מן מערתא, מלין (אלין) לא

לא נתכסו מן החברים ובסודות עליונים היו מסתכלים ומתגלים מביניהם, כאלו שנתנו באותה שעה בחר סיני, אחר שמת כתוב (בראשית ה) ויסכרו מעינות תהום וארבות השמים, והיו החברים מרחשים דברים, ולא מתקיימים בהם.

שיום אחד היה יושב רבי יהודה על פתחה של טבריה וראה שני גמלים שמעלים בגדי צמר מעל הכתפים. נפל המשא של בגדי הצמר, ובאו צפרים, ועד שלא הגיעו עליהם, התבקעו.

אחר כך באו כמה צפרים, והיו הולכים אחריהם, ושהו [וזרקו] אותם בסלע, ולא התבקעו, והיו צוחים להם ולא היו נפרדים. שמעו קול אחד עטרת העטרות שורה בחשכה והבעלים בחוץ.

עד שהיה יושב, עבר איש אחד, השגיח בהם ואמר, לא קיים זה מה שכתוב (בראשית טו) וירד העיט על הפגרים וישב אתם אברם. אמר רבי יהודה, והרי עשינו ולא התפרדו. החזיר ראשו אותו האיש ואמר, עדן לא מרט זה ראשו של אדוניו ועדן לא הקריח את הגבירה. רץ אחריו שלשה מילין ולא אמר לו. חלשה דעתו של רבי יהודה.

יום אחד נרדם תחת עץ וראה בחלומו ארבע כנפים מתקנות ועולה עליהן רבי שמעון וספר תורה עמו, ולא השאיר

אתכסיו מן חבריא, ורזין עלאין הוו מסתכלן ואתגליין מביניהו, כאלו אתייהבו ההיא שעתא בטורא דסיני. בתר דשכיב כתיב, (בראשית ח) ויסכרו מעינות (דף רז ע"א) תהום וארבות השמים, והוו חבריא מרחשן מלי, ולא מתקיימו בהו.

דיומא חד הוה יתיב רבי יהודה, אפתחא דטבריה, וחמא תרי גמלי, דסלקי קטפירא מעלוי דכתפיו, נפל מטולא דקטפירא, ואתו צפרי. ועד לא מטו עליהו, אתבקעו.

לבתר אתו כמה צפרין, והוו אזלי עליהו, ושרו (נ"א ושריו) לון בטרטישא, ולא מתבקעין. והוו צוחין לון, ולא הוו מתפרשן. שמעו חד קלא, עטרא דעטרין בקדרין שריא, ומריה לבר.

עד דהוה יתיב, עבר חד גברא, אשגח בהו. אמר, לא קיים דא, הא דכתיב, (בראשית טו) וירד העיט על הפגרים וישב אתם אברם. אמר רבי יהודה, והא עבידנא ולא אתפרשן. אהדר רישיה ההוא גברא ואמר, עד לא מריט דא רישיה דמריה, ועד לא גליש למטרוניתא. רהט אבתריה תלת מליון, ולא אמר ליה. חלש דעתיה דרבי יהודה.

יומא חד, אדמוך תחות אילנא, וחמא בחלמיה, ארבעה גדפין מתתקנון, וסליק רבי שמעון עליהו, וספר תורה

כל ספרי הסודות העליונים ואגדה שלא
העלה אותם עמו, והעלה אותם [והעלו
אותו] לרקיע, וראה שהוא מתכסה
מהענים ולא התגלה.

כשהתעורר, אמר, ודאי משמת רבי
שמעון, החכמה הסתלקה
מן הארץ. אוי לדור שהאבן הטובה הזו,
שהיו נראים [מתאחדים] ממנה וסומכים
עליה עליונים ותחתונים, נאבדה מהם.

בא אל רבי אבא, ספר לו. הרים רבי
אבא את ידיו על ראשו ובכה ואמר,
רבי שמעון רחים שטוחנות ממנו מן טוב
כל יום ולוקטים אותו, ככתוב (במדבר יא)
הממעיט אסף עשרה חמרים, ועכשו
הרחים והמן הסתלקו ולא נשאר ממנו
בעולם, פרט למה שכתוב (שמות טז) קח
צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן
והנח אותו לפני ה' למשמרת. ואלו
בהתגלות לא כתוב אלא למשמרת,
להצנעה. עכשו מי יכול לגלות סודות ומי
ידע אותם.

לחש לו לרבי יהודה בלחש, [אמר לו רבי
אבא] ודאי אותו איש שראית הנה
אליהו, ולא רצה לגלות סודות כדי
שתדע את שבחו של רבי שמעון שהיה
בימיו ויבכו הדור עליו. אמר לו, מספיק
לבכות בכיה עליו.

רבי יהודה הנה בוכה כל יום עליו, שהרי
נפגש עמו באדרא הקדושה של רבי
שמעון ושאר החברים. אמר לו, אוי שלא
הסתלקתי אותו יום עם אותם שלשה

עמיה. ולא שביק כל ספרי רזין עלאין
ואגדתא, דלא סליק לון בהדיה. וסליק
להון (ס"א וסליקו ליה) לרקיעא, וחמא
דמתכסיא מעינא, ולא אתגליא.

כד אתער, אמר, ודאי מדשכיב רבי
שמעון, חכמתא אסתלקת מארעא.
ווי לדרא דהאי אבנא טבא, דהווי מתחזן
(ס"א דמתאחדו) מנייה, וסמכין עליה עלאין
ותתאי, אתאביד מנייהו.

אתא לגביה לרבי אבא, סח ליה. סליק
רבי אבא ידוי על רישיה, ובכה
ואמר, רבי שמעון ריחיא דטחנין מנייה
מנא טבא כל יומא, ולקטין ליה. כמה
דכתיב, (במדבר יא) הממעיט אסף עשרה
חמרים, והשתא ריחיא ומנא אסתלקו
ולא אשתאר בעלמא מנייה, בר כמה
דכתיב, (שמות טז) קח צנצנת אחת ותן
שמה מלא העומר מן והנח אותו לפני ה'
למשמרת. ואלו באתגליא לא כתיב,
אלא למשמרת, לאצנעותא. השתא מאן
יכיל לגלגא רזין, ומאן ינדע לון.

לחיש ליה לרבי יהודה בלחישו, (אמר ליה
רבי אבא) ודאי ההוא גברא דחמית,
אליהו הנה. ולא בעא לגלגא רזין, בגין
דתנדע שבתא דרבי שמעון, דהנה ביומו,
ויבפון דרא עלוי. אמר ליה, די למבכי
בכיה עליה.

רבי יהודה הנה בכי כל יומא עלוי, דהא
אערע עמיה באדרא קדישא דרבי
שמעון, ושאר חברייה. אמר ליה, ווי דלא
אסתלקנא ההוא יומא עם אינון תלתא

דאסתלקו, ולא לחמי דרא דא, דהא דאסתלקו, ולא לראות דור זה, שְהרי מתהפך.

הכרזת זמנו של האדם

(זוהר ויחי ריז ע"ב)

אמר רבי יוסי, כד ההוא בר נש אתקריבו יומוי, תלתין יומין מכריזי עלוי בעלמא ואפילו צפרי שמיא מכריזין עלוי. ואי זפאה הוא, תלתין יומין מכריזין עלוי בין צדיקא, בגינתא דעדן.

הכרזת זמנו של האדם

(זוהר ויחי ריז ע"ב)

אמר רבי יוסי, כשמתקרבים ימי אותו האיש, שלשים יום מכריזים עליו בעולם, ואפילו צפרי השמים מכריזים עליו. ואם צדיק הוא, שלשים יום מכריזים עליו בין הצדיקים בגן עדן.

תנא, כל אינון תלתין יומין, נשמתיה נפקת מזניה בכל ליליא, וסלקת וחסמאת דוכתה בההוא עלמא, וההוא בר נש לא ידע, ולא אשגח, ולא שליט בגשמתיה, כל אינון תלתין יומין כמו דהנה בקדמיתא. דכתיב, (קהלת ח) אין אדם שליט ברוח לכלא את הרוח וגו'. אמר רבי יהודה, כמד שראן אינון תלתין יומין, צלמא דבר נש אתחשף, ודיוקנא דאתחזי בארעא אתמנעת.

שנינו, כל אותם שלשים ימים נשמתו יוצאת ממנו בכל לילה, ועולה ורואה את מקומה באותו העולם, ואותו אדם לא יודע ולא משגיח ולא שולט בגשמתו כל אותם שלשים יום כמו שהיה בתחלה, שכתוב (קהלת ח) אין אדם שליט ברוח לכלא את הרוח וגו'. אמר רבי יהודה, מכשמתחילים אותם שלשים יום, צלם האדם נחשף, והדמות שנראית בארץ נמנעת.

פּרָק ה'

פּרָשִׁיּוֹת

חַיֵּי שָׁרָה - בְּהַר בְּחֻקוֹתַי

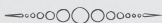
ספּוּרֵי הַזֹּהָר

תָּכֵן עֲנִינִים

- נג רבֵי שְׁמֵעוֹן הֲצִיל אֶת רַבִּי יִצְחָק מִמְּלֶאךָ הַמּוֹת.....
- נז חֲלוּמוֹ שֶׁל רַבִּי יְהוּדָה סָבָא.....
- נז גוֹדֵל מַעֲלַת יַעֲסֵק הַתּוֹרָה.....
- ס שְׁלִיחוֹת הַנֶּחֱשׁ.....

בס"ד, חשוב מאד שכל אחד ואחד וכל בית מדרש וישיבה ילמדו כל יום בספר הזוהר הקדוש, ויש הבטחה מרבי נחמן מברסלב שבזכות לימוד הזוהר נצא מהגלות.

שְׁלוֹם אֲרוּשׁ

מתוך החתימות על מכתבו של הגאון רבי יצחק מאיר קארנגשטערן שליט"א המובא בעמוד רמ"ג.

לְהַזְכִּירְכֶם,

יְשִׁנָּה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים צה-קכב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

רבי שמעון הציל את רבי יצחק ממלאך
המנות

(זוהר ויחי ריז ע"ב ריז ע"ב; ריח, ב)
רבי יצחק הוה יתיב יומא חד אפתחא
דרבי יהודה, והוה עציב. נפיק רבי
יהודה, אשכחיה לתרעיה, דהוה יתיב
ועציב. אמר ליה (צ"ל מה) מאן יומא דין
משאר יומין.

אמר ליה, אתינא לגבך, למבעי מינך
תלת מלין, חד, דכד תימא מלי
דאורייתא, ותדבר מאינון מלין דאנא
אמינא, דתימא לון משמי, בגין לאדכרא
שמי. וחד דתזכי ליוסף ברי באורייתא.
וחד, דתיזיל לקברי כל ז' יומין, ותבעי
בעותיך עלי.

אמר ליה מינן לך. אמר ליה, הא נשמתי
אסתלקת מיני בכל ליליא, ולא
אנהיר לי בחלמא כמה דהוה בקדמייתא.
ועוד דכד אנא מצלינא ומטינא לשומע
תפלה, אשגחנא בצולמי דילי בכותלא,
ולא חמינא ליה. ואמינא דהואיל וצלמא
אתעבר ולא אתחזי, דהא כרוזא נפיק
וכריז. דכתיב, (תהלים לט) אף בצלם יתהלך
איש, כל זמנא דצולמא דבר נש לא
יתעבר מגיה, יתהלך איש, ורוחיה
אתקיימא בגויה. אתעבר צולמא דבר נש
ולא אתחזי, אתעבר מהאי עלמא.

אמר ליה, ומהכא, דכתיב, (איוב ח) כי צל
מינו עלי ארץ. אמר ליה, כל אלין
מלין דאת בעי עבידנא. אבל בעינא מינך
(דף ריח ע"א) דבהווא עלמא, תבריר דוכתאי

רבי שמעון הציל את רבי יצחק ממלאך
המנות

(זוהר ויחי ריז ע"ב ריז ע"ב; ריח, ב)
רבי יצחק הוה יושב יום אחד על פתחו
של רבי יהודה והוה עצוב. יצא רבי
יהודה ומצא אותו בשער שלו שהיה
יושב ועצוב. אמר לו, מה יום זה משאר
ימים?

אמר לו, באתי אליך לבקש מןך שלשה
דברים. אחד - שכאשר תאמר
דברי תורה ותזכיר מאותם דברים שאני
אמרת, שתאמר אותם בשמי, כדי
להזכיר את שמי. ואחד - שתזכר את
יוסף בני בתורה. ואחד - שתלך לקברי
כל שבעת הימים ותבקש בקשתך עלי.

אמר לו, מינן לך? אמר לו, הרי נשמתי
מסתלקת מיני בכל לילה, ולא
מאירה לי בחלום כמו שהיתה בתחלה.
ועוד, שכאשר אני מתפלל לשומע
תפלה, אני משגיח בצלמי שבפתל ולא
רואה אותו, ואמרת, הואיל והצלם העבר
ולא נראה, שהרי הפרוז יוצא ומכריז,
שכתוב (תהלים לט) אף בצלם יתהלך איש
- כל זמן שצלם האדם לא יעבר ממנו,
יתהלך איש ורוחו עומדת בתוכו.
כשהעבר צלם האדם ולא נראה, אז הוא
מעבר מהעולם הזה.

אמר לו, ומכאן, שכתוב (איוב ח) כי צל
מינו עלי ארץ. אמר לו, כל
הדברים הללו שאתה רוצה שאני אעשה,
אבל אבקש מןך, שבאותו עולם תברר

את מקומי אצלך כמו שהייתי בעולם הזה. בכה רבי יצחק ואמר, בבקשה מִמְּךָ שלא תפרד ממני כל הימים הללו.

גבר, כמה דהוינא בהאי עלמא. בכה רבי יצחק ואמר, במטו מינה, דלא תתפרש ממני כל אלן יומין.

הלכו לרבי שמעון, מצאוהו שהיה יושב ועוסק בתורה. זקף עיניו רבי שמעון וראה את רבי יצחק, וראה את מלאך המוות שרץ לפניו ורוקד לפניו. קם רבי שמעון, ואחז ביד רבי יצחק. אמר, גזרני שמי שגיל להכנס - יכנס, ומי שלא גיל להכנס - לא יכנס. נכנסו רבי יצחק ורבי יהודה, קשר את מלאך המוות בחוץ.

אזלו לגביה דרבי שמעון, אשכחוהו דהנה לעי באורייתא, זקיף עיניו רבי שמעון, וחמא לרבי יצחק, וחמא למלאך המוות דרהיט קמיה, ורקיד קמיה. קם רבי שמעון, אחיד בידיה דרבי יצחק. אמר, גזרנא, מאן דרגיל למיעל, יעול. ומאן דלא רגיל למיעאל, לא ייעול. עאלו רבי יצחק ורבי יהודה, קטיר מלאך המוות לבר.

התבונן רבי שמעון, וראה שעד עכשו טרם הגיע זמן, שהרי עד שמנה שעות של היום היה זמן. הושיבו לפני רבי שמעון והיה מלמדו בתורה. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בנו, שב על הפתח, ומה [ומי] שתראה אל תדבר עמו. אם ירצה להכנס לכאן, תשיב עמו שבועה שלא יכנס.

אשגח רבי שמעון, וחמא דעד כען לא מטא עדנא, דהא עד תמניא שעתי דיומא הנה זמנא. אורתביה קמי רבי שמעון, והנה לעי ליה באורייתא. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, תיב אפתחא ומה (צ"ל ומאן) דתחמי, לא תשתעי בהדיה. ואי יבעי למיעאל הכא, אומי אומאה דלא ליעול.

אמר רבי שמעון לרבי יצחק, ראית את דמות אביך היום או לא? שהרי שנינו, בשעה שאדם מסתלק מן העולם, אביו וקרוביו נמצאים שם, ורואה אותם ונודע להם, וכל אותם שיהיה מדורו עמם שבאותו עולם בדרגה אחת, כלם מתכנסים ונמצאים עמו, והולכים עם נשמתו עד המקום שתשרה במקומה. אמר, עד עכשו לא ראיתי.

אמר רבי שמעון לרבי יצחק, חמית דיוקנא דאבוך יומא דא, או לא. דהא תנינו, בשעתא דבר נש אסתלק מעלמא, אבוי וקרוביו משתכחין תמן עמיה, וחמא לון ואשתמודע לון, וכל אינון דהנה מדוריה גביהו בהוא עלמא בדרגא חד, פלהו מתכנשי ומשתכחי עמיה, ואזלין עם נשמתיה, עד אתר דתשרי באתריה. אמר, עד כען לא חמינא.

בין כף קם רבי שמעון ואמר, רבון העולם, נודע רבי יצחק אצלנו, והוא מאותן שבע עינים של פאן. הרי אחזתי אותו ותן לי. יצא קול ואמר: פסא אדוננו קרבה בכנפי רבי שמעון, הרי הוא שלך ועמד יבא בזמן שתפגס לשרות בכסאך. אומר רבי שמעון, ודאי.

בין כף ראה רבי אלעזר שהיה מסתלק מלאך המנות, ואמר, אין גזר דין במקום שמצוי רבי שמעון בר יוחאי. אומר רבי שמעון לרבי אלעזר בנו, תפגס לכאן ואחז ברבי יצחק, שהרי ראיתי בו שהוא פוחד. נכנס רבי אלעזר ואחז בו, ורבי שמעון החזיר פניו ולמד תורה.

נרדם רבי יצחק וראה את אביו. אומר לו, בני, אשרי חלקך בעולם הזה ובעולם הבא, שהרי בין העלים של עץ החיים שבגן עדן נתון [אתה יושב] עץ גדול וחקק בשני עולמות, והוא רבי שמעון בר יוחאי, שהרי הוא אחוז אותך בענפיו. אשרי חלקך בני.

אמר לו, אבא, ומה אני שם? אומר לו, שלשה ימים היו שפסו את חדר משכבך, ותקנו לך חלונות פתוחים להאיר לך מארבעת צדדי העולם, ואני ראיתי מקומך ושמחתי, שאמרת אשרי חלקך בני, מחוץ לזה שעד עכשו לא זכה בך בתורה.

אדהכי קם רבי שמעון ואמר, מארי דעלמא, אשתמודע רבי יצחק לגבן, ומאנון שבעה עינין דהכא הוא. הא אחידנא ביה, והב לי. נפק קלא ואמר, פורסייא (ס"א טסיסה) דמאריה קריבא בגדפוי דרבי שמעון, הא דיך הוא, ועמד תייתייה בזימנא דתיעול למושרי בכורסיך. אומר רבי שמעון, ודאי.

אדהכי, חמא רבי אלעזר דהנה אסתליק מלאך המנות. ואמר, לית קופטרא דטיפסא, באתר דרבי שמעון בן יוחאי שכיח. אומר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, עול הכא, ואחיד ביה ברבי יצחק, דהא חמינא ביה דמסתפי. עאל רבי אלעזר, ואחיד ביה. ורבי שמעון אהדר אנפיה ולעי באורייתא.

ניים רבי יצחק, וחמא לאבוי. אומר ליה, ברי, זכאה חולקך בעלמא דין ובעלמא דאתי. דהא בין טרפי אילנא דחיי דגנתא דעדן, אתייהב (אתי יתיב) אילנא רבא ותקיף בתרין עלמיו, רבי שמעון בן יוחאי הוא. דהא הוא אחיד לך בענפוי, זכאה חולקך ברי.

אמר ליה אבא, ומה אנא התם. אומר ליה, תלת יומין הוו דחפנו אדרא דמשכבך, ותקינו לך פוין פתיחן, לאנהרא לך מארבע סטרין דעלמא, ואנא חמינא דוכתיף וחדינא, דאמינא זכאה חולקך ברי. בר דעד בעו, ברך לא זכי באורייתא.

והרי עכשו היו עתידים לבא אליך שנים
 עשר צדיקים מהחברים, ועד שהיו
 יוצאים התעורר קול בכל העולמות: מי
 הם החברים [השבילים] שעומדים כאן?
 התעטרו בשביל רבי שמעון, בקשה בקש
 ונתנה לו.

ולא זה לבדו, שהרי שבעים מקומות
 מתעטרים כאן בשבילו, ובכל
 מקום ומקום פתוחים פתחים לשבעים
 עולמות, וכל עולם ועולם נפתח לשבעים
 רצים, וכל רץ ורץ נפתח לשבעים פתרים
 עליונים, ומשם נפתחו דרכים לעתיד,
 נסתר הכל, לראות באותה נעימות
 עליונה שמאירה ומהנה לכל, כמו שנאמר
 (תהלים פ) לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו.
 מה זה ולבקר בהיכלו? הינו שכתוב (במדבר
 יב) בכל ביתי נאמן הוא.

אמר לו, אבא, כמה זמן נתנו לי בעולם
 הזה? אמר לו, אין רשות ולא
 מודיעים לאדם, אבל בהלולא הגדולה
 של רבי שמעון תהיה עורף שלחנו, כמו
 שנאמר צאינה וראינה בנות ציון במקלך
 שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום
 חתנתו וביום שמחת לבו.

בין כך התעורר רבי יצחק, והיה צוחק
 ופגיו מאירים. ראה רבי שמעון,
 והסתכל בפגיו. אמר לו, דבר חדש
 שמעת? אמר לו, ודאי. אמר לו. השתטח
 לפני רבי שמעון.

והא השתא הוי זמינו למיתי גבך,
 תריסר צדיקא דחבריאי, ועד
 דהוינא נפקי, אתער קלא בכלהו עלמין,
 מאן חברין (ס"א שבליו) דקיימין הכא,
 אתעטרו בגיגיה דרבי שמעון. שאלתא
 שאיל, ואתייהיב ליה.

ולא דא בלחודוי, דהא שבעין דוכתי
 מתעטרו הכא דיליה. וכל דוכתא
 ודוכתא, פתחין פתיחו לשבעין עלמין.
 וכל עלמא ועלמא אתפתח לשבעין
 רהיטין. וכל רהיטא ורהיטא, אתפתח
 לשבעין פתרון עלאין. ומתמן אתפתחו
 ארחין לעתיקא סתימאה דכלא, למחמי
 בהוא נעימותא עלאה דנהרא, ומהנינא
 לכלא. כמה דאת אמר, (תהלים כז) לחזות
 בנועם ה' ולבקר בהיכלו. מהו ולבקר
 בהיכלו. הינו דכתב, (במדבר יב) בכל ביתי
 נאמן הוא.

אמר ליה, אבא, כמה זמנא זייבו לי
 בהאי עלמא, אמר ליה, לית לי
 רשותא ולא מודעי ליה לבר נש. אבל
 בהלולא רבא דרבי שמעון, תהא מתקן
 פתוריה. כמה דאת אמר, (שיר השירים ג)
 צאנה וראינה בנות ציון במקלך שלמה
 בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו
 וביום שמחת לבו.

אדדחכי אתער רבי יצחק, והנה חייך,
 ואנפוי נהרין. חמא רבי שמעון,
 ואסתכל באנפוי. אמר ליה, מלה חדתא
 שמעתא. אמר ליה, ודאי. סח ליה,
 אשתטח קמיה דרבי שמעון.

למדנו, מאותו יום ה'ה רבי יצחק אוחז
את בנו בידו ומלמד אותו תורה,
ולא ה'ה עוזב אותו. כ'שה'ה נכנס לפני
רבי שמעון, הושיב את בנו בחוץ, וישב
לפני רבי שמעון, וה'ה קורא לפניו, (ישעיה
לח) ה' עשקה לי ערבני.

חלומו של רבי יהודה סבא

(זוהר ויחי רכו ע"ב)
רבי יהודה הזקן התרגש בדעתו יום
אחד, והראו לו בחלומו דמות אחת
מאור שלו, חזקה, שזוהרת לארבעה
צדדים. אמר להם, מה זה? אמרו לו,
לבוש שלך למדור הזה, ומאותו היום ה'ה
שמח.

אמר רבי יהודה, כל יום ויום רוחות
הצדיקים יושבים בלבושיהם
שורות שורות בגן עדן ומשבחים את
הקדוש ברוך הוא בכבוד עליון. זהו
שכתוב (תהלים קמו) אף צדיקים יודו לשמך
ישבו ישרים את פניך.

גודל מעלת עסק התורה

(זוהר ויחי רמב ע"ב רמג, א)
רבי שמעון ורבי יוסי ורבי חייא היו
הולכים מהגליל העליון לטבריה.
אמר רבי שמעון, גלף ונשתדל בתורה,
שכל מי שידע להשתדל בתורה ולא
משתדל - מתחייב בנפשו, ולא עוד, אלא
נותנים עליו על הארץ ושבבוד רע,
שכתוב ביששכר ויט שכמו לסבל. מה זה
ויט? סטה, כמו שנאמר (שמואל א ח) ויטו
אחרי הבצע. מי שסוטה דרכו ועצמו

תאנא, מההוא יומא, הנה (דף ריח ע"ב) רבי
יצחק אחיד לבריה בידיה, ולעי
ליה באורייתא, ולא הנה שבקיה. בד הנה
עאל קמיה דרבי שמעון, אותביה לבריה
לבר, ויתיב קמיה דרבי שמעון, והנה קרי
קמיה (ישעיה לח) ה' עשקה לי ערבני.

חלומו של רבי יהודה סבא

(זוהר ויחי רכו ע"ב)
רבי יהודה סבא, אתרגיש בדעתיה יומא
חד, ואחזו ליה בחלמיה, חד דיוקנא
מנהורא דיליה, תקיף, דאזדהר לארבע
סטרין, אמר להו, מאי האי. אמרו ליה,
לבושא דילך הוא, לדיוקא דהכא,
ומההוא יומא הנה חדי.

אמר רבי יהודה, כל יומא ויומא, רוחין
דצדיקניא יתבין בלבושיהון, שורין
שורין בגנתא דעדן, ומשבחו לקדשא
ברוך הוא, ביקרא עלאה. הדא הוא
דכתיב, (תהלים קמו) אף צדיקים יודו לשמך
ישבו ישרים את פניך.

גודל מעלת עסק התורה

(זוהר ויחי רמב ע"ב רמג, א)
רבי שמעון ורבי יוסי ורבי חייא הוו קא
אזלי מגלילא עלאה לטבריה, אמר
רבי שמעון, גיהף ונשתדל באורייתא,
דכל מאן דידע לאשתדלא באורייתא,
ולא אשתדל, אתחייב בנפשיה. ולא עוד
אלא דיהבין ליה עולא דארעא, ושבבודא
בישא, דכתיב ביששכר, ויט שכמו לסבל,
מהו ויט, סטא. כמה דאת אמר, (שמואל א
ח) ויטו אחרי הבצע. מאן דסטא ארחיה

וגרמיה, דלא למסבל עולא דאורייתא, מייד ויהי למס עובד.

שלא לסבל על תורה, מייד ויהי למס עבד.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (משלי ח) לְהַנְחִיל אוֹהֲבֵי יֵשׁ וְאוֹצְרוֹתֵיהֶם אֲמַלֵּא. זְכָאִין אֵינּוּן בְּנֵי עֲלָמָא, אֵינּוּן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוֹרֵייתָא, דְּכָל מָאן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא, אֲתַרְחִים לְעֵילָא, וְאֲתַרְחִים לְתַתָּא, וְאַחֲסִין בְּכָל יוֹמָא, יְרוּתָא דְּעֲלָמָא דְּאִתִּי. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, לְהַנְחִיל אוֹהֲבֵי יֵשׁ. מָאִי יֵשׁ. דָּא עֲלָמָא דְּאִתִּי דְּלָא פִּסַּק מִיּוֹמֵי לְעֲלָמִין, וְנָטַל אֲגַר טַב עֲלָאָה, דְּלָא זְכִי בִּיה בְּר נֶשׁ אַחְרָא, וּמָאִי אִיהוּ. י"ש. וּבְגִינֵי כְּה, רְמִיז לֵן שְׁמָא דִּישְׁשֻׁכְּר דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא, יֵשׁ שְׁכַר. דָּא הוּא אֲגָרָא דְּאֵינּוּן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוֹרֵייתָא, י"ש.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (משלי ח) לְהַנְחִיל אוֹהֲבֵי יֵשׁ וְאוֹצְרוֹתֵיהֶם אֲמַלֵּא. אֲשֶׁרֵיהֶם בְּנֵי הָעוֹלָם, אוֹתָם שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה, שְׁכָל מִי שְׁמִשְׁתַּדַּל בְּתוֹרָה, נֶאֱהָב לְמַעְלָה וְנֶאֱהָב לְמַטָּה, וְיִזְרַשׁ בְּכָל יוֹם יְרֻשַׁת הָעוֹלָם הַבָּא. זֶהוּ שְׁכַתּוּב לְהַנְחִיל אוֹהֲבֵי יֵשׁ. מַה זֶה יֵשׁ? זֶהוּ עוֹלָם הַבָּא שְׁלֵא פּוֹסְקִים מִיּוֹמֵי לְעוֹלָמִים וְנוֹטַל שְׁכַר טוֹב עַלְיוֹן שְׁלֵא זוֹכֶה בּו אָדָם אַחֵר, וּמִיְהוּ? י"ש. וּמוֹשׁוֹם כֶּךָ רְמִיז לָנוּ בְּשֵׁמוֹ שֶׁל יֵשׁשְׁכַר שֶׁהִשְׁתַּדַּל בְּתוֹרָה - יֵשׁ שְׁכַר. זֶהוּ שְׁכַר שֶׁל אוֹתָם שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה, י"ש.

כְּתִיב, (דניאל ז) חֲזָה הַיּוֹת עַד דֵּי כְּרִסּוֹן רְמִיז וְעַתִּיק יוֹמִין יְתַב וְגו'. חֲזָה הַיּוֹת עַד דֵּי כְּרִסּוֹן רְמִיז, כַּד אֲתַחֲרַב בֵּי מַקְדָּשָׁא, תְּרִי כְּרִסּוֹן נְפִלוּ, תְּרִי לְעֵילָא, תְּרִי לְתַתָּא. תְּרִי לְעֵילָא, בְּגִין דְּאֲתַרְחִיקַת תַּתָּאָה מַעְלָאָה, כְּרִסְיָא דִּיעֻקֵּב אֲתַרְחִיקַת מַכְרְסְיָא דְדוּד. וּכְרִסְיָא דְדוּד נְפִלַת. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (איכה ב) הַשְּׁלִיף מִשְׁמִיִּם אֶרֶץ. תְּרִי כְּרִסּוֹן לְתַתָּא, יְרוּשָׁלַם, וְאֵינּוּן מְאָרֵי דְּאוֹרֵייתָא. וּכְרִסּוֹן דְּלַתַתָּא כְּגוֹנוֹנָא דְּכְרִסּוֹן דְּלְעֵילָא, מְרִיהוֹן דְּאוֹרֵייתָא הֵינּוּ כְּרִסְיָא דִּיעֻקֵּב. יְרוּשָׁלַם הֵינּוּ כְּרִסְיָא דְדוּד, וְעַל דָּא כְּתִיב, עַד דֵּי כְּרִסּוֹן, וְלֹא כְּרִסְיָא. כְּרִסּוֹן סְגִיִּין נְפִלוּ, וְכִלְהוּ לָא נְפִלוּ, אֲלֵא מַעְלַבּוֹנָה דְּאוֹרֵייתָא.

כְּתוּב (דניאל ז) חֲזָה הַיּוֹת עַד דֵּי כְּרִסּוֹן רְמִיז וְעַתִּיק יוֹמִין יְתַב וְגו' חֲזָה הַיּוֹת עַד דֵּי כְּרִסּוֹן רְמִיז - כְּשֶׁנְּחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שְׁנֵי כִסְאוֹת נְפִלוּ, שְׁנַיִם לְמַעְלָה וּשְׁנַיִם לְמַטָּה. שְׁנַיִם לְמַעְלָה, כִּי הִתְרַחַקָה הִתְחַתּוֹנָה מִהַעֲלִיּוֹנָה. כִּסָּא שֶׁל יַעֲקֹב הִתְרַחַק מִכִּסָּא דְדוּד, וְכִסָּא דְדוּד נְפִל. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (איכה ב) הַשְּׁלִיף מִשְׁמִיִּם אֶרֶץ. שְׁנֵי כִסְאוֹת לְמַטָּה - יְרוּשָׁלַיִם, וְאוֹתָם בְּעֵלֵי הַתוֹרָה. וְהַכִּסְאוֹת שֶׁלְמַטָּה כְּמוֹ הַכִּסְאוֹת שֶׁלְמַעְלָה, בְּעֵלֵי הַתוֹרָה, הֵינּוּ כִּסָּא שֶׁל יַעֲקֹב. יְרוּשָׁלַיִם הֵינּוּ כִּסָּא שֶׁל דְדוּד. וְעַל זֶה כְּתוּב עַד דֵּי כְּרִסּוֹן, וְלֹא כִסָּא. כִּסְאוֹת רַבִּים נְפִלוּ, וְכִלְהוּ לָא נְפִלוּ אֲלֵא מַעְלַבּוֹנָה שֶׁל תוֹרָה.

בא ראה, כשאותם צדיקי אמת
 משתדלים בתורה, כל אותם כחות
 שאר העמים, של שאר החילות, כל
 החילות שלהם נכפים ולא שולטים
 בעולם, וישראל [ויש] קומנים עליהם
 להעלותם על הכל. ואם לא, חמור גורם
 לישראל ללכת לגלות ולפל בין העמים
 ולשלט עליהם, וכל זה למה? משום וירא
 מנחה כי טוב, ומתקן לפניו, ויכול להרויח
 בגללה כמה טובות וכמה כסופים, והטה
 דרכו שלא לסבל על תורה, משום כך
 ויהי למס עבד.

פתוב (שיר ז) הדודאים נתנו ריח ועל
 פתחינו כל מגדים חדשים גם
 ישנים וגו'. הדודאים נתנו ריח -
 [הדודאים] אלו אותם שמצא ראובן, כמו
 שנאמר (בראשית ל) וימצא דודאים בשדה,
 ולא התחדשו דברי תורה אלא על ידיו
 בישראל, כמו שנאמר ומבני יששכר
 יודעי בינה לעתים וגו'.

ועל פתחינו כל מגדים - הם גרמו להיות
 על פתחינו, על פתחי בתי כנסיות
 ובתי מדרשות, כל מגדים. חדשים גם
 ישנים - כמה דברים חדשים ועתיקים
 של התורה שהתגלו על ידיהם, לקרב את
 ישראל לאביהם שלמעלה. זהו שפתוב
 לדעת מה יעשה ישראל.

דודי צפנתי לך (שיר ז) - מכאן למדנו,
 שכל מי שמשתדל בתורה כראוי

תא חזי, בד אינון זכאי קשוט משתדלי
 באורייתא, כל אינון תוקפין דשאר
 עמין, דשאר חילין, וכל חילין דלהון,
 אתכפין ולא שלטי בעלמא, וישראל (נ"א)
 וי"ש) אזדמן עליהו לסלקא לון על כלא.
 ואי לא, חמור גרמא לון לישראל למיהר
 בגלותא, ולמנפל ביני עממיה, ולמשלט
 עליהו. וכל דא אמאי, בגין, וירא מנחה
 כי טוב, ומתקנא קמיה, ויכיל למרווח
 בגינה כמה טבין וכמה כסופין, וסטא
 אורחיה דלא למסבל עולא דאורייתא.
 בגין כך ויהי למס עבד.

פתיב, (שיר השירים ו) הדודאים נתנו ריח
 ועל פתחינו כל מגדים חדשים
 גם ישנים וגו'. הדודאים נתנו ריח,
 (הדודאים) אלן אינון דאשכח ראובן. כמה
 דאת אמר, (בראשית ל) וימצא (דף רכג ע"א)
 דודאים בשדה, ולא אתחדשן מלי
 דאורייתא, אלא על ידיו בישראל, כמה
 דאת אמר, (דברי הימים א יב) ומבני יששכר
 יודעי בינה לעתים וגו'.

ועל פתחינו כל מגדים, אינון גרמו למיהו
 על פתחינו, על פתחי בתי כנסיות
 ובתי מדרשות, כל מגדים. חדשים גם
 ישנים, כמה מלי חדתאן ועתיקין
 דאורייתא, דאתגליין על ידיהו, לקרבא
 לישראל לאבוהון דלעילא. הדא הוא
 דכתיב, (דברי הימים א יב) לדעת מה יעשה
 ישראל.

דודי צפנתי לך. (שיר השירים ז) מהכא
 אוליפנא, כל מאן דאשתדל

באורייתא כדקא יאות, וידע למחדי מלין, ולחדתותי מלין כדקא יאות, אינון מלין סלקין עד פרוסיא דמלפא, וכנסת ישראל פתח לון תרעין, וגניז לון. ובשעתא דעאל קדשא בריה הוא לאשתעשעא עם צדיקיא בגנתא דעדן, אפיקת לון קמיה, וקודשא בריה הוא מסתכל בהו וחדי, כדון קדשא בריה הוא מתעטר בעטרין עלאין, וחדי במטרוניתא, הדיא הוא דכתיב, חדשים גם ישנים דודי צפנתי לך. ומההיא שעתא, מלוי כתיבין בספרא, הדיא הוא דכתיב, (מלאכי א) ויכתב ספר זכרון לפניו.

וידע לחדש דברים ולחדד דברים כראוי, אותם הדברים עולים עד כסא המלך, וכנסת ישראל פותחת להם שערים וגוננת אותם. ובשעה שנכנס הקדוש ברוך הוא להשתעשע עם הצדיקים בגן עדן, מוציאה אותם לפניו, והקדוש ברוך הוא מסתכל בהם ושמן. אז הקדוש ברוך הוא מתעטר בעטרות עליונות ושמן בגבירה. זהו שכתוב חדשים גם ישנים דודי צפנתי לך. ומאותה שעה דבריו כתובים בספר, זהו שכתוב (מלאכי א) ויכתב ספר זכרון לפניו.

זכאה חולקיה, מאן דאשתדל באורייתא כדקא יאות, זכאה הוא בהאי עלמא, וזכאה הוא בעלמא דאתי.

אשרי חלקו של מי שמשתדל בתורה כראוי, אשריו בעולם הזה ואשריו בעולם הבא.

שליחות הנחש

(זוהר ויחי רמג ע"ב רמד, א)
 רבי יוסי ורבי חזקיה הוו אזלי למחמי לרבי שמעון בקפוטקיא וכו'.

שליחות הנחש

(זוהר ויחי רמג ע"ב רמד, א)
 רבי יוסי ורבי חזקיה היו הולכים לראות את רבי שמעון בקפוטקיא.

עד דהוו אזלי, חמו חד חוניה דהנה קמסחר (ואסר) בארחה. סטו מארחה. אתא בר נש אחרא לגבייהו, קטיל ליה חוניה. אהדרו רישיהו, וחמו ליה, לההוא בר נש דמית. אמרו, ודאי ההוא נחש, שליחותא דמריה קא עביד. בריה רחמנא דשזבינא.

עד שהיו הולכים, ראו נחש אחד שהיה מסתובב [ומצדד] בדרך, וסטו מן הדרך. בא אליהם איש אחד. הרג אותו הנחש. החזירו ראשיהם וראו את אותו איש שמת. אמרו, ודאי אותו נחש עשה את שליחות רבוננו. ברוך הרחמן שהצילנו.

פּרָק ו'
פּרָשִׁיּוֹת
תּוֹלְדוֹת - בְּמִדְבָּר

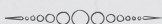
סְפוּרֵי הַזֹּהָר

תִּכְן עֵינַיִם

- מִיתַת הַמְּקַטְרָגִים ..... סג
- עֲצִירַת גְּשָׁמִים ..... טד
- גְּזַרַת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ ..... טו
- חֲמֹר הַיִּסַּח הַדַּעַת מִדְּבַרֵי תוֹרָה ..... טז
- גוֹדֵל מַעֲלָתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי ..... טז
- רִשְׁבִּי עוֹסֵק בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה בְּלֵיל שְׁבוּעוֹת ..... עא

בס"ד, וכבר ידוע שהגאולה תבא בזכות לימוד הזוהר ובזכות רשב"י, על כן כל אחד וכל כנישתא צריך ללמוד קבוע זוהר.

על החתום **פּרָץ נִסִּים**

מתוך החתימות על מכתבו של הגאון רבי יצחק מאיר מארנגשטערן שליט"א המובא בעמוד רמ"ג.

להזכירכם,

יְשִׁנָּה חִלּוּקָה נוֹסֶפֶת לְגו' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים צה-קכב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

מיתת המקטרגים

(זוהר ויחי רמד, ב)

רבי אלעזר ורבי אבא אשתמיטו במערתא דלוד, דעאלו קמי תקפא דשמישא, דהוו אזלי בארחא. אמר רבי אבא נסחר האי מערתא במלי דאורייתא. פתח רבי אלעזר ואמר וכו'.

עד דהוו יתבי, שמעו קליה דרבי שמעון, דהנה אתי באורחא, הוא ורבי יהודה ורבי יצחק. קריב למערתא, נפקו רבי אלעזר ורבי אבא. אמר רבי שמעון, מכותלי דמערתא חמינא דשכינתא הכא. יתבו. אמר רבי שמעון במאי עסקיתו. אמר רבי אבא, ברחימותא דכנסת ישראל לגבי קדשא בריה דהוא, ורבי אלעזר פריש האי קרא בכנסת ישראל, שימני כחותם על לבך וגו'. אמר ליה, אלעזר ברחימו עלאה וקשירו דחביבותא אסתכלת.

אשתיק רבי שמעון שעתא. אמר, בכל אתר בעינא שתיקו, בר שתיקו דאורייתא. גינזא חדא אית לי גניזא, ולא בעינא דיתאביד מנייכו, והיא מלה עלאה, ואשפחנא לה בספרא דרב המנונא סבא וכו'.

יתבו לגו מערתא. אמר חמינא דיומא דין ינפול ביתא במתא, ויעדרון תרי (ב) רומאי מקטרגין. אי אנא במתא לא ינפול ביתא. אהדרו לגו מערתא יתבו וכו'.

מיתת המקטרגים

(זוהר ויחי רמד, ב)

רבי אלעזר ורבי אבא נשמיטו במערת לוד, שנכנסו מפני תקף השמש, שהיו הולכים בדרך. אמר רבי אבא, נסובב את המערה הזו בדברי תורה. פתח רבי אלעזר ואמר וכו'.

עד שהיו יושבים, שמעו את קולו של רבי שמעון שהיה בא בדרך, הוא ורבי יהודה ורבי יצחק. התקרב למערה, יצאו רבי אלעזר ורבי אבא. אמר רבי שמעון, מכותלי המערה ראיתי ששכינה כאן. ישבו. אמר רבי שמעון, במה עסקתם? אמר רבי אבא, באהבת כנסת ישראל לקדוש-ברוך-הוא, ורבי אלעזר פרש פסוק זה בכנסת ישראל, שימני כחותם על לבך וגו'. אמר לו, אלעזר, באהבה עלינה וקשר החביבות הסתכלת.

נשתק רבי שמעון שעה. אמר, בכל מקום צריך שתיקה, חוץ משתיקה של התורה. גניזה אחת יש לי גנוזה, ואיני רוצה שתאבד מכם, והיא דבר עליון, ומצאתי אותו בספרו של רב המנונא הזקן וכו'.

יצאו מתוך המערה. אמר, ראיתי שיום זה יפל בית בעיר, ויעדרו שני [בני] רומאים מקטרגים. אם אני בעיר, לא יפל הבית. חזרו לתוך המערה וישבו וכו'.

קמו כולם ונשקו ידו. אמרו, ברוך ה' רחמן שונכנסנו לכאן ושמענו דברים אלו. יצאו מן המערה והלכו. כשנכנסו לעיר, ראו קבוצת אנשים שמתו, שנפל עליהם בית. ישבו, וראו שסופדים לאותם שמתו עם אותם הרומאים.

פתח רבי שמעון ואמר וכו' אף כן לא של יהודים הם אלה בוכים, אף על גב שמתו בו יהודים, ואלה יהודים, שאלמלא היו יהודים לא מתו, וכיון שמתו, הקדוש ברוך הוא מכפר על עוונותיהם.

עצירת גשמים

(זוהר ח"ב טו, א)

שנו רבותינו, פעם אחת היה העולם צריך מטר. בא רבי אליעזר וגזר ארבעים תעניות ולא בא מטר. התפלל תפלה ולא בא מטר. בא רבי עקיבא ועמד והתפלל. אמר משיב הרוח, ונשבה רוח. אמר ומוריד הגשם, ובא מטר. חלשה דעתו של רבי אליעזר. הסתכל רבי עקיבא בפניו.

קם רבי עקיבא לפני העם ואמר, אמשל לכם משל, למה הדבר דומה. רבי אליעזר דומה לאהוב המלך שאוהב אותו יותר, וכשנכנס לפני המלך, נוח לו, ולא רוצה לתת לו בקשתו בחפזון, כדי שלא יפרד ממונו, שנוח לו לדבר עמו. ואני דומה לעבד המלך שבקש בקשתו לפניו, ולא רוצה המלך שיכנס לשערי ארמונו,

קמו בלהו ונשקו ידוי, אמרו בריך רחמנא דאעילנא הכא, ושמענא מלין אלין. נפקו מן מערתא ואזלו, בד עאלו במתא, חמו עיטרא דבני נשא דמיתו, דנפל ביתא עליהו, יתבו וחמו דקא ספדי לאינן דמיתו, עם אינן רומאי וכו'.

פתח רבי שמעון ואמר וכו'. הכא לאו דיודאי ניהו אלין בכיין, אף על גב דמיתו ביה יודאי, ואלין יודאי, אלמלא הווי יודאי, לא מיתו, וכיון דמיתו, קדשא בריך הוא מכפר חובביהו.

עצירת גשמים

(זוהר ח"ב טו, א)

תנו רבנן, זמנא חדא הוה עלמא צריכא למטרא, אתא רבי אליעזר, וגזר ארבעין תעניתא, ולא אתא מטרא, עלי צלותא, ולא אתא מטרא. אתא רבי עקיבא, וקם וצלי, אמר משיב הרוח, ונשב זיקא, אמר ומוריד הגשם, ואתא מטרא. חלש דעתיה דרבי אליעזר, אסתכל רבי עקיבא באנפוי.

קם רבי עקיבא קמי עמא ואמר, אמשול לכם משל, למה הדבר דומה, רבי אליעזר דמי לרחימא דמלכא, דרחים ליה יתיר, וכד עאל קמי מלכא, ניחא ליה, ולא בעי למיתן ליה בעותיה בבהילו, כי היכי דלא ליתפרש מניה, דניחא ליה דלישתעי בהדיה. ואנא דמי לעבדא דמלכא, דבעא בעותיה קמיה, ולא בעי

וְכָל שְׂכָן לְדַבֵּר עִמּוֹ. אָמַר הַמְּלָךְ, תִּנּוּ לוֹ בְּקִשְׁתּוֹ בְּמַהֲירוֹת וְלֹא יִפְגַּס לְכָאן. כִּף רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הוּא אֲהוּב הַמְּלָךְ, וְאֲנִי הַעֲבָד, וְהַמְּלָךְ רוֹצֵה לְדַבֵּר עִמּוֹ כָּל הַיּוֹם וְלֹא יִפְרֵד מִמֶּנּוּ, וְאֲנִי - הַמְּלָךְ לֹא רוֹצֵה שְׂאֲכַנְס לְשַׁעְרֵי אֲרָמוֹנּוֹ. וְנָחָה דַּעְתּוֹ שֶׁל רַבִּי אֱלִיעֶזֶר.

רַבִּי יְהוּדָה בַּר שְׁלוֹם הָיָה הוֹלֵךְ בְּדַרְךָ, וְרַבִּי אֲבָא הָיָה עִמּוֹ. נִכְנְסוּ לְמָקוֹם אֶחָד וְלָנוּ שָׁם. אָכְלוּ. כְּשֶׁרָצוּ לִשְׁכַּב, שָׁמוּ רֵאשִׁים בְּאוֹתוֹ תַל שֶׁל הָאֲרֶז שְׁהִיָּה שָׁם קָבַר אֶחָד. עַד שֶׁלֹּא נִרְדְּמוּ, קָרָא קוֹל אֶחָד מִהַקְּבָר וְאָמַר, הִזְרַע שְׁלִי הוֹלֵךְ לְאֲדָמָה. שְׁתִּים עֲשָׂרָה שָׁנָה הָיָה שְׁלֹא הִתְעוֹרְרָתִי פָּרַט לְעַכְשָׁיו, שֶׁפָּרְצוּף בְּנֵי אֲנִי רוֹאֶה כְּאֵן.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִי אַתָּה? אָמַר לוֹ, אֲנִי יְהוּדִי, וְאֲנִי יוֹשֵׁב נְזוּף, שְׂאִינִי יְכוֹל לְהַפְגִּס מִשּׁוּם אוֹתוֹ צַעַר שֶׁל שְׁנֵי שָׁגָב אוֹתוֹ גּוֹי כְּשֶׁהָיָה קָטָן וּמְלָקָה אוֹתוֹ כָּל יוֹם, וְהַצַּעַר שְׁלִי דוֹחָה אוֹתִי מִלְּהַפְגִּס לְמָקוֹמִי, וּבְמָקוֹם זֶה לֹא הִתְעוֹרְרָתִי פָּרַט לְעַכְשָׁיו.

אָמַר לוֹ, וְאַתֶּם הָאֵם יוֹדְעִים בְּצַעַר הַחַיִּים? אָמַר לוֹ, נִשְׁפַּע בְּשַׁר הַקְּבָר, אִם לֹא בְּקִשְׁוֹתֵינוּ עַל הַחַיִּים, לֹא הֵיוּ עוֹמְדִים אֶפְלוּ חֲצִי יוֹם בְּעוֹלָם, וְעַכְשָׁיו הִתְעוֹרְרָתִי כְּאֵן, שְׁהִיוּ אוֹמְרִים לִי בְּכָל יוֹם שְׁבַמְהֵרָה יָבֵא לְכָאן בְּנִי, וְלֹא יִדְעֵתִי אִם בְּחַיִּים אוּ בְּמוֹת.

מִלְּכָא דְלִיעוּל לְתַרְעִי פְּלַטְרִין, וְכָל שְׂכָן דְּלִישְׁתַּעֲנִי בַּהֲדִיָּה, אָמַר מִלְּכָא, הֲבוּ לִיָּה בְּעוֹתִיָּה בְּבַהֲלוֹ, וְלֹא לִיעוּל הֲכָא. כִּף רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אִיְהוּ רַחֲמֵי דְּמִלְּכָא, וְאֲנָא עֲבָדָא, וּבְעֵי מִלְּכָא לְאִשְׁתַּעֲנִי בַּהֲדִיָּה כָּל יוֹמָא, וְלֹא יִתְפָּרִישׁ מִנִּיָּה. וְאֲנָא, לֹא בְּעֵי מִלְּכָא דְאִיעוּל תַּרְעִי דְּפְּלַטְרִין. נַח דַּעְתִּיָּה דְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר.

רַבִּי יְהוּדָה בַּר שְׁלוֹם הָיָה אוֹזִיל בְּאַרְחָא וְרַבִּי אֲבָא הָיָה עִמִּיהָ עָאֵלוּ לְחַד אֶתְרָא וּבִתּוֹ תָּמָן. אָכְלוּ כַּד בְּעוּ לְמִשְׁכַּב שׁוּוֹ רִישֵׁיהוֹן בְּהַהוּא תֵּלָא דְאַרְעָא דְהָיָה חַד קַבְרָא תָּמָן עַד לֹא דְמִיכוּ קָרָא חַד קָלָא מִן קַבְרָא אָמַר זְרַעָא לְאַרְעָא אוֹלָא. תְּרִיסַר שָׁנִין הָיָה (דף ט"ז ע"ב) דְלֹא אִתְעַרִּית בַּר הַאִידְנָא דְפָרְצוּפָא דְבְּרִי חֲמִינָא הֲכָא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מָאן אַתָּה. אָמַר לִיָּה יוֹדָאֵי אֲנָא, וְאֲנָא יְתִיב נְזִיפָא, דְאַנָּא לֹא יְכִילְנָא לְמִיעֵל, בְּגִין הַהוּא צַעַרָא דְבְּרִי, דְגַנְבִּיָּה הַהוּא עוֹבֵד כּוֹכְבִים וּמְזוֹלוֹת, כַּד אִיְהוּ הָיָה זְעִירָא, וְאַלְקִי לִיָּה כָּל יוֹמָא, וְצַעַרָא דִּלְיָה דְחִי לִי לְמִיעֵאֵל בְּדוּכְתָאֵי, וּבְהַאֵי אֶתְרָא לֹא אִתְעַרִּית, בַּר הַאִידְנָא.

אָמַר לִיָּה וְאַתּוֹן יִדְעִין בְּצַעַרָא דְחַיִּי. אָמַר לִיָּה, שְׂרִי קַבְרִי, אִי לָאוּ בְּעוֹתָא דִילָן עַל חַיִּי, לֹא יִתְקַיְּמוּן פְּלָגוֹת יוֹמָא (נ"א בְּעִלְמָא), וְהַאִידְנָא אִתְעַרִּית הֲכָא, דְהוּוּ אֲמַרִּין לִי כָּל יוֹמָא, דְלַעְגָּלָא יִיתִי בְּרִי הֲכָא, וְלֹא יִדְעָנָא אִי בְּחַיִּי אִי בְּמוֹתָא.

אמר לו רבי יהודה, מה מעשיכם באתו העולם? רעש הקבר ואמר, קומו לכו, שעכשו מכים את בני. תמחו וברחו משם פחצי מיל. ישבו עד שהאיר הבקר. קמו ללכת, וראו איש אחד שהיה רץ ובורח, והיה שותת דם על כתפיו. אחזו בו, וספר להם את המעשה. אמרו לו, מה שמך? אמר להם, לחמא בר ליואי. אמרו, ומה [בן] ליואי בר לחמא היה אותו המת. ופחדו לדבר אתו יותר, ולא חזרו. אמר רבי אבא, זהו שאמרו שתפלות המתים מגנות על החיים, מנין לנו? שכתוב ויעלו בנגב ויבא עד חברון.

גזרת רבי יהושע

(זוהר ח"ב יז, א)
רבי יהושע היה עולה לירושלים, והיה הולך בדרך. ראה ערבי אחד שהיה הולך בדרך ובנו עמו. פגשו ביהודי אחד, אמר לבנו, היהודי הזה געל, שמאס בו אדונו. גול אותו ותירק לו בזקנו שבע פעמים, שהוא מזרע של רמים, שאני ידעתי שמשעבדים בהם שבעים עממים. הלך בנו ותפס בזקנו. אמר רבי יהושע, רמים רמים, גוזרני על העליונים שיירדו למטה. עד שלא סים, נבלעו במקומם.

חמר היסח הדעת מדברי תורה

(זוהר ח"ב יז, ב)
רבי יוסי יצא לדרך, והיה רבי אחא בר יעקב הולך עמו. עד שהיו הולכים,

אמר ליה רבי יהודה, מאי עבידתיכו בההוא עלמא. אתרגיש קברא, ואמר, אזילו קומו, דהאי דנא ילקון לברי, תוהו, וערקו מתמן כפלאות מיל, יתבו עד דנהיר צפרא. קמו למיזל, חמו חד בר נש, דהנה רהיט וערק, והנה שתית דמא אכתמוי, אחדו ביה, וסח להו עובדא, אמרו ליה מה שמך. אמר להו, לחמא בר ליואי. אמרו, ומה (בר) ליואי בר לחמא הנה ההוא מיתא, ומסתפינא לאשתעויי יתיר בהדיה. לא אהדרו. אמר רבי אבא, האי דאמרו, דצלותהון דמתינא, מגינן על חיי. מנלן. דכתיב, (במדבר י"ג) ויעלו בנגב ויבא עד חברון.

גזרת רבי יהושע

(זוהר ח"ב יז, א)
רבי יהושע הוה סליק לירושלם, והוה אזיל באורחא, חמא חד ערבא, דהנה אזיל באורחא, ובריה עמיה. פגעו ביודאי חד. אמר לבריה, האי יודאי געלא, דמאס ביה כמריה. נוול ליה, ורקיק ליה בדיקניה שבעה זמנין, דאיהו מזרעא דראמיו, דאנא ידענא דמשעבדן בהו שבעין עממיו, אזיל בריה ואחיד בדיקניה. אמר רבי יהושע ראמין ראמין, גוזרנא על עלאיו, דיחתון לתתא. עד לא סיים אתבלעו באתריהון.

חמר היסח הדעת מדברי תורה

(זוהר ח"ב יז, ב)
רבי יוסי נפק לאורחא, והוה רבי אחא בר יעקב אזיל עמיה, עד דהו אזלי,

שתק רבי יוסי והרהר בדברי העולם, ורבי אָחא הרהר בדברי תורה. [עד שהיו הולכים] רָאָה רבי יוסי נחש אחד שהיה רץ אחריו. אמר רבי יוסי לרבי אָחא, ראית את הנחש הזה שרץ אחרי? אמר לו רבי אָחא, אני לא ראיתי אותו. רץ רבי יוסי, והנחש אחריו. נפל רבי יוסי ודם שִׁתַּת וַיֵּרַד מִחֻטְמוֹ. שָׁמַע שְׁהָיוּ אוֹמְרִים, רק אַתְּכֶם יִדְעֵתִי מִכָּל מִשְׁפָּחוֹת הָאֲדָמָה וְגו'. אמר רבי יוסי, ומה על שעה אחת כָּךְ - מי שְׁמַתִּיאֵשׁ מִנָּה על אחת כְּמָה. וְכָמָה.

גודל מעלתו של רבי שמעון בר יוחאי

(הקדמת הזוהר ג, ב)
 רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים בדרך. כשהגיעו לשדה אחד וכו'. השתטח רבי חייא בארץ ונשק את העפר, ובכה ואמר: עפר, עפר, כמה אתה קשה ערף, כמה אתה בחצפה, שכל מחמדי העין ירקבו בך, כל עמודי אורות העולם תאכל ותשחק. כמה אתה חצוף, המאור הקדוש (רשב"י) שהיה מאיר את העולם, השליט הגדול שְׁמִינָה, שְׁזָכוֹתוֹ מַעֲמִידָה אֶת הָעוֹלָם, יִרְקַב בְּךְ. רבי שמעון, אור המאור, אור העולמות, אתה נִרְקַב בְּעֵפֶר ואתה מקים ומנהיג את העולם. השתומם רגע אחד, ואמר: עפר, עפר, אל תתגאה, שלא יִמְסְרוּ בְּךְ עֲמוּדֵי הָעוֹלָם, שְׁהָרִי רַבִּי שְׁמַעוֹן לֹא יִרְקַב בְּךְ.

קם רבי חייא והיה בוכה. הלך ורבי יוסי עמו. מאותו היום התענה ארבעים ימים לראות את רבי שמעון. אמרו לו,

שתיק רבי יוסי, והרהר במלי דעלמא. ורבי אָחא הרהר במלי דאורייתא. (עד דהוו אולי) חָמָא רבי יוסי חד חוּיָא, דְהוּהוּ רְהִיט אַבְתְּרִיה. אמר רבי יוסי לרבי אָחא, חזית האי חוּיָא דְרְהִיט אַבְתְּרָאִי. אמר ליה רבי אָחא, אָנָּה לֹא חָמִינָא לִיה. רְהִיט רַבִּי יוֹסִי וְחוּיָא אַבְתְּרוּי. נִפְל רַבִּי יוֹסִי, וְדָמָא שְׁתַּת וְנַחַת מִחוּטְמוֹי, שָׁמַע דְהוּוּ אִמְרִין, רַק אַתְּכֶם יִדְעֵתִי מִכָּל מִשְׁפָּחוֹת הָאֲדָמָה וְגו', אמר רבי יוסי, ומה על שעתא חדא כָּךְ, מִאֵן דְמַתִּיאֵשׁ מִנָּה על אחת כְּמָה וְכָמָה.

גודל מעלתו של רבי שמעון בר יוחאי

(הקדמת הזוהר ג, ב)
 רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארְחָא, בד מטו לחד בי חקל וכו'. אשתטח רבי חייא בארעא ונשק לעפרא, ובכה ואמר עפרא עפרא כמה את קשי קדל, כמה את בחציפו. דכל מחמדי עינא יתבלון בך, כל עמודי גהרין דעלמא תיכול ותידוק. כמה את חציפא, בוצינא קדישא דהנה גהיר עלמא, שליטא רברבא ממנא דזכותיה מקיים עלמא אתבלי בך. רבי שמעון גהירו דבוצינא גהירו דעלמין אנת בלי בעפרא ואנת קיים ונהג עלמא. אשתומם רגעא חדא, ואמר עפרא עפרא לא תתגאי דלא יתמסרון בך עמודין דעלמא דהא רבי שמעון לא אתבלי בך.

קם רבי חייא והוה בכי. אזל ורבי יוסי עמיה. מההוא יומא אתעני ארבעין יומין למחמי לרבי שמעון. אמרו ליה

לית אנת רשאי למחמי ליה. בכה ואתעני
 ארבעין יומין אחרנין. אחזיאו ליה
 בחזווא לרבי שמעון ורבי אלעזר בריה,
 דהוו לעאן במלה דא דאמר רבי יוסי,
 והוו כמא אלפין צייתין למלוליה. אדהכי
 חמא כמא גזפין רברבין עלאין וסליקו
 עליהו רבי שמעון ורבי אלעזר בריה
 וסליקו למתיבתא דרקיעא, וכל אלן
 גזפין הוו מחכאן להו. חמא דמתהדרן
 ומתחדשן בזיוון ונהירו יתיר מנהורא
 דזיוא דשמשא.

אינד רשאי לראות אותו. בכה והתענה
 ארבעים ימים אחרים, הראו לו במחזה
 את רבי שמעון ורבי אלעזר בנו שהיו
 עוסקים בדבר הזה שאמר רבי יוסי, והיו
 כמא אלפים שומעים לדבורו. בינתים
 ראה כמא כנפים גדולות עליונות,
 ומעלים עליהם את רבי שמעון ואת רבי
 אלעזר בנו, ועולים לישיבת הרקיע, וכל
 אלו הכנפים היו מחכות להם. ראה
 שחוזרים ומתחדשים ומאירים יותר
 מהאור של זיו השמש.

פתח רבי שמעון ואמר ייעול רבי חייא
 וליחמי בכמה דזמין קדשא בריך
 הוא לחדתא אנפי צדיקיא לזמנא דאתי.
 זכאה איהו מאן דעאל הכא בלא כסופא,
 וזכאה מאן דקאים בההוא עלמא
 כעמודא תקיף בכלא. וחמא דהנה עאל,
 והנה קם רבי אלעזר ושאר עמודין
 דיתבין תמן. והוא הנה כסיף ואשמיט
 גרמיה ועאל ויתב לרגלוי דרבי שמעון.

פתח רבי שמעון ואמר, יכנס רבי חייא
 ויראה כמה שעתיד
 הקדוש-ברוך-הוא לחדש את פני
 הצדיקים לעתיד לבא. אשרי הוא מי
 שנכנס לכאן בלי בושא, ואשרי מי
 שעומד באותו העולם פעמוד חזק בכל.
 וראה שהיה נכנס ועומד רבי אלעזר,
 ושאר העמודים שיושבים שם. והוא היה
 מתביש, והשמיט את עצמו, ונכנס וישב
 לרגלי רבי שמעון.

קלא נפק ואמר מאיף עינד. לא תזקוף
 רישך, ולא תסתכל. מאיף עינוי
 וחמא נהורא דהנה נהיר למרחוק. קלא
 אהדר כמלקדמין ואמר עלאין טמירין
 סתימין פקיחי עינא אנון דמשטטין בכל
 עלמא אסתכלו וחמו. תתאין (ניא תנאין)
 דמיכין סתימין בחוריכון אתערו.

יצא קול ואמר: הנמד עינד ואל תרים
 ראשך ואל תסתכל. הנמד עינוי
 וראה אור שמאיר למרחוק. חזר הקול
 כמקדם ואמר: עליונים טמונים נסתרים,
 פקוחי העין, אותם שמשוטטים בכל
 העולם, הסתכלו וראו! תחתונים [נ"א
 תנאים] ישנים נסתרים בחוריכם
 התעוררו!

מאן מנכון די חשוכא מהפכו לנהורא
 וטעמין מוירא למתקא עד לא
 ייתון הכא. מאן מנכון דמחכאן בכל יומא

מי מכם שהופכים חשך לאור וטועמים
 מור למתוק טרם בואם לכאן? מי
 מכם שמחכים בכל יום לאור שמאיר

בשעה שהמלך פוקד את האילה, ומתכבד ונקרא מלך מכל מלכי העולם? מי שלא מצפה לזה בכל יום באותו העולם - אין לו פאן חלק!

לנהורא דנהיר בשעתא דמלכא פקיד לאילתא ואתיקר ואתקרי מלכא מכל מלכין דעלמא. מאן דלא מצפה דא בכל יומא בההוא עלמא, לית ליה חולקא הקא.

בינתים ראה כמה מן החברים סביבו, כל אותם העמודים שקימים, וראה שמעלים אותם לשיבת הרקיע. אלו עולים ואלו יורדים. ומעל כלם ראה בעל הכנפים שהיה בא, והוא נשבע שבועה ששמע מאחורי הפרגוד, שהמלך פוקד בכל יום וזכר את האילה ששוכבת לעפר, ובוטט בעיטות באותה שעה בשלש מאות ותשעים רקיעים, וכלם מפקדים ורועדים לפניו. ומוריד על זה דמעות, ונופלות אותן הדמעות הרותחות כאש לתוך הים הגדול, ומאותן הדמעות עומד אותו המונה של הים, ומתקיים ומקדש את שמו של המלך הקדוש, ומקבל עליו לבלע את כל מימי בראשית וכנס אותם לתוכו בשעה שיתקבצו כל העמים על העם הקדוש, ויתבשו הפנים, ויעברו ביבש.

אדהכי חמא כמה מן חברייה סחרגיה כל אנון עמודין דקימיין. וחמא דסליקו לון למתיבתא דרקיעא. אלן סלקין ואלין נחתין, ועילא דכולהו חמא מארי דגדפי דהוה אתי והוא אומי אומאה דשמע מאחורי פרגודא דמלכא מפקד בכל יומא ודכיר לאילתא די שכיבת לעפרא, ובעט בעיטין בההוא שעתא בתלת מאה ותשעין רקיעין, וכלהו מרתתין וזעין (דף ד ע"ב) קמיה. ואוריד דמעין על דא, ונפלי אנון דמעין רתיחין באשא לגו ימא רבא, ומאנון דמעין קאים ההוא מונא דימא ואתקיים וקדיש שמויה דמלכא קדישא וקביל עליה למבלע כל מימיו דבראשית ויכנוש להו לגויה בשעתא דיתכנסון כל עממא על עמא קדישא, וינגבון מיא, ויעברון בנגיבו.

בין כך שמע קול שאומר: פנו מקום, פנו מקום, שהנה המלך המשיח בא לשיבת רבי שמעון, היות שכל הצדיקים ששם וראשי הישיבה, ואותן ישיבות ששם הן רשומות, וכל אותם חברים שבכל ישיבה עולים מהישיבה של פאן לשיבת הרקיע, והמשיח בא בכל אותן הישיבות וחותרם תורה מפי החכמים. ובאותה השעה בא המשיח מתעטר [נ"א

אדהכי שמע קלא דאמר פנון אתר, פנון אתר דהא מלכא משיחא אתי למתיבתא דרבי שמעון בגין דכל צדיקייא דתפון רישי מתיבתא ואנון מתיבתי דתפון רשימין אנון. וכל אנון חברין די בכל מתיבתא סלקי ממותיבתא דהכא למתיבתא דרקיעא. ומשיח אתי בכל אנון מתיבתי וחתים אורייתא מפומיהו דרבנן. ובההיא שעתא אתי

מְשִׁיחַ מִתְעַטֵּר מִן (נ"א רישׁ) רִיחֵי מִתִּיבְתֵי
בְּעֵטְרִין עֲלָיִן.

מְרֵאשׁ] מְרִיחוֹת הַיְשִׁיבוֹת בְּעֵטְרוֹת
עֲלִיוֹנוֹת.

בְּהֵוֵא שְׁעֵתָא קָמוּ כָל אַנּוּן חֲבָרִיָּא
וְקָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְהוּהוּ סְלִיק
נְהוּרִיָּה עַד רוּם רְקִיעַ, אָמַר לִיה רַבִּי זַכָּא
אַנְתְּ דְּאוּרִיָּתְךָ סְלִקָא בְּתַלְתַּת מָאָה
וְשַׁבְעִין נְהוּרִין, וְכָל נְהוּרָא וְנְהוּרָא
אֲתַפְרֶשֶׁת לְשִׁית מָאָה וְתַלְיֶסֶר טַעְמִין
סְלִקִין וְאַסְתַּחֲיִין בְּנְהַרִי אֶפְרָסְמוּנָא
דְּכִנְיָא. וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אִיהוּ חֲתִים
אוּרִיָּתָא מִמִּתִּיבְתָךְ וּמִמִּתִּיבְתָא דְּחִזְקִיָּה
מְלָךְ יְהוּדָה וּמִגּוֹ מִתִּיבְתָא דְּאַחִיָּה
הַשִּׁילוֹנִי. וְאַנָּא לֹא אֶתִּינָא לְמַחְתָּם
מִמִּתִּיבְתָךְ, אֲלֵא מֵאַרְי דְּגַדְפִּין אֶתִּי הֵכָא,
דְּהָא יְדַעְנָא דְלֹא יֵיעוּל גּוֹ מִתִּיבְתֵי
אַחֲרִיתֵי אֲלֵא בְּמִתִּיבְתָךְ.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה קָמוּ כָל אוֹתָם הַחֲבָרִים,
וְקָם רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהָיָה עוֹלָה
אוֹרוֹ עַד רוּם [הַרְקִיעַ]. אָמַר לוֹ, רַבִּי,
אֲשֶׁרֶיךָ שְׁתוֹרְתְךָ עוֹלָה בְּשֵׁלֶשׁ מֵאוֹת
וְשִׁבְעִים אוֹרוֹת, וְכָל אוֹר וְאוֹר נִפְרָד לְשֵׁשׁ
מֵאוֹת וּשְׁלֹשָׁה עָשָׂר טַעְמִים שְׁעוּלִים
וְרוֹחֲצִים בְּנְהָרוֹת אֶפְרָסְמוֹן טְהוֹר.
וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מֵאֲשֶׁר תוֹרָה
מִיִּשְׁיבְתָךְ, וּמִיִּשְׁיבְתוֹ שֶׁל חִזְקִיָּהוּ מְלָךְ
יְהוּדָה, וּמִתּוֹךְ יִשְׁיבְתוֹ שֶׁל אַחִיָּה הַשִּׁילוֹנִי.
וְאַנִּי לֹא בָאתִי לְאֲשֶׁר מִיִּשְׁיבְתָךְ, אֲלֵא
בְּעַל הַכְּנָפִים בָּא לְכָאן, שְׁהָרִי יְדַעְתִּי
שֶׁלֹּא יִכָּנַס לְתוֹךְ הַיְשִׁיבוֹת הָאֲחֵרוֹת אֲלֵא
לִישִׁיבְתָךְ.

בְּהֵיֵא שְׁעֵתָא סָח לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן
הֵהוּא אוּמָאָה דְּאוּמֵי מֵאַרְי
דְּגַדְפִּין. כְּדִין אֲזַדְעוּעַ מְשִׁיחַ וְאַרִים קְלִיָּה
וְאֲזַדְעוּעוּ רְקִיעִין וְאֲזַדְעוּעַ יְמָא רַבָּא
וְאֲזַדְעוּעַ לוּיְתָן וְחֲשִׁיב עֲלִמָּא לְאַתְהֶפְכָּא.
אַדְהֵכִי חֵמָא לְרַבִּי חֵיָא לְרַגְלוֹי דְּרַבִּי
שְׁמַעוֹן. אָמַר מֵאֵן יְהִיב הֵכָא בַר נֶשׁ לְבִישׁ
מִדָּא דְּהֵהוּא עֲלִמָּא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן דָּא
אִיהוּ רַבִּי חֵיָא נְהִירוֹ דְּבוּצִינָא דְּאוּרִיָּתָא.
אָמַר לִיה יְתַפְנֵשׁ הוּא וּבְנוֹי וְלִיְהוּוֹן
מִמִּתִּיבְתָא דִּלְךָ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן זְמָנָא
יְתִיְהִיב לִיָּה. יְהִבּוּ לִיָּה זְמָנָא וְנַפְק מִתְּמָן
מִזְדַּעְזַע וְזַלְגִין עֵינָיו דְּמַעִין. אֲזַדְעוּעַ רַבִּי
חֵיָא וּבְכָה וְאָמַר זַכָּאָה חוּלְקָהוֹן
דְּצַדִּיקִיָּא בְּהֵהוּא עֲלִמָּא, וְזַכָּאָה חוּלְקִיָּה
דְּבַר יוֹחָאי דְּזָכָה לְכָךְ. עֲלִיָּה בְּתִיב, (מְשִׁלִּי
ח) לְהַנְחִיל אוֹהֲבֵי יֵשׁ וְאוּצְרוֹתֵיהֶם אֲמֹלָא.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה סָפַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹתָהּ
הַשְּׁבוּעָה שֶׁנִּשְׁבַּע בְּעַל הַכְּנָפִים.
אָז הִזְדַּעְזַע הַמְּשִׁיחַ וְהָרִים קוּלוֹ,
וְהִזְדַּעְזַעוּ הַרְקִיעִים, וְהִזְדַּעְזַע הַיָּם הַגָּדוֹל,
וְהִזְדַּעְזַע הַלּוּיְתָן, וְחֲשַׁב הָעוֹלָם לְהִתְהַפֵּךְ.
בֵּין כֶּךָ רָאָה אֶת רַבִּי חֵיָא לְרַגְלֵי רַבִּי
שְׁמַעוֹן. אָמַר, מִי נָתַן כָּאֵן אָדָם שֶׁלְבוּשׁ
מִדֵּי אוֹתוֹ הָעוֹלָם? אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן,
זֶה הוּא רַבִּי חֵיָא, הָאוֹר שֶׁל מְאוֹר
הַתּוֹרָה. אָמַר לוֹ, יְתַכַּנַּס הוּא וּבְנוֹי וְיִהְיוּ
מִהִישִׁיבָה שְׁלָךְ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, זְמַן
יְנַתֵּן לוֹ. נָתַנוּ לוֹ זְמַן, וַיֵּצֵא מִשָּׁם מְזַעְזַע
וְעֵינָיו זוֹלְגוֹת דְּמַעוֹת. הִזְדַּעְזַע רַבִּי חֵיָא
וּבְכָה, וְאָמַר, אֲשֶׁרֶי חֲלַקְתָּ שֶׁל הַצַּדִּיקִים
בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם, וְאֲשֶׁרֶי חֲלַקוּ שֶׁל בַּר יוֹחָאי
שֶׁזָּכָה לְכָךְ. עֲלִיו כְּתוּב (מְשִׁלִּי ח) לְהַנְחִיל
אוֹהֲבֵי יֵשׁ וְאוּצְרוֹתֵיהֶם אֲמֹלָא.

רשב"י עוסק בסודות התורה בליל שבועות

(הקדמת הזוהר ח, א)

רבי שמעון הוה יתיב ולעי באורייתא
בליליא דכלה וכו', דתנינן כל אנן
חברינא דבני היכלא דכלה אצטריכו
בההיא ליליא דכלה אדמנת למהוי
ליומא אחרא גו חופה בבעלה למהוי
עמה כל ההוא ליליא, ולמחדי עמה
בתקוניה דאיהי אתתקנת למלעי
באורייתא מתורה לנביאים ומנביאים
לכתובים ובמדרשות דקראי וברזי
דחכמתא. בגין דאלין אנן תיקונין דילה
ותכשיטה. ואיהי ועולמתהא עאלת
וקימת על רישיהון ואתתקנת בהו וחדת
בהו כל ההוא ליליא. וליומא אחרא לא
עאלת לחופה אלא בהדיהו. ואלין אקרון
בני חופתא. וכיון דעאלת לחופתא
קדשא בריך הוא שאל עליהו ומברך
לון ומעטר לון בעטרהא דכלה. זכאה
חולקהו.

רשב"י עוסק בסודות התורה בליל שבועות

(הקדמת הזוהר ח, א)

רבי שמעון הוה יושב ועוסק בתורה
בלילה שהפלה וכו'. ששנינו, כל
אותם החברים בני היכל הפלה, הצטרכו
באותו לילה שהפלה עתידה להיות
למחרת בתוך החפה עם בעלה להיות
עמה כל אותו הלילה, ולשמוח עמה
בתקוניה שהיא מתתקנת לעסק בתורה,
מתורה לנביאים, ומנביאים לכתובים,
ובדרשות הפסוקים ובסודות החכמה,
בגלל שאלו הם תקוניה ותכשיטה, והיא
ועלמותיה נכנסת ועומדת על ראשיהם
ומתתקנת בהם, ושמחה בהם כל אותו
הלילה, ולמחרת לא נכנסת לחפה אלא
יחד אתם. ואלה נקראים בני החפה. וכיון
שנכנסת לחפה, הקדוש ברוך הוא שואל
עליהם ומברך אותם, ומעטר אותם
בעטרת הפלה. אשרי חלקם.

והוה רבי שמעון וכלהו חברינא מרננין
ברנה דאורייתא ומחדשון מלין
דאורייתא כל חד וחד מנייהו. והוה חדי
רבי שמעון וכל שאר חברינא. אמר לון
רבי שמעון, בני זכאה חולקבון בגין
דלמחר לא תיעול פלה לחופה אלא
בהדיכו. בגין דכלהו דמתקנין תקוניהא
בהאי ליליא וחדאן בה פלה יהון רשימין
וכתיבין בספרא דדכרניא וקדשא בריך
הוא מברך לון בשבעין ברכאן ועטרין
דעלמא עלאה.

והיה רבי שמעון וכל החברים מרננים
ברנת התורה ומחדשים דברי
תורה כל אחד ואחד מהם, והיה שמוח
רבי שמעון וכל שאר החברים. אמר להם
רבי שמעון, בני, אשרי חלקכם, בגלל
שמחר לא תכנס הפלה לחפה אלא יחד
אתכם. בגלל שכלם שמתקנים תקוניה
בלילה הזה ושמחים בה, כלם יהיו
רשומים וכתובים בספר הזכרונות,
והקדוש ברוך הוא מברכם בשבעים
ברכות ועטרות של עולם העליון.

פִּתַּח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (תהלים יט) הַשָּׁמַיִם
מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֱלֹהִים וְכוּ'. בְּעוֹדָם
יוֹשְׁבִים, נִכְנְסוּ רַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ וְרַבִּי אַבְא.
אָמַר לָהֶם, וְדַאי פְּנֵי הַשְּׂכִינָה בָּאוּ, וְלִכְּנָן
קָרְאוּנוּ לְכֶם פְּנִיא"ל, שֶׁהָרִי רְאִיתֶם אֶת
הַשְּׂכִינָה פְּנִים בְּפְנִים וְכוּ'.

שָׁבוּ נִכְבְּדִים, שָׁבוּ וּנְחַדְשׁ תַּקוּן הַכֹּלֵה
בְּלִילָה הַזֶּה. שְׁכַל מִי שֶׁמְשַׁתְּתַף
יַחַד אֶתְּהָ בְּלִילָה הַזֶּה, יִהְיֶה שְׁמוֹר לְמַעְלָה
וּלְמַטָּה כָּל הַשָּׁנָה הַהִיא וְיוֹצֵיא שְׁנָתוֹ
בְּשָׁלוֹם. עֲלֵיהֶם כְּתוּב (תהלים לד) חוֹנָה
מִלֶּאךָ ה' סָבִיב לִירְאָיו וְיַחְלָצֵם טַעְמוֹ
וְרָאוּ כִּי טוֹב ה'.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לַחֲבֵרִים, בְּנֵי הַלּוּלָא זֶה,
כָּל אֶחָד מֵכֶם יִקְשֹׁט קְשׁוּט אֶחָד
לַכֹּלֵה. אָמַר לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ, אֶלְעָזָר, תֵּן
מִתְּנָה אַחַת לַכֹּלֵה, שֶׁהָרִי מְחַר יִסְתַּכֵּל
[הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא] [נ"א בָּה] כְּשִׁיכְנֹס
לַחֲפָה בְּאוֹתָם שִׁירִים וְשִׁבְחִים (אֲצַעְדוֹת
וְצִמִּידִים) שְׁנוֹתָנִים לָהּ בְּנֵי הַיִּכָּל לַעֲמֹד
לְפָנָיו. פִּתַּח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר וְכוּ'.

פִּתַּח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר (תהלים יט) הַשָּׁמַיִם
מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֱלֹהִים וְכוּ' עַד דְּהוּוּ
יִתְבִּי עָאֵלוּ רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה וְרַבִּי אַבְא.
אָמַר לוֹן וְדַאי אֲנִפִי שְׂכִינְתָא אֲתִיָּין, וְעַל
דָּא פְּנִיא"ל קָרְיָנָא לְכוּ, דְּהָא חֲמִיתוֹן אֲנִפִי
שְׂכִינְתָא אֲפִין בְּאֲפִין וְכוּ'.

תִּיבּוּ יִקְרִין תִּיבּוּ וּנְחַדְשׁ תַּקוּן דְּכֹלֵה
בְּהַאי לִילִיא. דְּכָל מָאן דְּאֲשַׁתְּתַף
בְּהַדָּה בְּהַאי לִילִיא יְהֵא נְטִיר עֵילָא וְתַתָּא
כָּל הַהִיא שְׁתָּא וְיַפִּיק שְׁתָּא בְּשָׁלָם.
עֲלֵיהֶוּ כְּתִיב (תהלים לד) חוֹנָה מִלֶּאךָ יי
סָבִיב לִירְאָיו וְיַחְלָצֵם טַעְמוֹ וְרָאוּ כִּי טוֹב
י'.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לַחֲבֵרֵיִיא בְּנֵי הַלּוּלָא
דָּא, כָּל חַד מִנְכוֹן יִקְשֹׁט קְשׁוּטָא
חַד לַכֹּלֵה. אָמַר לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה.
אֶלְעָזָר הַב גְּבַזְבָּזָא חַד לַכֹּלֵה דְּהָא לְמַחַר
אֲסַתְּפַל (קְדֻשָּׁא בְּרוּךְ הוּא) (נ"א בָּה) כַּד יַעוּל
לַחֲפָה בְּאֲנוֹן שִׁירָיו וְשִׁבְחָיו דִּיִּהְבוּ לָהּ בְּנֵי
הַיִּכָּל לְקִיָּמָא קַמִּיה. פִּתַּח רַבִּי אֶלְעָזָר
וְאָמַר וְכוּ'.

פּרָק ז'
פּרָשִׁיּוֹת
וַיֵּצֵא - נָשָׂא

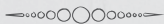
ספּוּרֵי הַזּוֹהַר

תָּכֵן עֲנִינִים

- עַה ..... סִבַּת רְעִידַת הָאָדָמָה
- עַה ..... יְתִמּוֹת רוֹחָנִית
- עו ..... אֲבָנִים וְקוֹרוֹת הַבַּיִת מְעִידִים עַל הָאָדָם
- עח ..... לֵךְ אֲכוֹל בְּשִׂמְחָה לַחֲמֶךָ וּשְׂתֵה בְלֵב טוֹב יֵינֶךָ
- עט ..... בְּלֵב אֶחָד
- עט ..... שְׂמֵחַת הַמְּלָאכִים הָעֲלִיוֹנִים
- עט ..... טוֹד שִׁינַת דָּוִד הַמְּלֶךְ
- פּא ..... תְּפִלָּה עַל הַמְּזֻזוֹת לְפָנֵי הַסְּעוּדָה

צְרִיד שִׁיתֶּעֱסְקוּ יִשְׂרָאֵל בֵּינָה שֶׁל תּוֹרָה

בְּאוֹר הַחַיִּים הַקְּדוּשׁ פְּרִשְׁת וַיְחִי (טו יא), כְּתַב, שִׁכְחוּ שֶׁל הַגּוֹאֵל הַעֲצוּם מְלֶכֶד הַמְּשִׁיחַ הוּא
 שֶׁצְּרִיד שִׁיתֶּעֱסְקוּ יִשְׂרָאֵל בֵּינָה שֶׁל תּוֹרָה, וּבְאוֹר הַדְּבָרִים, שִׁילְמְדוּ אֶת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁזֶה
 יִינָה שֶׁל תּוֹרָה (פס וזן גִּיטְרַה "סודי").
 בְּנִחְנוּ הַדְּבָר לְהַחִישׁ אֶת הַגּוֹאֵל וְלִזְכּוֹת לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ בְּקְרוֹב בְּרַחֲמִים. כּוֹלְנוּ חַפְצֵי
 חַיִּים!!! כּוֹלְנוּ לְמִדִּים זוֹהַר הַקְּדוּשָׁה!!!
 מִתּוֹךְ קוֹנְטֵרס "שְׂמֵחַת הַזּוֹהַר"

לְהַזְכִּירְכֶם,

יְשֻׁנָּה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים צה-קכב.
- ★ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

סבת רעידת האדמה

(זוהר ח"ב יז, ב)

רבי יצחק פגע ביהווא טורא, וחקמא חד בר נש דהנה נאים תחות חד אילן. ותיב תמן, אדהנה ותיב, חמא ארעא דמתחלחלא, ואתבר ההוא אילנא, ונפל, וחקמא בקיעין גופין בארעא, וארעא סלקא ונחתא.

אתער ההוא גברא, צווח לקבליה דרבי יצחק, ואמר ליה יודאי יודאי, בכי ונהים, דהאידינא מוקימין ברקיעא חד רברבא ממנא שלטנא עלאה, והוא זמין למעבד עמוכין ביש סגי, והאי רגשא דארעא בגיבון הוה. דכל זמנא דרגשא ארעא, כד קם ממנא, דייעביד עמוכין בישא.

תווה רבי יצחק ואמר, ודאי כתיב, (משלי ל) תחת שלש רגזה ארץ, וכתוב תחת עבד כי ימלוך. ממנא דהנה (ממנא) תחות שלטנא אחרא, ומליך, ויהבין ליה שלטנא, וכל שפן כד שליט בישראל.

יתמות רוחנית

(זוהר ח"ב כג ע"א וע"ב)

רבי שמעון הוה ותיב יומא, חד, ורבי אלעזר בריה, (עמיה) ורבי אבא עמיה. אמר רבי אלעזר, האי קרא דכתיב, וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב וגו'. מהו וארא, ואדבר מיבעי ליה. אמר ליה, אלעזר ברי, רזא עלאה איהו.

סבת רעידת האדמה

(זוהר ח"ב יז, ב)

רבי יצחק פגש באותו הר, וראה איש אחד ישן תחת האילן. ישב שם. עד שישב, ראה שהארץ מתחלחלת, ונשבר אותו אילן ונפל, וראה בקיעים וגמות בארץ, והארץ עולה ויורדת.

התעורר אותו האיש, וצוח כנגד רבי יצחק ואמר לו: יהודי יהודי, תבכה ותנהם, שעכשו מעמידים ברקיע גדול ממנא אחד שליט עליון, והוא עתיד לעשות עמוכם הרבה רע, ורעידת האדמה הזאת היתה בגללכם. שכל פעם שרועדת הארץ, כשקם ממנא שיעשה עמוכם רע.

תמה רבי יצחק ואמר, ודאי כתוב (משלי ל) תחת שלוש רגזה ארץ, וכתוב תחת עבד כי ימלוך. ממנא שהיה [ממנא] תחת שלטון אחר ומלך, ונתנו לו שלטון, וכל שפן כששולט בישראל.

יתמות רוחנית

(זוהר ח"ב כג ע"א וע"ב)

רבי שמעון היה יושב יום אחד, ורבי אלעזר בנו [עמו], ורבי אבא עמו. אמר רבי אלעזר, פסוק זה שכתוב וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב וגו', מהו וארא? ואדבר היה צריך (לכתוב)! אמר לו, אלעזר בני, זהו סוד עליון.

אתו רבי אלעזר ורבי אבא ונשקו ידיו. בכה רבי אבא, ואמר, ווי כד תסתלק מעלמא, וישתאר עלמא יתום מינה, מאן יכיל לאנהרא מלין דאורייתא.

באו רבי אלעזר ורבי אבא ונשקו ידיו. בכה רבי אבא ואמר, אוי כשתסתלק מן העולם וישאר העולם יתום ממני, מי יכול להאיר דברי תורה?

אבנים וקורות הבית מעידים על האדם (זוהר ח"ב כח ע"א וע"ב)

רבי חייא, הוה יתיב יומא חדא, אבבא דתרעא דאושא. חמא ליה לרבי אלעזר חד קטפירא טאסא גביה, אמר ליה לרבי אלעזר, משמע, דאפילו באורחך כלא תאיבין למתך אבתרך. אהדר רישא וחמא ליה. אמר, ודאי שליחותא אית גביה. דהא קדשא בריך הוא בכלא עביד שליחותיה, וכמה שליחין אית ליה לקודשא בריך הוא, דלא תימא מלין דאית בהו רוחא בלחודייהו, אלא אפילו אינון מלין דלית בהו רוחא.

אבנים וקורות הבית מעידים על האדם (זוהר ח"ב כח ע"א וע"ב)

רבי חייא היה יושב יום אחד על דלת שער של אושא. ראה את רבי אלעזר קטפירא (סוג עוף) טס אליו. אמר לו לרבי אלעזר, משמע שאפלו בדרךך הכל משתוקקים ללכת אחרך. החזיר ראשו וראה אותו. אמר, ודאי יש אצלו שליחות, שהרי הקדוש ברוך הוא עשה שליחות בכל, וכמה שלוחים יש לקדוש ברוך הוא, שלא תאמר דברים שיש בהם רוח בלבד, אלא אפלו אותם דברים שאין בהם רוח.

פתח ואמר, (חבוק ב) כי אבן מקיר תזעק וכפס מעץ יעננה. כמות יש לאדם להזהר מחטאיו שלא יחטא לפני הקדוש ברוך הוא. ואם יאמר מי יעיד בו? הרי אבני ביתו ועצים של ביתו יעידו בו. ולפעמים הקדוש ברוך הוא עושה בהם שליחות. בא ראה, מטה אהרן שהוא עץ יבש, הקדוש ברוך הוא עשה בו את ראשית הנסים, ושתי שליחות נעשו בו. אחד שהוא עץ יבש ובלע את אותם התנינים שלהם, ואחד שהרי לשעה אחת חזר ברוח ונעשה בריה.

פתח ואמר, (חבוק ב) כי אבן מקיר תזעק וכפס מעץ יעננה. כמות יש לאדם להזהר מחטאיו שלא יחטא לפני הקדוש ברוך הוא. ואם יאמר מי יעיד בו? הרי אבני ביתו ועצים של ביתו יעידו בו. ולפעמים הקדוש ברוך הוא עושה בהם שליחות. בא ראה, מטה אהרן שהוא עץ יבש, הקדוש ברוך הוא עשה בו את ראשית הנסים, ושתי שליחות נעשו בו. אחד שהוא עץ יבש ובלע את אותם התנינים שלהם, ואחד שהרי לשעה אחת חזר ברוח ונעשה בריה.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, תּפַּח רוּחַם שֶׁל אוֹתָם שְׂאוּמְרִים, שְׁלֹא עֲתִיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַחֲיוֹת מֵתִים, וְאִיךָ יַעֲשֶׂה מֵהֶם בְּרִיָּה חֲדָשָׁה. יֵבֵאוּ יִרְאוּ אוֹתָם הַטַּפְּשִׁים אֶת הַרְשָׁעִים, הַרְחוּקִים מִן הַתּוֹרָה, רְחוּקִים מִפְּנֵי בְּיַד אֶהְרֹן הִיָּה מִטָּה, עַץ יָבֵשׁ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְפִי שְׁעָה הַפֶּךָ אוֹתוֹ לְבְרִיָּה מְשֻׁנָּה בְּרוּחַ וְגוֹף. אוֹתָם גּוֹפִים שֶׁהָיוּ בְּהֶם רוּחוֹת וְנִשְׁמוֹת קְדוּשׁוֹת וְשָׁמְרוּ אֶת מִצְוֹת הַתּוֹרָה וְהִשְׁתַּדְּלוּ בַתּוֹרָה יוֹכֵם וְלִילָה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא טָמַן אוֹתָם בְּעֶפֶר - אַחַר כָּךְ בְּזִמְנֵן שֶׁיִּחַדֵּשׁ אֶת הָעוֹלָם עַל אַחַת פְּמָה וְכַפָּה שֶׁיַּעֲשֶׂה אוֹתָם בְּרִיָּה חֲדָשָׁה.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, וְלֹא עוֹד, אֶלָּא שְׂאוֹתוֹ גּוֹף שֶׁהָיָה, יָקוּם. מִשְׁמַע שְׁכַתּוֹב (ישעיה כו) יַחֲיוּ מֵתֵיךְ וְלֹא כְּתוֹב יִבְרָא, מִשְׁמַע שֶׁהֵם בְּרִיּוֹת אֲבָל יַחֲיוּ. שֶׁהָרִי עֵצָם אַחַת נִשְׁאַרְתָּ מִן הַגּוֹף תַּחַת הָאֲדָמָה, וְהָיָה לֹא נִרְקָבֵת וְלֹא תִבְלָה בְּעֶפֶר לְעוֹלָמִים, וּבְאוֹתוֹ זְמַן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִבְרַךְ אוֹתוֹ, וְיַעֲשֶׂה אוֹתוֹ כְּמוֹ שְׂאוֹר שְׁבַעסָה, וְתַעֲלֶה וְתַתְּפֹשֵׁט לְאַרְבַּע פְּנוֹת, וּמְנַנָּה יִשְׁתַּכְּלֵל הַגּוֹף וְכָל אֵיבְרָיו, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִתֵּן בּוֹ רוּחַ אַחַר כָּךְ. אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, כָּךְ הוּא. וּבֵא רְאֵה, אוֹתָהּ עֵצָם בְּמָה הַתְּרַכְּכָה? בְּטַל, שְׁכַתּוֹב כִּי טַל אֹרוֹת טַלְךָ וְגו'.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, תּפַּח (דף כ"ח ע"ב) רוּחִיהוֹן, דְּאֵינּוֹן דְּאִמְרוּן, דְּלֹא זְמִין קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַחֲזִיָּא מֵתִיָּא, וְהִיךְ יִתְעַבֵּיד מוֹנִיָּהוּ בְּרִיָּה חֲדָשָׁה. יִתּוֹן וְיַחֲמוֹן אֵינּוֹן טַפְּשָׁאִין חֲזִיבִיָּא, רְחִיקִין מְאוּרִיָּתָא, רְחִיקִין מוֹנִיָּה, בְּיַדִּיה דְּאֶהְרֹן הִיָּה חוּטְרָא, אַעֲא זְבִישָׁא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְפּוּם שְׁעֵתָא אֶהְדָּר לִיה בְּרִיָּה, מְשֻׁנָּה בְּרוּחָא וְגוֹפָא. אֵינּוֹן גּוֹפִין, דְּהוּן בְּהוּ רוּחִין וְנִשְׁמָתִין קְדִישִׁין, וְנִטְרוּ פְּקוּדֵי אוּרִיָּתָא, וְאִשְׁתַּדְּלוּ בְּאוּרִיָּתָא יִקְמוּא וְלִילָה, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא טָמַיר לוֹן בְּעֶפֶרָא, לְבַתָּר, בְּזִמְנָא דִּיחַדֵּי עֲלָמָא, עַל אַחַת פְּמָה וְכַפָּה דִּיעַבֵּד לְהוּ בְּרִיָּה חֲדָשָׁה.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְּהָהוּא גּוֹפָא דְּהָהוּ, יָקוּם. מִשְׁמַע דְּכַתִּיב, (ישעיה כ"ו) יַחֲיוּ מֵתֵיךְ, וְלֹא כְּתִיב יִבְרָא, מִשְׁמַע דְּבְרִיָּין אֵינּוֹן אֲבָל יַחֲיוּ. דְּהָא גְרַמָּא חַד, יִשְׁתַּאֲר מִן גּוֹפָא תַּחוֹת אֲרֻעָא, וְהָהוּא לֹא אֶתְרַקֵּב וְלֹא אֶתְבְּלֵי בְּעֶפֶרָא לְעֲלָמִין, וּבְהָהוּא זְמַנָּא, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִבְרַךְ לִיה, וְיַעֲבִיד לִיה פְּחִמִירָא בְּעִיסָה, וְיִסְתַּלַּק וְיִתְפֹּשֵׁט לְאַרְבַּע זְוִיִּין וּמוֹנִיָּה יִשְׁתַּכְּלֵל גּוֹפָא וְכָל שִׁיפּוּי. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יַהֲיִיב בֵּיה רוּחָא לְבַתָּר. אָמַר לִיה רַבִּי אֶלְעָזָר הֲכִי הוּא. וְתָא חֲזִי, הָהוּא גְרַמָּא בְּמָה אֶתְרַכְּבֵי. בְּטַל. דְּכַתִּיב, (ישעיה כ"ו) כִּי טַל אֹרוֹת טַלְךָ וְגו'.

לך אכול בשמחה לחמך ושתה בלב טוב
ייןך

(זוהר ח"ב כח ע"א וע"ב)
רבי חייא קם ליליא חד למלעי
באורייתא, והנה עמיה ר' יוסי
זוטא, דהנה רביא. פתח ר' חייא ואמר,
(קהלת ט') לך אכול בשמחה לחמך ושתה
בלב טוב ייןך פי כבר רצה האלהים את
מעשיך. מאי קא חמא שלמה דאמר האי
קרא.

לך אכול בשמחה לחמך ושתה בלב טוב
ייןך

(זוהר ח"ב כח ע"א וע"ב)
רבי חייא קם לילה אחד לעסק בתורה,
והיה עמו רבי יוסי הקטן, שהיה
תינוק. פתח רבי חייא ואמר, (קהלת ט') לך
אכל בשמחה לחמך ושתה בלב טוב ייןך
פי כבר רצה האלהים את מעשיך. מה
ראה שלמה המלך שאמר פסוק זה?

אלא שלמה כל מלוי בחכמה הו, והאי
דאמר לך אכול בשמחה לחמך,
בשעתא דבר נש אזיל באורחוי דקודשא
ברוך הוא, קדשא בריך הוא מקרב ליה
לגביה, ויהיב ליה שלנה ונייחא, כדן
נהמא וחמרא דאכיל ושתני, בחדנה
דלבא, בגין דקודשא בריך הוא אתרעי
בעובדוי.

אלא שלמה, כל דבריו היו בחכמה, וזה
שאמר לך אכל בשמחה לחמך.
בשעה שאדם הולך בדרכי הקדוש ברוך
הוא, הקדוש ברוך הוא מקרב אליו
ונותן לו שלנה ומנוחה, ואז הלחם והיין
שאוכל ושותה בשמחת הלב, בגלל
שהקדוש ברוך הוא מרצה במעשיו.

אמר ליה ההוא רביא, אי הכי, הא אמרת
דכל מלוי דשלמה בחכמתא הו, ו
אן הוא חכמתא הכא. אמר ליה ברי
תבשל בשולך, ותחמי האי קרא. אמר
ליה עד לא בשילנא דענא. אמר ליה
מנא לך.

אמר לו אותו תינוק, אם כך, הרי אמרת
שכל דברי שלמה היו בחכמה,
איפה כאן החכמה? אמר לו, בני, בשל
את בשולך ותראה את הפסוק הזה. אמר
לו, בטרם בשלתי דעתי. אמר לו, מנין
לך?

אמר ליה, קלא חד שמענא מאבא, דהנה
אמר בהאי קרא וכו'. אתא ר' חייא
ונשקיה, אמר, חייך ברי האי מלה
שבקנא בגינך, והשתא דענא, דקודשא
ברוך הוא בעי לאעטרא לך באורייתא.

אמר לו, קול אחד שמעתי מאבי שהיה
אומר בפסוק הזה, וכו' בא רבי
חייא ונשקו. אמר, חייך בני, דבר זה
השארתי בשבילך, ועכשו דעתי שרוצה
הקדוש ברוך הוא לעטר אותך בתורה.

בלב אחד

(זוהר ח"ב ל; ע"ב לא ע"א)

רבי יהודה ורבי חייא, הוּוּ אַזְלִי בְּאַדְרָחָא. אָמַר רַבִּי חַיִּיא, חֲבַרְיָא כַּד אֵינּוּן בְּאַדְרָחָא, (דף ל"א ע"א) בְּעֵינֵין לְמַחֵף בְּלַבָּא חַד. וְאִי אֵיעָרְעוּ, אוֹ אַזְלִי בְּגוּוּיָהּ חַיִּיבִי עֲלֵמָא, אוֹ בְּנֵי נְשָׂא דְלָאוּ אֵינּוּן מְהִיכְלָא דְמִלְכָּא, בְּעוּ לְאַתְפָּרְשָׂא מִנְיָהּ. מִנָּא לָן. מִכְּלָב, דְּכַתִּיב, (במדבר י"ד) וְעַבְדֵי כָּלֵב עֲקַב הַיְתֵה רוּחַ אַחֲרֵת עִמּוֹ וַיִּמְלֵא אַחֲרָי. מֵאִי רוּחַ אַחֲרֵת. דְּאַתְפָּרֵשׁ מֵאֵינּוּן מְאֻלְלִין, דְּכַתִּיב, (במדבר י"ד) וַיַּעֲלוּ בְּנֵגֶב וַיָּבֵא עַד חֲבֵרוֹן. דְּאַתְפָּרֵשׁ מֵאֵינּוּן מְאֻלְלִין וְאַתָּא אִיהוּ בְּלַחֲדוּי לְחֲבֵרוֹן, לְאַשְׁתַּטְחָא עַל קַבְרֵי אַבְהוֹן.

בלב אחד

(זוהר ח"ב ל; ע"ב לא ע"א)

רבי יהודה ורבי חייא היו הולכים בדרך. אמר רבי חייא, כְּשִׁחְבְּרִים הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ, צְרִיכִים לְלַכֵּת בְּלֵב אֶחָד, וְאִם נִפְגְּשׁוּ אוֹ שְׁהוֹלְכִים עִמָּם הִרְשָׁעִים שֶׁל הָעוֹלָם, אוֹ בְּנֵי אָדָם שְׂאִינָם מְהִיכֵל הַמֶּלֶךְ, צְרִיכִים לְהַפְרֵד מֵהֶם. מִנָּין לָנוּ? מִכְּלָב, שְׁכַתּוֹב (במדבר יד) וְעַבְדֵי כָּלֵב עֲקַב הַיְתֵה רוּחַ אַחֲרֵת עִמּוֹ וַיִּמְלֵא אַחֲרָי. מֵהַיְתֵה רוּחַ אַחֲרֵת? שֶׁנִּפְרַד מֵאוֹתָם מְרַגְלִים, שְׁכַתּוֹב (שם יג) וַיַּעֲלוּ בְּנֵגֶב וַיָּבֵא עַד חֲבֵרוֹן. שֶׁנִּפְרַד מֵאוֹתָם מְרַגְלִים וְבָא לְבַדּוֹ לְחֲבֵרוֹן לְהַשְׁתַּטַּח עַל קַבְרֵי הָאֲבוֹת.

שמחת המלאכים העליונים

(זוהר תרומה קלו, ב)

רַב הַמְּנוּנָא סָבָא, כַּד הוּוּ סְלִיק מִנְהֵרָא בְּמַעְלֵי שַׁבְתָּא, הוּוּ יְתִיב רַגְעָא חֲדָא, וְזָקִיף עֵינָיו, וְהוּוּ חַדִּי, וְהוּוּ אָמַר, דְּהַהוּ יְתִיב, לְמַחְמֵי חֲדוּהַ דְּמִלְאָכֵי עֲלָאֵי. אֵלִין סְלִקִין, וְאֵלִין נַחְתִּין. וְכַכֵּל מַעְלֵי שַׁבְתָּא, יְתִיב בַּר נֶשׁ בְּעוֹלָם הַנְּשֻׁמּוֹת. זָכָאָה אִיהוּ מֵאֵן דִּידַע בְּרַזִין דְּמֵאֲרִיָּה.

שמחת המלאכים העליונים

(זוהר תרומה קלו, ב)

רַב הַמְּנוּנָא סָבָא, כְּשֶׁהָיָה עוֹלָה מִנְהֵרָא בְּעֶרְבַת שַׁבָּת, הָיָה יוֹשֵׁב רַגַע אֶחָד וּמְרִים עֵינָיו, וְהָיָה שָׂמֵחַ וְהָיָה אוֹמֵר שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב לְרֵאוֹת אֶת שְׂמֻחַת הַמַּלְאָכִים הָעֲלִיּוֹנִים, אֵלֶּה עוֹלִים וְאֵלֶּה יוֹרְדִים. וְכַכֵּל עֶרְבַת שַׁבָּת יוֹשֵׁב אָדָם בְּעוֹלָם הַנְּשֻׁמּוֹת. אֲשַׁרֵּי מִי שִׂידַע בְּסוּד רַבּוּנוֹ.

סוד שינת דוד המלך

(זוהר ויגש רו ע"ב; רו ע"ב)

רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יוֹסִי אֵעָרְעוּ בְּכַפֵּר חָנוּן. עַד דְּהוּוּ יְתִיב בִּי אוֹשְׁפִיזִיָּהּ, אֶתָּא חַד בַּר נֶשׁ וְחַד מְטוּלָא דְחֲמֵרָא קַמִּיהַ וְעָאֵל בְּבֵיתָא. אֲדַהֲכִי, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יוֹסִי, הָא תְּגִינּוּ, דְּדוּד מִלְכָּא הוּוּ

סוד שינת דוד המלך

(זוהר ויגש רו ע"ב; רו ע"ב)

רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יוֹסִי נִפְגְּשׁוּ לְכַפֵּר חָנוּן. בְּעוּדָם יוֹשְׁבִים בְּבֵית מְלֹנָם, בָּא אִישׁ אֶחָד, וּמִשָּׂא שֶׁל חֲמוֹר לְפָנָיו, וְנִכְנַס לְבֵית. בֵּין כֶּף אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יוֹסִי, הִנֵּה שְׁנִינוּ שְׂדוּד הַמֶּלֶךְ הָיָה מִתְּנַמְנָם כְּמוֹ

סוס ושנתו מועטת, איך היה קם בחצות הלילה, השעור הזה הוא קטן, ולא היה מתעורר אפילו בשליש הלילה?.

אמר לו, בשעה שנכנס הלילה, היה יושב עם כל גדולי ביתו ודן את הדין ועוסק בדברי תורה, ואחר כך היה ישן שנתו עד חצות הלילה, וקם בחצות הלילה ומתעורר, ומשתדל בעבודת רבוננו בשירים ותשבחות.

בינתיים אמר האיש ההוא, וכי הדבר הזה שאתם אומרים הוא כך? סוד הדבר יש כאן, שהנה דוד המלך חי וקיים לעולם ולעולמי עולמים, ודוד המלך היה שומר כל ימיו שלא יטעם טעם מיתה, משום שהשנה אחד מששים במיתה היא, ודוד, משום מקומו שהוא חי, לא היה ישן אלא ששים נשימות, שעד ששים נשימות חסר אחת הוא חי, משם והלאה טועם אדם טעם מיתה ושולט בו הצד של רוח הטמאה. וזה היה שומר דוד המלך, שלא יטעם טעם של מיתה, ושולט (שלא ישלט) בו צד של רוח אחרת וכו'.

באו רבי יהודה ורבי יוסי ונשקוהו. אמרו לו, מה שמך? אמר להם, חזקיה. אמרו לו, יישר כחך ותתחזק תורתך. ישבו. אמר רבי יהודה, הואיל והתחלת, אמר לנו מעתה סודות עליונים שאמרת וכו'.

מתנמנם כסוס, ושינתיה זעיר, היך הנה קם בפלגות ליליא. האי שעורא זעיר איהו ולא הנה אתער אפילו בתלתות ליליא.

אמר ליה, בשעתא דעאל ליליא, הנה יתיב עם כל רבבני ביתיה ודאין דינא, ועסיק במלי דאורייתא. ולבתר הנה נאים שינתיה עד פלגות ליליא, וקם בפלגות ליליא ואתער, ואשתדל בפולחנא דמאריה, בשירין ותושבחות.

אדחכי אמר (דף רז ע"א) ההוא בר נש, וכי האי מלה דקאמרינו, הכי הוא. רזא דמלה הכא, דהא דוד מלכא חי וקיים לעולם ולעלמי עלמין. ודוד מלכא הנה נטיר כל יומיו דלא יטעם טעם מיתה. בגין דשינתא חד משתיין במיתה איהו. ודוד בגין דוכתיה דאיהו חי, לא הנה נאים אלא שיתין נשמי. דעד שתין נשמי חסר חד, איהו חי. מתמן ולהלאה, טעים בר נש טעמא דמותא, ושליט ביה סטרא דרוח מסאבא. ודא הנה נטיר דוד מלכא, דלא יטעם טעמא דמותא, ושליט (ס"א דלא ישליט) ביה סטרא דרוחא אחרא וכו'.

אתו רבי יהודה ורבי יוסי ונשקוהו, אמרו ליה, מה שמך. אמר להון, חזקיה. אמרו ליה, יתיישר חילך ויתתפקח אורייתך. יתיבו. אמר רבי יהודה, הואיל ושרית, אימא לן מהני רזין עלאין דקאמרת וכו'.

בינתים בא רבי אלעזר. כיון שראה אותם, אמר, ודאי שהשכינה כאן. אמר להם, בפה עסקתם? אמרו לו את כל הפעשה. אמר, ודאי שיפה אמר.

אדהכי אתא רבי אלעזר, כיון דחמא לון אמר, ודאי שכינתא הכא. אמר להון במאי עסקיתו. אמרו ליה (דף רו ע"ב) כל עובדא. אמר, ודאי שפיר קאמר.

תפלה על המזונות לפני הסעודה

(זוהר ח"ב סב ע"ב)

רבי ייסא סבא לא התקין סעודה בכל יום עד שבקש בקשתו לפני הקדוש ברוך הוא על מזונות. אמר, לא נתקין סעודה עד שתנתן מבית המלך. אחר שבקש בקשתו לפני הקדוש ברוך הוא, היה מחכה שעה אחת, ואמר: הרי זמן שנתן מבית המלך, מכאן ולהלאה התקינו הסעודה! זוהי הדרך של אותם יראי הקדוש ברוך הוא, יראי חטא.

תפלה על המזונות לפני הסעודה

(זוהר ח"ב סב ע"ב)

רבי ייסא סבא, לא אתקין סעודתא בכל יומא, עד דבעא בעותיה קמי קדשא בריך הוא, על מזוני. אמר, לא נתקין סעודתא, עד דתתיהיב מבי מלכא. לבתר דבעי בעותיה קמי קדשא בריך הוא, הוה מחכה שעתיא חדא, אמר הא עידן דתתיהיב מבי מלכא, מכאן ולהלאה אתקינו סעודתא. ודא הוא ארחא, דאינון דחלי קדשא בריך הוא, דחלי חטאה.

אותם הרשעים שהולכים עקמים בדרך התורה, מה כתוב בהם? (ישעיה ה) הוי משכימי בבקר שכר ירדפו. ועל זה רוצה ה' את יראיו את המיחלים לחסדו. דוקא לחסדו. (ויבזה) נודעים בני האמונה בכל יום ויום. זהו שכתוב ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו. יום ביומו אמר, ולא דבר יום ליום אחר.

אינון חייביא דאזלין עקימין בארחי אורייתא, מה כתיב בהו. (ישעיה ה) הוי משכימי בבקר שכר ירדפו. ועל דא רוצה ה' את יראיו את המיחלים לחסדו. לחסדו דייקא. (ס"א ובהא) אשתמודען אינון בני מהימנותא בכל יומא ויומא, הדא הוא דכתיב, ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו. יום ביומו קאמר, ולא דבר יום ליום אחר.

וכל כף למה? למען אנסנו הילף בתורתך אם לא. בכאן נודעים אותם בני האמונה, שכל יום ויום הולכים בדרך שרה בתורה.

וכל כף למה. למען אנסנו הילף בתורתך אם לא בכאן אשתמודען אינון בני מהימנותא, דכל יומא ויומא אינון אזלי בארץ מישר באורייתא.

בימים הראשונים היה אדם אומר לחברו: אמר לי דבר אחד

ביומי קדמאי, הוה בר נש אמר לחבריה, אימא לי מלה חדא דאורייתא,

מהתורה וטל מנה כסף. עכשו אומר אדם לחברו: טל מנה כסף ועסק בתורה. ואין מי שישגיח, ואין מי שיירכין אָזנו, פֿרט לאותם מעטים (זרעים) קדושים עליונים שהקדוש ברוך הוא משתבח בהם, שכתוב (שם ס) ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר.

וטול מנה כסף. השתא אומר בר נש לחבריה, טול מנה כסף ואשתדל באורייתא, ולית מאן דישגח, ולית מאן דירכין אודניה, בר אינון זעירין (נ"א זרעין) קדישי עליוניו, דקודשא בריך הוא משתבח בהו, דכתיב, (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר.

אמר החפץ חיים, "בדקה אחת נאמרות כמאתים מלים! בשעה, כתריסר אלף. ולמוד תורה כנגד כולם יוצא שכל דבור תורה נכפל ב 613, עתה כל שעה שוה ערך ליותר משבע מליון מצוות, [7,356,000] בשעור תורה אחד שבו 'שומע כעונה'...". ואם בשעתים, הרי החשבון עולה לכדי ארבע עשרה מליון. ארבע שעות, עשרים ושמונה מליון.

וה"בן איש חי" כתב בשם המקבלים, ששכר למוד התורה בשבת פי אלף מיום חול. הוי אמר, שדקה אחת של למוד בשבת, אמרה על פרשת השבוע בשלחן השבת, שכרה כלמוד רצוף של שש עשרה וחצי שעות ביום חול, ושוות ערך למאה עשרים ושתיים וחצי מליון מצוות! - וצריך להוסיף כלמוד התורה הקדושה ובפרט תורת הרשב"י בלימוד זוהר הקדוש, שבשניה אחת בלבד זוכים לכ-28.000 שנה תורה [הביאור: מאה מליון שנה תורה לחלק לששים, שווה 1,666,666, כלומר מליון ושני שלישי, לחלק לששים שניות, שווה בשניה אחת 27,777.777, כלומר כעשרים ושמונה אלף שנה תורה, בנוסף כל מילה תורה נכפל בשש מאות שלש עשרה, ובשניה אחת אפשר לומר שלש מלים תורה, לפיכך יוצא כחמשים מליון מצוות בשניה אחת].

צא וחשב מה שאמר האורחות צדיקים, שעל מצוה בשמחה מקבלים פי אלף, ותשמח רק מכף, ועוד דברי הכסף מלך לשעה לימוד זוהר הקדוש הוא כשנה, בוודאי כל השבת תלמד זוהר הקדוש כרי להכריע את הכף לטובה, שכל שעה יעלה למליון שנה תורה, ובוודאי היצר לא יתן לך מנוחה, ואז תתגבר עלי, ותוסיף בזה עוד כפול מאה, כמו שכתוב באבות דרבי נתן, ויהיה לך מליון שנה תורה, רק רגע, הרי בכל דקה אומרים מאתיים מלים תורה, כפול 60 דקות, זה 12,000 מלים תורה בשעה, שמקפלות באלף, ועוד פעם באלף, ועוד פעם במאה, והכל בערך של שנה, רגע, בואו חשבון: כמה שעות יש בשנה? נכפיל 24 שעות ביום כפול 365 יום בשנה, שווה 8,760 שעות כפול 12,000 מלים תורה שיש בכל שעה, שווה מאה וחמש מליון מאה עשרים אלף מלים תורה (105,120,000), וכל מילה תורה מקפלת ב- 613 כי תלמוד תורה כנגד כולם, והחשבון הוא: 105,120,000 כפול 613 שווה 64,438,560,000 [כשישים וארבע וחצי מליארד מצוות], וזה רק בשעה לימוד זוהר הקדוש ביום חול.

וזה עוד לפני המאה מליון שהכפלנו, כלומר, כפול אלף בשבת, ועוד כפול אלף בשמחה, ובהתגברות על הצער עוד כפול מאה, עוד לא מְרַנְנִי!!! חשב עוד רגע! אם בבית הכנסת שלך תלמד במניין, שוב יכפל באלף, כי כל מה שנותנים משמים נותנים באלף (זוהר פרשת ויצא), והרי השכינה שורה במניין, ואם אתה תארגן את השיעור, הרי כנגד כל אחד תקבל את השקר!!!

אתה יודע מה? גם אם לא שמעו לך, אבל אתה השתדלת למכין את המנין, גם תקבל את אותו שקר, ולא עוד, אלא שכל העונות שלך ימחקו [בדברי המהר"ח"ו שער הגלגולים, הגר"א משלי, ואוהב ישראל פרשת קרח], נו! יש עוד מה לחשוב? האם תשב בחבובי ידיים? הרי נהיית העשיר הכי הגדול בעולם במצוות, מולטי זיליונר!!! הרי אתה צריך לשיר ולרקוד כל היום וכל הלילה כמו בשמחת בית השואבה שלא ישנו כל השבוע מרב שמחה (סכה דף נא ע"ב): תנו רבנן, מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו.

מתוך קונטרס "שמחת הזוהר"

פּרָק ח'
פּרָשִׁיּוֹת
וַיִּשְׁלַח - בְּהַעֲלוֹתְךָ

סְפוּרֵי הַזֹּהָר

תָּכֵן עֵינַיִם

פח חכמים העשבים.....

פח הצלה מדרך מסכנת.....

עקר נתינת התורה נתנה לאלו שלומדים את סודותיה
 אָמְרוּ חַז"ל, לֹא נִתְּנָה תּוֹרָה אֶלָּא לְאוֹכְלֵי הַמֶּן!!! (רש"י דברי
 הימים ב' ל"א ד') - ובזהר הקדוש (פרשת בשלח דף סב) כתוב,
 מִה מִיֶּחֶד בְּאוֹכְלֵי הַמֶּן? שֶׁכָּאֲשֶׁר אָכְלוּ אֶת הַמֶּן הִיָּה מִתְּבַרְךְ
 בְּמַעֲשֵׂים וּקְבִלוּ אֹר רִוְחֵנִי וְרָאוּ מִה שְׁלַמְעֵלָה וְזָכוּ לְחֻכְמָה
 עֲלִיוֹנָה. וְעַל זֶה נִקְרָאוּ "דוֹר דַּעַה", וְהֵם הָיוּ בְּנֵי הָאֱמוּנָה
 וְלָהֶם נִתְּנָה הַתּוֹרָה לְהַסְתַּכֵּל בָּהּ בְּפִנְיַמִּיּוּתָהּ וְלְדַעַת דְּרָכֶיהָ.
 רוֹאִים מִהֲזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, שֶׁעַקֵּר נִתְּיֵנָה הַתּוֹרָה נִתְּנָה לְאֵלוֹ
 שְׁלוֹמְדִים אֶת סוּדוֹתֶיהָ. מתוך קוני' "שמחת הזוהר"

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

★ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים יא-צב.

★ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים צה-קכב.

★ שמונה פרקים [יז-כד] לסעודה השלישית: דפים קפה-רפד.

חכם העשבים

(זוהר ח"ב פ ע"א וע"ב)

תנינא, אמר ר' יוסי, זמנא חדא הוינא
אזיל בארמא, והנה ר' חייא ברי
עמי. עד דהוינא אזלין, אשפתנא חד גבר,
דהנה לקיט בחקלא, עשבין לאסוותא.
קרובנא לגביה, אמינא ליה, בר נש,
קוטרדא דקוטרדי דעשבין למה. לא זקיף
רישיה, ולא אמר מידי. אהדרנא זמנא
אחרא ואמינא האי, ולא אמר מידי.
אמינא ליה לרבי חייא ברי, או האי בר
נש אטיס אודניו, או שטיא, או חכימא.
יתיבנא גבוי. לבתר לקיט אינון עשבין,
ואחיד לון, וחפא עליהון טרפי גופנין.

אמר לון, אנא חמינא דיודאין אתון,
ויודאין אמרי עליהו, דאינון
חכימין, אי לא דחייסנא עליכו השתא,
תהוון רחיקין מבני נשא כסגירא דא,
דמרחקין ליה מפלא, דהא אנא חמינא,
דריחא דחד עשבא דהנה קריב גביכון,
עאל בגופיכו, ותהוון רחיקין תלתא
יומין. אלא אכילו אלין תומי ברא
ותתסון.

אכלנא מנייהו דהוון שכיחין קפון,
ואדמכנא, ואתקטרנא בזיעא,
עד עידן סגי. לבתר אתערנא, אמר לון
ההוא גברא, השתא אלהכון עמכון,
דאשפתון לי, דהא אסוותא דגופיכון על
ידי אשתלים.

עד דהוינא אזלין, אמר לון, כל בר נש בעי
לאשתעי בבר נש אחרא, כפום

חכם העשבים

(זוהר ח"ב פ ע"א וע"ב)

שנינו, אמר רבי יוסי, פעם אחת הייתי
הולך בדרך והיה עמי רבי חייא
בני. עד שהיינו הולכים, מצאתי איש
אחד שהיה לוקט בשדה עשבים
לרפואה. קרבתי אליו ואמרתי לו: בן
אדם, כל האגדות הקשורות הללו של
העשבים למה? לא הרים ראשו ולא אמר
דבר. חזרתי פעם נוספת ואמרתי את זה
- ולא אמר דבר. אמרתי לרבי חייא בני:
או שהאיש הזה אֶזְנִי אטומות, או שוטה,
או חכם. ישבתי אצלו. אחר כך לקט
אותם עשבים, ואחז אותם וכסה עליהם
בעלי גפן.

אמר לנו: אני ראיתי שאתם יהודים, ועל
היהודים אומרים שהם חכמים. אם
לא הייתי חס עליכם, עכשו תהיו
מרחקים מבני אדם כמו המצרע הזה
שמרחקים אותו מהכלל, שהרי אני רואה
שריח של עשב אחד שהיה קרוב אליכם
נכנס בגופכם, ותהיו מרחקים שלשה
ימים, אלא אכלו שומי הבר הללו
ותתרפאו.

אכלנו מהם, שהיו מצויים שם, ונרדמנו
ונקשרנו בזעה עד זמן רב. אחר
כך התעוררנו. אמר לנו אותו האיש:
עכשו אלהיכם עמכם שמצאתם אותי,
שהרי רפואת גופכם על ידי נשלקמה.

עד שהיינו הולכים, אמר לנו: כל אדם
צריך לדבר עם אדם אחר כפי

דַּרְכָיו. שְׁהָרִי לְנִקְבָה כְּפִי דַרְכָּה, לְאִישׁ
כְּפִי דַרְכָיו, וְלִגְבֵר שְׁבַגְבָרִים כְּפִי דַרְכָיו.
אֲמַרְתִּי לְרַבִּי חֲיִיא בְּנִי, זֶהוּ שְׁפָתוֹב כֹּה
תֹּאמֶר לְבֵית יַעֲקֹב וְתִגִּיד לְבֵית יִשְׂרָאֵל.

(כֹּה תֹאמֶר לְבֵית יַעֲקֹב, בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שְׂרָאוֹי לְהֵם. וְתִגִּיד
וְתִגִּיד לְבִנְיָ יִשְׂרָאֵל, בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁלָם שְׂרָאוֹי לְהֵם, שְׁהָרִי
יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל שְׁתֵּי דַרְגוֹת הֵם וּבְדַרְגָּה אַחַת עוֹלָם, אֱלָא
יִשְׂרָאֵל שְׁלִמּוֹתָא דְכָלָא אֲקָרִי).

אָמַר לָנוּ: רְאִיתֶם שְׁלָא הִרְמַתִּי רֵאשִׁי
וְלֹא דִבְרַתִּי עִמְכֶם, מְשׁוּם שְׂאָבִי
הָיָה חֲכָם הָעֵשְׂבִים מִכָּל בְּנֵי דוֹרוֹ, וְלִמְדַתִּי
מֵאָבִי דַרְכֵי כָּל הָעֵשְׂבִים שְׁבָהֶם אָמַת,
וְאֲנִי בְּכָל הַשָּׁנָה מְדוֹרֵי בִינְיָהֶם.

וְהָעֵשֶׂב הַזֶּה שְׂרָאִיתֶם שְׁכַסִּיתִי אוֹתוֹ
בְּעֵלֵי הַגֶּפֶן הַלְלוּ - בְּבֵיתִי יֵשׁ
מְקוֹם אֶחָד, וְהוּא לְצַד צְפוֹן, וּבְאוֹתוֹ
מְקוֹם נְעוּץ רַחִים אֶחָד, וּמִהַעֲיִן שֶׁל אוֹתוֹ
רַחִים יוֹצֵא אִישׁ אֶחָד עִם שְׁנֵי רְאשִׁים
וְחָרֵב שְׁנוֹנָה בְּיָדוֹ, וּבְכָל יוֹם הוּא מְצַעֵר
אוֹתָנּוּ, וְאֲנִי לְקַטְתִּי אֶת הָעֵשֶׂב הַזֶּה, וְלָכוּ
אֲחֵרֵי וְתִרְאוּ אֶת כַּחוֹ שֶׁל הָעֵשֶׂב הַזֶּה וּמָה
שְׁאֵלוֹהַ הָעֲלִיוֹן גְּלוּהָ בְּעוֹלָם, וְאִין מִי
שְׂיֹדַע דַּרְכָיו בְּכָל.

הִלְכְּנוּ אַחֲרָיו. עַד שְׁהִינּוּ הוֹלְכִים בְּדַרְכּוֹ,
הִתְכַּוְּפַף לְנִקְבָה אֶחָד בְּעַפְרָא, וְשֵׁם
מֵאוֹתוֹ הָעֵשֶׂב בְּנִקְבָה. יֵצֵא נַחֲשׁ אֶחָד
וְרֵאשׁוֹ גְּדוֹל. לִקַּח חֲבָל (סִינְדָר) אֶחָד וְקָשַׁר
אוֹתוֹ כְּמוֹ גְּדֵי אֶחָד. פְּחַדְנּוּ. אָמַר לָנוּ: לָכוּ
אַחֲרֵי.

אֲרַחוּי, דְּהָא לְנוֹקְבָא כְּמוֹס אֲרַחוּי. לְגַבְרָא
כְּמוֹס אֲרַחוּי. לְגַבְרָא דְגַבְרֵי כְּמוֹס אֲרַחוּי.
אֲמִינָא לְרַבִּי חֲיִיא בְרִי, הִינּוּ דְכַתִּיב, כֹּה
תֹּאמֶר לְבֵית יַעֲקֹב וְתִגִּיד לְבִנְיָ יִשְׂרָאֵל.

(ס"א כֹּה תֹאמֶר לְבֵית יַעֲקֹב בְּהוּוּ אֶתֶר דְּאֲתַחְזוּ לְהוּ.
וְתִגִּיד לְבִנְיָ יִשְׂרָאֵל בְּהוּוּ אֶתֶר שְׁלָם דְּאֲתַחְזוּ לְהוּ. דְּהָא
יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל תְּרִין דַּרְגִין אִינּוּן וּבְדַרְגָּא חַד סְלִמּוֹן אֱלָא
יִשְׂרָאֵל שְׁלִמּוֹתָא דְכָלָא אֲקָרִי).

אָמַר לָנוּ, חֲמִיתוֹן דְּלֹא זְקִיפְנָא רִישֵׁי,
וְלֹא אִשְׁתַּעֲינָא בְּהַדִּיכּוֹ, מְשׁוּם
דְּאָבָא, חֲכִימָא בְּעֵשְׂבִין מִכָּל בְּנֵי דְרָא
הוּוּ. וְאוֹלִיפְנָא מֵאָבָא אֲרַחוּי דְכָל עֵשְׂבִין,
דְּבָהוֹן קְשׁוּט, וְאֲנָא בְּכָל שְׁתָּא מְדוֹרֵי
בִינְיָהוּ.

וְהָאִי עֵשֶׂבָא דְחֲמִיתוֹן, דְּחַפִּינָא לִיה
בְּטַרְפֵי דְגוֹפְנִין אֱלִין, בְּבֵיתֵי אִי
אִית אֶתֶר חַד, וְהוּא לְסַטְר צְפוֹן, וּבְהַהוּא
אֶתֶר נְעִיץ חַד רִיחָא, וּמִעֵינָא דְהַהוּא
רִיחָא, נְפִיק חַד גְּבַר בְּתִרִין רִישִׁין, וְחַרְבָּא
שְׁיַנְנָא בִיּוֹדִיהּ וּבְכָל יוֹמָא קָא מְצַעֵר לָן.
וְאֲנָא לְקִיטְנָא הָאִי עֵשֶׂבָא, וְזִילוּ אַבְתְּרָאִי,
וְתַחְמוֹן חִילִיָּה דְהָאִי עֵשֶׂבָא, וּמָה דִי
אֱלֹהָא עֲלָאָה גְּלִי בְּעֵלְמָא, וְלִית מָאן דִּיִּדַע
אֲרַחוּי בְּכָלָא.

אֲזִילְנָא אַבְתְּרִיהּ, עַד דְּהוּינָא אֲזִלִּי
בְּאַרְחָא, מֵאִיף לְחַד נּוֹקְבָא
בְּעַפְרָא, וְשׁוּי מִהַהוּא עֵשֶׂבָא בְּנוֹקְבָא, נְפַק
חַד חוּיָא וְרִישָׁא דִילִיָּה סְגִי. נְטַל חַד
סְנִיטְרָא, (נ"א סִינְדָרָא) וְקִטִּיר לִיָּה כַּחַד גְּדִיָּא.
דְּחִילְנָא. אָמַר לָנוּ זִילוּ אַבְתְּרָאִי.

עד שהגענו לביתו, ראינו אותו מקום
בחשכה אחר כּתל אַחד. לקח גר
אחד והדליק אש סביב אותו מקום
הרחים. אָמר לָנו: מָמה שְׁתָּראוּ - לא
תפְּחדוּ ולא תדַברוּ דָּבָר.

בין כּךּ התיר אַת הַנְּחַשׁ מְקַשְׁרֵיו, וְכַתֵּשׁ
בְּמַכְתֶּשֶׁת מֵאוֹתוֹ הַעֲשִׁיב וְשֵׁם בְּרֵאשׁוּ
הַנְּחַשׁ. נִכְנַס הַנְּחַשׁ בְּאוֹתוֹ עֵין הַרְחִים,
וְשִׁמְעֵנוּ קוֹל שֶׁכָּל הַמְּקוֹם הַזֶּה עֲזָע. רָצִינוּ
לְצֵאתָ, אַחַז בְּיָדֵינוּ אוֹתוֹ הָאִישׁ וְאָמַר: אַל
תפְּחדוּ, קָרְבוּ אֵלַי.

בין כּךּ יָצָא הַנְּחַשׁ שׁוֹתֵת דָּם. לקח אותו
הָאִישׁ מֵאוֹתוֹ הַעֲשִׁיב וְשֵׁם בְּרֵאשׁוּ
כַּבְּתַחֲלָה. נִכְנַס לְאוֹתוֹ עֵין הַרְחִים. לְשַׁעָה
קִטְנָה רָאִינוּ שֶׁיָּצָא מֵאוֹתוֹ הַעֵין אִישׁ אַחַד
עִם שְׁנֵי רֵאשִׁים וְנַחֵשׁ שְׂרׁוּי סְבִיב צְנָאוֹ.
נִכְנַס לְאוֹתוֹ עֵין הַרְחִים וַיָּצָא שְׁלֹשׁ
פְּעָמִים. וְהוּא אָמַר: זְקִיטָא זְקִיטָא (מִן
שְׂרָץ)! אוֹי לְאִמּוֹ שֶׁהוֹבִילָה אוֹתוֹ לְאוֹתוֹ
מְקוֹם!

בין כּךּ נֶעְקַר הַרְחִים מְמֻקְמוֹ, וַיָּצָאוּ
הָאִישׁ וְהַנְּחַשׁ, וְנִפְּלוּ וּמְתוּ שְׁנֵיהֶם.
וְאָנוּ פְּחָדְנוּ מְאֹד. אָמַר לָנוּ אוֹתוֹ הָאִישׁ:
זֶהוּ כַּחוֹ שֶׁל אוֹתוֹ עֲשִׁיב שְׁאֲנֵי לְקַטְּתֵי
לְפָנֵיכֶם, וְלָכֵן לֹא דַבְּרָתִי עִמָּכֶם וְלֹא
הִרְמַתִי רֵאשֵׁי בְּשַׁעָה שֶׁקָּרַבְתֶּם אֵלַי.

אָמַר לָנוּ: אַלּוּ יָדְעוּ בְּנֵי אָדָם חֲכָמָה, שֶׁכָּל
מָה שְׁנִטְעַה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאֶרֶץ
וְכַח כָּל מָה שְׁנִמְצָא בְּעוֹלָם, יָדְעוּ אֶת כַּחַ

עַד דְּמִטְיָנָא לְבֵיתֶיהָ. חֲמִינָא הוּא אַתְר
בְּחֶשׂוֹכָא, בְּתַר חַד כּוֹתְלָא. נִטְלַח חַד
שְׂרָגָא וְדָלִיק דְּלִיקָא סַחְרָגִיָּה דִּהוּא אַתְר
דְּרִיחִיא. אָמַר לוֹן, מָמָה דְּתַחֲמוֹן, לֹא
תַדְּחִלוֹן וְלֹא תִשְׁתַּעֲוִן מִיָּדִי.

אֲדַהְכִּי, שְׂרֵי חוּיָא מְקַטְרוּי, וְכַתֵּשׁ
בְּקִיסְטָא מֵהוּוּא עֲשִׁבָא. וְשׁוּי
בְּרִישִׁיָּה דְּחוּיָא. עֹאֵל חוּיָא בְּהוּוּא עֵינָא
דְּרַחֲיָא, וְשִׁמְעֵנָא קָלָא דְּכָל אַתְר
מְזַדְּעָא. בְּעֵינָן לְמִיפְקָ, אַחִיד בִּידְנָא
הוּוּא גְּבָרָא, אָמַר, לֹא תַדְּחִלוֹן קָרִיבּוּ
גְּבָאִי.

אֲדַהְכִּי, נִפְקַח חוּיָא שְׁתִּית דְּמָא, נְקִיט
הוּוּא גְּבָרָא מֵהוּוּא עֲשִׁבָא,
וְשׁוּי בְּרִישִׁיָּה בְּבַקְדְּמִיתָא. עֹאֵל בְּהוּוּא
עֵינָא דְּרַחֲיָא. לְשַׁעָתָא זְעִירָא, חֲמִינָא,
דְּנִפְקִי מֵהוּוּא עֵינָא חַד גְּבָרָא בְּתַרִּין
רִישׁוֹן, וְחוּיָא שְׂרִיָּא סַחְרָגִיָּה דְּקַדְלוּי.
עֹאֵל בְּהוּוּא עֵינָא דְּרַחֲיָא וְנִפְקַח תַּלְתַּת זְמִינֵי.
הָוָה אָמַר, זְקִיטָא זְקִיטָא, וְוִי לְאִימִיָּה
דְּלַהוּוּא אַתְר אוֹבִיל לִיָּה.

אֲדַהְכִּי, אַתְעַקַר רִיחִיא מֵאַתְרִיָּה, וְנִפְקוּ,
גְּבָרָא וְחוּיָא, וְנִפְּלוּ וּמִיתוּ
תְּרוּוּיָהוּ. וְאָנוּ דְּחִילָנָא סְגִי. אָמַר לוֹן
הוּוּא גְּבָרָא, דָּא הוּוּא חִילָא דְּעֲשִׁבָא דְּאָנָא
לְקִיטְנָא קְמִיִּיכוּ, וּבְגִינֵי כּךּ לֹא אִשְׁתַּעֲינָא
בְּהַדְּיָכוּ, וְלֹא זְקִיפְנָא רִישָׁאִי, בְּשַׁעָתָא
דְּקָרִיבְתוֹן גְּבָאִי.

אָמַר לוֹן אִילוּ (דף פ' ע"ב) יָדְעִין בְּנֵי נְשָׂא
חֲכָמָתָא, דְּכָל מָה דְּנִטְעַה קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּוּא בְּאַרְעָא, וְחִילָא דְּכָל מָה

דאשתכח בעלמא, ישתמודעון חילא דמאריהון, בחכמתיה סגיא. אבל לא טמיר קדשא בריף הוא חכמתא דא מבני נשא, אלא בגין דלא יסטון מארחוי, ולא יתרחיצו בההיא חכמתא וינשון ליה.

רבונם בחכמתו הרבה. אבל לא הסתיר הקדוש ברוף הוא חכמה זו מבני אדם, אלא כדי שלא יסטו מדרכיו ולא יבטחו באותה חכמה וישכחו אותו.

כד אתינא, ואמינא הגי מלי קמיה דרבי שמעון, אמר ודאי חכמא הוה. ותא חזי, לית עשבא ועשבא דאתייליד בארעא, דלא הוה ביה חכמתא סגיא, וחיליה בשמיא סגיא. תא חזי, מן אזובא. דבכל אתר דבעי קדשא בריף הוא לדכאה לבר נש, באזובא מתדכי. מאי טעמא. משום דיתער חיליה דלעילא דאתפקדא עלוי, דהא ההוא חילא דאתפקדא עלוי כד אתער, מבער רוח מסאבא, ואתדכי בר נש. ועלף אמינא בריף רחמנא דשזבף.

כשבאתי ואמרת את הדברים הללו לפני רבי שמעון, אמר, ודאי שחכם היה. ובה ראה, אין עשב ועשב שנולד בארץ שלא היתה בו חכמה רבה וכחו בשמים רב. בא וראה מן האזוב, שבכל מקום שרצה הקדוש ברוף הוא לטהר את האדם, הוא נטהר באזוב. מה הטעם? משום שיתעורר כחו שלמעלה שנפקד עליו, שהרי כשמתעורר אותו הכח שנפקד עליו, הוא מבער רוח הטמאה ונטהר האדם. ועלף אני אומר, ברוף הרחמן שהצילך!

הצלה מדרך מסכנת

(זוהר ח"ב מט ע"א וע"ב)
 רבי חייא ורבי יוסי, הוו אזלי במדברא, אמר רבי חייא לרבי יוסי, תא ואימא לך, דכד קדשא בריף הוא בעי לאעברא שולטנותא דארעא, לא עביד, עד דאעבר שולטנותא דלהון ברקיעא, ולא אעבר שולטנא דלהון, עד דמוני אחרא באתריה, בגין דלא יגרע (שולטנותא) שמושא דלהון (דף מ"ט ע"ב) ברקיעא, בגין לקיימא מה דכתיב, (דניאל ד) ולמן די יצבא יתנינה. אמר רבי יוסי, ודאי הכי הוא.

הצלה מדרך מסכנת

(זוהר ח"ב מט ע"א וע"ב)
 רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים במדבר. אמר רבי חייא לרבי יוסי, בא ואמר לך, שכשרוצה הקדוש ברוף הוא להעביר שלטון של הארץ, אינו עושה עד שמעביר השליט שלהם ברקיע, ולא מעביר את השליט שלהם עד שממנה אחר במקומו, כדי שלא יגרע [השלטון] השמוש שלהם ברקיע, כדי לקים מה שכתוב (דניאל ד) ולמי שיחפץ יתננה. אמר רבי יוסי, ודאי כף הוא.

פְּתַח ר' יוֹסִי וְאָמַר, (תהלים ח) ה' אֲדַנִּינוּ
מָה אֲדִיר שְׁמֹךְ בְּכָל הָאָרֶץ. ה'
אֲדַנִּינוּ - כְּשֶׁרוֹצֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְשַׁבֵּר אֶת פֶּחַ הָעַמִּים עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים
וּמִזְלוֹת, מִחֲזֹק דִּינוֹ עֲלֵיהֶם וְשׁוֹבֵר אוֹתָם,
וּמַעֲבִיר מִלִּפְנֵי אֶת הַשְּׁלִיט שְׁלֵהֶם.

אֲשֶׁר תִּנְה הוֹדֵךְ עַל הַשָּׁמַיִם, אֲשֶׁר נִתְּתָה
הִיָּה צְרִיף, אוֹ תִנְה הוֹדֵךְ. מָהוּ אֲשֶׁר
תִּנְה הוֹדֵךְ? אֵלֶּא זֶהוּ סוּד שֶׁל הַנְּהַר
הַעֲמֹק שֶׁל הַכֵּל, וְדוּד בְּקֶשׁ בְּקִשְׁתּוֹ
לְהַשְׁפִּיעַ מִמֶּנּוּ עַל הַשָּׁמַיִם, וְזֶהוּ אֲשֶׁר,
כַּנֶּאֱמָר (שמות ג) אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה.

בְּשַׁעַר שְׁהַנְּהַר הַזֶּה הַעֲמֹק שֶׁל הַכֵּל
שׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא עַל הַשָּׁמַיִם, אִז
הַכֵּל בְּשִׁמְחָה, וְהַגְּבִירָה מִתְעַטֶּרֶת בְּמִלְךָ,
וְכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשִׁמְחָה. וְהַשְּׁלִטוֹן שֶׁל
הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת
מַעֲבֵר מִלִּפְנֵי הַגְּבִירָה, וְאִז זֹקְפִים רֹאשׁ
כָּל הָאֲחוּזִים בָּהּ.

בֵּין כֶּךָ רָאוּ אִישׁ אֶחָד שֶׁהָיָה בָּא, וּמִשָּׂא
אֶחָד לִפְנֵיו. אָמַר רַבִּי חֵיָא, גִּלְף, אוֹלֵי
הָאִישׁ הַזֶּה עוֹבֵד עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת
הוּא, אוֹ עִם הָאָרֶץ הוּא, וְאִסּוּר לְהַשְׁתַּתֵּף
עִמּוֹ בְּדֶרֶךְ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, נִשְׁבַּח כָּאֵן
וְנִרְאָה, אוֹלֵי הוּא אִישׁ גְּדוֹל.

בֵּין כֶּךָ עָבַר לִפְנֵיהֶם, וְאָמַר לָהֶם, בְּסַבּוּב
שֶׁל הַמַּעֲבָר הַמְּסֻכָּן הַזֶּה צְרִיף לוֹוִי,
וְאֵנִי יוֹדֵעַ דְּרָךְ אַחֲרָת, וְנִסְטָה מִכָּאֵן, וְאֵנִי

פְּתַח ר' יוֹסִי וְאָמַר, (תהלים ח) יי' אֲדַנִּינוּ
מָה אֲדִיר שְׁמֹךְ בְּכָל הָאָרֶץ. יי'
אֲדַנִּינוּ: כִּד בְּעֵי קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְתַבְרָא
חִילָא דְעַמּוּיִן עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים
וּמִזְלוֹת, אֲתַקִּיף דִּינִיהָ עֲלֵיהוּ, וְתַבַּר לוֹן,
וְאֵעֲבַר מִקְמִיהָ שׁוֹלְטָנוּתָא דְלַהוֹן.

אֲשֶׁר תִּנְה הוֹדֵךְ עַל הַשָּׁמַיִם, אֲשֶׁר נִתְּתָה
מִיבְעֵי לִיָּה, אוֹ תִנְה הוֹדֵךְ, מָהוּ
אֲשֶׁר תִּנְה הוֹדֵךְ. אֵלֶּא דָּא הוּא רְזָא
דְנַהֲרָא עֲמִיקָא דְכִלְאָ, וְדוּד בְּעָא בְּעוֹתִיָּה,
לְמַנְגַּד מִזְנִיה עַל הַשָּׁמַיִם, וְדָא הוּא אֲשֶׁר.
כְּמָה דָּאֲתָא אָמַר, (שמות ג) אֶהְיֶה אֲשֶׁר
אֶהְיֶה.

בְּשַׁעַר דְּהָאִי נַהֲרָא עֲמִיקָתָא דְכִלְאָ,
נְגִיד וְנִפְיָק עַל הַשָּׁמַיִם, כְּדִין
כִּלְאָ בְּחִידוֹ, וּמִטְרוּנִיתָא אֲתַעַטֶּרֶת
בְּמִלְכָּא, וְכָל עֲלָמִין כִּלְהוּ בְּחִידוֹ,
וְשִׁלְטָנוּתָא דְעַמּוּיִן עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים
וּמִזְלוֹת, אֲתַעֲבַר מִקְמִי מִטְרוּנִיתָא, וְכִדִּין
זְקַפִּין רִישָׁא כָּל מָאן דְאַחֲידוּ בָּהּ.

אֲדַהֲכִי חֲמוּ חַד בַּר נֶשׁ, דְּהוּה אֲתִי, וְחַד
מְטוּלָא קְמִיָּה. אָמַר רַבִּי חֵיָא,
גְזִיל, דְלָמָא הָאִי בַר נֶשׁ עוֹבֵד עֲבוֹדַת
כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת הוּא, אוֹ עִם הָאָרֶץ הוּא,
וְאִסּוּר לְאֲשַׁתְּתַּפָּא בְּהַדִּיָּה בְּאַרְחָא. אָמַר
רַבִּי יוֹסִי, נִיֵּתִיב הַכָּא, וְנַחֲמִי, דְלָמָא גְבַרָא
רַבָּא הוּא.

אֲדַהֲכִי, אֵעֲבַר קְמִיָּהוּ, אָמַר לִיָּה,
בְּדוּקְפָא דְמַעֲבָרָא דְקוֹטִיפָא
דְּהָאִי, חֲבָרוּתָא אֲבַעֵי, וְאֵנִי יוֹדֵעֵנָא אַרְחָא

אחרא, ונסטי מהאי, ואנא בעינא דאימא לכו, ולא אתחייבנא בכו, ולא אעבר על מה דכתביב, (ויקרא יט) ולפני עור לא תתן מכשול, ואתון כסומין בארחה דא, ולא תסתכנו בנפשייכו. אמור רבי יוסי, בריף רחמנא דאוריבנא הכא, אתחברו בהדיה. אמור לון, לא תשתעו מידי הכא, עד דנעבר בהאי. סטו בארחה אחרא.

רציתי לומר לכם, שלא אהטא בכם ולא אעבר על מה שכתוב (ויקרא יט) ולפני עור לא תתן מכשול, ואתם כמו סומים בדרך הזו, ולא תסתכנו בנפשכם. אמור רבי יוסי, ברוף הרחמן שחפינו פאן. התחברו עמו. אמור להם, לא לדבר שום דבר פאן עד שנעבר בזה. סטו לדרך אחרת.

בתר דנפקו מההוא אתר, אמר לון, ביהוא ארחה אחרא, הו אולי זמנא חדא, חד כהן חכם, וחד כהן עם הארץ בהדיה, קם ההוא עם הארץ בההוא אתר עליה וקטליה. מההוא יומא כל מאן דאעבר בההוא אתר, מסתכן בנפשיה. והא מתחברין תמן משדדי טוריא, וקטליו וקפחיו לבני נשא, ואינון דידיעי לא עברי תמן, ובעי קדשא בריף הוא דמא דההוא כהנא כל יומא.

אחר שיצאו מאותו מקום, אמר להם, באותה הדרך האחרת היו הולכים פעם אחד כהן חכם, וכהן עם הארץ אחד עמו. קם אותו עם הארץ עליו באותו מקום והרגו. מאותו יום, כל מי שעובר באותו מקום, מסכן את נפשו, והרי מתחברים שם שודדי הרים והורגים ומקפחים את בני האדם, ואלה שידועים לא עוברים שם, ומבקש הקדוש ברוף הוא דם אותו הפהן בכל יום.

פתח ואמר, (ישעיה י) עוד היום בנב לעמוד לעמוד וגו' הא אוקמוה אינון מארי מתיבתא. אבל אנא לא אמינא לכו הכי, אלא דרזא דמלה אוליפנא. עוד היום, מאן יומא דין. אלא, הכי כתיב, (שמות ו) ויקח אהרן את אלישבע בת עמינדב. ורזא הוא, על כנסת ישראל, דאהרן הוא שושבינא דילה, לתקנא ביתה ולשמשא לה, ולמייעל לה למלפא לאדווגא כחדא, מפאן ולהלאה, כל כהן דמשמש במקדשא, כגוונא דאהרן.

פתח (ישעיה י) ואמר, עוד היום בנב לעמוד וגו'. הרי בארנה אותם ראשי הישיבה, אבל אני לא אומר לכם כך, אלא שסוד הדרך למדנו. עוד היום - איזה יום זה? אלא כך כתוב, (שמות ו) ויקח אהרן את אלישבע בת עמינדב. וסוד הוא על כנסת ישראל, שאהרן הוא שושבינה, לתקן את ביתה ולשמש אותה ולהכניסה למלך להזדוג כאחד. מפאן ולהלאה, כל כהן שמשמש במקדש, הוא כמו אהרן.

אחימלך כהנא רבא עלאה הוה, וכל אינון כהני בהדיה, בלהו הו

אחימלך היה כהן גדול עליון, וכל אותם הפהנים עמו היו שושביני

הגבירה. כיון שנהרגו, נשארה הגבירה לבדה, ואבד השושבין שלה, ולא נמצא מי שמשמש לפניה ויתקן ביתה וישמח אותה להזדוג עם המלך.

ואז מאותו יום היא עברה לשמאל, ועומדת על העולם, אורבת לכל. הרגה את שאול ובניו, ואבדה מהם את המלוכה, מתו מישראל כמה אלפים וכמה רבבות. ועד עכשו היה אותו החטא תלוי, עד שבא סנחריב והרגיז את הכל.

וזהו עוד היום בנב, זהו יום עליון, ומיהו? זו כנסת ישראל שאבדה את השושבנים שלה, אותה שנשארה ללא זמין [שהיה לו] להדבק בשמאל, שהכהן הוא זמין, [ומשום כך היה לו להתדבק בשמאל] ומשום כך עוד היום בנב לעמוד.

בא ראה, פתוב גבעת שאול נסה. למה כאן שאול? אלא משום שהוא הרג את הכהנים וגרם שתעקר מן העולם זרוע זמין - אף כאן מאותו יום לא עבר איש באותו מקום, כדי שלא יסתכן בנפשו. אמר לו רבי יוסי לרבי חייא, ולא אמרתי לך אולי הוא איש גדול?

פתח ואמר, (משלי ג) אשרי אדם מצא חכמה. אשרי אדם - כמו אנו שמצאנו אותך וידענו מוקד דבר חכמה. ואדם יפיק תבונה - כמו אנו שחכינו לך

שושבינין דמטרוניתא, כיון דאתקטילו, אשתארת מטרוניתא בלחודהא, ואתאביד שושבינא דילה, ולא אשתכח מאן דמשמש קמה, ויתקן ביתה, ויחדי לה לאזדוגא עם מלכא.

כדין מההוא יומא, אתעברא לשמאלא, ומימא על עלמא, כמין על כלא, קטיל לשאול ולבנוי, אתאביד מיניהו מלכו, מיתו מישראל כמה אלפין וכמה רבוון. ועד כעו, ההוא חובה הוה תלי, עד דאתא סנחריב וארגיז כלא.

ודא הוא עוד היום בנב, דא הוא יומא עלאה, ומאן איהו. דא כנסת ישראל, דאבדת שושבינין דילה, ההיא דאשתארת בלא זמינא, (דחיי ליה) לאתדבקא בשמאלא. דכהנא זמינא הוא. (ובגין כך הוה ליה לאתדבקא בשמאלא) ובגין כך, עוד היום בנב לעמוד.

תא חזי, פתיב גבעת שאול נסה, שאול אמאי הכא. אלא בגין דהוא קטיל לכהני, וגרים דרועא זמינא, לאתעקרא מעלמא. אוף הכא, מההוא יומא, לא אעבר בר נש בההוא דוכתא, בגין דלא אסתכן בנפשיה. אמר ליה רבי יוסי לרבי חייא, ולא אמרית לך דלמא גברא רבא הוא.

פתח ואמר, (משלי ג) אשרי אדם מצא חכמה. אשרי אדם, (דף נ' ע"א) כגון אנו, דאשפחנא לך, וידענא מינך מלה דחכמתא. ואדם יפיק תבונה, כגון אנו,

צב סיפורי הזוהר

דאוריכנא לך לאתחברא בהדף. ודא הוא בר נש דזמין ליה קדשא ברין הוא נבזבזא בארחה, אנפוי דשכינתא, ועל דא קתיב, (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה. אלו.

להתחבר עמך, וזהו אדם שמזמן לו הקדוש ברוך הוא מתנה בדרך, פני השכינה, ועל זה פתוב (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה. הלכו.

 גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חברו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.."
- עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זזה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זזה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. - ובזזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין].

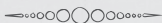
פּרָק ט'
פּרָנְשִׁיּוֹת
וַיָּשֶׁב - נְשִׁלַּח

ספּוּרֵי הַזּוֹהַר

תָּכֵן עֵינַיִם

זכות המילה..... צה
 מי שנפרד מרבי שמעון, כאלו נפרד מהכל..... צז
 אין עולם אלא לאותם חברים שמשתדלים בתורה ויודעים
 נסתרות התורה..... קא

המקובל האלקי הצדיק הקדוש רבינו יעקב אבוחצירא זצוקללה"ה
 (בספרו גנזי המלך דף קפ"ה) אומר בשם רבי שמעון בר יוחאי
 הקדוש: **דמי שלא למד תורת אמת שהם סודות התורה טוב לו שלא
 נברא דבלא זה אין אדם יודע אלהותו יתברך, ויראתו ואהבתו,
 ועבודתו. והרב פתיה זי"ע אומר בשם רבי חיים ויטאל זי"ע שכתב
 בתחלת שער המצוות: ואם לא עשה כן הרי חסר מצוה אחד של
 תלמוד תורה שהיא גדולה ושקולה ככל המצוות וצריך שיתגלגל עד
 שיטרח בד' בחינות של הפרד"ס הנזכר, עד כאן לשונו. ועוד אמר
 הרב יהודה פתיה זי"ע שעוד בשעת הלוייה כאשר בוכים עליו, יתכן
 שכבר חזר לעולם הזה בגלגול, השם ירחם. מתוך 'זוהר מגנא ומצלא'**

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ★ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים יא-צב.
- ★ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים צה-קכב.
- ★ שמונה פרקים [יז-כד] לסעודה השלישית: דפים קפה-רפד.

זכות המילה

(זוהר ח"ב לב ע"א)

רבי יוסי ורבי חייא הוו אזלי באורחא. אמר רבי יוסי לרבי חייא, אמאי את שתיק, הא אורחא לא אתתקון, אלא במלי דאורייתא. אתנגיד רבי חייא, ובכה, פתח ואמר, (בראשית י"א) ותהי שרי עקרה אין לה ולד ווי על דא, ווי על ההוא זמנא דאולידת הגר לישמעאל.

זכות המילה

(זוהר ח"ב לב ע"א)

רבי יוסי ורבי חייא היו הולכים בדרך. אמר רבי יוסי לרבי חייא, למה אתה שותק, הרי הדרך לא מתקנת אלא רק בדברי תורה? נאנח רבי חייא ובכה. (אמר לו, מה? אמר לו, אוי וכו') פתח ואמר (בראשית י"א) ותהי שרי עקרה אין לה ולד. אוי על זה! אוי על אותו זמן שהולידה הגר את ישמעאל.

אמר ליה רבי יוסי, אמאי. והא אולידת לבתר, והוה לה ברא גזעא קדישא. אמר ליה, את חמי, ואנא חמינא, והכי שמענא מפומוי דרבי שמעון מלה, ובכינא (ס"א אמר ליה מאי היא אמר ליה ווי וכו') ווי על ההוא זמנא, דבגין דשרה אתעכבת, כתיב, (בראשית ט"ז) ותאמר שרי אל אברם וגו' בא נא אל שפחתי וגו'. ועל דא, קיימא שעתא להגר, למירת לשרה גבירתה, והוה לה ברא מאברהם.

אמר לו רבי יוסי, למה? והרי הולידה אחר כך, והיה לה בן גזע קדוש? אמר לו, אתה רואה ואני רואה. וכך שמעתי מפי רבי שמעון דבר, ובכיתי. [ס"א אמר לו מה היא אמר לו ווי וכו'] אוי על אותו הזמן שבגלל ששרה התעכבה, כתוב (בראשית טז) ותאמר שרי אל אברם וגו' בא נא אל שפחתי וגו'. ועל זה עמדה השעה להגר לרשת את שרה גבירתה, והיה לה בן מאברהם.

ואברהם אמר, (בראשית י"ז) לו ישמעאל יחיה לפניה, ואף על גב דקודשא בריך הוא הוה מבשר ליה על יצחק, אתדבק אברהם בישמעאל, עד דקודשא בריך הוא אתיב ליה, (בראשית י"ז) ולישמעאל שמעתיך וגו'. לבתר אתגזר, ועאל בקיימא קדישא, עד לא יפוק יצחק לעלמא.

ואברהם אמר, לו ישמעאל יחיה לפניה. ואף על גב שהקדוש ברוך הוא היה מבשר לו על יצחק, נדבק אברהם בישמעאל, עד שהקדוש ברוך הוא השיב לו, ולישמעאל שמעתיך וגו'. אחר כך נמול ונכנס לברית הקדוש, עד שטרם יצא יצחק לעולם.

ותא חזי, ארבע מאה שניו, קיימא הוא זמנא דבני ישמעאל, ובעא קמי קדשא בריך הוא, אמר ליה, מאן דאתגזר אית ליה חולקא בשמוך. אמר ליה אין.

ובא ראה, ארבע מאות שנים עמד אותו זמנא של בני ישמעאל ובקש לפני הקדוש ברוך הוא. אמר לו, מי שנמול יש לו חלק בשמוך? אמר לו, כן. אמר לו,

והרי ישמעאל נמול, [ולא עוד, אלא שנמול בן שלש עשרה שנה] אז למה אין לו חלק בך כמו יצחק? אמר לו, זה נמול פראוי וכתקונו, וזה לא כף. ולא עוד, אלא שאלה נדבקים בי פראוי לשמונה ימים, ואלה רחוקים מפני עד פמה ימים. אמר לו, ועם כל זה, כיון שנמול, לא יהיה לו שכר טוב בשביל זה?

אוי על אותו זמן שנולד ישמעאל בעולם ונמול, מה עשה הקדוש ברוך הוא? הרחיק את בני ישמעאל מן הדבקות העליונה, ונתן להם חלק למטה בארץ הקדושה בשביל אותה המילה שבהם.

ועתידים בני ישמעאל לשלט בארץ הקדושה כשהיא ריקה מהכל זמן רב, כמו שהמילה שלהם ריקה בלי שלמות, והם יעכבו את בני ישראל לשוב למקומם, עד שישתלם אותה זכות של בני ישמעאל.

ועתידים בני ישמעאל לעורר קרבות חזקים בעולם ולהתפנסות בני אדם עליהם, ויעוררו בהם קרב, אחד על הים, ואחד על היבשה, ואחד סמוך לירושלים, וישלטו אלה באלה, וארץ הקדושה לא תמסר לבני אדם.

באותו זמן יתעורר עם אחד מסוף העולם על רומי הרשעה, ויערף בה קרב שלשה חדשים, ויתפנסו שם עמים, ויפלו בידיהם, עד שיתפנסו כל בני

אמר ליה והא ישמעאל דאתגזר, (ולא עוד אלא דאתגזר בר תליסר שנין) אמאי לית ליה חולקא בך כמו יצחק. אמר ליה, דא אתגזר כדקא יאות וכתקונו, ודא לאו הכי. ולא עוד, אלא דאלין מתדבקין בי כדקא יאות, לתמניא יומין ואלין רחיקין מני עד פמה ימים. אמר ליה, ועם כל דא, כיון דאתגזר לא יהא ליה אגר טב בגיניה.

ווי על ההוא זמנא, דאתליד ישמעאל בעלמא, ואתגזר. מה עבד קדשא בריך הוא, ארחיק להו לבני ישמעאל, מדבקותא דלעילא, ויהב להו חולקא לתתא בארעא קדישא, בגין ההוא גזירו דבהון.

וזמנין בני ישמעאל, למשלט בארעא קדישא, כד איהי ריקניא מכלא, זמנא סגי, כמה דגזירו דלהון בריקניא בלא שלימו. ואינון יעכבון להון לבני ישראל לאתבא לדוכתייהו, עד דאשתלים ההוא זכותא דבני ישמעאל.

וזמנין בני ישמעאל, לאתערא קרבין תקיפין בעלמא, ולא תפנשא בני אדם עלייהו, ויתערו קרבא בהו, חד על ימא, וחד על יבשתא וחד סמוך לירושלים, וישלטון אליו באליו, וארעא קדישא לא יתמסר לבני אדם.

בההוא זמנא, יתער עמא חד מסייפי עלמא, על רומי חיבא, ויגח בה קרבא תלת ירחין, ויתכנשון תמן עממיא, ויפלון בידייהו, עד דיתכנשון כל בני

אָדום עֲלֵיהָ מְסוּפֵי כָּל הָעוֹלָם, וְאִז
 יִתְעוֹרַר עֲלֵיהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ
 שְׂכָתוֹב (ישעיה ל"ד) כִּי זָבַח לֵה' בְּבַצְרָה וְגו'.
 אַחַר זֶה מָה כְּתוּב? לְאַחֵז בְּכַנְפוֹת הָאָרֶץ
 וְגו'. וַיְכַלָּה אֶת בְּנֵי יִשְׁמַעֵאל מִיִּנְהָ,
 וַיִּשְׁבֵּר כָּל הַחַיִּלוֹת-כַּחוֹת שְׁלַמְעֵלָה, וְלֹא
 יִשְׂאָר כַּח לְמַעֲלָה עַל הָעַם שֶׁל הָעוֹלָם,
 אֲלֵא כַּח יִשְׂרָאֵל לְבַדּוֹ, זֶהוּ שְׂכָתוֹב (תהלים
 קכ"א) ה' צִלְּךָ עַל יַד יְמִינֶךָ.

מִשׁוּם שֶׁהַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ בְּיָמִין, וְתוֹרָה
 בְּיָמִין, וְעַל זֶה בְּיָמִין תְּלוּי הַכֹּל,
 וְשִׁנְיָנוּ שְׂצָרִיךְ לְזַקֵּף אֶת הַיָּמִין עַל
 הַשְּׂמֹאל, כְּמוֹ שֶׁפָּרְשׁוּהָ, שְׂכָתוֹב מִיָּמִינוּ
 אִשׁ דֵּת לְמוֹ. וּבְזָמַן שְׂיָבֵא, (תהלים ס)
 הוֹשִׁיעָה יְמִינֶךָ וְעַנְנֵי. וּבְאֹתוֹ זָמַן כְּתוּב, כִּי
 אִז אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שְׂפָה בְרוּרָה לְקִרְא
 כָּלֶם בְּשֵׁם ה' לְעַבְדוֹ שְׂכָם אַחַד. וְכְתוּב
 בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אַחַד וְשִׁמוֹ אַחַד.

אָדום עֲלֵיהָ, מְכַל סִיָּפֵי עֲלֵמָא. וְכַדִּין
 יִתְעַר קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵייהוּ, הִדָּא הוּא
 דְכְּתִיב, (ישעיה ל"ד) כִּי זָבַח לֵי"י בְּבַצְרָה וְגו'.
 וְלִבְתַּר דָּא מָה כְּתִיב, לְאַחֵז בְּכַנְפוֹת
 הָאָרֶץ וְגו' וַיִּשְׁיָצֵי לְבָנֵי יִשְׁמַעֵאל מִיִּנְהָ,
 וַיִּתְבַּר כָּל חֵילִין דְּלַעֲלֵא וְלֹא יִשְׂתַּאֲר
 חֵילָא לְעֵילָא עַל עַמָּא דְעֵלְמָא, אֲלֵא
 חֵילָא דְיִשְׂרָאֵל בְּלַחֲדוּי. הִדָּא הוּא
 דְכְּתִיב, (תהלים קכ"א) י"י צִלְּךָ עַל יַד יְמִינֶךָ.

בְּגִין דְשִׁמְא קְדִישָׁא בִּימִינָא, וְאוֹרִינְתָא
 בִּימִינָא, וְעַל דָּא בִּימִינָא תְּלִיָּא כֹּלָא
 וְתַנְיָנוּ, דְבַעֲי לְזַקְפָּא יְמִינָא עַל שְׂמֹאלָא,
 כְּמָה דְאוֹקְמוּהָ. דְכְּתִיב, (דברים ל"ג) מִיָּמִינוּ
 אִשׁ דֵּת לְמוֹ. וּבְזָמַנָּא דְאַתִּי, (תהלים ס)
 הוֹשִׁיעָה יְמִינֶךָ וְעַנְנֵי. וּבַהֲהוּא זָמַנָּא כְּתִיב,
 (צפניה ג') כִּי אִז אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שְׂפָה
 בְרוּרָה לְקִרְא כָּלֶם בְּשֵׁם י"י לְעַבְדוֹ שְׂכָם
 אַחַד. וְכְתִיב, (זכריה י"ד) בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה'
 אַחַד וְשִׁמוֹ אַחַד.

מִי שְׁנַפְרַד מְרַבֵּי שְׂמַעוֹן, כְּאֵלוּ נַפְרַד
 מִהַכֹּל

(זוהר ח"ב פו ע"א)
 רַבִּי יְהוּדָה הָיָה הוֹלֵךְ מִקְפּוּטְקֵיָא לְלוּד,
 לְרֵאוֹת אֶת רַבִּי שְׂמַעוֹן שְׂהֵיָה שָׁם,
 וְהָיָה רַבִּי חֲזַקְיָה הוֹלֵךְ עִמּוֹ. אָמַר רַבִּי
 יְהוּדָה לְרַבִּי חֲזַקְיָה, זֶה שְׂשִׁנְיָנוּ לְפָנֵי רַבִּי
 שְׂמַעוֹן וְהוּא יִהְיֶה פְּרָא אָדָם - וַדַּאי כֹּף
 הוּא. וְזֶהוּ בְרוּר הַדְּבָר - סוּף הַפְּסוּקָה,
 שְׂכָתוֹב וְעַל פְּנֵי כָּל אַחֵיו יִשְׁכֹּן. מָה זֶה
 וְעַל פְּנֵי כָּל אַחֵיו יִשְׁכֹּן?

מִי שְׁנַפְרַד מְרַבֵּי שְׂמַעוֹן, כְּאֵלוּ נַפְרַד
 מִהַכֹּל

(זוהר ח"ב פו ע"א)
 רַבִּי יְהוּדָה הָיָה אֲזִיל מִקְפּוּטְקֵיָא לְלוּד,
 לְמַחְמֵי לְרַבִּי שְׂמַעוֹן, דְּהָיָה תַּמּוֹן,
 וְהָיָה רַבִּי חֲזַקְיָה אֲזִיל עִמִּיהָ. אָמַר רַבִּי
 יְהוּדָה לְרַבִּי חֲזַקְיָה, הָא דְתַנְיָנוּ, קָמִי ר'
 שְׂמַעוֹן, וְהוּא יִהְיֶה (דף פ"ו ע"ב) פְּרָא אָדָם,
 וַדַּאי כֹּף הוּא. וַדָּא הוּא בְּרִירָא דְמַלְהָ.
 סוּפִיָּה דְקִרְא דְכְּתִיב, וְעַל פְּנֵי כָּל אַחֵיו
 יִשְׁכֹּן. מָהוּ וְעַל פְּנֵי כָּל אַחֵיו יִשְׁכֹּן.

אָמַר לִיה, לֹא שְׁמַעְנָא, וְלֹא אִמָּא. דְּהָא
אוּלְיָפְנָא, כְּתִיב (דְּבָרִים ז) וְזֹאת
הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה. אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה,
אֶתָּה יָכוֹל לֹמַר. דְּלֹא שָׁם מֹשֶׁה, אִי אֶתָּה
יָכוֹל לֹמַר.

אָמַר לוֹ, לֹא שְׁמַעְתִּי וְלֹא אִמַּר, שְׁהָרִי
לְמַדְנֹנִי, כְּתוּב (דְּבָרִים ד) וְזֹאת הַתּוֹרָה
אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה. אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה - אֶתָּה
יָכוֹל לֹמַר. אֲבָל שְׁלֵא שָׁם מֹשֶׁה - אִינְךָ
יָכוֹל לֹמַר.

פְּתַח ר' יְהוּדָה וְאָמַר, (דְּבָרִים ל) כִּי הוּא
חַיִּיד וְאֶרְךָ יְמֵיךָ. מָאֵן דְּזָכִי
בְּאוּרִייתָא, וְלֹא אֶתְפָּרַשׁ מִינָהּ, זָכִי לְתַרְיָן
חַיִּי, חַד בְּעֵלְמָא דִּין, וְחַד בְּעֵלְמָא דְאַתִּי.
דְּכְתִיב חַיִּיד, תְּרִי. וְכָל מָאֵן דִּיתְפָּרַשׁ
מִינָהּ, כְּמָאֵן דְּמִתְפָּרַשׁ מִזֵּי חַיִּי, וּמָאֵן
דְּמִתְפָּרַשׁ מִזֵּי שְׁמַעוֹן, כְּאִילוּ מִתְפָּרַשׁ
מִכְּלָא.

פְּתַח רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר, (שם) כִּי הוּא חַיִּיד
וְאֶרְךָ יְמֵיךָ. מִי שְׁזָכָה בַּתּוֹרָה וְלֹא
נִפְרַד מִמֶּנָּה, זֹכָה לְשָׁנֵי חַיִּים - אֶחָד
בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאֶחָד בְּעוֹלָם הַבָּא, שְׁכַתּוּב
חַיִּיד, שְׁנַיִם. וְכָל מִי שֶׁנִּפְרַד מִמֶּנָּה, כְּמִי
שֶׁנִּפְרַד מִן הַחַיִּים, וּמִי שֶׁנִּפְרַד מִרַבִּי
שְׁמַעוֹן, כְּאִילוּ נִפְרַד מִהַכֹּל.

וּמָה בְּהָאֵי קָרָא דְאִיהוּ פְּתַח פְּתַח, לֹא
יְכִילָנָא לְמִיעָאֵל בָּהּ. פְּתַגְמִי
אוּרִייתָא דְסִתְיָמִין, עַל אַחַת בְּמָה וּכְמָה.
וְוִי לְדָרָא, דְר' שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי יִסְתַּלֵּיק
מִנִּיהּ. דְּכַד אָנֹן קְיָיִמִין קָמִי דְר' שְׁמַעוֹן,
מִבּוּעֵין דְּלָבָא פְּתִיחִין לְכָל עֵיבֵר, וְכִלָּא
מִתְגַּלְיָא. וְכַד אֶתְפָּרַשׁ מִנִּיהּ. לֹא יִדְעָנָא
מִיָּדִי, וְכָל מִבּוּעֵין סִתְיָמִין.

וּמָה בְּפָסוּק הַזֶּה שֶׁהוּא פּוֹתַח פְּתַח לֹא
יְכִלָּנוּ לְהַכְנִס אֵלָיו - דְּבָרֵי תוֹרָה
הַנְּסִתְרִים עַל אַחַת בְּמָה וּכְמָה. אוֹי לְדוֹר
שְׂרָבִי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי יִסְתַּלֵּק מִמֶּנּוּ.
שְׁכַשְׂאָנוּ עוֹמְדִים לְפָנָי רַבִּי שְׁמַעוֹן,
מִעֵינֹת הַלֵּב פְּתוּחִים לְכָל עֵבֵר וְהַכֹּל
מִתְגַּלְיָא. וְכִשְׁנִפְרָדִים מִמֶּנּוּ, לֹא יוֹדְעִים
דְּבָר, וְכָל הַמְעֵינֹת נִסְתְּמִים.

אָמַר ר' חִזְקִיָּה, הִינֵנו דְּכְתִיב, (בְּמִדְבָר י"א)
וַיֵּאצֵּל מִן הַרוּחַ אֲשֶׁר עָלָיו וַיִּתֵּן עַל
שְׂבָעִים אִישׁ הַזְּקֵנִים, כְּבוּצִינָא דָא, דְּנִהְרִין
מִינָהּ כְּמָה בּוּצִינִין, וְהוּא בְּקִיּוּמִיהּ שְׂכִיחַ.
כִּף ר' שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי, מְאֹרֵי דְבוּצִינִין,
הוּא נִהַר לְכִלָּא, וְנִהוּרָא לֹא אַעֲדִי מִנִּיהּ,
וְאִשְׁתַּכַּח בְּקִיּוּמִיהּ. אֲזָלוּ עַד דְּמִטּו
לְגַבִּיהּ.

אָמַר רַבִּי חִזְקִיָּה, הִנְנוּ שְׁכַתּוּב (בְּמִדְבָר י"א)
וַיֵּאצֵּל מִן הַרוּחַ אֲשֶׁר עָלָיו וַיִּתֵּן עַל
שְׂבָעִים אִישׁ הַזְּקֵנִים. כְּמִנְוֶרָה הַזֹּאת
שְׂמֵאִירִים מְקִנָה כְּמָה מְנֹרֹת, וְהִיא
מְצוּיָה בְּקִיּוּמָהּ. כִּף רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי
בְּעַל מְנֹרֹת הוּא מְאִיר לְכָל, וְהָאוֹר לֹא
זֵי מְקִנֹנוּ וְנִמְצָא בְּקִיּוּמוֹ. הִלְכוּ עַד שֶׁהִגִּיעוּ
אֵלָיו.

כִּד מִטּו גַבִּיהּ, אִשְׁכַּחוּהוּ, דְּהוּהוּ יְתִיב
וְלַעֲי בְּאוּרִייתָא, וְהוּהוּ אָמַר, (תְּהִלִּים

כְּשֶׁהִגִּיעוּ אֵלָיו, מְצָאוּהוּ שְׁהִיָּה יוֹשֵׁב
וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה, וְהִיָּה אוֹמַר

(תהלים קב) תפלה לעני כי יעטף ולפני ה' ישפך שיחו. כל תפלת ישראל צלוחת וצלוחת דעני עלאה מבלהו. מאי טעמא. משום דהאי סלקא עד פרי יקרא דמלכא, ואתעטר ברישיה. וקודשא בריך הוא משתבח (נ"א מתעטר) ביה היא צלוחת ודאי. תפלה דעני, תפלה אקרי.

(תהלים קב) תפלה לעני כי יעטף ולפני ה' ישפך שיחו. כל תפלת ישראל צלוחת וצלוחת דעני עלאה מבלהו. מאי טעמא. משום דהאי סלקא עד פרי יקרא דמלכא, ואתעטר ברישיה. וקודשא בריך הוא משתבח (נ"א מתעטר) ביה היא צלוחת ודאי. תפלה דעני, תפלה אקרי.

כי יעטף. עטוף זה אינו עטוף של פסוי, שהרי אין לו. אלא כתוב כאן כי יעטף, וכתוב שם (איכה ב) העטופים ברעב. ולפני ה' ישפך שיחו, שקובל לפני רבונו. וזה נוח לפני הקדוש ברוך הוא, משום שהעולם מתקיים בו כשלא נמצאים שאר מקימי העולם בעולם. אוי למי שאותו העני יקבל עליו לרבונו, משום שהעני קרוב למלך יותר מכלם, שכתוב (שמות כב) והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני.

כי יעטף. עטופא דא, לאו עטופא דכסו הוא, דהא לית ליה. אלא, כתיב הכא כי יעטף. וכתיב התם, (איכה ב) העטופים ברעב. ולפני ה' ישפך שיחו, דיקבל קמי מאריה, ודא ניהא ליה קמי קדשא בריך הוא, משום דעלמא מתקיימא ביה, בד לא אשתכחו שאר קיימי עלמא בעלמא. ווי למאן דההוא מסכנא יקבל עלוהי למאריה, משום דמסכנא קריב למלכא יתיר מבלהו, דכתיב, (שמות כב) והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני.

ולשאר בני העולם - לפעמים ששומע ולפעמים שלא שומע. מה הטעם? משום שדיור המלך הוא בפלים השבורים הללו, שכתוב (ישעיה נז) ואת דכא ושפל רוח. וכתוב (תהלים לד) קרוב ה' לנשברי לב. (שם נה) לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה.

ולשאר בני עלמא, זמנין דשמע, זמנין דלא שמע. מאי טעמא. משום דדיורייה דמלכא בהני מאני תבירי, דכתיב, (ישעיה נז) ואת דכא ושפל רוח. וכתוב (תהלים לד) קרוב ה' לנשברי לב. (תהלים נא) לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה.

מכאן תנינו, מאן דנזיף במסכנא, נזיף בשכינתא, דכתיב ואת דכא ושפל רוח. וכתוב (משלי כב) כי ה' יריב ריבם וגו'. משום שהאפוסטרופוס שלהם חזק ושולט על הכל, שלא צריך עדים ולא צריך דין אחר, ולא נוטל משפון כשאר הדינים.

מכאן תנינו, מאן דנזיף במסכנא, נזיף בשכינתא, דכתיב ואת דכא ושפל רוח. וכתוב (משלי כב) כי ה' יריב ריבם וגו'. בגין דאפוסטרופא דלהון תקיפא, ושליטא על כלא, דלא אצטריך סהדי, ולא אצטריך לדיינא אחרא, ולא

ואיזה משכון נוטל? נשמות בני אדם, שכתוב וקבע את קובעייהם נפש.

נטיל משכונא, כשאר דיינא. ומה משכונא נטיל, נשמתין דבר נש, דכתיב וקבע את קובעייהם נפש.

עוד אמר, תפלה לעני - כל מקום שנקרא תפלה, דבר עליון הוא, שהוא עולה למקום (שהקדוש ברוך הוא) עליון. תפלת הראש הן התפלין של המלך שמניח אותם.

תו אמר תפלה לעני, כל אתר דאקרי תפלה, מלה עלאה היא, דהיא סלקא לאתר (דקודשא ברוך הוא אחד) עלאה. תפלה דרישא, אינון תפלי דמלכא, דאנח להו.

רבי שמעון סובב ראשו, וראה את רבי יהודה ואת רבי חזקיה שהגיעו אליו. אחר שסיים, הסתפל בהם. אמר להם, אוצר הנה לכם ואבד מכם. אמרו לו, ודאי שפתח עליון פתח מורנו, ולא יכלנו להכנס בו.

רבי שמעון אסחר רישיה, וחמא לר' יהודה ולר' חזקיה, דמטו גביה. בתר דסיים אסתפל בהו. אמר להו, סימא הוה לבו ואתאביד מנייכו. אמרו ליה, ודאי דפתחא עלאה פתח מור, ולא יכילנא למיעאל בה.

אמר, מה הוא? אמרו לו, (בראשית טו) והוא יהיה פרא אדם. וסוף הפסוק אנו רוצים לדעת, שכתוב ועל פני כל אחיו ישפן. מה זה על פני כל אחיו? שהרי ברור של כל הפסוק דענו, ואת זה לא דענו, שסוף הכתוב לא נראה כראשו.

אמר, מאי היא. אמרו ליה, (בראשית טו) והוא יהיה פרא אדם, וסיפיה דקרא בעינא למנדע, דכתיב ועל פני כל אחיו ישכון, מהו על פני כל אחיו. דהא בריא דכוליה קרא דענא, והאי לא דענא, דסיפיה דקרא, לא אתחזי כרישיה.

אמר להם, חייכם, הכל הוא דבר אחד, ובדרגה אחת עולה. שנינו, כמה פנים לפנים יש לקדוש-ברוך-הוא: פנים המאירים. פנים שלא מאירים. פנים תחתונים. פנים רחוקים. פנים קרובים. פנים שלפנים. פנים שלחוצ. פנים של ימין. פנים של שמאל.

אמר לון, חייכון, כלא חד מלה היא, ובחד דרגא סלקא. תאנא, כמה פנים לפנים, אית ליה לקודשא ברוך הוא. פנים דנהרין. פנים דלא נהרין. פנים תתאין. פנים (דף פ"ז ע"א) רחיקין. פנים קריבין. פנים דלגו. פנים דלבר. פנים דימינא. פנים דשמאלא.

בא וראה, אשריהם ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, שאחוזים בפנים העליונים

תא תזי, זכאין אינון ישראל קמיה דקודשא ברוך הוא, דאחידין

של המלך באותם פנים שהוא ושמו אחוזים בהם, והם ושמו אחד הוא, ושאר העמים אחוזים באותם פנים רחוקים, באותם פנים תחתונים, ולכן הם רחוקים מגוף המלך, שהרי ראינו כל אותם של מצרים, קרובי ישמעאל, כמו אחים וקרובים היו לו, וכלם היו בפנים תחתונים ובאותם פנים רחוקים.

ובגלל אברהם, כשנמול ישמעאל, זכה ששם מדורו וחלקו במקום ששולט על כל אותם פנים רחוקים ותחתונים, על כל אותם פנים של שאר העמים. זהו שכתוב ידו בכל. ומשום כך על פני כל אחיו ישפן. כלומר, ישים מדורו וחלקו למעלה מכלם, שכתוב ידו בכל, ששולט על כל שאר הפנים שלמטה, ומשום כך על פני כל אחיו ודאי, שלא זכו כמותו.

באו רבי יהודה ורבי חזקיה ונשקו ידו. אמר רבי יהודה, הינו מה שאנשים אומרים, יין בשמרינו ונביעת הבאר, בקשר של קימא מתעטר. אוי לעולם כשיסתלק ממנו מורנו! אוי לדור כשזה יארע באותו הזמן! אשרי הדור שמכירים את מורנו! אשרי הדור שהוא שרי בתוכו!

אין עולם אלא לאותם חברים שמשתדלים בתורה ויודעים נסתרות התורה

(זוהר ח"ב פט ע"א)
רבי יודאי שאל את רבי שמעון יום אחד שנפגש עמו בדרך, אמר לו, רבי, הרי

באנפין עלאין דמלכא. באינון פנים דהוא ושמיה אחידן בהו, ואינון ושמיה חד הוא. ושאר עמין אחידן באינון פנים רחיקין, באינון פנים תתאין. ובגיני כך אינון רחיקין מוגופא דמלכא, דהא חמינא כל אינון דמצרים, קרובי דישמעאל, כמה אחין וקרובין הוו ליה, וכלהו הוו באנפין תתאין, באינון פנים רחיקין.

ובגיניה דאברהם, כד אתגזר ישמעאל, זכה, דשוי מדוריה וחלקיה באתר דשליטא על כל אינון פנים רחיקין ותתאין, על כל אינון פנים דשאר עמין. הדא הוא דכתיב ידו בכל, ובגיני כך על פני כל אחיו ישכון, כלומר, ישוי מדוריה וחלקיה לעילא מכלהו, דכתיב ידו בכל, דשליטא על כל שאר פנים דלתתא. ובגין כך על פני כל אחיו ודאי, דלא זכו כוותיה.

אתו רבי יהודה ור' חזקיה, ונשקו ידו. אמר רבי יהודה, הינו דאמרי אינשי, חמרא בדרדיא, ונביעא דבירא, בקטירא דקינרא אתעטר. ווי לעלמא, כד יסתלק מור מניה. ווי לדרא, דיתערע בההוא זמנא. זכאה דרא דאשתמודעון ליה למור. זכאה דרא דאיהו שרי בגויה.

אין עולם אלא לאותם חברים שמשתדלים בתורה ויודעים נסתרות התורה

(זוהר ח"ב פט ע"א)
רבי יודאי שאל ליה לר' שמעון, יומא חד דאערע עמיה בארחא, אמר ליה,

קב סיפורי הזוהר

כתוב (בפרשת השבת) בפרשה זו שבת שאמר ישעיה, שכתוב כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי וגו', ונתתי להם בביתי ובחומתי וגו'. מה זה אמר?

אמר לו, קפוטקאי, קשר את חמורך בגדר ורד, שדבר תורה צריך צחות, או הפך לאחוריה ולך אחרי ותכונ לבך. אמר לו, משום מורי עשיתי את הדרך, ואחרי מורי אסתכל בשכינה.

אמר לו, בא וראה, דבר זה הרי פשוטה החברים ולא פשוט דבר. כה אמר ה' לסריסים, מי הם הסריסים? אלו הם החברים שמשתדלים בתורה ומסריסים עצמם כל ששית ימי השבת ועוסקים בתורה, ובלייל השבת מזרזים את עצמם בזוגם משום שיודעים הסוד העליון בשעה שהגבירה מזדווגת במקלך.

ואותם חברים שיודעים סוד זה, מכונים לבם לאמונת רבונם, ומתברכים בפר' מעיהם באותו הלילה. וזהו שכתוב אשר ישמרו, כמו שנאמר ואביו שמר את הדבר.

ונקראים סריסים ודאי, בשביל לחפות לשבת למצא את רצון רבונם, שכתוב ובחרו באשר חפצתי. מה זה באשר חפצתי? זה זוג הגבירה. ומחזיקים בבירתי, הכל אחד. בבירתי

ר', הא כתיב (ס"א בפרשתא דשבת) בפרשתא דא שבת, דאמר ישעיה, דכתיב, (ישעיה נו) כה אמר יי' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי וגו', ונתתי להם בביתי ובחומותי וגו'. מה קא מיירי.

אמר ליה, קפוטקאה, חמורך קטרי בטיפסא, ונחית, דמלה דאורייתא בעי צחותא. או אפכי לאחוריה, וזיל אבתראי, ותכוון לבך. אמר ליה, בגיניה דמור עבידנא ארחה, ובתריה דמור אסתכל בשכינתא.

אמר ליה, תא חזי, מלה דא הא אוקמוה חברייא, ולא פרישו מלה. כה אמר יי' לסריסים. מאן סריסים. אליו אינון חברייא, דמשתדלי באורייתא, ומסרי גרמיהו כל שיתא יומין דשבתא, ולעאן באורייתא, ובליילא דשבתא מזרזי גרמיהו בזווגא דלהון, משום דידיעי רזא עלאה, בשעתא דמטרוניתא אזדווגת במלקא.

ואינון חברייא דידיעין רזא דא, מכונין לבייהו למהימנותא דמאריהון ומתברכאן באיבא דמעיהון בההוא ליליא. ודא הוא דכתיב, אשר ישמרו, כמה דאת אמר, (בראשית לו) ואביו שמר את הדבר.

ואקרון סריסים ודאי, בגין לחפאה לשבתא לאשפחא רעוא דמאריהון, דכתיב ובחרו באשר חפצתי. מאי באשר חפצתי. דא זווגא דמטרוניתא. ומחזיקים בבירתי, כלא חד,

סתם. אשרי חלקו של מי שמתקדש בקדושה הוא ויודע הסוד הזה.

בא וראה, כתוב ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך ויום השביעי שבת לה' אלהיך וגו'. כל מלאכתך - באותם ששת הימים מלאכת בני האדם, ומשום הדבר הזה לא מודווגים החברים, רק בזמן שלא נמצא ממעשי בני אדם, אלא מעשה הקדוש ברוך הוא. ומה מעשהו? זווג הגבירה להוציא נשמות קדושות לעולם.

ומשום כך בלילה הזה החברים מתקדשים בקדושת רבונם ומכוננים לבם, ויוצאים בנים מעלים, בנים קדושים, שלא סוטים ימניה ושמאלה, בני המלוך והגבירה, ועל אלה כתוב (דברים יד) בנים אתם לה' אלהיכם. לה' אלהיכם ודאי. משום שאלה נקראים בנים שלו, בנים למלוך ולגבירה.

וזו דעת החברים שיודעים סוד זה, בזה נדבקים, ומשום כך נקראים בנים לקדוש-ברוך-הוא. ואלה הם שהעולם מתקים בשבילם. וכשעולה העולם בדין, מסתכל הקדוש ברוך הוא בבנים הללו ומרחם על העולם, ועל זה כתוב כלה זרע אמת. זרע אמת ודאי. מה זה אמת? טבעת קדושה שלמה, כמו שנגמור (מיכה ז) תתן אמת ליעקב. (אמת זה הקדוש ברוך הוא) והכל אחד. ומשום כך זרע אמת ודאי.

בברית סתם. זכאה חולקיה דמאן דאתקדש בקדושה דא, וידע רזא דא.

תא הזי, פתיב ששת ימים תעבד ועשית כל (דף פ"ט ע"ב) מלאכתך ויום השביעי שבת לוי' אלהיך וגו', כל מלאכתך, באינון שיתא יומי עבידתיהו דבני נשא ובגין האי מלה. לא מודווגי חבריא, בר בזמנא דלא ישתכח מעבידתיהו דבני נשא, אלא עבידתיה דקודשא בריך הוא. ומאי עבידתיה. זווגא דמטרוניתא, לאפקא נשמתין קדישין לעלמא.

ובגין כך, בהאי ליליא חבריא מתקדשי בקדושה דמאריהון, ומכווני לבניהו, ונפקי בני מעלי, בגין קדישין, דלא סטאן לימינא ולשמאלא, בגין דמלכא ומטרוניתא. ועל אלון פתיב, (דברים יד) בנים אתם לוי' אלהיכם, לוי' אלהיכם ודאי. בגין דאלין אקרון בגין דיליה, בגין למלכא ולמטרוניתא.

והא דעתיהו דחבריא דידיעין רזא דא, בדא מתדבקו. ובגין כך אקרון בגין לקודשא בריך הוא. והני אינון דעלמא מתקיימא בגיניהו. וכד סליק עלמא בדינא, אסתפל קדשא בריך הוא באינון בגו, ומרחם על עלמא. ועל דא פתיב (ירמיה ב) כלה זרע אמת. זרע אמת ודאי. מהו אמת. עזקא קדישא שלימתא. כמה דאת אמר (מיכה ז) תתן אמת ליעקב. (אמת דא קדשא בריך הוא) וכלא חד. ובגין כך, זרע אמת ודאי.

אמר לו רבי יודאי, ברוך הרחמן ששלחני
 לכאן. ברוך הרחמן, שהרי דבר זה
 שמעתי מפיו. בכה רבי יודאי. אמר לו
 רבי שמעון, למה בכית? אמר לו, בכיתי,
 שאמרתני אוי לאותם בני העולם
 שדרכיהם פבהמות ולא יודעים ולא
 מסתכלים, שטוב להם שלא נבראו. אוי
 לעולם פשיצא מורנו ממונו, שמי יכול
 לגלות סודות, ומי יודע אותם, ומי יסתכל
 בדרכי התורה?

אמר ליה ר' יודאי, בריך רחמנא דשדרני
 הכא, בריך רחמנא, דהא מלה דא
 שמענא מפומך. בכה רבי יודאי. אמר
 ליה ר' שמעון, אמאי קא בכית. אמר
 ליה, בכינא, דאמינא דווי לאינון בני
 עלמא, דארחיהון פבעירי, ולא ידעי ולא
 מסתכלי, דטב לון דלא אתבריאוו. ווי
 לעלמא כד יפוק מר מנייה, דמאן יכיל
 לגלאה רזין, ומאן ינדע לון, ומאן יסתכל
 בארחי אורייתא.

אמר לו, חייך, אין עולם אלא לאותם
 חברים שמשתדלים בתורה
 ויודעים נסתרות התורה. ודאי באמת
 גזרו החברים על עמי הארצות
 שמשחיתים דרכם ולא יודעים בין זמין
 לשמאל, שהרי הם פבהמות שנאה
 לעשות בהם דין אפלו ביום הכפורים.
 ועל בנייהם פתוב (הושע ב) פי בני זנונים
 הקה. בני זנונים ממש.

אמר ליה, חייך, לית עלמא אלא לאינון
 חברייא, דמשתדלי באורייתא
 וידעין סתימי אורייתא. ודאי בקשוט
 גזרו חברייא על עמא דארעא, דמחבלין
 ארחייהו, ולא ידעין בין ימינא לשמאלא,
 דהא אינון פבעירי, דיאות למעבד בהו
 דינא, אפילו ביום הכפורים. ועל בנייהו
 כתיב, (הושע ב) פי בני זנונים הקה, בני
 זנונים ממש.

פּרָק י'
פּרָשִׁיּוֹת
מִקַּטָּן - קַרָח

ספּוּרֵי הַזֹּהָר

תִּכְנֵן עֵינַיִם

יִשְׂרָאֵל נִקְרָא קֹדֶשׁ..... קז
 בְּזִמְנֵן שְׁהִי יִשְׂרָאֵל בְּאַרְצָה הַקְּדוֹשָׁה, הִיָּה יוֹרֵד לָהֶם מִזֶּמֶן מִמָּקוֹם
 עֲלִיּוֹן..... קח
 דְּבַרִי תוֹרָה בְּדַרְךְךָ..... קי

הַרְבֵּי מִקְאֵמָרְנָא אָמַר: יֵשׁ הַרְבֵּה שׁוֹמֵימִים שְׁבוֹרְחִים מִלְּמַד רְזִין שֶׁל
 מְרֵן הָאֲר"י וְסֵפֶר הַזוֹהַר, אֲשֶׁר הֵם חִינּוּ, וְלוֹ עָמִי
 שׁוֹמֵעַ לִי, בְּעֵקֶבּוֹת מְשִׁיחָא אֲשֶׁר הִרְעִי וְהַמִּינּוֹת גּוֹבֵר, הִיּוּ שׁוֹקְדִים
 כָּל יְמֵיהֶם לְלִמּוּד סֵפֶר הַזוֹהַר וְכַתְּבֵי הָאֲר"י ז"ל, כְּלוּל עִם הַסִּידוֹת
 שֶׁל מְרֵן הַבַּעַל שֵׁם מוֹב וְהִיּוּ מְכַבְּלִים כָּל גְּזֵרוֹת רְעוֹת... וְלוֹ עָמִי
 שׁוֹמֵעַ לִי, בְּדוֹר הִרְעִי הַזֶּה שֶׁהַמִּינּוֹת גּוֹבֵר, הִיּוּ לְמַדִּים עִם תִּינוּק בֶּן
 תִּשְׁעֵי שָׁנִים סֵפֶר הַזוֹהַר וְהַיְקוּנִים וְלִהְיוֹת בָּהֶם, וְהִיָּה יִרְאֵתוֹ קוֹדֶמֶת
 לְחֻכְמָתוֹ וְיִתְקַיֵּים.

מתוך 'זוהר מגנא ומצלא'

להזכירכם,

יְשִׁנָּה תְּלוּקָה נוֹסֶפֶת לַג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים צה-קכב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

ישראל נקראו קדש

(זוהר ח"ב קכב ע"א)

תאנא, ישראל אקרון קדש, ובגין דאינון קדש, אסיר ליה לאינש, למקרי לחבריה בשמא דגנאי, ולא לכנאה שמא לחבריה, וענשיה סגי. וכל שפן במליון אחרנין. תאנא, פתיב (תהלים לד) נצור לשונך מרע וגו'. מהו מרע. דבגין לישנא בישא, מרעין נחתין לעלמא.

אמר רבי יוסי כל מאן דקרי לחבריה בשמא דלית ביה, וגני ליה, אתפס במה דלית ביה, דאמר רבי חיאי אמר רבי חזקיה, כל מאן דקרי לחבריה רשע, נחתין ליה לגיהנם. ונחתין ליה לעלעוי, בר אינון חציפין דאורייתא, דשרי ליה לאיניש למקרי להו רשע.

ההוא גברא, דלייט לחבריה, אעבר רבי ייסא, אמר ליה כרשע עבדת. אתייה לקמיה דרבי יהודה, אמר ליה רשע לא קאמינא ליה, אלא כרשע, דאחזי מלוי כרשע, ולא אמינא דאיהו רשע. אתא רבי יהודה, ושאל לעובדא קמיה דרבי אלעזר, אמר ליה, ודאי לא אתחייב. מנלן. דכתיב, (איכה ב) ה'ה יי' פאוּב, ולא אוּב. דאי לאו הכי, לא אשתאר מישראל גזעין בעלמא. פגוונא דא, (איכה ב) ה'תה כאלמנה, ולא אלמנה, כאלמנה דאזיל בעלה לעברא דימא, ומחפאת ליה.

אמר רבי חיאי, ומחכא משמע, מהתם משמע, דהוא עקרא דכלא,

ישראל נקראו קדש

(זוהר ח"ב קכב ע"א)

שנינו, ישראל נקראו קדש, ומשום שהם קדש אסור לאדם לקרא לחברו בשם גנאי ולא לכנות שם לחברו, וענשו גדול, וכל שפן בדברים אחרים. שנינו, פתוב (תהלים לד) נצור לשונך מרע וגו'. מהו מרע? שבגלל לשון הרע מחלות יורדות לעולם.

אמר רבי יוסי, כל מי שקורא לחברו בשם שאין בו ומגנה אותו, נתפס במה שאין בו. שאמר רבי חיאי אמר רבי חזקיה, כל מי שקורא לחברו רשע, מוזרדים אותו לגיהנם, ויורדים לו ללחיו, פרט לאותם חצופים של התורה שמותר לאדם לקרא להם רשע.

אותו איש שקלל את חברו, עבר רבי ייסא, אמר לו, פמו רשע עשית. בא לפני רבי יהודה. אמר לו, רשע לא אמרתי לו, אלא כרשע, שמראה דבריו כרשע, ולא אמרתי שהוא רשע. בא רבי יהודה ושאל למעשה לפני רבי אלעזר. אמר לו, ודאי שלא התחייב. מנין לנו? שכתוב (איכה ב) ה'ה ה' פאוּב, ולא אוּב. שאם לא כך, לא נשאר מישראל גזעים בעולם. פמו זה, (שם א) ה'תה כאלמנה, ולא אלמנה. כאלמנה שהלך בעלה לעבר הים ומחכה לו.

אמר רבי חיאי, ומכאן משמע? משם משמע, שהוא עקר הכל, שכתוב

(יחזקאל א) ועל דמוות הפסא דמוות פמראה אדם. פמראה אדם, ולא מראה אדם. אמר רבי יצחק, פתוב פתפוח בעצי היער וגו'. פתפוח, ולא תפוח. פתפוח, שנפרד בגונו, ובגונים אחוז הדבר. אמר רבי יהודה, אלו לא באת לכאן אלא לשמע הדברים הללו - די.

שנינו, פתוב (זכריה יב) והיה הנכשל בהם ביום ההוא פדוד. פדוד, ולא דוד. פדוד שאמר והנה בעניי הכינותי לבית ה'. וכתוב (תהלים פו) כי עני ואביון אני. והוא היה מלך על מלכים והיה קורא לעצמו כך. אמר רבי אבא, אשריהם ישראל שהקדוש ברוך הוא לא קרא להם פקדש, אלא קדש ממש, שכתוב קדש ישראל לה, ומשום כך כל אכליו יאשמו וגו'.

בזמן שהיו ישראל בארץ הקדושה, היה יורד להם מזון ממקום עליון

(זוהר ח"ב קנד ע"ב)

רבי יצחק פתח, (דברים ח) ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך וגו'. פמה צדיקים הם ישראל שהקדוש ברוך הוא התרצה בהם וקרבם אליו מכל העמים, ובשביל ישראל נתן מזון ושבע לכל העולם, ואלמלא ישראל - לא נתן הקדוש ברוך הוא מזון לעולם, ועכשו שישאל בגלות, על אחת פמה וכמה שנוטלים מזון על אחד פי שנים.

דכתיב, (יחזקאל א) ועל דמוות הפסא דמוות פמראה אדם. פמראה אדם, ולא מראה אדם. אמר רבי יצחק, פתיב, (שיר השירים ב) פתפוח בעצי היער וגו', פתפוח ולא תפוח. פתפוח: דמתפרשא בגונו, ובגונו אתאחדא מלה. אמר רבי יהודה, אלו לא אתינא הכא אלא למושמע מלין אלין, די.

תאנא פתיב, (זכריה יב) והיה הנכשל בהם ביום ההוא פדוד. פדוד, ולא דוד. פדוד, דאמר, (דברי הימים א כב) והנה בעניי הכינותי לבית ה'. וכתוב, (תהלים פו) כי עני ואביון אני. והוא מלפא על מלכין הנה, והנה קרי לגרמיה הכי. אמר רבי אבא, זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא לא קרא לון פקדש, אלא קדש ממש, דכתיב קדש ישראל ליי, ובגין כך כל אכליו יאשמו וגו'.

בזמן שהיו ישראל בארץ הקדושה, היה יורד להם מזון ממקום עליון

(זוהר ח"ב קנד ע"ב)

רבי יצחק פתח, (דברים ח) ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך וגו', פמה זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, וקריב לון לגביה מכל עמיו, ובגינהון דישאל, יהיב מזונא ושבעא, לכל עלמא. ואלמלא ישראל, לא יהיב קדשא בריך הוא מזונא לעלמא, והשתא דישאל אינון בגלותא, על אחת פמה וכמה דנטלי מזונא על חד תרין.

בזמן שהיו ישראל בארץ הקדושה, היה יורד להם מזון ממקום עליון, והם נותנים חלק תמצית לעמים עובדי פוכבים, וכל העמים לא נזונו אלא מהתמצית, ועכשו ש'ישראל הם בגלות, התהפך לגון אחר.

משל למלך שהתקין סעודה לבני ביתו. כל זמן שהם עושים את רצונו, אוכלים סעודה עם המלך, ונותנים לפלבים חלק העצמות לגרר. בשעה שבני ביתו לא עושים את רצון המלך, המלך נותן את כל הסעודה לפלבים, ומעלה להם את העצמות.

כמו זה, כל זמן ש'ישראל עושים רצון רבונם, הם אוכלים על השלחן הזה של המלך, וכל הסעודות מתקנות להם. והם, מאותה שמחה שלהם, נותנים עצמות שהן תמצית לעובדי פוכבים. וכל זמן ש'ישראל לא עושים רצון רבונם, הם הולכים לגלות, והסעודה הולכת לפלבים, ועולה להם התמצית. פכה יאכלו בני ישראל את לחמם טמא בגוים, שהרי תמצית הגעל שלהם הם אוכלים. אוי לבן המלך שיושב ומצפה לשלחן העבד, ומה שנשאר מתוך השלחן הוא אוכל.

דוד המלך אמר, (תהלים כג) תערוף לפני שלחן נגד צררי דשנת בשמן ראשי כוסי רויה. תערוף לפני שלחן - זו סעודת המלך. נגד צררי - אותם הפלבים שיושבים לפני השלחן ומצפים לחלקת

בזמנא דהווי ישראל בארעא קדישא, הוה נחית לון מזונא מאתר עלאה, ואינון יהבי חולק תמצית לעמין עובדי כוכבים, ועמין פלהו לא אתזנו אלא מתמצית. והשתא דישראל אינון בגלותא, אתהפך בגוונא אחרא.

מתל למלכא, דאתקין סעודתא לבני ביתיה, כל זמנא דאינון עבדי רעותיה, אכלי סעודתא עם מלכא, ויהבי לכלבי חולק גרמין למגרר. בשעתא דבני ביתיה לא עבדי רעותא דמלכא, מלכא יהיב כל סעודתא לכלבי, וסליק לון גרמי.

כגוונא דא, כל זמנא דישראל עבדי רעותא דמאריהון, הא על פתורא דמלכא אינון אכלי, וכל סעודתא אתתקן להון. ואינון, מההוא חדוה דלהון, יהבי גרמי דאיהו תמצית לעובדי כוכבים. וכל זמנא דישראל לא עבדי רעותא דמאריהון, אזלי בגלותא, והא סעודתא לכלבי, ואסתלק לון תמצית (יחזקאל ד) פכה יאכלו בני ישראל את לחמם טמא בגוים, דהא תמצית דגעוליהון אכלי. ווי לברא דמלכא, דיתיב ומצפה לפתורא דעבדא, מה דאשתאר מגו פתורא איהו אכיל.

דוד מלכא אמר, (תהלים כג) תערוף לפני שלחן נגד צוררי דשנת בשמן ראשי כוסי רויה. תערוף לפני שלחן, דא סעודתא דמלכא. נגד צוררי, אינון פלבי דיתבי קמי פתורא, מצפאן לחולק גרמין,

ואיהו יתיב עם מלכא בענוגא דסעודתא
בפתורא.

עצמות, והוא יושב עם המלך בענוג של
הסעודה בשלחון.

דשנת בשמן ראשי, דא רישא
דסעודתא, דכל מושחא,
ושמנונא, ותקון סעודתא, אתייהיב
במדמיתא לרחימא דמלכא. מה
דאשתא, לבתר אתייהיב לכלבי, ולאנינו
פלחי פתורא. פוסי רניה, מליא כסא קמי
רחימא דמלכא תדיר, דלא יצטריך
למושאל. ועל רזא דא, הוו ישראל תדיר,
עם שאר עמין.

דשנת בשמן ראשי - זה ראש הסעודה.
שכל שמן ושמוננית ותקון
הסעודה נתנים בראשונה לאהוב המלך.
מה שמשאר נתן אחר כך לכלבים
ולאותם עובדי השלחון. פוסי רניה -
מלאה הפוס לפני אהוב המלך תמיד
שלא יצטרך לבקש, ועל סוד זה היו
ישראל תמיד עם שאר העמים.

דברי תורה בדרך

(זוהר ח"ב קנב ע"ב)
רבי חיאי הנה אזיל לגבי דרבי שמעון
לטבריה, והוו עמיה רבי יעקב בר
אידי, ורבי ייסא זעירא, עד דהוו אזלי,
אמר רבי ייסא לרבי חיאי, תימה מה
דכתוב, (מלכים א ב) ולבני ברזלי הגלעדי
תעשה חסד והיו באוכלי שלחנך וגו'. אי
הכי כל טיבו וקשוט, למיכל על פתוריה
ולא יתיר, מודקאמר הכא והיו באוכלי
שלחנך. ותו, לאו יקרא דמלכא איהו,
למיכל בר נש אחרא (דף קנ"ג ע"א) על
פתוריה דמלכא, ולא אצטריך דא, אלא
מלכא בלחודו, וכלהו ברבנוהי סחרניה,
לתתא מניה.

דברי תורה בדרך

(זוהר ח"ב קנב ע"ב)
רבי חיאי הנה הולך לרבי שמעון
לטבריה, והיו עמו רבי יעקב בר
אידי ורבי ייסא הקטן. עד שהיו הולכים,
אמר רבי ייסא לרבי חיאי, תמונה מה
שכתוב (מלכים א ב) ולבני ברזלי הגלעדי
תעשה חסד והיו באוכלי שלחנך וגו'. אם
כך, כל טוב ואמת לאכל על שלחנו ולא
יותר, משאמר כאן והיו באוכלי שלחנך.
ועוד, לא כבוד המלך הוא שיאכל איש
אחר על שלחן המלך, ולא צריך זה אלא
המלך לבדו, וכל הגדולים שלו סביבו
למטה ממנו.

אמר רבי חיאי לא שמענא בהאי מידי,
ולא אימא. אמר ליה לרבי יעקב
בר אידי, ואת שמענת בהאי מידי. אמר
ליה, אתון דינקין בכל יומא מדבשא
דמושחא עלאה, לא שמעתון, כל שכן

אמר רבי חיאי, לא שמעתי בזה דבר,
ולא אמר. אמר לו לרבי יעקב בר
אידי, ואתה שמענת בזה הדבר? אמר לו,
אתם שיונקים בכל יום מדבשא שמן
העליון לא שמעתם, כל שכן אני. שאל

את רבי ייסא, ואתה שמעת בזה דבר?
אמר לו, אף על גב שאני תינוק ומלפני
מספר ימים באתי אליכם ולא זכיתי
מקדם לזה - אני כן שמעתי. פתח ואמר
וכו'.

בא רבי חייא ונשקו על ראשו. אמר לו,
תינוק אתה, וחכמה עליונה שורה
בלבך. בינתיים ראו את רבי חזקיה שהיה
בא. אמר לו רבי חייא, ודאי בחברות זו
הקדוש ברוך הוא יתחבר עלינו, שהרי
דברים חדושי תורה יתחדשו כאן.

ישבו לאכל. אמרו, כל אחד ואחד יאמר
דברי תורה בסעודה הזו.

רבי יעקב אמר, כתוב (שמואל א' י) ויהי כל
יודעו מאתמול שלשם וגו', הגם
שאול בנביאים. וכי שאול בחיר ה' מקדם
לכן היה, שכתוב הראיתם אשר בחר בו
ה'. לא כתוב אשר בחר בו, אלא אשר
בחר בו, מקדם לכן. ובשעה שבא ונכנס
בין הנביאים והתנבא ביניהם, למה
תמהו?

אלא פשהקדוש ברוך הוא התרצה בו,
לא התרצה בו אלא למלכות, אבל
לא לנבואה. שהרי שני אלה לא נמסרו
כאחד באדם בעולם, פרט למשה הנאמן
העליון שזכה לנבואה ומלכות כאחד, ולא
נתן לשום אדם אחר שניהם כאחד.

אנא. אמר ליה לרבי ייסא, ואת שמעת
מידי בהאי. אמר ליה אף על גב דאנא
רבנא ומיומין זעירין אתינא לגבייכו, ולא
זכינא מקדמת דנא, אנא שמענא. פתח
ואמר וכו'.

אתא רבי חייא, ונשקיה על רשיה, אמר
ליה רביא אנתי, וחכמתא עלאה
שריא בלבך. אדהכי, חמו ליה לרבי
חזקיה דהנה אתי. אמר ליה רבי חייא,
ודאי בחברותא דא, קדשא בריך הוא
יתחבר עלנא, דהא מלין חדתין
דאורייתא יתחדתון הכא.

יתבו למיכל. אמרו, כל חד וחד לימא
מלי דאורייתא בהאי סעודתא.

רבי יעקב אמר, כתיב (שמואל א' י) ויהי כל
יודעו מאתמול שלשם וגו', הגם
שאול בנביאים. וכי שאול בחיר יי'
מקדמת דנא הנה, דכתיב, (שמואל א' י)
הראיתם אשר בחר בו יי', אשר בחר בו
לא כתיב, אלא אשר בחר בו מקדמת
דנא. ובשעתא דאתא ועאל בין נביאי
ואתנבי ביניהו, אמאי תוהו.

אלא, כד קדשא בריך הוא אתרעי ביה,
לא אתרעי ביה אלא למלכו, אבל
לנבואה לא. דהא תרין אליו, לא
אתמסרו כחדא בבר גש בעלמא, בר
מומשה מהימנא עלאה, דזכה לנבואה
ומלכו כחדא, ולא אתייהיב לבר גש
אחרא תרווייהו כחדא.

ואם תאמר, הרי שמואל שזכה לשניהם, לנבואה ומלכות - לא כף! לנבואה זכה, שכתוב (שם ג) וידע כל ישראל מדון ועד באר שבע כי נאמן שמואל לנביא. לנביא ולא למלך. נביא ודין היה. שאם מלך היה, לא שאלו ישראל מלך. אבל הוא לא היה אלא נביא נאמן, והיה דן את דיני ישראל, שכתוב (שם ז) ושפט את ישראל. ולכן כשהיה שואל בנבואה, תקמה עליו.

ואם תאמר, למה שרתה עליו נבואה, הואיל וזכה למלכות? - אלא שניהם לא זכה בהם כאחד, (ומשום שהנבואה) שהמלכות נתן לו הקדוש ברוך הוא והודה לו עליו בטרם היה מלך) ומשום שפמלכות התישבה על התעוררות של רוח הקדש, היה בהתעוררות הנבואה קדם לכן. אבל כשעלה למלכות, לא היתה בו נבואה, אלא התעוררות של רוח השכל לדון אמת התעוררה עליו, שפך ראוי למלך. ובעוד שהיה בתוך אותם נביאים שרתה עליו נבואה, ולאחר שנפרד מהם לא היתה בו נבואה.

ואני, מי נתן לי התעוררות של רוח הקדש להיות בתוך נביאים נאמנים, תלמידי רבי שמעון בן יוחאי, שעליונים ותחתונים חרדים מפניו, כל שכן אני להיות ביניכם.

ואי תימא, הא שמואל דזכה לתרוניהו, לנבואה ומלכו. לאו הכי. לנבואה זכה, דכתיב, (שמואל א ג) וידע כל ישראל מדון ועד באר שבע כי נאמן שמואל לנביא. לנביא ולא למלך. נביא ודין הוה, דאי מלך הוה, לא שאלו ישראל מלך. אבל איהו לא הוה אלא נביאה מהימנא, והוה דאין דינהון דישראל, דכתיב, (שמואל א ז) ושפט את ישראל. ועל דא כד הוה שואל בנבואה, תוהו עליה.

ואי תימא, אמאי שרא עליה נבואה, הואיל וזכה למלכו. אלא תרוניהו לא זכה בהו כחדא. (ובגין נ"א דנבואה) דמלכו יקב ליה קדשא ברוך הוא ואודי ליה עלה עד לא הוי מלפא) ובגין דמלכו אתישב על אתערותא דרוח קדשא, הוה באתערו דנבואה קדם לכן. אבל כד סליק למלכו, לא הוה ביה נבואה, אלא אתערו דרוח סכלתנו, למידן קשוט, אתער עליה, דהכי אתחזי למלפא. ובעוד דהוה גו אינון נביאי, שרא עליה נבואה, לבתר דאתפרש מנבייהו, לא הוה ביה נבואה.

ואנא, מאן זיהב לי אתערותא דרוח קדשא, למהו בגו נביאי מהימני, תלמידי דרבי שמעון בן יוחאי, דעלאין ותתאין זעין מניה, כל שכן אנא, למהו ביניכו.

פּרָק י"א
פּרָשִׁיּוֹת
וַיַּגֵּשׁ - חֻקֵּי

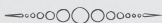
סְפִירֵי הַזֹּהַר

תָּכֵן עֲנִינִים

הקדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְגַלֶּה עֲמָקוֹת וְנִסְתָּרוֹת..... קטו
 נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל זוּהַר..... קיז
 מַעֲשֵׂה בְּעֵשִׂיר שֶׁהֵחֵל לַעֲסֹק בַּתְּנֻרָה..... קכא
 מַעֲלָתוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק..... קכה

ספר הזוהר הוא כמו תבת נח ואפילו אם יהיה רשע אין חשש אם יכנס

כי חבור זה שנקרא "ספר הזוהר" הוא כמו תבת נח, שבו היו מינים הרבה ולא היה קיום לאותן המינים והמשפחות כלם אלא על ידי כניסתם להתבה כן הוא ממש... כן יכנסו הצדיקים אל סוד אור חבור הזה להתקים, וכך סגלת החבור שמיד שעוסק בחשקו אהבת השם ישאבנו כשאיבת האבן השואבת את הברזל ויכנס אליו להצלת נפשו ורוחו ונשמתו ותקונו, ואפלו אם יהיה רשע אין חשש אם יכנס (אור יקר, שער א' סימן ה').

מתוך 'זוהר מגנא ומצלא'

להזכירכם,

יְשִׁנָּה תְּלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים צה-קכב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

הקדוש ברוך הוא מגלה עמקות ונסתרות (זוהר ח"ב קפג ע"ב - קצג ע"ב)
 רבי שמעון ורבי אלעזר בנו היו הולכים בדרך, והיו הולכים עמהם רבי אבא ורבי יוסי. עד שהיו הולכים, פגשו בזקן אחד, והיה אחזו בידו תינוק אחד. הרים עיניו רבי שמעון וראה אותו. אמר לו לרבי אבא, ודאי דברים חדשים יש לנו אצל הזקן.

הקדוש ברוך הוא מגלה עמקות ונסתרות (זוהר ח"ב קפג ע"ב - קצג ע"ב)
 רבי שמעון ורבי אלעזר בריה, הוו אזלי בארחא, והוו אזלין עמהון, רבי אבא ורבי יוסי, עד דהוו אזלי אערעו בחד סבא, והנה אחיד בידיה חד ינוקא, זקן עינוי רבי שמעון וחקמא ליה, אמר ליה לרבי אבא ודאי מלין חדתין אית גבן בהאי סבא.

כאשר הגיעו אליו, אמר רבי שמעון, במשא הקשור בגבך אתה בא? מי אתה? אמר לו, יהודי אני. אמר דברים חדשים ודאי ביום זה אצלך. אמר לו, להיכן הוא דרךך? אמר לו, דירת היתה באלו פורשי המדבר, שהייתי משתדל בתורה, ועתה באתי לישוב לשבת בצל הקדוש ברוך הוא בימים אלו של החדש השביעי הזה.

כד מטו לגביה, אמר רבי שמעון, במטול דקופטך בגבך קא אתית, מאן את. אמר ליה, יודאי אנא. אמר, מלין חדתין ודאי יומא דא לגבך, אמר ליה לאן הוא ארעך. אמר ליה, דירי הנה באינון פרישי מדברא, דהוינא, משתדל באורייתא, והשתא אתינא לישובא, למיתב בצלא דקודשא בריך הוא, באלין יומי דירחא שביעאה דא.

שמח רבי שמעון, אמר, גשב, בודאי הקדוש ברוך הוא שלח אותך אלינו. אמר לו, חייך שנשמע דבר מפיד, מאלו הדברים החדשים עתיקים שננטעתם שם במדבר מחדש השביעי הזה, ומדוע נפרדתם עתה מהמדבר לבא לישוב? אמר לו אותו הזקן, בשאלה זו ידעתי שחכמה אצלך ודבריי מגיעים לרקיעי החכמה (נוטים לתקיעת החכמה).

חדי רבי שמעון, אמר, גתיב, דודאי קדשא בריך הוא שדרך לגבן. אמר ליה, חייך דנשמע מלה מפומך, מאינון מלין חדתין עתיקין, דנטעתון תמן במדברא, מהאי ירחא שביעאה. ואמאי אתפרשתון השתא ממדברא, למיתי לישובא. אמר ליה ההוא סבא, בשאלתא דא, ידענא דחכמתא גבך, ומילך מטו לרקיעי דחכמתא. (ס"א נטו לתקיעו דחכמתא).

פתח הזקן ההוא ואמר, (דברים א) ובמדבר אשר ראית אשר נשאף ה' אלהיך כאשר ישא איש את בנו וגו'.

פתח ההוא סבא ואמר, (דברים א) ובמדבר אשר ראית אשר נשאף ה' אלהיך כאשר ישא איש את בנו וגו' וכו'.

ועוד, שלא מתישבים דברי תורה אלא שם, שאין אור אלא אותו היוצא מתוך החשך. שכאשר נכנע צד זה, מתעלה הקדוש ברוך הוא למעלה ומתכבד בכבודו, ואין עבודת הקדוש ברוך הוא אלא מתוך החשך, ואין הטוב אלא מתוך הרע. וכאשר נכנס בן אדם בדרך רעה ועזב אותה, אז מתעלה הקדוש ברוך הוא בכבודו, ועל זה שלמות הכל - טוב ורע כאחד, ולעלות אחר כך בטוב, ואין טוב אלא ההוא שיצא מתוך הרע. ובטוב זה מתעלה כבודו, וזוהי עבודה שלמה.

ואנחנו עד עכשו יושבים שם כל ימי השנה בכדי להכניע במדבר לצד האחר. עכשו שהגיע זמן עבודת הקדוש של צד הקדשה, חזרנו לישוב, ששם היא עבודתו. ועוד, שעתה בראש השנה הגיע זמן של הנחש ההוא לתבע דין מלפני הקדוש ברוך הוא, ושם הוא שולט, ומפני כך יצאנו משם ובאנו לישוב וכו'.

בתוך כך היה רבי שמעון בוכה ושמח. נשאו עינים וראו חמשה מאלה האנשים הפרושים שהיו הולכים אחריו לבקש אותו. עמדו. אמר רבי שמעון, מכאן והלאה מה שמך? אמר, נהוראי סבא, משום שיש נהוראי אחר אצלנו. הלכו רבי שמעון והחברים האלה עמו שלשה מילין. אמר רבי שמעון לאלו האחרים, מה דרך זו אצלכם? אמרו, לבקש את הזקן הזה, שממיו אנו

דלא מתישבו מלי דאורייתא, אלא תמן. דלית נהורא אלא ההוא דנפיק מגו חשוכא, דכד אתכפיא סטרא דא, אסתלק קדשא בריך הוא לעילא, ואתיקר ביקריה. ולית פולחנא דקודשא בריך הוא, אלא מגו חשוכא, ולית טובא אלא מגו בישא. וכד עאל בר נש באורח בישא, ושביק ליה, כדין אסתלק קדשא בריך הוא ביקריה, ועל דא שלימו דכלא טוב ורע כחדא, ולאסתלקא לבתר בטוב, ולית טוב אלא ההוא דנפק מגו בישא. ובהאי טוב, אסתלק יקריה, ודא איהו פולחנא שלים.

ואנו, עד השתא יתיבנא תמן, כל יומי שתא, בגין לאכפיא במדברא ליהוה סטרא. השתא דמטא זמנא דפולחנא קדישא, דסטרא דקדושה, אהדרנא לישובא דתמן איהו פולחנא דיליה. ותו, דהשתא בראש השנה מטא זמנא דההוא חוהא, למתבע דינא מקמי קדשא בריך הוא, ותמן איהו שליט. ובגין כך נפקנא מתמן ואתינא לישובא וכו'.

אדהכי הנה רבי שמעון בכי וחדי. זקמו עיניו, וחמו חמשה מאינון פרושים, דהוו אזלי אבתריה, למתבע ליה. קמו. אמר רבי שמעון, מכאן ולהלאה מה שמך. אמר, נהוראי סבא, בגין דנהוראי אחרא אית גבן. אזלו רבי שמעון ואינון חברייה עמיה תלת מילין, אמר רבי שמעון, לאינון אחרניו, מה ארחא דא גביכו. אמרו, למתבע ליה להאי סבא, דמימיו אנו שתאן במדברא.

שׁוֹתִים בַּמִּדְבָּר. בָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן וְנִשְׁקוּ.
אָמַר לוֹ, שְׁמַךְ נְהוּרָא, וְנִשְׁקוּ אֵתָּה, וְאִזְכֹּר
עִמָּךְ נִמְצָא.

פִּתַּח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (דניאל ב) הוּא
מְגַלֵּה עֲמֻקּוֹת וְנִסְתָּרוֹת, יוֹדֵעַ מַה
בַּחֲשֵׁךְ, וְהַאֲזִיר שׁוֹרָה עִמּוֹ. הוּא גְלָא
עֲמִיקְתָּא וְנִסְתָּרְתָּא - הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
מְגַלֵּה עֲמֻקּוֹת וְנִסְתָּרוֹת, שְׁכָל הַדְּבָרִים
הַעֲמֻקִּים וְהַנִּסְתָּרִים הַעֲלִיּוֹנִים הוּא מְגַלֵּה
לְהֵם. וְכֵן הַטַּעַם מְגַלֵּה לְהֵם? מִשׁוּם
שֶׁיֵּדַע מַה בַּחֲשׂוֹכָא. שְׂאֵם לֹא הִיָּה
הַחֲשֵׁךְ, לֹא נִדְעָה הָאֹר. וְהוּא יוֹדֵעַ מַה
בַּחֲשֵׁךְ, וּמִפְּנֵי כֵן מְגַלֵּה עֲמֻקּוֹת וְנִסְתָּרוֹת.
שְׂאֵם לֹא הַחֲשֵׁךְ, לֹא יִתְגַּלֵּי הַדְּבָרִים
הַעֲמֻקִּים וְהַנִּסְתָּרִים. וְנִשְׁקוּ עִמָּךְ שְׂרָא -
מַהוּ אִזְכֹּר זֶה? אִזְכֹּר שְׁמִתְגַּלֵּה מִתּוֹךְ הַחֲשֵׁךְ.

וְאַנְּן, מִתּוֹךְ הַחֲשֵׁךְ שְׁהִיָּה בַּמִּדְבָּר, מִתְגַּלֵּה
לָנוּ אִזְכֹּר זֶה. הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִשְׁרָה
עִמָּךְ אִזְכֹּר עוֹלָם הַזֶּה וְעוֹלָם הַבָּא. הֲלִכּוּ
רַבִּי שְׁמַעוֹן וְהַחֲבֵרִים שְׁלֹשָׁה מֵיִלִּין אֵלּוּ
אַחֲרָיו. אָמַר לוֹ, מִדּוּעַ לֹא הוֹלְכִים אֵלּוּ
עִמָּךְ כְּבָרָא שׁוֹנָה? אָמַר לוֹ, לֹא רְצִיתִי
לְהִטְרִיחַ לְבֹן אָדָם עִמִּי. עַכְשָׁו שְׂבָאוּ, גִּלְף
כְּאַחַד. הֲלִכּוּ, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן הִלְף לְדַרְכּוֹ.
אָמַר רַבִּי אַבְא, הֲרִי אֲנִי יוֹדְעִים אֵת שְׁמוֹ,
וְהוּא לֹא יוֹדֵעַ אֵת שְׁמוֹ שֶׁל מִרְ? אָמַר לוֹ,
מִכּוֹנֵן יוֹדְעִי שְׂאֵם לְהִתְרַאוֹת.

נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל זוּהַר
(ויקרא ו' ע"א וע"ב וחי' ע"א)

רַבִּי אַחָא הִיָּה הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ, וְהָיוּ עִמּוֹ רַבִּי
יְהוּדָה. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, אָמַר רַבִּי

אֵתָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְנִשְׁקִיָּה, אָמַר לִיָּה,
נְהוּרָא שְׁמָךְ, וְנִשְׁקוּ אֵתָּה, וְנִשְׁקוּ עִמָּךְ
שְׂרָא.

פִּתַּח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (דניאל ב) הוּא גְלָא
עֲמִיקְתָּא וְנִסְתָּרְתָּא יוֹדֵעַ מַה
בַּחֲשׂוֹכָא וְנִשְׁקוּ עִמָּךְ שְׂרָא. הוּא גְלָה
עֲמִיקְתָּא וְנִסְתָּרְתָּא, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא
גְלִי עֲמִיקְתָּא וְנִסְתָּרְתָּא, דְּכָל עֲמִיקוּן
סְתִימִין עֲלֵאִין אִיהוּ גְלִי לוֹן. וּמֵאִי טַעֲמָא
גְלִי לוֹן. בְּגִין דִּיֵּדַע מַה בַּחֲשׂוֹכָא.
דְּאִלְמָלָא חֲשׂוֹכָא לֹא אִתִּידַע נְהוּרָא.
וְאִיהוּ יוֹדֵעַ מַה בַּחֲשׂוֹכָא. וּבְגִין כֵּן גְלִי
עֲמִיקְתָּא וְנִסְתָּרְתָּא, דְּאִי לֹא חֲשׂוֹכָא
לֹא יִתְגַּלֵּי עֲמִיקוּן וְנִסְתָּרְתָּא. וְנִשְׁקוּ
עִמָּךְ שְׂרָא. מֵאִן נְהוּרָא דָא. נְהוּרָא (דף קפ"ו
ע"ב) דְּאִתְגַּלֵּי מִגּוֹ חֲשׂוֹכָא.

וְאַנְּן מִגּוֹ חֲשׂוֹכָא דְהוּהוּ בַּמִּדְבָּרָא, אִתְגַּלֵּי
לָנוּ נְהוּרָא דָא. רַחֲמֵנָא יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ
נְהוּרָא, בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי. אֲזִלִּי
רַבִּי שְׁמַעוֹן וְחַבְרַיָּא, אֲזִלִּין תַּלְתַּת מֵיִלִּין
אַבְתְּרִיָּה, אָמַר לִיָּה, אָמַי לֹא אֲזִלִּי אֲזִלִּין
עִמָּךְ כְּקַדְמִיתָא. אָמַר לִיָּה, לֹא בְעֵינָא
לְאַטְרַחָא לְבַר נֶשׁ עִמִּי, הַשְׁתָּא דְאַתּוּ נְזִיל
כְּחַדָּא. אֲזִלִּי, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אֲזִלִּי לְאַרְחִיָּה.
אָמַר רַבִּי אַבְא, הָא אֲנִי יוֹדְעֵנָא שְׁמִיָּה,
וְאִיהוּ לֹא יוֹדֵעַ שְׁמִיָּה דְמִרְ, אָמַר לִיָּה,
מִנִּיָּה יוֹדְעֵנָא דְלֹא לְאַתְחַזְאָה.

נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל זוּהַר
(ויקרא ו' ע"א וע"ב וחי' ע"א)

רַבִּי אַחָא הִיָּה אֲזִילִי בְּאַרְחָא, וְהוּהוּ עִמִּיָּה
רַבִּי יְהוּדָה, עַד דְהוּוּ אֲזִלִּי, אָמַר רַבִּי

יהודה, זה ששנינו בתולת ישראל, בתולה שהתברכה מן שבע (מישראל), שנקראת בת שבע, ופרשוה בכמה מקומות. ובתולה למטה ירשה שבע ברכות בגללה. והרי כתוב, ואתה בן אדם שא קינה על בתולת ישראל, ודאי עליה נאמר, על פנסת ישראל. וזה קשה מהכל, שכתוב (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. וזה שאמרו כל החברים בדבר זה הוא יפה. אבל אם הפרשה נאמרה בדרך של נחמה, היינו אומרים כן, אבל בקינה הוא נאמר, והרי הכתוב מוכיח כן.

אמר לו, ודאי כן זה, והרי היה קשה לי אותו דבר יותר מהכל, ובאנו אל רבי שמעון בן שאשכות פנים. אמר לי, מפראה פניך נודע מה שבלבך. אמרתי לו, ודאי שפני ולבי שוים. אמר לי, אמר לי דברך. אמרתי לו, כתוב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. מי שיש לו רגז באשתו ויצאה ממנו, לא תחזור לעולמים. אם כן, אוי לבנים שגרשו עמה. אמר לי, ולא מספיק לך מה שאמרו כל החברים? אמרתי, הרי שמעתי דבריהם, שהיו מאהבה, ולא מתישבים בלבי.

אמר, כל מה שאמרו החברים יפה ונאה, אבל אוי לדור כשהרועים אין נמצאים, והצאן סוטים והולכים, ולא יודעים לאיזה מקום הולכים, לא ימינה ולא שמאלה. ודאי שפסוק זה צריך להפיר, וכלם גלויים לאותם שרואים בדרך התורה בדרך אמת.

יהודה, הא דתנינן בתולת ישראל, בתולה דאתברכא מן שבע (ס"א מישראל), דאקרי בת שבע, ואוקמוה בכמה אתר. ובתולה לתתא, ירתא ז' ברכות בגינה. והא כתיב ואתה בן אדם שא קינה על בתולת ישראל, ודאי עליה אתמר, על פנסת ישראל. ודא קשיא מכלא, דכתיב (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. והאי דקא אמרי כלהו חברינא במלה דא שפיר הוא. אבל אי פרשתא אתמר בארע נחמה הוינן אמרי הכי. אבל בהאי קינה אתמר, והא קרא אוכח הכי.

אמר ליה ודאי הכי הוא, והא הנה קשיא לי ההוא מלה יתיר מכלא, ואתנינן לגבי דרבי שמעון, בחשוכן דאנפין. אמר לי, מוחיו דאנפך, אשתמודע מה דבלבך. אמרתי ליה ודאי, דאנפי ולבי שוין. אמר לי אימא לי מלך. אמרתי ליה, כתוב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, מאן דאית ליה רוגזא בדביתהו, ונפקא מינה, לא תהדר לעלמין, אי הכי ווי לבנין דאתתרכו עמה. אמר לי, ולא סגי לך מה דאמרו כלהו חברינא. אמרתי, הא שמענא מליהו, דהוה מרחמי, ולא מתישבין בלבאי.

אמר, כל מה דאמרו חברינא כלא שפיר ויאות, אבל ווי לדרא כד רעיין לא משתכחין, וענא סאטן ואזלין, ולא ידעין לאן אתר אזלין, לא לימינא ולא לשמאלא. ודאי האי קרא בעינא למנדע, וכלהו גליין לאיננו דחמאן בארעא דאורייתא בארע קשוט.

בא ראה, בכל הגליות שגלו ישראל, לכלן שם זמן וקצן, ובכלן היו ישראל שבים לקדוש-ברוך-הוא, ובתולת ישראל היתה שבה למקומה, באותו זמן שגזר עליה. ועכשו בגלות האחרונה הוא אינו כף, שהרי לא לא תשוב כף כמו בפעמים האחרות. והפסוק הזה מוכיח, שכתוב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. נפלה ולא אוסיף להקימה לא כתוב.

ממשל למלך שרגז על הגבירה וזרק אותה מהיכלו לזמן ידוע. כשהיה מגיע אותו זמן, מיד הגבירה היתה נכנסת ושבה לפני המלך, וכן פעם אחת ושתיים ושלוש פעמים. לפעם האחרונה התרחקה מהיכל המלך, והשליך אותה המלך מהיכלו לזמן רחוק. אמר המלך, הפעם הוא אינה כשאר הפעמים שהיא תחזור לפני כף, אלא אני אלך עם כל בני היכלי ואבקש אותה.

כשהגיע אליה, ראה אותה שהיתה שוכבת בעפר. מי ראה את כבוד הגבירה באותו זמן ואת בקשות המלך כנגדה, עד שהמלך אוחז אותה בידו ומקים אותה, ומביא אותה להיכלו, ונשבע לה שלא יפרד ממנה לעולמים ולא יתרחק ממנו.

כף קדוש ברוך הוא - כל זמן שכנסת ישראל בגלות, כשהיה מגיע הזמן, היא באה וחזרת לפני המלך. ועכשו בגלות הוא לא כף, אלא הקדוש ברוך הוא

תא חזי, בכלהו גלותא דגלו ישראל, לכלהו שוי זמנא וקצא, ובכלהו הווי ישראל תיבין לקודשא בריך הוא, ובתולת ישראל הנה תבת לאתרהא, בההוא זמנא דגזר עליה. והשתא בגלותא דא בתראה לאו הכי, דהא היא לא תיתוב הכי כזמנין אחרנין, והאי קרא אוכה, דכתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, נפלה ולא אוסיף להקימה לא כתיב.

מתל למלכא דרגז על מטרוניתא, ואשדי לה מהיכליה, לזמנא דייעא. כד הוה מטי ההוא זמנא, מיד מטרוניתא הות עאלת ותבת קמי מלכא. וכן זמנא חד, ותרין, ותלת זמנין. לזמנא בתרייתא, אתרחקת מהיכלא דמלכא, ואשדי לה מלכא מהיכליה לזמנא רחיקא. אמר מלכא, האי זמנא לאו הוא כשאר זמנין דהיא תיתי קמאי הכי, אלא אנא איזיל עם כל בני היכלי ואתבע עליה.

כד מטא לגבה, חמא לה דהנה שכיבת לעפרא. מאן חמא יקרא דמטרוניתא בההיא (דף ו' ע"ב) זמנא, ובעותין דמלכא לקבלה עד דאחיד לה מלכא בידוי, ואוקים לה, ואיתי לה להיכליה, ואומי לה דלא יתפרש מינה לעלמין, ולא יתרחיק מינה.

כף קדשא בריך הוא, כל זמנין דכנסת ישראל בגלותא, כד הוה מטי זמנא, היא אתיאת והדרת קמי מלכא. והשתא בגלותא דא לאו הכי, אלא קדשא בריך

יֵאָחֵז בְּיַדָּהּ וַיִּקָּים אוֹתָהּ וַיִּתְפַּיֵּס עִמָּה וַיֵּשֵׁב אוֹתָהּ לְהִיכְלוֹ. וּבֵא תִרְאֶה שְׂכָף זֶה, שֶׁהָרִי כְּתוּב נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם, וְעַל זֶה כְּתוּב (עֲמוּס ט) בַּיּוֹם הַהוּא אֲקִים אֶת סִפְת דָּוִד הַנִּפְלֵת. הִיא לֹא תוֹסִיף קוּם כְּמוֹ בַּפְּעֻמִּים הָאֲחֵרוֹת, אֲבָל אֲנִי אֲקִים אוֹתָהּ. וְעַל זֶה כְּתוּב, בַּיּוֹם הַהוּא אֲקִים אֶת סִפְת דָּוִד הַנִּפְלֵת, אֲנִי אֲקִים אֶת סִפְת דָּוִד. מִי זֶה סִפְת דָּוִד? זֶה בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל. הַנִּפְלֵת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב נִפְלָה. וְזֶהוּ כְּבוֹדָהּ שֶׁל בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל וְתוֹשֵׁבֶחָתָהּ, וְזֶה לְמַדְנֹה בְּאוֹתָהּ שְׁעָה.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וַדַּאי דְּבִרְתָּהּ עַל לְבִי וְהִתְיַשְׁב, וְזֶהוּ בְּרוּר הַדְּבָר. וְזֶה הוֹלֵךְ כְּמוֹ דָּבָר אֶחָד שֶׁשְׂמַעְתִּי וְשִׁכַּחְתִּי, וְעַכְשָׁו הִרְוַחְתִּי אוֹתוֹ. שֶׁשָּׁנִינוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַכְרִיז עַל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר, (ישעיה נב) הַתְּנַעֲרִי מֵעַפְר קוּמִי שְׁבִי יְרוּשָׁלַם. כְּמוֹ שְׂאוּחֹז בְּיַדִּי חֲבֵרוֹ וַיֹּאמֶר: הַתְּנַעֲר, קוּם! כִּף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יֵאָחֵז בָּהּ וַיֹּאמֶר: הַתְּנַעֲרִי, קוּמִי!

אָמַר לוֹ רַבִּי אַחָא, וְכָף כָּל אוֹתָם בְּנֵי הַיִּכָּל הַמְּלָךְ פּוֹתְחִים בְּלִשׁוֹן זֶה. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (שם ט) קוּמִי אוּרִי כִּי בֵּא אוּרֶךְ, הָרִי הַמְּלָךְ כָּאוֹ, וַדַּאי שְׂאֹז הוּא הַכְּבוֹד שֶׁלָּהּ, וְשִׁמְחַת הַכָּל כְּשֶׁהַמְּלָךְ מִתְפַּיֵּס עִמָּה. כְּתוּב (מלכים א א) וַתְּבֹא בֵּת שֶׁבַע אֶל הַמְּלָךְ הַחֲדָרָה, כְּמוֹ זֶה, בְּכָל אוֹתָן הַפְּעֻמִּים הֵיא בְּאֵה אֶל הַמְּלָךְ וְעוֹמְדַת לְפָנָיו. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (מלכים א א) וַתְּבֹא לְפָנָי הַמְּלָךְ, וַתַּעֲמֹד לְפָנָי הַמְּלָךְ. אֲבָל בַּפְּעַם הַזֶּה לֹא

הוּא יוֹחִיד בְּיַדָּהּ, וַיִּקָּים לָהּ, וַיִּתְפַּיֵּס בְּהֵדָה וַיִּתֵּיב לָהּ לְהִיכְלוּהָ. וְתֵא חֲזִי דְהַכִּי הוּא, דְּהֵא כְּתִיב נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם, וְעַל דָּא כְּתִיב (עֲמוּס ט) בַּיּוֹם הַהוּא אֲקִים אֶת סִפְת דָּוִד הַנִּפְלֵת, הִיא לֹא תוֹסִיף קוּם כְּמוֹ אֲחֵרִינוּ, אֲבָל אֲנִי אֲקִים לָהּ. וְעַל דָּא כְּתִיב בַּיּוֹם הַהוּא אֲקִים אֶת סִפְת דָּוִד הַנִּפְלֵת, אֲנִי אֲקִים אֶת סִפְת דָּוִד. מִאֵן סִפְת דָּוִד. דָּא בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל. הַנִּפְלֵת: כְּמוֹ דְכְּתִיב נִפְלָה. וְדָא הִיא יְקָרָא דְבְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל, וְתוֹשֵׁבֶחָתָהּ דִּילָהּ. וְדָא אוֹלִיפְנָא בְּהֵיא שְׁעָתָא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וַדַּאי מְלִילְתָא עַל לְבָאִי, וְאֵתִישְׁבָא, וְדָא בְּרִירוֹ דְּמִלָּהּ. וְאֵזְלָא הֵיא, כְּמִלָּה חֲדָא דְּשְׂמַעְנָא וְשִׁכַּחְנָא, וְהִשְׁתָּא רְוַחְנָא לָהּ, דְּתַגִּינוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זְמַן קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַכְרִזָא עַל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר, (ישעיה נב) הַתְּנַעֲרִי מֵעַפְר קוּמִי שְׁבִי יְרוּשָׁלַם, כְּמוֹן דְּאַחִיד בִּידָא דְּחֲבֵרִיָּה וַיֹּאמֶר הַתְּנַעֲר, קוּם, כִּף קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יוֹחִיד בָּהּ וַיֹּאמֶר הַתְּנַעֲרִי, קוּמִי.

אָמַר לִיה רַבִּי אַחָא, וְכֹן כָּל אֵינוֹן בְּנֵי הַיִּכָּלָא דְּמִלְכָא בְּלִישְׁנָא דָּא פְתַחִין, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (ישעיה ס) קוּמִי אוּרִי כִּי בֵּא אוּרֶךְ, הֵא מְלָכָא הָכָא, וַדַּאי כְּדִין הוּא יְקָרָא דִּילָהּ, וְחֲדוּתָא דְכָלָא, בְּד מְלָכָא אֲתִפְיִיס בְּהֵדָה. כְּתִיב (מלכים א א) וַתְּבֹא בֵּת־שֶׁבַע אֶל־הַמְּלָךְ הַחֲדָרָה כְּגוֹוָנָא דָּא, בְּכָל אֵינוֹן זְמַנִּין אֵיהִי אֶתֶת לְגַבִּי דְּמִלְכָא, וְקָמַת קָמִיָּה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (מלכים א א) וַתְּבֹא לְפָנָי הַמְּלָךְ,

כך, אלא המלך ילך אליה ויתפס עמה וישיב אותה להיכלו. זהו שכתוב הנה מלכך יבא לך, ודאי, ולא את אליו. יבא לך, לפיכך אותך. יבא לך, להקים אותך. יבא לך, להשלים אותך בכל. יבא לך, להכניס אותך להיכלו ולהזדוג עמו וזוג עולמים, כמו שנאמר וארשתיו לי באמונה.

עד שהיו הולכים, פגש בהם רבי אבא. אמרו, הרי בעל החכמה בא, ונקבל פני השכינה. כשקרב אליו, השתמט מהאכף שהיה יושב עליו, וירד אליהם. פתח ואמר וכו'.

קמו והלכו אחרי רבי אבא שלשה מילין.

ותעמוד לפני המלך. אבל בזמנא דא לאו הכי, אלא מלפא ייתי לגבה, ויתפייס בהדה, ויטיב לה להיכליה. הדא הוא דכתיב (זכריה ט) הנה מלכך יבא לך ודאי, ולא אנת לגביה, יבא לך, לפייסא לך. יבא לך, לאקמא לך. יבא לך, לאשלמא לך בכלא. יבא לך, לאעלאה לך להיכליה, ולאזדוגא עמו וזוגא דעלמין, כמה דאת אמר (הושע ב) וארשתיו לי באמונה.

עד דהוו אזלי פגע בהו רבי אבא. אמרו, הא מאריה דחכמתא אתי, ונקבל אנפי שכינתא. כד קריבו בהדה, אשתמיט מקסטורא דקופטרא, ונחת גבון. פתח ואמר וכו'.

קמו ואזלו אבתריה דרבי אבא, ג' מילין.

מעשה בעשיר שהחל לעסק בתורה

(זוהר ויקרא ט ע"א וע"ב)

מעשה באותו עשיר שהקריב לפני הכהן שני יונים. כשראה אותו הכהן, אמר לו, הקרבן הזה אינו שלך. הלך לביתו והיה עצוב. אמרו לו אחיו, למה אתה עצוב? אמר להם, שהכהן לא הקריב את קרבני. אמרו לו, ומה הוא? אמר להם, שני יונים. אמרו לו, והרי זה של עני, ולא שלך! שהרי כתוב, ואם דל הוא ואין ידו משגת וגו', אלא הקרב קרבנך. אמר להם, ומה הוא? אמרו לו, שור אחד.

אמר להם, ומה כל כך חמורה מחשבת החטא? נדרתי שלא אעלה על לבי

מעשה בעשיר שהחל לעסק בתורה

(זוהר ויקרא ט ע"א וע"ב)

עובדא בההוא עתידא, דקריב קמי כהנא תרין יונים, כד חמא ליה כהנא, אמר ליה, לאו דידך הוא האי קרבנא. אתא לביתיה והיה עציב. אמרו ליה אחוי אמאי את עציב. אמר להו, דלא קריב לי כהנא קרבנא דילי. אמרו ליה ומאי איהו. אמר להו תרין יונים. אמרו ליה, והא מן מספנא איהו, ולא דידך. דהא כתיב, ואם דל הוא ואין ידו משגת וגו'. אלא קריב קרבנך. אמר להו מאי איהו. אמרו ליה חד תורא.

אמר להו, ומה כל כך חמורה מחשבה דחטאה. נדרנא, דלא אסלק על

לבאי מחשבה דחטאה. מתמן ולהלאה מזה עבד. כל יומא אשתדל בסחורתא, ובליליא הוה נאים, בד אתער, הוה קרי לאחוי, ואוליפו ליה מילי דאורייתא, והוה לעי עד דסליק יומא. ואשתכח דאוליף אורייתא, והוה קארי ליה יהודה אחרא. יומא חד איערע ביה רבי ייסא סבא, והוה פריש נכסוי, פלגו למספני ופלגו לסחורתא על ימא, באינון גברין פרישי ימין. והוה יתיב ולעי באורייתא.

מחשבת חטא. משם והלאה מה עשה? כל יום התעסק בסחורה, ובליילה היה ישן. כשהתעורר, היה קורא לאחיו, ולמדו אותו דברי תורה, והיה לומד עד שיעלה היום, ונמצא שלמד תורה, והיו קוראים לו יהודה האחר. יום אחד פגש בו רבי ייסא סבא, והיה מפריש נכסיו, חצי לעניים וחצי לסחורה על הים עם אותם אנשים שפורשים לימים, והיה יושב ולומד תורה.

פתח ואמר, (שמואל א טו) ויאמר שאול אל הקניני. מאן הוא קני. אליו בני יתרו חמוי דמשה, דעבדו קנא במדברא, כהאי דרור, כמה דאת אמר, (תהלים פד) ודרור קן לה. בגין למלעי באורייתא. דאורייתא לא בעיא תפנוקין, ולא סחורתא, אלא לאעמלא בה יומא ולילי. בגין כך נטלו למדברא, מענוגא דיריחו, הדא הוא דכתיב (שופטים א) ובני קיני חותן משה עלו מעיר התמרים וגו'.

פתח ואמר, (שמואל א טו) ויאמר שאול אל הקניני. מי הוא הקניני? אלו בני יתרו, חמוי של משה, שעשו קן במדבר כמו הדרור הזה, כמו שנאמר (תהלים פב) ודרור קן לה, כדי ללמד תורה. שתורה לא צריכה תפנוקים ולא סחורה, אלא לעמל בה יומם ולילה. משום כך נסעו למדבר מהענג של יריחו. זהו שכתוב (שופטים א) ובני קיני חותן משה עלו מעיר התמרים וגו'.

ואתה עשית חסד עם כל בני ישראל. בגין דאהני למשה בביתיה. ומשה כללא דכל ישראל הוה. ותו, בגין דאוליף פרשתא חדא יתיר באורייתא, ובדא עביד חסד עם ישראל.

ואתה עשית חסד עם כל בני ישראל. משום שנתן למשה להנות בביתו, ומשה היה כלל של כל ישראל. ועוד, משום שלמד פרשה אחת יותר בתורה, ובזה עשה חסד עם ישראל.

אמאי קא אתא הכא מלה דא במלחמתא דעמלק. אלא אמר שאול, בד נפקו ישראל ממצרים, מפל שאר אומין דעלמא לא הוה מאן דאזדוג להו לישראל לקטרגא להו, אלא עמלק, והוא עבד ביש לישראל ואגח קרבה בהו,

למה בא הדבר הזה פאן במלחמת עמלק? אלא אמר שאול, כשיצאו ישראל ממצרים, מפל שאר אמות העולם לא היה מי שיזדוג עם ישראל לקטרג להם, אלא רק עמלק, והוא עשה רע לישראל וערף בהם קרב, ואתה

הקדמת להם שלום ועשית חסד עם כלם, ומשום כך אין אתה כדאי להתחבר עמם.

ואנת אקדמת להו שלם, ועבדת חסד עם בלהו, ובגיני כך לית אנת כדאי לאתחברא בהו.

ולא עוד, אלא מה כתוב ב'יתרו' (שמות יח) ו'יקח יתרו חתן משה עלה וזבחים לאלהים, שהוא הקריב קרבן לקדוש-ברוך-הוא ונבא להתגיר. מה זה אומר? שקרבנו חשוב לפני הקדוש ברוך הוא. ומשום שהוא הקריב קרבן לקדוש-ברוך-הוא, כתוב ו'בא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם עם חתן משה לפני האלהים. לפני האלהים דוקא. מפאן למדנו, שכל מי שמקריב קרבן ברצון הלב, הקדוש ברוך הוא מזדמן לעמתו.

ולא עוד, אלא מה כתוב ביה ב'יתרו', (שמות יח) ו'יקח יתרו חתן משה עולה וזבחים לאלהים, דהוא אקריב קרבנא לקודשא בריך הוא, ואתא לאתגירא. מאי קא מיירי. דקרבניה (ד' ט' ע"ב) חשיב קמי קדשא בריך הוא. ובגיני דאיהו אקריב קרבנא לקודשא בריך הוא, פתיב (שמות יב) ו'בא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם עם חתן משה לפני האלהים. לפני האלהים דייקא. מפאן אוליפנא דכל מאן דאקריב קרבנא ברעותא דלבא, קדשא בריך הוא אזדמן לקבליה.

בא ראה, קרבן העני חשוב לפני הקדוש ברוך הוא, שהרי הוא הקריב שני קרבנות לפניו, אחד חלב ודמו, ואחד אותו שהקריב. שהרי אין לו לאכל, והוא הביא קרבן. קרבן העני קל מהכל - שני תורים או שני בני יונה, ואם לא - מעט קמח, ומתכפר בו, ובאותה שעה מכריזים ואומרים: כי לא בזה ולא שקץ ענות עני. כל כך למה? כי קרבן העני עדיף מהכל, שהרי הוא גרם לי להיות בגודלו של הקדוש ברוך הוא, והוא גרם לי להיות בחלק של התורה. משום כך חלקתי כל נכסי (חלקתי נכסי, חצי) לעניים, שהרי הם גרמו לי כל זה.

תא חזי, קרבנא דמספנא חשיב קמי קדשא בריך הוא, דהא הוא קריב תרי קרבניו לקמיה. חד חלביה ודמיה. וחד ההוא דקריב. דהא לית ליה למיכל, והוא אייתי קרבנא. קרבנא דעני קליל מכלא תרין תורין, או תרין בני יונה, ואי לאו, זעיר קמחא, ומתכפר ביה וההוא שעתא מכריזין ואמרי, כי לא בזה ולא שקץ ענות עני. כל כך למה. בגין דקרבנא דעני עדיף מכלא. דהא הוא גרים לי למהוי בעדביה דקודשא בריך הוא, הוא גרים לי למהוי בחולקא דאורייתא. בגין כך פליגנא כל נכסי (ס"א פליגנא נכסי, פלגא) למספנא, דהא אינון גרמו לי כולי האי.

כמו שהעני הרתיח חלבו ודמו, כך אותו הקמח מרתיחים בשמן משחה. וכך למדנו, שאפלו כל אדם מקריב את המנחה הזו על המחבת ומנחת מרחשת, משום שכמו שהחטא הרתיח את חלבו ודמו באש היצר הרע וכל איבריו רתחו באש - כך הקרבן הזה כמו כן ממש, ועקר הקרבן כמו החטא, ולהקריב לפני הקדוש ברוך הוא רצון לבו ורוחו ונפשו, שזה חביב מהכל לפניו.

אשרי חלקם של הצדיקים שמקריבים בכל יום ויום את הקרבן הזה לפני הקדוש ברוך הוא. ומה הוא? עצמם ונפשם שמקריבים לפניו. ואני רוצה להקריב את הקרבן הזה (מקוש), וזה רוצה הקדוש ברוך הוא מאדם בעולם הזה. ועם כל זה, קרבן של הכל (מקוש) עדיף, כדי שיתברכו כל העולמות.

עוד פתח ואמר, (תהלים קלה) ברוך ה' מציון שכן ירושלם הללויה. וכי מציון הוא ברוך? והרי מהנהר העמק העליון הוא ברוך! אלא ברוך ה', כשמאירה הלבנה מאור השמש ומתקרבים זה לזה, ולא מוסר האור הזה מזה. ולפעמים שהלבנה נקראת בשם המלך, כמו שהיא נקראת 'הנ"ה', כך היא נקראת 'הנ"ה', כמו שנאמר (בראשית יט) וה' המטיר על סדם ועל עמורה גפרית ואש מן השמים. ולא זה לבדו, אלא אפלו שליח אחד לפעמים (מקוש) נקרא בשם המלך.

כמה דמסבנא ארתח חלביה ודמיה, כך ההוא קמחא מרתחין ליה במשח רבות. והכי אוליפנא, דאפילו כל בר נש מקרב האי מנחה על המחבת ומנחת מרחשת. בגין, דכמה דחטאה ארתח חלביה ודמיה באשא דיצר הרע, וכל שייפוי רתחי באשא, כך קרבנא דא, כהאי גוונא ממש. ועקרא דקרבנא כגוונא דחטאה, ולקרבא קמי קדשא בריך הוא, רעותא דלביה, ורוחיה ונפשיה, דהאי חביבא מן כלא קמיה.

זכאה חולקיהון דצדיקיא, דאינון מקרבין בכל יומא ויומא האי קרבנא לקמי קדשא בריך הוא. ומאי איהו, גרמיהו ונפשיהו דמקרבין קמיה. ואנא בעינא לקרבא האי קרבנא (מקוש), ודא בעי קדשא בריך הוא מבר נש בהאי עלמא. ועם כל דא קרבנא דכלא (ס"א) מקוש) עדיף, בגין דיתברכו עלמין כלהו.

תו פתח ואמר, (תהלים קלה) ברוך יי' מציון שוכן ירושלם הללויה. וכי מציון הוא ברוך, והא מנהרא עמיקא עלאה איהו ברוך. אלא ברוך יי', בד נהיר סיהרא מנהירו דשמשא, ומתקרבי דא בדא, ולא אעדיאו נהורא דא מן דא. ולזמנין דסיהרא אתקרי בשמא דמלכא, כמה דאיהו אקרי 'הנ"ה', כך היא נקראת 'הנ"ה'. כמה דאת אמר, (בראשית יט) ויי' המטיר על סדם ועל עמורה גפרית ואש מן השמים. ולא דא בלחודוהי, אלא אפילו חד שליחא, לזמנין (מקוש) אתקרי בשמא דמלכא.

דָּבַר אַחַר בְּרוּךְ ה' מִצִּיּוֹן - מֵאִיזָה מְקוֹם
נוֹדַע הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא בְּרוּךְ?
חֲזַר וְאָמַר מִצִּיּוֹן, מְקוֹם שֶׁל צִיּוֹן נוֹדַע
שֶׁהוּא בְּרוּךְ. מָה הַטַּעַם? מִשׁוֹם שֶׁכְּתוּב
(תהלים קלד) כִּי שָׁם צָנָה ה' אֶת הַבְּרָכָה וְגו'.

אָמַר לוֹ רַבִּי יִיסָא, אֲשֶׁרִי חִלְקָךְ שְׂזִכִּיתָ
לְכָל זֶה. אֲשֶׁרִי אוֹתָם שְׁעוֹסְקִים
בַּתּוֹרָה. שְׁכַל מִי שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה כְּאֵלוֹ
אוֹחֵז בְּקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (דברים
ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים
כְּלַכֶּם הַיּוֹם.

מַעֲלָתוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק

(זוהר ויקרא יד ע"ב וט"ו ע"ב)
רַבִּי יוֹסִי אָמַר, (ישעיה נד) כִּי מִי נָח זֹאת לִי
אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי מֵעֶבֶר מִי נַח. הַפְּסוּק
הַזֶּה קָשָׁה, כְּתוּב (בראשית ז) וּמִי הַמְּבּוּל הָיוּ
עַל הָאָרֶץ, וְכְתוּב (שם ט) וְלֹא יִכְרַת כָּל
בָּשָׂר עוֹד מִמִּי הַמְּבּוּל. כְּתוּב מִי הַמְּבּוּל,
וְלֹא מִי נַח, וְכֵן כְּתוּב כִּימִי נַח זֹאת לִי.
זֹאת לִי! זֹאת לִי! הֵם לִי הִנֵּה צָרִיךְ לְהִיּוֹת!

אֲלָא כִּךְ שְׁנִינּוּ, כְּשֶׁצַּדִּיקִים מִתְּרַבִּים
בְּעוֹלָם, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂמַח
וּמִשְׁתַּבַּח בָּהֶם. שְׁשִׁינּוּ, כְּשֶׁשְׂרוּי צַדִּיק
בְּעוֹלָם וְנִמְצָא בוֹ, כְּבִיכּוֹל הוּא מְטִיל
שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, וְכָל הָעוֹלָם מִתְּבַרֵךְ בְּגִלְלוֹ,
וּמְטִיל שְׁלוֹם בְּפִמְלִיאָ שֶׁל מַעֲלָה. מִנֵּינ
לָנוּ? שֶׁכְּתוּב (ישעיה כז) אוֹ יַחֲזֵק בְּמַעֲזֵי
יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי.

שְׁנִינּוּ, בְּזִמּוֹן שֶׁצַּדִּיק שְׂרוּי בְּעוֹלָם, הַדִּינִים
לֹא מִתְּעוֹרְרִים וְלֹא שׁוֹלְטִים

דָּבַר אַחַר בְּרוּךְ יי' מִצִּיּוֹן. מֵאֵן אֶתֶר
אֲשֶׁתְּמוֹדַע דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
הוּא בְּרוּךְ. הֲדַר וְאָמַר מִצִּיּוֹן, מֵאֶתֶר דְּצִיּוֹן
אֲשֶׁתְּמוֹדַע דְּהוּא בְּרוּךְ. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין
דְּכְתִיב (תהלים קלג) כִּי שָׁם צָנָה יי' אֶת
הַבְּרָכָה וְגו'.

אָמַר לִיה רַבִּי יִיסָא זְכָאָה חוֹלְקָךְ דְּזִכִּיתָ
לְכוּלֵי הַאי. זְכָאִין אֵינּוּ דְּמִשְׁתַּדְּלִין
בְּאוּרֵייתָא, דְּכָל מֵאֵן דְּאֲשֶׁתַּדַּל
בְּאוּרֵייתָא, כְּאֵלוֹ אַחִיד בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, הֲדָא הוּא דְּכְתִיב (דברים ד) וְאַתֶּם
הַדְּבָקִים בְּיי' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם.

מַעֲלָתוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק

(זוהר ויקרא יד ע"ב וט"ו ע"ב)
רַבִּי יוֹסִי אָמַר, (ישעיה נד) כִּי מִי נָח זֹאת לִי
אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי מֵעֶבֶר מִי נַח. הַאי
קָרָא קְשִׁיא, כְּתִיב (בראשית ז) וּמִי הַמְּבּוּל
הָיוּ עַל הָאָרֶץ. וְכְתִיב (בראשית ט) וְלֹא יִכְרַת
כָּל בָּשָׂר עוֹד מִמִּי הַמְּבּוּל. מִי הַמְּבּוּל
כְּתִיב, וְלֹא מִי נַח, וְהִכָּא כְּתִיב כִּי מִי נַח
זֹאת לִי. זֹאת לִי, הֵם לִי מִיַּבְעֵי לִיה.

אֲלָא הִכִּי תַאנָּא, כַּד זְכָאִין סְגִיאוּ
בְּעֵלְמָא, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲדִי
וּמִשְׁתַּבַּח בְּהוּ. דְּתַנִּינּוּ כַּד שְׂאֵרֵי זְכָאָה
בְּעֵלְמָא, וְאֲשֶׁתַּבַּח בֵּיה, כְּבִיכּוֹל אֲטִיל
שְׁלָמָא בְּעֵלְמָא, וְכָל עֵלְמָא מִתְּבַרְכָּא
בְּגִינֵיה, וְאֲטִיל שְׁלָמָא בְּפִמְלִיאָ שֶׁל
מַעֲלָה. מִנָּא לָן. דְּכְתִיב (ישעיה כז) אוֹ יַחֲזֵק
בְּמַעֲזֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי.

תַּאנָּא בְּזִמּוֹנָא דְּזְכָאָה שְׂאֵרֵי בְּעֵלְמָא,
דִּינֵין לֹא מִתְּעוֹרְרִין, וְלֹא שְׁלִטִין

בעולם, משום שאותו איש צדיק הוא אות בעולם, והקדוש ברוך הוא רוצה בכבודו, והעולם מתקיים בשבילו וכו'.

בעלמא, משום דההוא בר נש זכאה הוא אות בעלמא, וקודשא בריך הוא בעי ביקריה, ועלמא מתקיים בגיניה וכו'.

שנינו, אמר רבי יוסי, בזמן שבני העולם נמצאים רשעים לפני הקדוש ברוך הוא, אותו הצדיק שנמצא בעולם, (רוצה) הקדוש ברוך הוא מדבר עמו, כדי שיבקש רחמים על העולם ויתפייס עמו. מה עושה הקדוש ברוך הוא? מדבר עמו על אותם הרשעים של העולם. אומר לו להיטיב עמו לבדו ולהשמיד את כלם. מה דרכו של אותו צדיק? עוזב את שלו ולוקח את של כל העולם כדי שיתפייס הקדוש ברוך הוא עמו.

תניא אמר רבי יוסי, בזמנא דבני עלמא אשתכחו חייבין קמי קדשא בריך הוא, ההוא זכאה דאשתכח בעלמא, (בעי) קדשא בריך הוא אשתעי בהדיה, בגין דיבעי רחמין על עלמא, ויתפייס בהדיה. מה עבד קדשא בריך הוא, אשתעי בהדיה על אינון חייבי עלמא. אמר ליה לאוטבא ליה בלחודוי, ולשיצאה לבלהו. מה ארחיה דההוא בר נש זכאה. שביק דידיה, ונסיב לדכולי עלמא בדיל דיתפייס קדשא בריך הוא בהדיהו.

מנין לנו? ממשא, שאמר לו הקדוש ברוך הוא, חטאו ישראל, (שמות לב) עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו וגו'. עוד אמר לו, הרף ממני ואשמידם וגו'. באותה שעה אמר משה, אם בשביל כבודי אשמדו ישראל מן העולם - טוב לי מות, ולא יאמרו שעזבתי את זה של כל העולם בשביל כבודי. מיד - ויחל משה את פני ה' אלהיו. והושיט עצמו למיתה בכמה מקומות בשביל ישראל, שכתוב ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך וגו'. ושנינו, לא זו משה משם עד שמחל הקדוש ברוך הוא לישראל. זהו שכתוב, וינחם ה' על הרעה אשר דבר דבר לעשות לעמו. וכתוב, (במדבר יד) ויארר ה' סלחתי כדברך.

מנא לו. ממשא. דאמר ליה קדשא בריך הוא, חבו ישראל, (שמות לב) עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו וגו' תו אמר ליה, הרף ממני ואשמידם וגו', בהאי שעתא אמר משה אי בגין יקרא דידי ושתצון ישראל מעלמא, טב לי מותא, ולא ימרון דשביקנא האי דכולי עלמא, בגין יקרא דילי. מיד ויחל משה את פני יי' אלהיו. ואושיט גרמיה למיתה בכמה אתרי בגיניהון דישראל, דכתיב ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך וגו'. ותאנא, לא זו משה מתפון, עד דמחל קדשא בריך הוא לישראל, הדא הוא דכתיב וינחם יי' על הרעה אשר דבר לעשות לעמו. וכתוב (במדבר יד) ויארר ה' סלחתי כדברך.

וְאֵלּוּ בְּנַח פְּתִיב, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְנַח קִץ
 כָּל בְּשָׂר בְּאֵל פְּלָנִי וְגו'. אָמַר לוֹ נַח,
 וְלִי מָה אַתָּה עוֹשֶׂה? אָמַר לוֹ, וְהַקְּמוֹתִי
 אֶת בְּרִיתִי אִתְּךָ וְגו' עֲשֵׂה לְךָ תְּבֵת עֲצֵי
 גֹפֶר. וְלֹא בִקֵּשׁ רַחֲמִים עַל הָעוֹלָם, וַיִּרְדּוּ
 הַמַּיִם וַהֲאִבִּידוּ אֶת בְּנֵי הָעוֹלָם. וּמִשׁוֹם כִּף
 פְּתוּב מִי נַח. מִי נַח וְדָאִי, שְׂבוּ הֵם הָיוּ
 תְּלוּיִים, שְׁלֵא בִקֵּשׁ רַחֲמִים עַל הָעוֹלָם.

מִכָּאֵן אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מָה שְׁפָתוֹב (בראשית
 ט) וַיִּחַל נַח אִישׁ הָאֲדָמָה. וַיִּחַל,
 כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר ל) לֹא יִחַל דְּבָרוֹ,
 שֶׁנֶּעֱשֶׂה חֵל. אִישׁ הָאֲדָמָה, שֶׁבִגְלָלוֹ
 הִשְׁמָדוּ בְּנֵי הָעוֹלָם, כִּי לֹא בִקֵּשׁ עֲלֵיהֶם
 רַחֲמִים. דְּבַר אַחַר אִישׁ הָאֲדָמָה -
 שֶׁבִשְׂבִּילוֹ הִתְקַיְּמָה לְאַחַר שֶׁהִשְׁמָדוּ
 הַרְאֵשׁוֹנִים, שְׁפָתוֹב לֹא אוֹסִיף לְקַלֵּל עוֹד
 אֶת הָאֲדָמָה בְּעִבּוֹר הָאָדָם וְגו'.

שְׁנִינּוּ, הֵם נִקְרְאוּ מִי נַח, שֶׁהוּא גֶרֶם
 שֶׁנִּקְרְאוּ עַל שְׁמוֹ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי,
 זֹאת לִי, מָה זֶה אוֹמֵר? אֵלָּא אָמַר הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא, מִי נַח גֶּרְמוֹ לִי שְׁאֲגֵלָה זֹאת
 בְּעוֹלָם, שְׁפָתוֹב וְאֲנִי "זֹאת" בְּרִיתִי אוֹתָם.
 "זֹאת" אוֹת הַבְּרִית וְגו'. אֶת קִשְׁתִּי נִתְּתִי
 בְּעֵנּוּ, כְּלוֹמַר אֵין מִי שֶׁמִּשְׁגִּיחַ אֵלָּא לְכַבּוֹד
 שְׁמִי שֶׁרְמוֹז בְּזֹאת. וּמִי גֶרֶם לוֹ? מִי נַח.

מִכָּאֵן סִימְנָא לְחִסִּיד צְדִיק שְׁלֵא מִתְּגַלָּה
 הַקְּשֵׁת הַזֶּה בְּיָמָיו, וְלֹא צָרִיךְ
 הָעוֹלָם בְּיָמָיו לְאוֹת הַזֹּאת. וּמִי הוּא? אוֹתוֹ
 שֶׁמִּבְּקֵשׁ רַחֲמִים עַל הָעוֹלָם וְרֹאֵי לְהִגֵּן
 עֲלָיו, כְּמוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, שְׁלֵא

וְאֵלּוּ בְּנַח פְּתִיב, (בראשית ו) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
 לְנַח קִץ כָּל בְּשָׂר בְּאֵל פְּלָנִי (דף ט"ו ע"א)
 לְפָנַי וְגו'. אָמַר לִיה נַח, וְלִי מָה אַתָּה עֹבֵיד.
 אָמַר לִיה וְהַקְּמוֹתִי אֶת בְּרִיתִי אִתְּךָ וְגו'
 עֲשֵׂה לְךָ תְּיֵבֶת עֲצֵי גֹפֶר. וְלֹא בְּעֵא רַחֲמִי
 עַל עֲלָמָא, וְנִחִיתוּ מִיָּא, וְאוֹבִידוּ בְּנֵי
 עֲלָמָא, וּבְגִין כִּף מִי נַח פְּתִיב. מִי נַח וְדָאִי,
 דְּבִיָּה הוּוּ תְּלִיָּו, דְּלֹא בְּעֵא רַחֲמִי עַל
 עֲלָמָא.

מִכָּאֵן אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מָאִי דְכִתִּיב
 (בראשית ט) וַיִּחַל נַח אִישׁ הָאֲדָמָה.
 וַיִּחַל: כְּמָה דְאַתָּה אָמַר, (במדבר ל) לֹא יִחַל
 דְּבָרוֹ, דְאַתָּה עֹבֵיד חוּל. אִישׁ הָאֲדָמָה,
 דְּבִגְיָנִיה אֲשַׁתְּצִיאוּ בְּנֵי עֲלָמָא, דְּלֹא בְּעֵא
 רַחֲמִי עֲלֵיהוּ. דְּבַר אַחַר אִישׁ הָאֲדָמָה,
 דְּבִגְיָנִיה אֲתַקְּיָמוֹת לְבַתֵּר דְּאֲשַׁתְּצִיאוּ
 קְדָמָאִי, דְכִתִּיב לֹא אוֹסִיף לְקַלֵּל עוֹד אֶת
 הָאֲדָמָה בְּעִבּוֹר הָאָדָם וְגו'.

תֵּאֲנָא מִי נַח אֲקָרוֹן, דְּהוּא גְרִים דְּאֲקָרוֹן
 עַל שְׁמִיָּה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זֹאת לִי
 מָאִי קָא מִיָּרִי. אֵלָּא אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא, מִי נַח גֶּרְמוֹ לִי, דְּאֲגֵלִי זֹאת בְּעֲלָמָא.
 דְכִתִּיב וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם. זֹאת אוֹת
 הַבְּרִית וְגו'. אֶת קִשְׁתִּי נִתְּתִי בְּעֵנּוּ. כְּלוֹמַר
 לִית מָאֵן דְּאֲשַׁגַּח אֵלָּא לִיקְרָא דְשְׁמִי
 דְרַמְיָזָא בְּזֹאת. וּמָאֵן גְרִים לִיה, מִי נַח.

מִכָּאֵן סִימְנָא לְחִסִּידָא זְכָאָה, דְּלֹא
 אֲתַגְלִיָּא הָאִי קִשְׁתִּי בְּיוֹמוֹי, וְלֹא
 אֲצַטְרִיךְ עֲלָמָא בְּיוֹמוֹי לְהָאִי (זאת) אוֹת.
 וּמָאֵן אִיהוּ. הֵהוּא דְבְּעֵי רַחֲמִי עַל עֲלָמָא,
 וְאֲתַחֲזִי לְאַגְנָא עֲלוּי. כְּגוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן

יוחאי, דלא אצטרף עלמא בימוי להאי אות, דהא הוא אות סימנא בעלמא הוה.

צריך העולם בימיו את האות הזאת, שהרי הוא היה אות סימן בעולם.

דלא הוה גזרה דאתגזר על עלמא לעילא, דלא מבטל לה. והינינו דכתיב (שמואל ב כג) מושל באדם, קדשא בריך הוא מושל באדם. ומי מושל בקודשא בריך הוא כבכול. צדיק. דקודשא בריך הוא גזיר, ואיהו מבטל.

שלא היתה גזרה שנגזרה על העולם למעלה שלא מבטל אותה, והינינו מה שכתוב (שמואל ב כג) מושל באדם. הקדוש ברוך הוא מושל באדם. ומי מושל בקדוש-ברוך-הוא כבכול? צדיק. שהקדוש ברוך הוא גזיר, והוא מבטל.

כגון רבי שמעון בן יוחאי, דיומא חד הוה יתיב אבבא דתרעא (נ"א דמערתא) דלוד, זקף עיניו, חזא שמשא דנהיה, ואסתים נהורא ג' זמנין, אדהכי אתחשף נהורא, ואתחזי ביה בשמשא אוכמא וירוקא. אמר ליה לרבי אלעזר בריה, תא אבתראי ברי, ונחמי דהא ודאי גזרה אתגזר לעילא, וקודשא בריך הוא בעי לאודעא לי, דודאי תלתין יומין תליא ההוא מלתא דאתגזר לעילא. ולא עביד קדשא בריך הוא, עד דאודעיה לצדיקייא, הדא הוא דכתיב (עמוס ג) כי לא יעשה יי' אלהים דבר כי אם גלה סודו אל עבדיו הנביאים.

כמו רבי שמעון בן יוחאי שיום אחד היה יושב על הדלת של שער (מערת) לוד, הרים עיניו וראה שהשמש מאירה, והסתירה אורה שלש פעמים. בינתים נחשף האור, ונראה בשמש שחר וירק. אמר לו לרבי אלעזר בנו, בא אחרי בני, ונראה שהרי ודאי נגזרה גזרה למעלה, והקדוש ברוך הוא רוצה להודיע לי, שודאי שלשים יום תלוי אותו הדבר שנגזר למעלה, והקדוש ברוך הוא אינו עושה עד שמודיע לצדיקים. זהו שכתוב (עמוס ג) כי לא יעשה ה' אלהים דבר כי אם גלה סודו אל עבדיו הנביאים.

עד דהוו אזלי עאלו בההוא כרם. חמו חד חויה דהוה אתי, ופומיה פתיחא (נ"א ונהו לחיש בלישניה), ומלהטא בארעא בעפרא. אשתניק רבי שמעון, וקטפר ידוי ברישיה דחויה, שכיר חויה, מאיך פומיה, וחקמא לישיגיה מרחיש. אמר ליה חויה חויה, זיל ואימא לההוא חויה עלאה, דהא רבי שמעון בן יוחאי בעלמא שכיה. עייליה לרישיה לחד נוקבא דעפרא. אמר

עד שהיו הולכים, נכנסו לאותו כרם. ראו נחש אחד שהיה בא, ופיו פתוח, (והיה לוחש בלשונו) ולוהט בארץ בעפר. נער בגדיו רבי שמעון והפה דו בראש הנחש, שכר הנחש, הנמיך את פיו וראה לשונו רוחשת. אמר לו: נחש נחש, לך ואמר לאותו הנחש העליון שהרי רבי שמעון בן יוחאי מצוי בעולם. הכניס את ראשו לנקב של עפר אחד, ואמר: גזר אני,

כָּשֶׁם שֶׁהִתְחַתֵּן חֲזַר לְנֶקֶב הָעֶפֶר, כִּי
הָעֲלִיּוֹן יִחְזַר לְנֶקֶב תְּהוֹם רַבָּה.

גֹּזֵר אֲנִי, כָּשֶׁם דִּתְתַאֵה אֶתְחַזֵּר לְנוֹקְבָא
דְּעֶפְרָא, כִּן עֲלָאָה יִתְחַזֵּר לְנוֹקְבָא
דְּתַהוֹמָא רַבָּא.

רַחֲשׁ רַבִּי שְׂמֵעוֹן בְּתַפְלָה. עַד שֶׁהָיוּ
מִתְפַּלְלִים, שְׂמֵעוֹ קוֹל אֶחָד: מִמְּנֵי
הַמְּנוֹת, הַכְּנָסוּ לְמִקְוָמְכֶם. הַמְּכּוֹת שֶׁל
הַמְּשַׁחִיתִים לֹא שׁוֹרֹת בְּעוֹלָם, שֶׁהָרִי רַבִּי
שְׂמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאִי בָטַל אוֹתָן. אֲשֶׁרִיךְ רַבִּי
שְׂמֵעוֹן, שֶׁרְבוּנְךָ רוּצָה בְּכַבּוּדְךָ עַל כָּל בְּנֵי
הָעוֹלָם. בְּמוֹשֶׁה כְּתוּב (שְׁמוֹת ל"ב) וַיַּחַל מוֹשֶׁה
וְגו', שֶׁמְשַׁמֵּעַ שְׂאֲחִזוּ אוֹתוֹ פְּרָגוּד, וְאַתָּה
רַבִּי שְׂמֵעוֹן גֹּזֵר, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
מְקַיֵּם. הוּא גֹזֵר, וְאַתָּה מְבַטֵּל.

רַחֲשׁ רַבִּי שְׂמֵעוֹן בְּצִלוֹתָא, עַד דְּהוּוּ
מִצְלֵי שְׂמֵעוֹ חַד קְלָא, פּוֹטְקָרָא
דְּקִיטְפָא עוֹלוֹ לְאַתְרֵיכוֹ, קִטְפִירָא
דְּבוּרֵינִי לֹא שְׂרָאן בְּעֵלְמָא, דְּהָא, רַבִּי
שְׂמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאִי בָטַל לוֹן. זַכָּאָה אֲנִתְּ
רַבִּי שְׂמֵעוֹן, דְּמֵאֲרַךְ בְּעֵי בִיקְרַךְ עַל כָּל
בְּנֵי עֲלְמָא. בְּמוֹשֶׁה כְּתִיב (שְׁמוֹת ל"ב) וַיַּחַל
מוֹשֶׁה וְגו', דְּמְשַׁמֵּעַ דְּאֲחִיד לִיה פְּרָגוּדָא,
וְאַנְתְּ רַבִּי שְׂמֵעוֹן גֹּזֵר, וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא
מְקַיֵּם. הוּא גֹזֵר, וְאַנְתְּ מְבַטֵּל.

בֵּין כִּי רָאָה שֶׁהָאִיר הַשֶּׁמֶשׁ וְעֵבֵר אוֹתוֹ
הַשְּׁחֹר. אָמַר רַבִּי שְׂמֵעוֹן, וַדָּאִי
שֶׁהָעוֹלָם הִתְבַּשֵּׂם. נִכְנַס לְבֵיתוֹ וַדְרָשׁ,
(תְּהִלִּים י"א) כִּי צְדִיק ה' צְדָקוֹת אֶהֱבֵ יִשְׂרָאֵל
יִחְזוּ פְּנִימוֹ. מָה הַטַּעַם כִּי צְדִיק ה' צְדָקוֹת
אֶהֱבֵ? מִשּׁוֹם שֶׁיִּשְׂרָאֵל יִחְזוּ פְּנִימוֹ. מָה זֶה
פְּנִימוֹ? הַפְּנִים הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁל כָּל הָעוֹלָם,
שֶׁצָּרִיכִים לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים מִמֶּנּוּ עַל כָּל מָה
שֶׁצָּרִיכִים.

אֲדַהְכִי חֲמָא דְנְהִיר שְׁמֵשׁא, וְאַתְעַבֵּר
הֵהוּא אוֹכְמָא, אָמַר רַבִּי שְׂמֵעוֹן,
וַדָּאִי הָא עֲלְמָא אֲתַבְּסֵם, עָאֵל לְבֵיתִיה
וַדְרָשׁ, (תְּהִלִּים י"א) כִּי צְדִיק יי' צְדָקוֹת אֶהֱבֵ
יִשְׂרָאֵל יִחְזוּ פְּנִימוֹ. מָאִי טַעְמָא כִּי צְדִיק יי'
צְדָקוֹת אֶהֱבֵ, מִשּׁוֹם דִּישְׂרָאֵל יִחְזוּ פְּנִימוֹ.
מָאִי פְּנִימוֹ. פְּנִים עֲלִיּוֹן דְּבְנֵי עֲלְמָא, בְּעוֹן
לְמַבְעֵי רַחֲמֵי מוֹנִיָּה, עַל כָּל מָה
דְּאֲצִטְרִיכוֹ.

מכתב ברכה וחיון מאת הגאון האדיר בנגלה ובנסתר המקבל בעל "ים החכמה" שליט"א

יצחק מאיר מארגנשטיין

ראש ישיבת "תורת חכם", לתורת הנגלה והנסתר

פעיה"ק; רופאים תובב"א

בסעיתא דשמעאי, שני בתרא כ"ו למטמוני"ם תש"ע לפ"ק, פעיה"ק תובב"א.

הן נודע ביהודה ובישראל גדול שמו של כ"ק המאור הגדול המפרסם לשו"ת הגה"צ מוה"ר שלום יהודה גראס שליט"א אדמו"ר מהאלמין שליט"א, וכאשר יעידו עשרות חביריו המעיידים על מעשה תקפו וגבורתו בתורה, ועל פעלת צדיק לחיים לגדר פריצי החוכמה בכרם בית ישראל זה רבות בשנים כן ירבו, והנה זה עתה יהיה יעלה להרבות פעלים בקרב העם על דבר למוד ספר האהר, והגדיל לעשות בידו שעורים רבים בספר האהר בכמה ערים, ואסף איש טהור מכל דברי רבותינו קמאי ובתראי המדברים בסגלת למוד האהר וקראו בשם ספר 'אור האהר', גם זכה להחזיר ולהדפיס מחדש ספרי האהר והתקונים, ולמותר לעלות בהסכמה על גברא רבא כגון דא דאי תמחי גברא ויהללוהו בשערים בכל תפוצות ישראל, גם מן המותר להלל ולשבח הדבר הטוב שעשה בעמיו בקרב נפשות ישראל לעסק הקדוש דלמוד ספר האהר, ומקדמות דנא מצינו לרבנו האר"י ז"ל עצמו בשער רוח הקדוש (דף י"ב) שאמר למהר"א הלוי "שילמד בזה דרך בקיאות בלבד בלי שיעמיק בעיון מ' או נ' עלים בכל יום ושקרא בספר האהר פעמים רבים", ובספר שבחי האר"י (הנד"מ עמוד נ"א) כתב שנתן תקון לבעל תשובה אחד לומר בכל יום עשרה דפים מספר האהר הלשון לבד בלתי שום הבנה, והן חובא בספר שבחי האר"י דפוס ישן שנתן תקון לבעל תשובה אחד ללמוד בכל יום ד' או ה' דפים, והחיד"א בשם הגדולים (מערכת ספרים ערך ספר הבחיר) הביא מש' מיה דרבנו האר"י שנתן תקון לבעל תשובה לומר כל יום ה' דפים אהר, וכיצא בו כתב הגה"ק מקאמרא בספר נתיב מצותיך (נתיב התורה שבי א' אות ל"א), וכתב שם שגם הגה"ק מורנו הרב צבי הירש מזידטשוב נהג כן, וכן מצינו להגה"ק מורנו הרב רבי פנחס מקאריץ (אמרי פנחס הנמ"ח ח"א עמוד רס"ד) שצריך לומר ב' או ג' דפין בכל יום, ועין עוד המעשה הנורא המובא בספר בן ביתי על אבות, ואין פאן מקומו להאריך.

והגם דבחינו קורא ספר האהר לא ידע מאי קאמר, כבר כתב הרב חיד"א בספר מורה באצבע אות מ"ד "למוד ספר האהר מרוקם על כל למוד בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שישטעה בקריאתו הוא תקון גדול לנשמה". וכן כתב בספרו שם הגדולים מערכת ספרים שם, ועוד בשו"ת חיים שאל ח"א סימן ע"ה סוף אות ב', ומקדמות דנא כבר כתב מעין זה מוה"ר יצחק בספרו לחם מן השמים בסדר הלמוד דליל שבועות (דף ל"א ריש ע"ב), והרמב"ם ב' בשלהי קוונטרס דרך עין חיים, והמקדוש מלך בספרו פסא מלך על התקונים (תקון מ"ג אות ס') פי "למוד האהר בגיורסא בעלמא בונה עולמות וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין פרוש מאמר אחד יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת שלא יעשה למוד הפשט שנה תמימה", ועין עוד בספר זכירה לחיים להגאון רבי חיים פלאגי"ח ב"ב דף ע' ע"ד, ובשו"ת אפרקסתא דענין סימן ע"ד.

איברא, כבר העיד הגה"ק אדמו"ר האמצעי זיע"א באגרת הקדש (נדפס בריש ספר באורי האהר להגה"ק הנ"ל) "שמעתי מפי קדשו ז"ל [דהגה"ק בעל התניא זיע"א] לא פעם ושתיים, שכל ימיו עשה קבע ללמוד האהר הקדוש בשבת וכו' בעיון גדול, וכה אמר דמה שאמר ברעיא כהימנא בזהר פרשת נשא דבהאי חבנרא דספר האהר ביה יפקון מן גלותא כו', הינו בלמוד בעיון גדול דוקא וכו', גדודיך הלשון בכל מלה שיהיה כזבן על פי אמתות חכמת המבלה". ועין שם שהראה מקורו בדברי רבנו האר"י בשער רוח הקדוש (שם) שמה שזכה להשגה יתר על כל בני דורו "פי כמה לילות היה נשאר בלתי שנה על מאמר אחד של ספר האהר, ולפעמים ששה לילות של ימי החול שב שבוע היה מתבודד ויושב על עיון מאמר אחד בזהר בלבד, לא היה ישן כל הלילות ההם". ואכן ירא שמים יוצא ידי שניהם, מהא וגם מהא בל יצח ידו, ואשרי לו ואשרי חלקו בזה ובבא.

ועל כל אלה ועוד טובא יש לומר כי כמה גדולים מעשי כ"ק הגה"צ מהאלמין שליט"א אשר גדול זכותו עד מאד בזוהר הרבים, והוא רענן דתירום רישיה אפולא פרקא, ויזכה להגדיל תורה ולהאדירה פאנות נפשו הטהרה, ויארץ ימים על ממלכתו הוא ובניו בקרב ישראל עד פי מלאה הארץ דעה את ה' פמים לים מכסים בביתא גואל צדק במהרה ידון, אמן בן יהי רצון.

והנני בזה דורש שלומו ושלום תורתו באהבה רבה:

חק' יצחק מאיר מארגנשטיין

פּרָק י"ב
פּרָשִׁיּוֹת
וַיְחִי - בְּלֶק

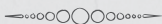
ספּוּרֵי הַזּוֹהַר

תָּכֵן עֵינַיִם

תְּקִיעַת שׁוֹפָר בְּכֹנֶה..... קלב
 כָּל הַצְּדִיקִים פּוֹגְשׁוֹת נְשָׁמוֹת שֶׁל צְדִיקִים לְפָנֶיהֶם לְהַצִּילָתָם.....
 קלה.....
 עֵין רָעָה..... קלו
 מַעֲלַת לְמוֹד הַתּוֹרָה..... קלו
 חֲמוּרוֹ שֶׁל רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר..... קלז

הַרְש"ש הַקְּדוֹשׁ, אָמַר לְבְנוֹ רַבִּי חִזְקִיָּה יִצְחָק זִיע"א, בְּשִׁכְבוֹ
 עַל עַרְשׂ דָּוִי, סָמוּךְ לְפִטְיָרְתוֹ: "יִוְדַע אֲנִי שְׁבֻזֹּת
 הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ, וּפְתִי הַקְּבֵלָה, יֵצֵא עִם יִשְׂרָאֵל לְחַרוֹת,
 וּבְלִמּוּד זֶה תִּלְוִי גְאוּלְתֵינוּ, וּבִיאַת מְשִׁיחַ צְדִיקֵנוּ"..." וְתוֹרַת
 הַסּוֹד מַה יִּהְיֶה עָלֶיהָ"? (סֵפֶר הַרְש"ש ע"מ' 158).
 מתוך 'ווהר מגנא ומצלא'

להזכירכם,

יְשֻׁנָּה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לַג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֵה פָּרְקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דָּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פָּרְקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דָּפִים צה-קפב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פָּרְקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דָּפִים קפה-רפד.

תקיעת שופר בכונה

(זוהר ויקרא יח ע"ב)

רבי אבא אמר, כתיב (תהלים עה) כי אלהים שופט זה ישפיל וזה ירים. כי אלהים שופט, אלמלא דאעבר דינא דיצחק, באתר דיעקב שארי, (ס"א ואתסי) ואתפסי (ס"א ואתסי) תמו, ווי לעלמא דיערע בגיניה, ורזא דמלה, (ישעיה סו) כי באש יי נשפט. ודא הוא אתבסמותא דעלמא.

תקיעת שופר בכונה

(זוהר ויקרא יח ע"ב)

רבי אבא אמר, כתוב (תהלים עה) כי אלהים שופט זה ישפיל וזה ירים. כי אלהים שופט, אלמלא שעבר הדין של יצחק במקום שיעקב שורה (ונרפא) והתבסה (רוחצי) (והתבשם) שם, אוי לעולם שיפגש בדינו. וסוד הדבר - (ישעיה סו) כי באש ה' נשפט. וזוהי התבשמות של העולם.

וכיון דעאל פאתרא דיעקב, ויעקב אחיד (דף יח ע"ב) ביה, כדיון שכיף אשא, ואצטננו גומריה. לבר נש, דהוה רגיו, וחרג וזיון גרמיה, ונפק ברוגזיה לקטלא לבני נשא. חד חכימא קם על פתחא, ואחיד ביה, אמר אלמלא לא אחיד בי ואתתקף בי, הא קטולא בבני נשא אשתכח. בעוד דאתתקפו דא בדא, ואחיד דא בדא, אצטנו רוגזיה על דנפק לקטלא. נפק לאוכחא, מאן סביל רוגזא ותוקפא דדינא דהווא בר נש. הוי אימא, דא דקאים אפתחא.

וכיון שנכנס למקומו של יעקב, ויעקב אחוז בו, אזי האש שוככת והגחלים מצטננים. לאדם שהיה רוגז, וחרג ושם עליו כלי זון, ויצא מרגז להרג אנשים. חכם אחד עמד על הפתח ואחז בו. אמר: אלמלא לא החזיק בי ותפס אותי, הרי היה נמצא הרג של אנשים. בעוד שהחזיקו זה בזה ואחזו זה בזה, הצטנו רגזו על שיצא להרג. יצא להוכיח - מי סובל את הרגז וחזק הדין של אותו אדם? הנה אומר, זה שעמד על הפתח.

כך אמר קדשא בריך הוא לישראל, בני, לא תדחלו, הא אנא קאים על פתחא, אבל אזדרזו בהאי יומא והבו לי חילא. ובמה. בשופר. דאי אשתכח קול שופר כדקא יאות, ומכווני ביה לתתא, ההוא קלא סליק, וביה מתעטרי אבהו, ומימי במשכניה דיעקב. ועל דא בעי לאזדהרא בשופרא, ולמנדע בהווא קלא ולכוונא (ביה).

כך אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: בני, אל תפחדו, הרי אני עומד על הפתח, אבל הזדרזו ביום הזה ותנו לי כח. במה? בשופר. שאם נמצא קול השופר כראוי ומכוונים בו למטה, אותו הקול עולה, ובו מתעטרים האבות, ועומדים במשכנו של יעקב. ולכן צריך להזהר בשופר ולדעת את אותו הקול ולכוון בו.

ואין לך קול בשופר שלא עולה רקיע אחד, וכל אותם האוכלוסים של אותו רקיע, נותנים מקום לאותו קול. ומה אומרים? (יואל ב) וה' נתן קולו לפני חילו וגו'. ועומד אותו הקול באותו הרקיע, עד שבא קול אחר, ונועדו (והתעוררו) יחדו, ועולים בזוג לרקיע אחר. ועל זה שנינו, יש קול שמעלה קול, ומה הוא? אותו הקול של תקיעתם של ישראל שלמטה.

וכיון שמתחברים כל הקולות הללו שלמטה ועולים לאותו רקיע עליון שהמלך הקדוש שורה בו, מתעטרים (נוגדים) כלם לפני המלך, ואז הכסאות עולים, וכסא אחר של יעקב עומד ומתתקן.

ועל זה מצאנו בספרו של רב המנונא סבא באותן תפלות של ראש השנה שהיה אומר, התפלה וקול השופר (שאותו קול) שמוציא אותו הצדיק, שנמצא מרוחו ונפשו באותו השופר של אותו הקול שעולה למעלה. ובאותו יום עומדים ונמצאים מקטרגים למעלה. וכשעולה אותו קול השופר, כלם נדחים לפניו ולא יכולים לעמוד. אשרי חלקם של הצדיקים שיודעים לכונן את הרצון לפני רבונום ויודעים לתקן עולם ביום הזה בקול שופר. ועל זה כתוב (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה. יודעי, ולא תוקעי.

ולית לך קלא בשופרא, דלא סליק רקיעא חד. וכל אינון אוכלוסין דההוא רקיעא, יהבין אתר לההוא קלא, ומאי קא אמרי. (יואל ב) וי' נתן קולו לפני חילו וגו'. וקאים ההוא קלא בההוא רקיע, עד דאתי קלא אחרא, ואתעתדו (ס"א ואתערו) פחדא, וסלקין בזוגא לרקיעא אחרא. ועל דא תנינו, אית קול דסליק קול, ומאי איהו. ההוא קלא דתקיעתא דישראל דתתא.

וכיון דמתחברו כל אינון קליו דלתתא, וסלקין לההוא רקיעא עלאה דמלכא קדישא שארי ביה, מתעטרן (ס"א מתעטרו) בלהו קמי מלכא, וכדון פורסון רמיו וכורסינא אחרא דיעקב קאים ואתתקון.

על דא אשכחנא בספרא דרב המנונא סבא, באינון צלותי דראש השנה, דהנה אמר, צלותא וקל שופרא (דההוא קול) דאפיק ההוא זכאה, דאשתכח מרוחיה ומנפשיה בההוא שופרא, דההוא קול סליק לעילא. ובההוא יומא קיימין ומשתכחי מקטרגין לעילא. וכד סליק ההוא קלא דשופרא, בלהו אתדחין קמיה, ולא יכלין לקיימא. זכאה חולקיהון דצדיקינא, דיזעין לכוונא רעותא לקמי מאריהון, ויזעין לתקנא עלמא בהאי יומא, בקל שופרא. ועל דא כתיב (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה. יודעי, ולא תוקעי.

כל הצדיקים פוגשות נשמות של צדיקים לפניהם להצלתם

(זוהר ויקרא ט ע"א וע"ב)

רבי אלעזר, ורבי יוסי חמוי, הוּו אַזלי מאושא ללוד. אמר רבי יוסי לרבי אלעזר, אפשר שמעת מאבוי מאי דכתיב, ויעקב הלך לדרכו וגו'. אמר ליה לא ידענא. עד דהוּו אַזלי מטו למערתא דלוד. שמעו ההוא קלא דאמר, תרי עזלין דאילתא עבדו קמאי רעותא דניחא לי, ואינון הוּו משרייתא קדישא דערע יעקב קמיה. אתרגיש רבי אלעזר, ואסתער בנפשו, ואמר, מריה דעלמא כף אורחוי, טב לן דלא נשמע, שמענא ולא ידענא.

כל הצדיקים פוגשות נשמות של צדיקים לפניהם להצלתם

(זוהר ויקרא ט ע"א וע"ב)

רבי אלעזר ורבי יוסי חמוי היו הולכים מאושא ללוד. אמר רבי יוסי לרבי אלעזר, אפשר שמעת מאבוי מה שכתוב ויעקב הלך לדרכו וגו'? אמר לו, לא ידעתי. עד שהיו הולכים, הגיעו למערה של לוד. שמעו אותו קול שאומר: שני עפרים של האילת עשו לפני רצון של נחת לי, והם היו המחנה הקדוש שפגש יעקב לפניו. התרגש רבי אלעזר והסתער בנפשו, ואמר: רבון העולם כף דרכו, טוב לנו שלא נשמע, שמעתי ולא ידעתי.

אתרחיש ליה ניסא, ושמע ההוא קלא דאמר, אברהם ויצחק הוּו, נפל על אנפוי וחמו דייקנא דאבוי, אמר ליה, אבא, שאילנא ואתיבונא, דאברהם ויצחק הוּו, דערעו ליעקב פד אשתזיב מלבן. אמר ליה ברי, פוק (ס"א פסקר) פתקו, וסב סבתך, פום כמולל רברבן הנה. ולא דא היא בלחודוי, אלא לכל צדיקא נשמתהון דצדיקא מערעין קדמוהי לשיזבותיה, ואינון מלאכי קדישי עלאי.

התרחש לו ניס, ושמע אותו קול שאומר: אברהם ויצחק היו. נפל על פניו וראה את דיוקן אביו. אמר לו, אבא, שאלתי והשיבוני, שאברהם ויצחק הם שפגשו את יעקב כשנצל מלבן. אמר לו, בני, הוצא את (פסקר) פתקו, וקח את דברי אבוי הזקן, פה מדבר גדולות הנה. ולא רק זה בלבד, אלא את כל הצדיקים פוגשות נשמות של צדיקים לפניהם להצלתם, והם מלאכים קדושים עליונים.

ותא חזי, יצחק קיים הנה בההיא שעתא, אבל נשמתיה קדישא אתנסיבת בכורסא יקרא דמאריה, פד אתעקד על גבי מדבחא. ומפדין אסתמו עינוי מחיזו. היינו דכתיב (בראשית לא) לולא וגו' ופחד יצחק הנה לי (ע"כ תוספתא).

ובא ראה, יצחק הנה קיים באותה שעה, אבל נשמתו הקדושה נלקחה לכסא הכבוד של אדונו, כשנעקד על גבי המזבח, ואז נסתמו עיניו מאות. היינו שכתוב לולא וגו' ופחד יצחק הנה לי (עד כאן התוספתא).

עין רעה

(זוהר אחרי מות סג ע"ב)

בְּגוּשׁ חֲלָבָא הוּהּ בַר נָשׁ, דְּבִבְלָא אֶתְר
 דְּמַחֵי בִידוּי, הוּהּ מֵית, וְלֹא הוּוּ
 בְּנֵי נְשָׂא מִקְרָבִין בְּהַדְיָה. בְּסוּרְיָא הוּהּ בַר
 נָשׁ, דְּבִבְלָא אֶתְר דְּאֶסְתַּכֵּל אֶפִּילוּ לְטַב,
 כִּלְא אֶתְהַפֵּךְ לְבִישׁ. יוֹמָא חַד הוּהּ חַד בַּר
 נָשׁ אֲזִיל בְּשׁוּקָא, וְהוּוּ אֲנַפּוּי נְהִירִין. אֶתְא
 הֵהוּא בַר נָשׁ וְאֶסְתַּכֵּל בֵּיהּ, וְאֶתְבַּקַּע
 עֵינֵיהּ. בְּגִין כֶּה, בְּכִלְא הוּהּ בַר נָשׁ זְמִין,
 לְהֵאִי וְלְהֵאִי. וְעַל דָּא כְּתִיב טוֹב עֵין הוּא
 בְּרוּךְ, אֵל תִּקְרִי בְּרוּךְ אֱלֹא בְּרוּךְ.

עין רעה

(זוהר אחרי מות סג ע"ב)

בְּגוּשׁ חֲלָב הָיָה אָדָם, שְׂבִכָל מְקוּם
 שְׂמִכָּה בִידוּ, הָיָה מֵת, וְלֹא הָיָה
 אֲנָשִׁים מִתְקָרְבִים אֵלָיו. בְּסוּרְיָא הָיָה
 אָדָם, שְׂבִכָל מְקוּם שְׂבוּ הִסְתַּכֵּל, אֶפִּילוּ
 לְטוֹב, הַכֵּל הִתְהַפֵּךְ לְרַע. יוֹם אֶחָד הָיָה
 אִישׁ אֶחָד הוֹלֵךְ בְּשׁוּק, וְהָיוּ פְּנָיו מְאִירוֹת.
 בָּא אוֹתוֹ אִישׁ וְהִסְתַּכֵּל בּוֹ, וְנִבְקַעַה עֵינוֹ.
 מִשׁוּם כֶּה לְכָל הָיָה אָדָם מוֹכֵן, לָזֶה וְלָזֶה.
 וְעַל זֶה כְּתוּב טוֹב עֵין הוּא בְּרוּךְ, אֵל
 תִּקְרִי בְּרוּךְ אֱלֹא בְּרוּךְ.

מעלת למוד התורה

(זוהר אחרי מות סז ע"ב)

רַבִּי אַבָּא הוּהּ יְתִיב קַמֵּיהּ דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן,
 קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּפִלְגּוֹ לִילְיָא,
 לְמַלְעֵי בְּאוּרִייתָא. קָמוּ רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי
 אַבָּא עִמֵּיהּ. פִּתַּח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר (תהלים
 מ"ב) כְּאִיל תַּעְרוֹג עַל אֲפִיקֵי מַיִם כֵּן נִפְשֵׁי
 תַּעְרוֹג אֱלִיךְ אֱלֹהִים. הָאִי קָרָא אוּקְמוּהָ
 חֲבֵרִיָּא, וְכַאֲיִן אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל מְכַל עַמּוּן,
 דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהֵב לוֹן אוּרִייתָא
 קְדִישָׁא, וְאוּרִית לוֹן נִשְׁמַתִּין קְדִישִׁין
 מֵאַתְר קְדִישָׁא, בְּגִין לְמַעַבְד פְּקוּדוּי,
 וְלֹא שְׂתַעֲשַׁע בְּאוּרִייתָא, דְּכָל מָאן
 דְּאֶשְׁתַּעֲשַׁע בְּאוּרִייתָא, לֹא דְחִיל מְכַלָּא.
 דְּכְתִיב (תהלים ק"ט) לוּלִי תוֹרַתְךָ שַׁעֲשׁוּעִי
 אֲז אֲבַדְתִּי בְּעֵינֵי.

מעלת למוד התורה

(זוהר אחרי מות סז ע"ב)

רַבִּי אַבָּא הָיָה יוֹשֵׁב לְפָנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן. קָם
 רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה לְעַסְק
 בַּתוֹרָה. קָמוּ רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא עִמּוֹ.
 פִּתַּח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (תהלים מ"ב) כְּאִיל
 תַּעְרֵג עַל אֲפִיקֵי מַיִם כֵּן נִפְשֵׁי תַעְרֵג
 אֱלִיךְ אֱלֹהִים. הַפְּסוּק הַזֶּה פִּרְשׁוּהוּ
 הַחֲבֵרִים, אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל מְכַל הָעַמִּים,
 שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נָתַן לָהֶם תוֹרָה
 קְדוּשָׁה וְהוֹרִישׁ לָהֶם נְשִׁמוֹת קְדוּשׁוֹת
 מִמְּקוֹם קְדוֹשׁ כְּדֵי לְעַשׂוֹת מִצְוֹתָיו
 וְלֹא שְׂתַעֲשַׁע בַּתוֹרָה. שְׂכַל מִי
 שֶׁמִּשְׁתַּעֲשַׁע בַּתוֹרָה, לֹא פוֹחַד מְכַל,
 שְׂכְּתוּב (תהלים ק"ט) לוּלִי תוֹרַתְךָ שַׁעֲשׁוּעִי אֲז
 אֲבַדְתִּי בְּעֵינֵי.

מָאן אֵינּוּן שַׁעֲשׁוּעִי. אוּרִייתָא. דְּאוּרִייתָא
 שַׁעֲשׁוּעִים אֲקָרִי, דְּכְתִיב (משלי ה)
 וְאֵהִיָּה שַׁעֲשׁוּעִים יוֹם יוֹם. וְדָא הוּא
 דְּתַנְיָנָן, קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶתִי

מִי הֵם שַׁעֲשׁוּעִי? תוֹרָה. שֶׁהַתוֹרָה נִקְרָאת
 שַׁעֲשׁוּעִים, שְׂכְּתוּב (משלי ה) וְאֵהִיָּה
 שַׁעֲשׁוּעִים יוֹם יוֹם. וְזֶהוּ שֶׁשְּׂנִינּוּ שֶׁהַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא בָּא לְהַשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצְּדִיקִים

בגן עדן. מה זה להשתעשע? כדי לשמוח עמָהם, שְׁשִׁינּוּ, אֲשֶׁרִי הַצְּדִיקִים, שְׁכָתוּב בְּהֵם (ישעיה נח) אֲזוּ תִתְעַנֵּג עַל ה', כְּדִי לְהִתְעַנֵּג מֵאוֹתָהּ הַשְּׂקָאָה שֶׁל הַנְּחָל, כְּמוֹ שְׁנֹאמֵר וְהַשְּׁבִיעַ בְּצַחְצָחוֹת נִפְשָׁךְ. כְּבִיכּוֹל מִשְׁתַּעֲשַׁע הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּהֵם מֵאוֹתָהּ הַשְּׂקָאָה הַנְּחָל שְׁבָה מִתְעַנְּגִים הַצְּדִיקִים, וְעַל כֵּן בָּא לְהִשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצְּדִיקִים. וְכָל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, זוֹכֵה לְהִשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצְּדִיקִים מֵאוֹתָהּ הַשְּׂקָאָה הַנְּחָל.

חמורו של רבי פנחס בן יאיר

(זוהר שמיני ל"ו ע"א ול"ז ע"א)
 רבי אלעזר היה הולך בדרך. מצא את רבי פנחס בן יאיר שהיה בא. געה חמורו. אמר רבי פנחס, ודאי במשקל (בבבול) שמחת החמור אני רואה שפנים חדשות ימצאו פה. כיון שיצא מאחר ענפי ההר, ראה את רבי אלעזר שהיה בא. אמר, ודאי משקל (בבבול) השמחה נשלם. ירד רבי אלעזר אליו ונשק לו. אמר לו, אם צורת הדרך האחת אליך, גלף ונתחבר כאחד. ואם לא, קח את דרכך ולך. אמר לו, ודי שכנגדך אני הולך, כיון שמצאתי אותך, אלך אחריך ונתחבר כאחד.

פתח רבי פנחס ואמר, (תהלים קכח) 'בִּרְכֵךְ ה' מִצִּיּוֹן וְרָאָה בְּטוֹב וְגו'.' יְבָרְכֵךְ ה' מִצִּיּוֹן, מָה הַטַּעַם מִצִּיּוֹן? מִשׁוֹם שֶׁהָרִי מִשָּׁם יוֹצְאוֹת בְּרָכוֹת לְהִשְׁתַּתֵּף (לְהִמְצֵא). זֶהוּ שְׁכָתוּב, כִּי שָׁם צִוָּה ה' אֶת הַבְּרָכָה

לִאֲשַׁתְּעֲשַׂע עִם צְדִיקִיָּא בְּגִנְתָּא דְעֵדֶן. מָאִי לִאֲשַׁתְּעֲשַׂע. בְּגִין לְמַחְדֵי בְּהוּ. דְתִגְנִין, זְכָאִין אִינוּן צְדִיקִיָּא, דְכְּתִיב בְּהוּ, (ישעיה נח) אֲזוּ תִתְעַנֵּג עַל יי', בְּגִין לְאִתְעַנְּגָא מֵהוּא שְׁקִי דְנְחָלָא, כְּמָה דְאֵת דְאֵמֵר. (ישעיה נח) וְהַשְּׁבִיעַ בְּצַחְצָחוֹת נִפְשָׁךְ. כְּבִיכּוֹל, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִשְׁתַּעֲשַׁע בְּהוּ, מֵהוּא שְׁקִי דְנְחָלָא, דְמִתְעַנְּגִי בְּהוּ צְדִיקִיָּא. וְעַל דָּא אֵתִי לִאֲשַׁתְּעֲשַׂע עִם צְדִיקִיָּא. וְכָל מָאן דְאֲשַׁתְּדַל בְּאוֹרֵיִתָא, זְכִי לִאֲשַׁתְּעֲשַׂע עִם (דף ס"ח ע"א) צְדִיקִיָּא, מֵהוּא שְׁקִי דְנְחָלָא.

חמורו של רבי פנחס בן יאיר

(זוהר שמיני ל"ו ע"א ול"ז ע"א)
 רבי אלעזר היה אזיל באורחא, אשכחיה לרבי פנחס בן יאיר דהוה אתי, געה חמוריה. אמר רבי פנחס, ודאי בטקולא (נ"א בקולא) דחדוותא דחמורא, חמינא (חמיית) אנפין חדתין ישתכחון הכא, כיון דנפק מבתר ענפוי דטורא, חמא ליה לרבי אלעזר דהוה אתי, אמר ודאי טקולא (נ"א קולא) דחדוותא אשתלים. נחת רבי אלעזר לגביה, ונשיק ליה, אמר ליה אי טופסא דארחא, חד לגבך, גזיל ונתחבר כחדא. ואי לאו טול ארחרך זייל. אמר ליה, ודאי לקבלך אזילנא, כיון דאשכחנא לך, איזיל אבתרך ונתחבר כחדא.

פתח רבי פנחס ואמר (תהלים קכח) 'בִּרְכֵךְ ה' מִצִּיּוֹן וְרָאָה בְּטוֹב וְגו'.' יְבָרְכֵךְ ה' מִצִּיּוֹן, מָאִי טַעְמָא מִצִּיּוֹן. בְּגִין דְהָא מִתְמַן שְׂרָאוֹן בְּרַכָּאֵן לִאֲשַׁתְּתַפָּא (ס"א לִאֲשַׁתְּתַפָּא). הָדָא הוּא דְכְּתִיב כִּי שָׁם צִוָּה יי'

חיים עד העולם. ומשום כף, בְּרַכָּךָ ה' מציון, שְׁהָרִי מְשֵׁם יוֹצְאוֹת בְּרָכוֹת לְכָל. וְרָאָה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַם, שְׁבַגְלָל צִיּוֹן יְרוּשָׁלַם מִתְבָּרְכָת. שְׁכִינֹן שְׁצִיּוֹן הַתְּמִלָּא בְּבִרְכוֹת, אֲזִי יְרוּשָׁלַם מִתְבָּרְכָת, וְנִמְצְאִים בָּהּ רַחֲמִים. וְכִשְׁיְרוּשָׁלַם מִתְבָּרְכָת, כָּל הַעַם מִתְבָּרְךָ.

כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ, שְׁלֵא תִרְאֶה קִשְׁת בְּיָמֶיךָ כְּמוֹ לְאַבְיָד. וְעַל זֶה - וְרָאָה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַם כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ. וְרָאָה בְּנִים לְבָנֶיךָ, יְרָאֵי חֶטָּא, חֲסִידִים, קְדוּשִׁים. אֲזִי - שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל. מַה זֶה שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל? אֲלֵא כְּמִי שְׁאוֹמֵר: שְׁלוֹם עַל רֹאשׁ הַמֶּלֶךְ, שְׁלֵא יַחְסֵר כָּל. כִּף שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל, בְּזִמְנָא שְׁצַדִּיקִים יִמְצְאוּ בְּעוֹלָם.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר (מְשַׁלִּי יז) עֲטַרְת וְקִנְיִם בְּנֵי בָנִים וְתַפְאֶרֶת בְּנִים אֲבוֹתָם. בְּנִים - הָרִי בְּאֶרְנוּ. בְּנֵי בָנִים - אֵלּוּ שְׁאָר פְּתָרֵי הַמֶּלֶךְ, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר (ישעיה

יד) וְכָל בְּנֵיךְ לְמוֹדֵי ה'. וְכַתּוּב (איכה ד) בְּנֵי צִיּוֹן הִיקָרִים, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר וְתַפְאֶרֶת בְּנִים אֲבוֹתָם. אֵין מִתְעַטְרִים הַבָּנִים אֲלֵא בְּאֲבוֹת. מִכָּאֵן לְמַדְנוּ שְׁבָנִים לֹא מִתְעַטְרִים וְלֹא מִשְׁקִים מִהַשְׁקִית הַנַּחֲל, אֲלֵא בְּזִמְנָא שְׁהָאֲבוֹת מִתְעַטְרִים וּמְבָרְכִים. זֶהוּ שְׁכַתּוּב וְתַפְאֶרֶת בְּנִים אֲבוֹתָם.

עַד שְׁהָיו הוֹלְכִים, הִגִּיעַ זְמַן תַּפְלָה. יָרְדוּ וְהִתְפַּלְלוּ. בְּעוֹד שְׁהָיו מִתְפַּלְלִים, נִכְרַךְ נַחֲשׁ אֶחָד בְּרַגְלֵי חֲמוּרוֹ שֶׁל רַבִּי פְּנַחֲס. בְּעַט (נְבַהֵל) וְגָעָה פְּעַמִּים. אַחַר

אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם. וּבְגִין כִּף בְּרַכָּךָ יי' מִצִּיּוֹן דְּהָא מִתְמַן נִפְקֵי בְּרַכָּאן לְכָלֵא. וְרָאָה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַם, דְּבִגְיֵי צִיּוֹן יְרוּשָׁלַם אֲתַבְּרָא, דְּכִיּוֹן דְּצִיּוֹן אֲתַמְלִי בְּרַכָּאן, כְּדִין יְרוּשָׁלַם אֲתַבְּרָא, וְאֲשַׁתְּכַחוּ בָּהּ רַחֲמִים. וְכַד יְרוּשָׁלַם אֲתַבְּרָא, כָּל הַעַם אֲתַבְּרָא.

כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ, דְּלֹא יִתְחַזֵּי קִשְׁת בְּיָמֶיךָ, כְּמוֹ לְאַבּוּךָ. וְעַל דָּא וְרָאָה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַם כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ. וְרָאָה בְּנִים לְבָנֶיךָ, דְּחִלֵי חֶטָּא, חֲסִידִין, קְדִישִׁין, כְּדִין שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל. מַאי שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל. אֲלֵא, כְּמֵאן דְּאָמַר שְׁלֵמָא עַל רִישֵׁיה דְּמֶלְכָא, דְּלֹא יַחְסֵר כָּלֵא. כִּף שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל, בְּזִמְנָא דְּצַדִּיקִיא יִשְׁתַּכְּחוּ בְּעַלְמָא.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר (מְשַׁלִּי יז) עֲטַרְת וְקִנְיִם בְּנֵי בָנִים וְתַפְאֶרֶת בְּנִים אֲבוֹתָם. בְּנִים הָא אֲוִקִימָנָא. בְּנֵי בָנִים, אֵלּוּן שְׁאָר פְּתָרֵי מֶלְכָא, כְּמוֹ דָּאֵת אָמַר (ישעיה נד) וְכָל בְּנֵיךְ לְמוֹדֵי יי'. וְכַתִּיב (איכה

ד) בְּנֵי צִיּוֹן הִיקָרִים, כְּמוֹ דָּאֵת אָמַר וְתַפְאֶרֶת בְּנִים אֲבוֹתָם, לֹא מִתְעַטְרִין בְּנֵין אֲלֵא בְּאֲבוֹתָן. מִכָּאֵן אֲוִלִּיפָנָא, דְּבָנִין לֹא מִתְעַטְרִין, וְלֹא מִשְׁתַּקִּיין מִשְׁקִין דְּנַחֲלָא, אֲלֵא בְּזִמְנָא דְּאֲבוֹתָן מִתְעַטְרָאן וּמִתְבָּרְכָאן, הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב (דף ל"ו ע"ב) וְתַפְאֶרֶת בְּנִים אֲבוֹתָם.

עַד דְּהוּוּ אֲזִלִּי, מְטָא עַדן צְלוֹתָא, נַחְתּוּ וְצִלוּ. עַד דְּהוּוּ מִצְלִי, קַפְטָר חַד חוּיָא בְּרַגְלוֹי דְּחַמְרָא, דְּרַבִּי פְּנַחֲס. קַסְטָא (ס"א קַפְטָא) וְגָעָא תְרֵי זְמוּנֵי. בְּתַר דְּסִיִּימוּ

שְׁסִימוּ אֶת הַתְּפִלָּה, אָמַר רַבִּי פְּנַחֶסֶ: וְדַאי צַעַר הוּא לְבַהֲמָה שְׁלִי, שְׁהָרִי הַיּוֹם הַזֶּה הַקְּדָמְתִי, וְהֵיטִי מְרַחֵשׁ בַּתּוֹרָה, וְהַעֲבִיר אוֹתִי בְּמִקּוֹם שְׁשׂוּרָה לְכַלּוֹף, וְעַכְשָׁו מְצַעְרִים אוֹתוֹ. קָמוּ וְרָאוּ נַחֵשׁ אֶחָד קָשׁוּר עַל רִגְלָיו. אָמַר רַבִּי פְּנַחֶסֶ: נַחֵשׁ נַחֵשׁ, לֹף וְסוֹבֵב (וְצַדֵּד) אֶת קֶשֶׁרְךָ בְּמִדְרוֹן הַחוּר. בֵּינֵתִים נָשַׁר הַנַּחֵשׁ וְנִפְל חֲתִיכוֹת חֲתִיכוֹת.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וּמָה כָּל כֶּף מִדְקָדֵק הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּצַדִּיקִים? אָמַר לוֹ, וְדַאי שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִדְקָדֵק עִם הַצַּדִּיקִים וְשׁוֹמֵר אוֹתָם, וְרוֹצֵה לְהוֹסִיף לָהֶם קְדֻשָּׁה עַל קְדֻשָּׁתָם, וְעַכְשָׁו הַחֲמוּר הַזֶּה, שֶׁלֹּא שָׁמַר אֶת הַקְּדֻשָּׁה שְׁלִי, הוּא הַצֵּטֵעַר. וְהַנַּחֵשׁ הַזֶּה הֵיךְ שְׁלִיחַ, וְכַמָּה שְׁלִיחִים יֵשׁ לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּבְכָלֵם הוּא עוֹשֶׂה אֶת שְׁלִיחוֹתוֹ, וְאֶפְלוּ בְּחִיּוֹת הַשָּׂדֶה. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (וַיִּקְרָא כו) וְהַשְּׁלַחְתִּי בְּכֶם אֶת חַיֵּת הַשָּׂדֶה וְשַׁכְּלָה אֶתְכֶם. וְאֶפְלוּ בִּיד גּוֹי, זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (דְּבָרִים כח) יֵשׂא ה' עִלְיָךְ גּוֹי מְרַחֵק מִקְצֵה הָאָרֶץ.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וּבִיד דִּישְׂרָאֵל עֲבִיד שְׁלִיחוֹתָא. אָמַר לוֹ, כֵּן, כְּמוֹ רִשְׁעֵי בִּיד צַדִּיק. אֲבָל רִשְׁעֵי בִּיד יִשְׂרָאֵל רִשְׁעֵי אַחַר, לֹא עוֹשֶׂה בּוֹ שְׁלִיחוֹת, אֲלֵא בְּזַמַּן שֶׁאֵינוֹ מְכַוֵּן בּוֹ. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (שְׁמוֹת כא) וְאִשֶּׁר לֹא צָדָה וְהֶאֱלֵהִים אֹנָה לִידּוֹ. וְאִשֶּׁר לֹא צָדָה דְּוָקָא, שֶׁלֹּא לְהַרְגֵּ אוֹתוֹ. זֶה וְהֶאֱלֵהִים אֹנָה לִידּוֹ, כְּדִי לְהַעֲנִישׁ אֶת שְׁנֵיהֶם.

צְלוֹתָא, אָמַר רַבִּי פְּנַחֶסֶ, וְדַאי צַעַרָא הוּא לְבַעֲרָא דִּילִי, דְּהָא יוֹמָא דָא אַקְדִּימָנָא, וְהוֹינָא מְרַחֵשׁ בְּאוֹרֵייתָא, וְאֶעֱבֵר לִי בְּאַתֵּר דְּלְכַלּוֹכָא שְׂרִיא, וְהַשְׁתָּא מְצַעְרִי לָהּ. קָמוּ וְחָמוּ חַד חוּיָא קָטִיר אַרְגְּלֵיהּ, אָמַר רַבִּי פְּנַחֶסֶ, חוּיָא חוּיָא, זִיל וְאַסְחַר (ס"א וְאַסְטֵר) קוּטְרָה, בְּקַטְפוּרָא דְחוּרָא. אֲדַהֲכִי אֶתְנַשֵּׁר חוּיָא, וְנִפְל קַפְסִירִי קַפְסִירִי.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וּמָה כָּל כֶּף מִדְקָדֵק קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא בְּצַדִּיקִיא. אָמַר לִיהּ, וְדַאי קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא מִדְקָדֵק בְּהוּ בְּצַדִּיקִיא, וְנָטִיר לוֹן, וּבְעֵא לְאוֹסְפָא לוֹן קְדָשָׁה עַל קְדוּשַׁתִּיהוּ וְהַשְׁתָּא הַאי חֲמָרָא, עַל דְּלֹא נָטֵר קְדוּשַׁתָּא דִּילִי אֲצִטְעַר. וְדַא חוּיָא שְׁלִיחָא חוּיָא, וְכַמָּה שְׁלוּחִין אֵית לִיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא וּבְכַלְהוּ עֲבִיד שְׁלִיחוֹתֵיהּ, וְאֶפְלוּ בְּחִיּוֹת בְּרָא. הָדָא הוּא דְכַתִּיב (וַיִּקְרָא כו) וְהַשְּׁלַחְתִּי בְּכֶם אֶת חַיֵּת הַשָּׂדֶה וְשַׁכְּלָה אֶתְכֶם. וְאֶפְלוּ בִּיד גּוֹי, הָדָא הוּא דְכַתִּיב (דְּבָרִים כח) יֵשׂא ה' עִלְיָךְ גּוֹי מְרַחֵק מִקְצֵה הָאָרֶץ.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וּבִיד דִּישְׂרָאֵל עֲבִיד שְׁלִיחוֹתָא. אָמַר לִיהּ, אֵין. כְּמוֹ רִשְׁעֵי בִּיד צַדִּיק. אֲבָל רִשְׁעֵי בִּיד דִּישְׂרָאֵל רִשְׁעֵי אַחַרָא, לֹא עֲבִיד בִּיהּ שְׁלִיחוֹתָא, אֲלֵא בְּזַמַּנָא דֵאִיהוּ לֹא מְכַוֵּן בִּיהּ. הָדָא הוּא דְכַתִּיב (שְׁמוֹת כא) וְאִשֶּׁר לֹא צָדָה וְהֶאֱלֵהִים אֹנָה לִידּוֹ. וְאִשֶּׁר לֹא צָדָה דִּיקָא, דְּלֹא לְקַטְלָא לִיהּ. דָּא, וְהֶאֱלֵהִים אֹנָה לִידּוֹ, כְּדִי לְהַעֲנִישׁ אֶת שְׁנֵיהֶם וְכו'.

מַשְׁלַל לְבַנֵי אָדָם שֶׁחֲטָאוּ לְמַלְךְ. הַתְּעוֹרֵר הַשּׁוֹטֵר אֲלֵיהֶם לְתַפֵּשׂ אוֹתָם וּלְהַעֲנִישׁ אוֹתָם, לְאוֹתָם שֶׁחֲטָאוּ לְמַלְךְ. קָם חָכֵם אֶחָד מֵהֶם וְהִתְעַרַב עִם בְּנֵי הַשּׁוֹטֵר. הַרִים הַשּׁוֹטֵר אֶת עֵינָיו וְרָאָה אוֹתוֹ. אָמַר לוֹ, מִי נָתַן אוֹתְךָ בִּינֵינוּ? וְהָרִי אֵינְךָ מְאוֹתָם שֶׁחֲטָאוּ לְמַלְךְ. הָרִי אֶתְּהָ תַעֲנֵשׁ בְּרֵאשׁוֹנָה! לְקַחוּ אוֹתוֹ וְהִרְגוּ אוֹתוֹ.

מִתַּל לְבַנֵי נִשָּׂא דְחָבוּ לְמַלְכָּא, אֲתַעֲרַר סַנְטִירָא לְגַבֵייהוּ, לְתַפְשָׂא לוֹן, וּלְהַעֲנִישָׂא לוֹן, לְאִינוֹן דְּחָבוּ לְמַלְכָּא. קָם חַפִּים חַד מִנֵייהוּ, וְאֲתַעֲרַב בְּהַדֵי בְנֵי סַנְטִירָא, זְקַף סַנְטִירָא עֵינָיו וְחָמָא לֵיה. אָמַר לֵיה מָאן יְהַבְךָ לְגַבְךָ, וְלָאוּ אֲנִתְּ מְאִינוֹן דְּחָבוּ לְמַלְכָּא, הָא אֲנִתְּ אֲתַעֲנֵשׁ בְּקַדְמִיתָא, שְׁקִילוּ לֵיה וְקַטְלוּהוּ.

כֶּף יִשְׂרָאֵל בָּאִים מִצַּד הַיָּמִין, וְלֹא נִדְבְּקוּ בְּשִׂמְאֵל, וְלֹא הִתְעַרְבוּ עִמּוֹ לְעוֹלָמִים. וּכְשֶׁהֵם גּוֹרְמִים בְּעוֹוֹנוֹתֵיהֶם שֶׁנִּכְנַע הַיָּמִין, וְהַשִּׂמְאֵל מִתְעוֹרֵר וְכָל אוֹתָם שְׂבָאִים מִצַּדוֹ - אִם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עוֹמֵד לְהִתְעַרַב עִמָּם, הֵם מְכִירִים אוֹתוֹ וְאוֹמְרִים לוֹ: אֵינְךָ מְאוֹתָם שְׂבָאִים מִצַּד הַיָּמִין, שֶׁנִּכְנַע מִהַעוֹנוֹת שֶׁלָּהֶם, וְאֵינְךָ מְאוֹתָם שֶׁחֲטָאוּ לְמַלְךְ, מִי נָתַן אוֹתְךָ אֲצִלְנוּ? נִמְצָא שֶׁהוּא נֶעֱנֵשׁ בְּרֵאשׁוֹנָה. וּשְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ צוֹנַח כְּנֶגְדָם וְאוֹמֵר (קהלת ח) עַת אֲשֶׁר שָׁלַט הָאָדָם בָּאָדָם לָרַע לוֹ. לָרַע לוֹ וְדָאִי, מִכִּיּוֹן שֶׁאֵינוֹ שְׁלִיחַ הַמֶּלֶךְ, וְלֹא בָּא מְאוֹתוֹ הַצַּד.

כֶּף יִשְׂרָאֵל מִסְטֵרָא דִּמְיִנָּא קָא אֲתַיִן, וְלֹא אֲתַדְבְּקוּ בְּשִׂמְאֵלָא, וְלֹא אֲתַעֲרְבוּ בְּהַדָּה לְעַלְמִין. וְכַד אִינוֹן גְּרַמִּין בְּחוּבֵייהוּ, דְּאֲתַפְּסִיא יְמִינָא, וְאֲתַעֲרַר שְׂמֵאֵלָא וְכָל אִינוֹן דְּאֲתוּ מִסְטֵרִיה, אִי חַד מִיִּשְׂרָאֵל קָם לְאֲתַעֲרַבָּא בְּהַדֵייהוּ, אֲשַׁתְּמוּדְעֵן בֵּיה, אֲמַרִי לֵיה לָאוּ אֲנִתְּ מְאִינוֹן דְּקָא אֲתַיִן מִסְטֵרָא דִּמְיִנָּא, דְּאֲתַפְּסִיא מְחוּבֵייהוּ, וְלָאוּ אֲנִתְּ מְאִינוֹן דְּחָבוּ לְמַלְכָּא מָאן יְהַבְךָ לְגַבְךָ. אֲשַׁתְּכַח דְּאִיהוּ אֲתַעֲנֵשׁ בְּקַדְמִיתָא. וּשְׁלֹמֹה מַלְכָּא צוֹנַח לְקַבְלֵייהוּ, וְאוֹמֵר (קהלת ח) עַת אֲשֶׁר שָׁלַט הָאָדָם בָּאָדָם לָרַע לוֹ. לָרַע לוֹ וְדָאִי, בְּגִין דְּלָאוּ שְׁלִיחָא דְּמַלְכָּא אִיהוּ, וְלֹא אֲתִי מְהֵהוּא סְטֵרָא.

פּרָק י"ג
פּרָשִׁיּוֹת
שְׁמוֹת - פִּינְקָס

ספּוּרֵי הַזֹּהַר

תָּכֵן עֲנִינִים

קמג	דורו של רבי שמעון
קמד	אין לנהג בציון בשמשי ה'
קמה	בעל מום אינו נאמן
קמו	מעלת השבת
קמז	צדקה תציל ממות
קמט	אהבת ה' לישראל

משה רבנו ע"ה הבטיח!

זה לשון הרעיא מהימנא ספר במדבר פרשת נשא (דף קכד, ב): "והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע", בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזוהר, מן זוהרא דאימא עלאה תשובה. באלין לא צריך נסיון ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקים בהון "ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר". משה רבינו עליו השלום הבטיח: "ובגין דעתידין ישראל "למטעם" מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי". פרוש: משום שעתידין ישראל לטעם מאילן החיים שהוא ספר הזוהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים.

מתוך 'זוהר מגנא ומצלא'

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ★ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים יא-צב.
- ★ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים צה-קכב.
- ★ שמונה פרקים [יז-כד] לסעודה השלישית: דפים קפה-רפד.

דורו של רבי שמעון

(זוהר אחרי מות ע"ט ע"א וע"ב)

תני רבי יהודה, דרא דרבי שמעון בן יוחאי שארי בגויה, בלהו זכאין, חסידין, בלהו דחלי חטאה גינהו. שכניתא שריא בנייהו, מה דלית בן בדרין אחרנין. בגיגי כף מילין אינון מתפרשו, ולא אתתמרו. בדרין אחרנין לאו הכי, ומילין דרזי עלאה לא יכלין לגלאה, ואינון דייעי מסתמו. דרבי שמעון בד הוה אמר רזא דהאי קרא, חבריא בלהו עיניהון נבעין דמעין, וכלהו מילין דאמר הוה בעיניהו גליין, כמה דכתיב (במדבר יב) פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות.

דורו של רבי שמעון

(זוהר אחרי מות ע"ט ע"א וע"ב)

ננה רבי יהודה, דור שרבי שמעון בר יוחאי שרוי בתוכו, כלם צדיקים, חסידים, כלם הם יראי חטא, ושכינה שורה ביניהם, מה שאין בן בדורות אחרים. משום כף הדברים הללו מתפרשים ולא נטמנים. בדורות אחרים לא כן, ודברים של סודות עליונים לא יכולים לגלות, ואותם שיודעים פוחדים. שכאשר היה רבי שמעון אומר סוד הפסוק הזה, עיני כל החברים נבעו דמעות, וכל הדברים שאמר היו בעיניהם גלויים, כמו שכתוב (במדבר יב) פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות.

דיומא חד שאיל רבי ייסא אמר, בינא דקושטא (ס"א דקוסטא), דנפקא מעופא דשריא (ס"א דשדי) בנורא, ואתבקע לארבע סטרין. תרין סלקין מנייהו, וחד מאיה, וחד רביע ברביעא (ס"א נביעי נביעא) דימא רבא. אמר רבי אבא, עבדת קמיה דרבי שמעון, קדש חול, דהא כתיב פה אל פה אדבר בו. אמר ליה רבי שמעון, עד לא יתבקע בינא, תסתלק מעלמא. וכך הוה באדרא דרבי שמעון.

שיום אחד שאל רבי ייסא, אמר, בינא של אמת (מדה) שייצאה מעוף ששרוי (שנורק) באור, והתבקעה לארבעה צדדים, שנים עולים מהם, ואחד מתנמוך, ואחד רובץ במרפץ (מבועי הפעון) של הים הגדול. אמר רבי אבא, עשית לפני רבי שמעון קדש חול, שהרי כתוב פה אל פה אדבר בו. אמר לו רבי שמעון, טרם שתתבקע הביצה, תסתלק מן העולם. וכך היה באדרא של רבי שמעון.

תאנא, ביומוי דרבי שמעון הוה אמר בר נש לחבריה, פתח פיך ויאירו דבריה. בתר דשכיב רבי שמעון, הוה אמרי (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרף וכי.

למדנו, בימי רבי שמעון היה אומר אדם לחברו: פתח פיך ויאירו דבריה. אחר שנפטר רבי שמעון, היו אומרים: (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרף וכי.

זכאה דרא, דרבי שמעון בן יוחאי שארי בגויה. זכאה עדביה בין עלאין

אשרי הדור שרבי שמעון בן יוחאי שרוי בתוכו. אשרי גורלו בין עליונים

ותתאין. עליה כתיב (קהלת י) אשריך ארץ שְׂמִילְכָךְ בְּן חורין. מהו בן חורין. דְּזָקִיף רישא לגלאה, ולפרשא מלין ולא דחיל. כהאי דאיהו בן חורין, ויִימא מאי דבעיא ולא דחיל. מהו מלכך. דא הוא רבי שמעון בן יוחאי, מאריה דאורייתא, מאריה דחכמתא. דכד הוה רבי אבא וכתרייא חמאן לרבי שמעון, הוּוּ רהטי אבתייהו, ואמרי (הושע י) אחרי יי' ילכו פאריה ישאג.

ותחתונים. עליו כתוב (קהלת י) אשריך ארץ שְׂמִילְכָךְ בְּן חורים. מהו בן חורים? שזוקף ראש לגלות ולפרש דברים ואינו פוחד. כְּזֶה שְׁהוּא בְּן חורין, ויאמר מה שְׁהוּא רוּצָה ולא פוחד. מי זה מלכך? זה הוא רבי שמעון בן יוחאי, בעל התורה, בעל החכמה. שְׂפִשְׁתִּיהָ רבי אבא והתברים רואים את רבי שמעון, היו רצים אחריו ואומרים: (הושע יא) אחרי ה' ילכו פאריה ישאג.

אין לנהג בזיון בשמשי ה'

(זוהר אמור ק"ו ע"ב)
 רבי שמעון הוה אזיל בארחא, והוה עמיה רבי אלעזר ורבי אבא ורבי חניא ורבי יוסי ורבי יהודה מטו לחד טיקלי דמיא, פוסקרא רבי יוסי בקטפוי לגו מיא, אמר (דף ק"ו ע"א) קוטרך דקוסטי דמיא ולואי לא שכיח. אמר ליה רבי שמעון, אסיר לך. שמשא דעלמא הוא, ואסיר לאנהגא קלנא בשמשא דקודשא בריך הוא וכל שכן דאינון עובדי קשוט, בנימוסי דקסטרך עלאה שכיחי.

אין לנהג בזיון בשמשי ה'

(זוהר אמור ק"ו ע"ב)
 רבי שמעון הוה הולך בדרך, והיו עמו רבי אלעזר ורבי אבא ורבי חניא ורבי יוסי ורבי יהודה. הגיעו לחריץ מים אחד. החליק רבי יוסי בבגדיו לתוך המים, אמר, הלואי שחריצי המים לא היו נמצאים. אמר לו רבי שמעון, אסור לך! שמש של העולם הוא, ואסור לנהג קלון בשמשו של הקדוש ברוך הוא, וכל שכן כשהם מעשים של אמת שנמצאים בהנהגות ההשגחה העליונה.

פתח ואמר (בראשית א) וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. וירא אלהים את כל אשר עשה, סתם, אפילו נחשים ועקרבים ויתושים, ואפילו אינון דאתחזון מוחבלי עלמא, בכלהו כתיב והנה טוב מאד כלהו שמשי עלמא, מדברי עלמא, ובגוי נשא לא ידעי.

פתח ואמר, (בראשית א) וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. וירא אלהים את כל אשר עשה - סתם, אפילו נחשים ועקרבים ויתושים, ואפילו אותם שנראים מוחבלי העולם, בכלם כתוב והנה טוב מאד, כלם שמשי העולם, מנהיגי העולם, ובגוי אדם אין יודעים.

עד דהוו אזלי, חמו חד חניא מדבר קמזייהו, אמר רבי שמעון, ודאי דא

עד שהיו הולכים, ראו נחש אחד הולך לפניהם. אמר רבי שמעון, ודאי זה

הולך להרחיש לנו נס. רץ אותו נחש לפניהם ונקשר באפעה אחד בקשר הדרך, הסיטו (נלחמו) זה את זה ומתו. כשהגיעו, ראו את שניהם שוכבים בדרך. אמר רבי שמעון, ברוך הרחמן שהרחיש לנו נס, שהרי כל מי שמסתכל בזה כשהוא בקיומו, או שהוא מסתכל באדם, לא ינצל בודאי. כל שפן אם יקרב אליו. קרא עליו, (תהלים צא) לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך. ובכל עושה הקדוש ברוך הוא את שליחותו, ואין לנו לנהג בזיון בכל מה שהוא עושה. ועל זה פתוב, (שם קמה) טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו, וכתוב, יודוך ה' כל מעשיו.

בעל מום אינו נאמן

(זוהר ויקרא ט ע"א וע"ב)
רבי אלעזר הנה יושב בהיכל של בית חמיו, והוא הנה אומר, לזליגת הדמעות שבהיכל יש עצה למצא. בין כך עבר איש אחד פגום בעין אחת. אמר חמיו, נשאל את זה. אמר, הוא פגום ולא נאמן. אמר, נשאל אותו. באו ושאלו אותו. אמר לו, מיהו המאשר שבעולם? אמר, העשיר, אבל אם ינתק, עמו אני מכלם. (העשיר, אבל אם ינתק, אוי על זה, עמו אני מכלם) אמר רבי אלעזר, מדבריו נשמע שאין בו אמונה, ולא בן אמונה הוא. בא ראה, הקדוש ברוך הוא אמר, כל איש אשר בו מום לא יקרב, שהרי הקדוש שולמעהל אינה שורה במקום פגום.

אזיל לארחשא לן ניסא, רהט ההוא חוץ קמיייהו, וקטר בחד אפעה בקיטרא דאורחא סטון (ס"א נצו) חד בחד ומיתו. פד מטון, חמו לון לתרווייהו שכיבין בארחא. אמר רבי שמעון, בריך רחמנא דרחיש לן ניסא. דהא כל מאן דאסתכל בהאי, פד איהו בקיומיה, או איהו יסתכל בבר נש, לא ישתזיב ודאי, כל שפן אי יקרב בהדיה. קרא עליה (תהלים צא) לא תאונה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך. ובכלא עביד קדשא בריך הוא שליחותא דיליה, ולית לן לאנהגא קלנא בכל מה דאיהו עבד. ועל דא כתיב (תהלים קמה) טוב יי' לכל ורחמיו על כל מעשיו, וכתוב, יודוך יי' כל מעשיו.

בעל מום אינו נאמן

(זוהר ויקרא ט ע"א וע"ב)
רבי אלעזר הנה יתיב בקסטרא דבי חמוי, והוא הנה אומר, זילגא דבקסטרא בעיטא שכיח. אדהכי, אעבר חד בר נש, פגים מעיניה חד. אמר חמוי, נשאל להאי. אמר, פגים הוא, ולאן מהימנא. אמר, נשאל בהדיה. אתו שאילו ליה. אמר ליה, טופקא מאן הוא בעלמא. אמר עתירא, אבל דישליף, בהדיה אנא מכלהו. (ס"א עתירא, אבל דישליף, ווי על דא, בהדיה אנא מכלהו) אמר רבי אלעזר, במלוי אשתמע, דלאו מהימנותא גביה, ולאן בר מהימנא הוא. תא חזי, קדשא בריך הוא אמר כל איש אשר בו מום לא יקרב, דהא קדושא דלעילא, לא שריא באתר פגים.

מעלת השבת

(זוהר אמור צד ע"ב)

אמר רבי יהודה, חֲדוּתָא וּנְטִירוּתָא דְיוֹמָא דְשַׁבְּתָא עַל כֻּלָּא הוּא, וּבְגִין דְּהָא יוֹמָא אֲתַעֲטַר בְּאַבָּא וְאַיְמָא, וְאַתּוּסַף קַדְשָׁה עַל קְדוּשַׁתֶּיהָ, מַה דְּלֵא אֲשַׁתְּכַח הֵכִי בְּשַׁאֲר יוֹמִי, דְּהָא הוּא קַדְשׁ, וְאַתַּעֲטַר בְּקַדְשׁ, וְאוּסִיף קְדוּשָׁה עַל קְדוּשַׁתֶּיהָ. בְּגִין כִּף הָאִי יוֹמָא חֲדוּתָא דְעֵלְאִי וְתַתְּאִי, כֻּלָּא חֲדָאן בֵּיהּ. מְלִי בְּרַכָּאן בְּכֻלְהוּ עֲלָמִין. כֻּלְהוּ מוֹנִיָּה אֲתַקְנִי (נ"א אַתְּוֹנִי), בְּהָאִי יוֹמָא נִיּוּחָא דְעֵלְאִי וְתַתְּאִי. בְּהָאִי יוֹמָא נִיּוּחָא דְחַיִּיבָא דְגִיְהָנָם.

מעלת השבת

(זוהר אמור צד ע"ב)

אמר רבי יהודה, השמחה והשמירה של יום השבת הם על הכל, ומשום שהיום הזה מתעטר באבא ובאמא, ונוספת קדשה על קדשתו, מה שאין פן בשאר הימים, שהרי הוא קדש ומתעטר בקדש, ומוסיף קדשה על קדשתו, משום כך היום הזה הוא שמחת העליונים והתחתונים, כלם שמחים בו, כמלא ברכות בכל העולמות. כלם נתקנו (נזנו) ממונו. ביום הזה מנוחת עליונים ותחתונים. ביום הזה מנוחת הרשעים בגיהנם.

לְמַלְכָּא דְעַבְדַּד הַלּוּלָא לְבְרִיהּ יְחִידָאִי, אֲעֵטַר לִיהּ בַּעֲטָרָא עֲלָאָה, מְנִי לִיהּ מַלְכָּא עַל כֻּלָּא. בְּהָאִי יוֹמָא חֲדוּתָא לְכֻלָּא. חַד סְנַטִּירָא דְאַתְּפַקֵּד עַל דִּינָא דְבְנֵי נְשָׂא, הוּוּ בִּידִיהּ גּוֹבְרִין דְּבַעֲיִין קְטוּלָא, גּוֹבְרִין דְּבַעֲיִין לְאַלְקָאָה. בְּגִין יְקָרָא דְהָאִי יוֹמָא דְחֲדוּתָא דְמַלְכָּא, שְׂבִיק דִּינּוּי, וְנָטַר לְחֲדוּתָא דְמַלְכָּא.

למלך שעשה הלולא לבנו היחיד, עטר אותו בעטרה עליונה, מנה אותו המלך על הכל. ביום הזה שמחת הכל. שוטר אחד שהיה מפקד על דינים של בני אדם, היו בידו גברים שצריכים הריגה, וגברים שהיו צריכים להלקאה. בשביל כבוד היום הזה של שמחת המלך עזב את דיניו, ושומר את שמחת המלך.

כִּף הָהוּא יוֹמָא, הַלּוּלָא דְמַלְכָּא בְּמִטְרֹנִיתָא, חֲדוּתָא דְאַבָּא וְאַיְמָא עֲלֵיהּ, חֲדוּתָא דְעֵלְאִין וְתַתְּאִין. בְּחֲדוּתָא דְמַלְכָּא, כֻּלְהוּ חֲדָאן, וְלֵא יִצְטַעְרוּן בֵּיהּ. עַל דָּא כְּתִיב (ישעיה) וְקִרְאֵת לְשַׁבַּת עֲנָג. מֵאִי עֲנָג לֵא אֲשַׁתְּכַח אֶלָּא לְעִילָא בְּאַתַּר דְּקַדְשׁ עֲלָאָה שְׂאֲרִי. כְּמַה דְּאַתַּר אֲמַר, (ישעיה נח) אֲזַ תַּתְּעַנַּג עַל יְיָ. דְהָאִי עֲנָג עַל יְיָ הוּא. וְהָאִי יוֹמָא דְהוּא הַלּוּלָא דְמַלְכָּא, אֲתַעֲטַר

כף אותו היום, הלולת המלך עם הגבירה, שמחת האב והאם עליו, שמחת העליונים והתחתונים. בשמחת המלך כלם שמחים, ולא יצטערו בו. על זה כתוב (ישעיה נח) וקראת לשבת ענג. מה זה ענג? ענג לא נמצא אלא במקום ששורה הקדש העליון, כמו שנאמר אז תתענג על ה'. שהרי ענג הוא על ה'. והיום הזה שהוא הלולת המלך, מתעטר באותה עטרה של ענג. זהו שכתוב וקראת

בההוא עטרא דענג הדא הוא דכתיב
וקראת לשבת ענג.

לשבת ענג.

צדקה תציל ממות

(זוהר ויקרא ט ע"א וע"ב)

רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארְחא,
פגעו בההוא טורא, אשכחו תרי
גברי דהוו אזלי, אדהכי חמוו חד בר נש
דהוה אתי, ואמר לון, במטו מוניכו, הבו
לי מזונא פתא דנהמא, דהני תרין יומין
דתעינא במדברא, ולא אכלנא מדי.
אשתמיט חד מאינון תרי גברי, ואפיק
מזוניה דאיהו אייתי לאורְחא, וניהיב ליה,
ואכיל ואשקי ליה. אמר ליה חבריה, מה
תעביד מן מזונא, דהא אנא דידי אכלנא.
אמר ליה, ומה עלי דידי, אנא אזיל, יתיב
גביה ההוא מסכנא, עד דאכל כל מה
דהוה גביה, וההוא נהמא דאשתאר, יחב
ליה לאורְחא, ואזל ליה.

צדקה תציל ממות

(זוהר ויקרא ט ע"א וע"ב)

רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים בדרך,
פגעו באותו הר, מצאו שני גברים
שהיו הולכים. בין כך ראו איש אחד
שהיה בא, ואמר להם: בבקשה מכס, תנו
לי מזון פת לחם, ששני ימים אלה
שתעיתי במדבר ולא אכלתי דבר. נשטמ
אחד מאותם שני גברים, והוציא מזונו
שהוא הביא לדרך, ונתן לו והאכיל
והשקה אותו. אמר לו חברו: מה תעשה
עם המזון, שהרי אני את שלי אני אוכל?
אמר לו: ומה על שלך אני הולך? ישב
אצלו אותו עני, עד שאכל כל מה שהיה
אצלו, ואותו לחם שנשאר נתן לו לדרך,
והלך לו.

אמר רבי חייא, לא בעא קדשא בריך
הוא דמלה דא יתעביד על ידן.
אמר רבי יוסי דילמא דינא אתגזר על
ההוא בר נש, ובּעא קדשא בריך הוא
לזמנא קמיה האי, בגין לשזבא ליה. עד
דהוו אזלי, לאה ההוא גברא באורְחא,
אמר ליה חבריה, ולא (דף קי"א ע"א) אמינא
לך דלא תתן נהמא לאחרא. אמר רבי
חייא לרבי יוסי, הא מזונא גבן ניהב ליה
למיכל. אמר רבי יוסי תבעי למיפק מניה
זכותא, נזיל ונחמי, דהא ודאי בקפטורי
דדא טפסא דמוזתא אתאחיד, ובּעא
קדשא בריך הוא לזמנא זכותיה, בגין
לשזביה.

אמר רבי חייא, לא רצה הקדוש ברוך
הוא שדבר זה יעשה על ידינו.
אמר רבי יוסי, אולי נגזר דין על אותו
איש, ורצה הקדוש ברוך הוא להזמין
לפניו את זה כדי להצילו. בעוד שהלכו,
התענף אותו איש בדרך. אמר לו חברו:
ולא אמרת ליך שלא תתן לחם לאחרא?
אמר רבי חייא לרבי יוסי, הרי מזון עמנו,
נתן לו לאכל. אמר רבי יוסי, התרצה
להוציא ממנו את הזכות? גלף ונראה,
שהרי בודאי בצורת פניו של זה, הדפוס
של המות נאחז, ורצה הקדוש ברוך הוא
לזמן זכותו כדי להצילו.

בין כף ישב אותו האיש וישן תחת אילן אחד, וחברו התרחק ממנו וישב בדרך אחרת. אמר רבי יוסי לרבי חייא, כעת נשב ונראה, שודאי הקדוש ברוך הוא רוצה להרחיש לו נס. קמו וחפו. בין כף ראו צורה אחת של שלהבות עומדת לפניו. אמר רבי חייא, אוי על אותו האיש, שעכשו ימות. אמר רבי יוסי, אשרי אותו האיש, שהקדוש ברוך הוא ירחיש לו נס. בין כף ירד מאילן אחד נחש אחד ורצה להרגו. קמה אותה צורה עליו והרגתו. סובבה הצורה בראשה, והלכה לה.

אמר רבי יוסי, ולא אמרתי לך שהקדוש ברוך הוא רוצה להרחיש לו נס, ולא תוציא זכותו ממנו? בין כף התעורר אותו האיש, וקם והלך לו. אחזו בו רבי חייא ורבי יוסי, ונתנו לו לאכל. אחר שאכל, הראו לו הנס שהרחיש לו הקדוש ברוך הוא.

פתח רבי יוסי ואמר (תהלים לו) בטח בה' ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה. אשרי חלקו של האיש שעושה טוב משלו, שהרי מעורר טוב עם כנסת ישראל, ובמה? בצדקה. שכשצדקה מתעוררת, הוא טוב, אז מתעורר אל כנסת ישראל, ועל זה כתוב (משלי י) וצדקה תציל ממות. מה הטעם? משום שצדקה היא עץ החיים, ומתעוררת על אותו עץ המות, ולוקח אותם שאחוזים בו ומצילים מהמות. מי גרם לאותו עץ חיים שיתעורר לזה? הנה אומר, אותה

אדהכי, יתיב ההוא בר נש, ונאים תחות חד אילנא, וחבריה אתרחיק מניה, ויתיב בדרך אחרא. אמר רבי יוסי לרבי חייא, השתא ניתב ונחמי, דודאי קדשא בריך הוא בעי למרחש ליה ניסא, קמו ואוריכו. אדהכי חמו חד טיפסא בשלהובי קאים גביה. אמר רבי חייא, ווי על ההוא בר נש, דהשתא ימות. אמר רבי יוסי, זכאה ההוא בר נש, דקודשא בריך הוא ירחיש ליה ניסא. אדהכי נחת מאילנא חד חווי, ובעא למקטליה. קם ההוא טפסא עליה וקטליה. קסטור ברישיה טפסא, ואזל ליה.

אמר רבי יוסי, ולא אמינא לך דקודשא בריך הוא בעא למרחש ליה ניסא, ולא תיפוק זכותיה מניה. אדהכי אתער ההוא בר נש, וקם ואזיל ליה. אחידו ביה רבי חייא ורבי יוסי, ויהבו ליה למיכל. בתר דאכל, אחויאו ליה ניסא דרחיש ליה קדשא בריך הוא.

פתח רבי יוסי ואמר (תהלים לו) בטח בני' ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה, זכאה חולקיה דבר נש דעביד טוב מדידיה, דהא אתער טוב בכנסת ישראל. ובמה. בצדקה. דכד אתער צדקה, הוא טוב כדן אתער לגבי כנסת ישראל. ועל דא כתיב (משלי י) וצדקה תציל ממות. מאי טעמא. בגין דצדקה אילנא דחיי הוא, ואתער על ההוא אילנא דמותא, ונטיל אינון דאחידן ביה, ושזיב לון מן מותא. מאן גרים לההוא אילנא דחיי דאתער להאי, הוי אימא ההיא צדקה דאיהו

צדקה שהוא עושה, כביכול הוא עשה אותו למעלה, כמו שנאמר (תהלים קו) עשה צדקה צדקה בכל עת. והרי נתבאר.

עבד, כביכול הוא עבד ליה לעילא, כמה דאת אמר (תהלים קי) עושה צדקה בכל עת. והא אתמר.

אהבת ה' לישראל

(זוהר בחוקתי קטו ע"א)
בא ראה את האהבה העליונה של הקדוש ברוך הוא לישראל. למלך שהיה לו בן יחיד, והיה חוטא לפני המלך. יום אחד סרח סרח לפני המלך, אמר המלך: כל הימים הללו הלקיתי אותך ולא קבלת. מכאן ואילך ראה מה אעשה לך; אם אגרש אותך מן הארץ ואוציא אותך מן המלכות, או לי יקומו עליך דבי השדה, או זאבי השדה, או לסטים, ויעבירו אותך מן העולם. מה אעשה? אלא אני ואתה נצא מן הארץ.

כך אף אני, אני ואתה נצא מן הארץ [אף אני ואתה נהר בגלותא וניפוק חתא]. כך אמר הקדוש ברוך הוא: ישראל, מה אעשה לכם? הרי הלקיתי אתכם ולא הרפנתם אוננים. הרי הבאתי עליהם בעלי מגנים, בעלי חבלה, להלקות אתכם, ולא שמעתם. אם אוציא אתכם מן הארץ לבדכם, אני פוחד עליכם מפנה דבים, מפנה זאבים שיקומו עליכם ויעבירו אתכם מן העולם. אבל מה אעשה לכם? אלא אני ואתם נצא מן הארץ ונלך לגלות.

זהו שכתוב ויסרתי אתכם לגלות. ואם תאמרו שאעזוב אתכם - אף אני עמכם. שבע על חטאתיכם - זו שבע

אהבת ה' לישראל

(זוהר בחוקתי קטו ע"א)
תא חזי, רחימותא עלאה דקודשא בריך הוא בישראל, למלכא דהנה ליה בר יחידאי, והנה חטי קמי מלכא, יומא חד סרח קמי מלכא, אמר מלכא, כל הני יומין אלקינא לך, ולא קבלת. מכאן ואילך חטי מאי מעביד לך, אי אתריף לך מן ארעא, ואפיק לך מפלכותא, דילמא יקומוו עליך דובי חקלא, או זאבי חקלא, או לסטין, ויעברון לך מעלמא. מה מעביד. אלא אנא ואת גיפוק מארעא.

כך אף אני, אנא ואת גיפוק מארעא [אף אנא ואת נהר בגלותא וניפוק חתא]. כך אמר קדשא בריך הוא, ישראל מה מעביד לכו, הא אלקינא לכו, ולא ארפיתו אודניכו, הא אייתינא עליכו מארי תריסין, מארי טפסין, לאלקאה לכו, ולא שמעתו. אי אפיק לכו מארעא לחודכו, דחילנא עליכו מפנה דובין, מפנה זאבין, דיקומוו עליכו, ויעברון לכו מעלמא. אבל מה מעביד לכו, אלא אנא ואתו גיפוק מארעא, ונהר בגלותא.

הדא הוא דכתיב ויסרתי אתכם למהר בגלותא. ואי תימרון דאשבוק לכו, אף אני עמכו. שבע על חטאתיכם,

דא שבע דיתתרף עמוכו, ואמאי. על חטאתיכם. הָדָא הוּא דְכְתִיב (ישעיה ג) וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלַחַה בְּרִיף הוּא, אַתּוֹן גְּרַמְתוּן, דְּאַנָּא וְאַתּוֹן לֹא גִידוּר (ס"א בארעא) בְּעֵלְמָא (נ"א נטרוד - ס"א קארעא - מעלמא). הָא מוטרוניתא נפקת מֵהֵיכְלָה עֵמֹכוֹן, הָא אַתְחַרַב כְּלָא, הֵיכְלָא דִילֵי וְדִלְכוֹן אַתְחַרַב. דְּהָא לְמִלְפָּא לֹא אַתְחַזֵּי הֵיכְלָא, אֵלָא כַּד אִיהוּ עֵייל עִם מוטרוניתא. וְחֻדְוָה דְמִלְפָּא לֹא אֲשַׁתְּכַח.

אֵלָא בְּשַׁעְתָּא דְעָאל בְּהֵיכְלָא דְמוטרוניתא, וְאַשְׁתְּכַח בְּרֵהָא עֵמֹה בְּהֵיכְלָא, חֻדְאוֹן כְּלָהוּ כַחְדָּא. הַשְׁתָּא דְלֹא אֲשַׁתְּכַחוּ בְּרָא וּמוטרוניתא, הָא הֵיכְלָא חֲרִיבָא מִכְלָא. אֵלָא אַנָּא מַה אַעֲבִיד. אַף אַנָּא עֵמֹכוֹן. וְהַשְׁתָּא אַף עַל גַּב דִּישְׂרָאֵל אִינְהוּ בְּגִלוּתָא, קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא אֲשַׁתְּכַח עֵמֹהוֹן, וְלֹא שְׂבִיק לוֹן, דְּכַד יִפְקוּן, יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא, קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא, יְתוּב עֵמֹהוֹן. דְכְתִיב (דברים ל) וְשָׁב יִי אֱלֹהֶיךָ.

שְׁתַּתְּגַרְשׁ עִמְכֶם. וְלָמָּה? עַל חטאתיכם. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (ישעיה ג) וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלַחַה אִמְרֵיכֶם. אִמְרֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: אַתֶּם גְּרַמְתֶּם שְׁאַנֵּי וְאַתֶּם לֹא גִידוּר (בארץ) בְּעוֹלָם (נגרש מהארץ - מהעולם), הֲרִי הַגְּבִירָה יִצְאָה מֵהֵיכְלָה עִמְכֶם. הֲרִי הַכֹּל נְחַרַב, הֵהִיכַל שְׁלֵי וְשְׁלַכְסֵי נְחַרַב. שְׁהֲרִי לְמִלְדָּא לֹא רָאוּי הֵיכַל אֵלָא פְּשִׁהוּא וְנִכְנַס עִם הַגְּבִירָה. וְשִׁמְחַת הַמְּלִיךָ אִינְהוּ נִמְצָאת.

אֵלָא בְּשַׁעְתָּא שְׁנַכְנַס לְהֵיכַל הַגְּבִירָה, וְנִמְצָא בְּנָה עֵמֹה בְּהֵיכַל, כְּלָם שְׂמִיחִים כְּאַחַד. עַכְשָׁו שְׁאִין נִמְצָאִים הַבֵּן עִם הַגְּבִירָה, הֲרִי הֵהִיכַל חֲרַב מֵהַכֹּל. אֵלָא אֲנִי מַה אֶעֱשֶׂה? אַף אֲנִי עִמְכֶם. וְעַכְשָׁו, אַף עַל גַּב שִׁישְׂרָאֵל הֵם בְּגִלוּת, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִמְצָא עִמְהֶם וְלֹא עוֹזֵב אוֹתָם. שְׂכַאֲשֶׁר יִצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִן הַגְּלוּת, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יְשׁוּב עִמָּם, שְׁכַתּוּב (דברים ל) וְשָׁב ה' אֱלֹהֶיךָ.

פֶּרֶק י"ד

פְּרָשִׁיּוֹת

וְאָרָא - מַטּוֹת מַסְעֵי

סְפוּרֵי הַזֹּהָר

תִּכְנֵן עֵינַיִם

שִׁמְחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ כָּל אֲהָבֶיהָ ..... קנג
 הַדְּבֵק בְּקַבְ"ה מְקַיֵּם עוֹלָמוֹת ..... קנד
 הַתְּשׁוּבָה מְתַקֶּנֶת הַכֹּל ..... קנה
 טוֹב עַיִן הוּא יְבָרְךָ ..... קנו
 וְנִדְעָה נְרִדְפָה לְדַעַת אֶת ה' ..... קנו
 הָרִי קָרְדוּ ..... קנז

"וכבר דבר בקדשו מהר"ש בוזגלו זי"ע מאור עינינו בעל "הכסא מלך",
 דלמוד הזוהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט,
 והוא פסקו ב"כף החיים" (סימן קנ"ה סקי"ב). וז"ל ה"כסא מלך" (תקון מ"ג):
 "כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה
 ללמוד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת
 מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומובטח לו שהוא בן עולם הבא
 מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא
 דרקיעא".
 מתוך 'זוהר מגנא ומצלא'

להזכירכם,

יְשִׁנָּה תְּלוּקָה נוֹסֶפֶת לַג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים צה-קפב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

שִׁמְחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ כָּל אֲהֲבֵיהָ
(זוהר במדבר קיח ע"א וע"ב)
רְבִי אֶלְעָזָר פֶּתַח, (ישעיה סו) שִׁמְחוּ אֶת
יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ כָּל אֲהֲבֵיהָ וְגו'.
כְּמָה חֲבִיבָה הַתּוֹרָה לִפְנֵי
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁהִרִי בְּכָל מְקוֹם
שֶׁדָּבְרֵי תוֹרָה נִשְׁמָעִים, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
וְכָל חֵילוֹתָיו, כָּלֵם מְקַשְׁבִים לְדַבְּרָיו,
וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בָּא לְדוֹר עֲמוֹ. זֶהוּ
שֶׁכֶּתוּב (שמות כ) בְּכָל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֲזַכִּיר
אֶת שְׁמִי וְגו'. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׁשׂוֹנְאָיו
נוֹפְלִים לִפְנָיו, וְהִרִי פֶרְשׁוֹהָ.

בֹּא רְאֵה, מִצְוֹת הַתּוֹרָה הֵן עֲלִיּוֹנוֹת
לְמַעֲלָה. בֹּא אָדָם וְעֵשָׂה מִצְוָה אַחַת
- אוֹתָהּ הַמִּצְוָה עוֹמְדָת לִפְנֵי
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמִתְעַטְרָת לִפְנָיו
וְאוֹמְרָת: פְּלוֹנִי עֵשָׂה אוֹתִי, וּמְפֹלוֹנִי אֲנִי.
מִשׁוּם שֶׁהוּא עוֹרֵר אוֹתָהּ לְמַעֲלָה. כְּמוֹ
שֶׁהוּא עוֹרֵר אוֹתָהּ לְמַטָּה, כִּף גַּם עוֹרֵר
אוֹתָהּ לְמַעֲלָה, וְעֵשָׂה שְׁלוֹם לְמַעֲלָה
וְלְמַטָּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר (ישעיה כז) אוֹ יַחֲזֹק
בְּמַעְזֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי יַעֲשֶׂה לִי.
יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי - לְמַעֲלָה. שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי
- לְמַטָּה. אֲשֶׁרִי חִלְקוֹ שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם
שְׁעוֹשֶׂה מִצְוֹת הַתּוֹרָה.

שִׁמְחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגו', מִשׁוּם שֶׁחֲדוּהָ
לֹא נִמְצְאָת אֲלֵא בְּזִמְנֵי שִׁישְׁרָאֵל
עוֹמְדִים בְּאֶרֶץ הַקְּדוֹשָׁה, שֶׁשָּׁם מִתְחַבֵּרָת
אִשָּׁה בְּבַעֲלָהּ, וְאָז זוֹהִי שִׁמְחַת הַכֹּל,
הַשִּׁמְחָה שֶׁלְמַעֲלָה וְשֶׁלְמַטָּה. בְּזִמְנֵי
שִׁישְׁרָאֵל לֹא נִמְצְאִים בְּאֶרֶץ הַקְּדוֹשָׁה,
אֲסוּר לְאָדָם לְשַׁמַּח וּלְהִרְאֹת שִׁמְחָה,

שִׁמְחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ כָּל אֲהֲבֵיהָ
(זוהר במדבר קיח ע"א וע"ב)
רְבִי אֶלְעָזָר פֶּתַח, (ישעיה סו) שִׁמְחוּ אֶת
יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ כָּל אֲהֲבֵיהָ וְגו'.
כְּמָה חֲבִיבָה אוֹרִייתָא קַמִּי קַדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, דְּהָא בְּכָל אֶתְרֵי דְמוֹלֵי דְאוֹרִייתָא
אִשְׁתַּמְעוּ, קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְכָל חֵיילִין
דִּילֵיהּ כְּלָהוּ צִייתִין לְמַלּוּלֵיהּ. וְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא אֶתִי לְדִירָא עֲמִיָה, הָדָא הוּא
דְכִתִּיב (שמות כ) בְּכָל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֲזַכִּיר
אֶת שְׁמִי וְגו'. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְשׁוֹנְאוֹ
נִפְלִין קַמִּיָה, וְהָא אוֹקְמוּהָ.

תָּא חֲזִי, פְּקוּדֵי אוֹרִייתָא עֲלֵאִין אֵינּוֹן
לְעֵילָא. אֶתִי בַר נֶשׁ וְעַבִּיד פְּקוּדָא
חֲדָא, הֵהוּא פְּקוּדָא קַיִמָא קַמִּי קַדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, וּמִתְעַטְרָא קַמִּיָה, וְאֶמְר
פְּלַנְיָא עַבִּיד לִי, וּמִן פְּלַנְיָא אֲנָא, בְּגִין
דְאִיְהוּ אֶתְעַר לִיָהּ לְעֵילָא. כְּגוּוֹנָא דְאִיְהוּ
אֶתְעַר לִיָהּ לְתַתָּא, הֲכִי נְמִי אֶתְעַר לְעֵילָא,
וְעַבִּיד שְׁלָמָא לְעֵילָא וְתַתָּא, כְּמָה דְאֶתְ
אֶמְר, (ישעיה כז) אוֹ יַחֲזֹק בְּמַעְזֵי יַעֲשֶׂה
שְׁלוֹם לִי שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי. יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם
לִי, לְעֵילָא. שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי, לְתַתָּא. זְכָאָה
חוֹלְקִיָה דְהֵהוּא בַר נֶשׁ, דְעַבִּיד פְּקוּדֵי
אוֹרִייתָא.

שִׁמְחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגו', בְּגִין דְחֲדוּהָ לֹא
אִשְׁתַּכַּח, אֲלֵא בְּזִמְנָא דִישְׁרָאֵל
קַיִמִי בְּאֶרְעָא קַדִּישָׁא. דְתַמְנֵן אֶתְחַבֵּרָת
אֶתְתָא בְּבַעֲלָהּ, וְכַדִּין הוּא חֲדוּתָא דְכֹלָא,
חֲדוּתָא דְעֵילָא וְתַתָּא. בְּזִמְנָא דִישְׁרָאֵל
לֹא אִשְׁתַּכַּחוּ בְּאֶרְעָא קַדִּישָׁא, אֲסִיר לִיָהּ
לְבַר נֶשׁ לְמַחְדֵי, וְלֹא חֲזָאָה חִידוֹ. דְכִתִּיב

קנד סיפורי הזוהר

שְׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ וְגו',
וְגִילוּ בָּהּ דְּוָקָא.

שְׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ וְגו', וְגִילוּ
בָּהּ דִּיִּיקָא.

רַבִּי אַבָּא רָאָה אִישׁ שֶׁהָיָה שֹׁמֵחַ בְּבֵית
טְרוּנְיָא שֶׁבְּבַבְלָא. הִפָּהּ בּוּ וְאָמַר,
שְׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם כְּתוּב (אָמַר רַבִּי אַבָּא),
בְּזִמְנָן שִׁירוּשָׁלַם בְּשִׁמְחָה צְרִיף אָדָם
לְשִׁמְחָה. רַבִּי אֶלְעָזָר לְטַעְמוֹ, שֶׁאָמַר שְׁמַחוּ
אֶת יְרוּשָׁלַם, הֵינְנוּ שֹׁכְתוּב (תְּהֵלִים ק) עֲבָדוּ
אֶת ה' בְּשִׁמְחָה.

רַבִּי אַבָּא חָמָא חַד בַּר נָשׁ, דְּהוּהוּ חַדִּי בְּבֵי
טְרוּנְיָא דְּבַבְלָא, בְּטַשׁ בֵּיהּ, אָמַר
שְׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם כְּתִיב (אָמַר רַבִּי אַבָּא),
בְּזִמְנָא דִּירוּשָׁלַם בְּחַדְוָה, בְּעֵי בַר נָשׁ
לְמַחְדֵּי. רַבִּי אֶלְעָזָר לְטַעְמֵיהּ, דְּאָמַר
שְׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם, הֵינְנוּ דְּכְתִיב (תְּהֵלִים ק)
עֲבָדוּ אֶת י' בְּשִׁמְחָה.

כְּתוּב אַחַד אֹמְרֵי, עֲבָדוּ אֶת ה' בְּשִׁמְחָה.
וְכְתוּב אַחַד אֹמְרֵי, (שׁם ב) עֲבָדוּ אֶת
ה' בִּירְאָה וְגִילוּ בְּרַעְדָּהּ. מַה בֵּין זֶה לְזֶה?
אֵלָּא, כָּאֵן בְּזִמְנָן שִׁישְׂרָאֵל שְׁרוּיִים בְּאַרְץ
הַקְּדוּשָׁה - כָּאֵן בְּזִמְנָן שִׁישְׂרָאֵל שְׁרוּיִים
בְּאַרְץ אַחֲרָת. (ד"א) עֲבָדוּ אֶת ה' בִּירְאָה -
זוּ כְּנִסְתַּת יִשְׂרָאֵל בְּזִמְנָן שֶׁהִיא בְּגִלּוּת בֵּין
הָעַמִּים.

כְּתוּב אַחַד אֹמְרֵי, עֲבָדוּ אֶת י' בְּשִׁמְחָה,
וְכְתוּב אַחַד אֹמְרֵי, (תְּהֵלִים ב) עֲבָדוּ
אֶת י' בִּירְאָה וְגִילוּ בְּרַעְדָּהּ. מַה בֵּין הָאֵי
לְהָאֵי. אֵלָּא, כָּאֵן בְּזִמְנָא דִּישְׂרָאֵל שְׂרָאֵן
בְּאַרְעָא קְדִישָׁא. כָּאֵן בְּזִמְנָא דִּישְׂרָאֵל
שְׂרָאֵן בְּאַרְעָא אַחֲרָא. (ד"א) עֲבָדוּ אֶת י'
בִּירְאָה, דָּא כְּנִסְתַּת יִשְׂרָאֵל, בְּזִמְנָא דְּאִיהִי
בְּגִלּוּתָא בֵּינֵי עַמִּמָּיָא.

הַדְּבַק בַּקַּב"ה מְקִיִּים עוֹלָמוֹת

(זוהר נשא קכב, א)
כָּל מִי שֶׁנִּדְבַק בְּקְדוּשַׁת בְּרוּךְ-הוּא וְעוֹשֶׂה
מִצְוֹת הַתּוֹרָה, כְּבִיכּוֹל הוּא מַעֲמִיד
עוֹלָמוֹת, עוֹלָם הָעֲלִיּוֹן וְעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן.
וְהֵרִי פְּרִשׁוּהָ, שֶׁכְּתוּב וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם.

הַדְּבַק בַּקַּב"ה מְקִיִּים עוֹלָמוֹת

(זוהר נשא קכב, א)
כָּל מִי שֶׁמֵּאֵן דְּאִתְדְּבַק בֵּיהּ בְּקְדוּשַׁת בְּרוּךְ
הוּא, וְעֵבִיד פְּקוּדֵי אֹרִייתָא, כְּבִיכּוֹל,
הוּא קַיִים עֲלָמִין, עֲלָמָא דְּלַעֲלִילָא וְעֲלָמָא
דְּלַתְתָּא. וְהֵא אֹקְמוּהָ, וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
כְּתִיב.

וְכָל מִי שֶׁעוֹבֵר עַל מִצְוֹת הַתּוֹרָה, כְּבִיכּוֹל
פּוֹגֵם לְמַעְלָה, פּוֹגֵם לְמַטָּה, פּוֹגֵם אֶת
עַצְמוֹ, פּוֹגֵם בְּכָל הָעוֹלָמוֹת.

וְכָל מִי שֶׁמֵּאֵן דְּעֵבֵר עַל פְּקוּדֵי אֹרִייתָא,
כְּבִיכּוֹל פּוֹגֵם לְעִילָא, פּוֹגֵם לְתַתָּא,
פּוֹגֵם לְגַרְמֵיהּ, פּוֹגֵם לְכָל עֲלָמִין.

מְשַׁלְּל לְאוֹתָם סְפָנִים שְׁבִיִּים שֶׁשְׁטִים
בְּאַנְיָה, קָם שׁוֹטָה אַחַד בִּינֵיהֶם
וְרָצָה לַעֲשׂוֹת חוֹר בְּסַפִּינָה וְכו' (כַּמְבוּאָר

מְתַלְּל לְאִינוּן מַפְרִישֵׁי יְמִין דְּשִׁאֲטֵי (ס"א)
דְּטַסְרִין) בְּאַרְבָּא, קָם חַד שִׁטְיָא
בִּינֵיהֶוּ, בְּעָא לְנַקְבָא וְכו' (כַּדֵּאִתָּא בּוֹיָקְרָא רַבָּה

בויקרא רבה ד, ו משל לבני אדם שהיו יושבין בספינה נטל אחד מהן מקדח והתחיל קודח תחתיו, אמרו לו חבריו מה אתה עושה, אמר להם מה אכפת לכם לא תחתי אני קודח, אמרו לו שהמים עולין ומציפין עלינו את הספינה).

ד, ו משל לבני אדם שהיו יושבין בספינה נטל אחד מהן מקדח והתחיל קודח תחתיו, אמרו לו חבריו מה אתה עושה, אמר להם מה אכפת לכם לא תחתי אני קודח, אמרו לו שהמים עולין ומציפין עלינו את הספינה).

וְעַל דָּא אִישׁ אִו אִשָּׁה כִּי יַעֲשׂוּ וְגו', הָאָדָם הָאָדָם וְגו'. (תא חזי) (הושע ו) וְהִמָּה כְּאָדָם עֵבְרוּ בְרִית. אָדָם עֵבַר מִצְוָה אַחַת שֶׁל הַתּוֹרָה - גָּרַם לְעַצְמוֹ מִיתָה, וְגַרְם לְכָל הָעוֹלָם, פָּגַם לְמַעְלָה, פָּגַם לְמַטָּה. וְאוֹתוֹ חֲטָא תְלוּי עַד שְׁיַעֲמִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָעוֹלָם בְּמִקְדָּם וַיַּעֲבֵר אוֹתוֹ פָּגַם מִהָעוֹלָם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (ישעיה כה) בְּלַע הַמָּוֶת לְנֶצַח וּמָחָה ה' אֱלֹהִים דְּמָעָה מַעַל כָּל פְּנִים וְגו'. וְלָכֵן כִּי יַעֲשׂוּ מְכַל חֲטָאוֹת הָאָדָם. (כתוב) הָאָדָם - אָדָם הָרֵאשׁוֹן.

וְעַל דָּא אִישׁ אִו אִשָּׁה כִּי יַעֲשׂוּ וְגו', הָאָדָם וְגו'. (תא חזי) (הושע ו) וְהִמָּה כְּאָדָם עֵבְרוּ בְרִית. אָדָם עֵבַר עַל פְּקוּדָא חַד דְּאוֹרֵייתָא, גָּרִים לִיה לְגַרְמִיה מִיתָה, וְגַרְם לְכָל עֲלָמָא, פָּגַם לְעִילָא, פָּגַם לְתַתָּא, וְהוּא חוּבָא תְלוּיָא, עַד דִּיקָיִים קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא עֲלָמָא כְּמִלְקַדְמִין, וַיִּתְעַבֵּר הוּא פְּגִימוֹ מַעְלָמָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (ישעיה כה) בְּלַע הַמָּוֶת לְנֶצַח וּמָחָה יְיָ אֱלֹהִים דְּמָעָה מַעַל כָּל פְּנִים וְגו'. וּבְגִין כִּי יַעֲשׂוּ מְכַל חֲטָאוֹת הָאָדָם. (כתוב) הָאָדָם, אָדָם קְדָמָא.

התשובה מתקנת הכל

(זוהר נשא קכב, א)
 רְבִי יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה הָיוּ הוֹלְכִים מְאוּשָׁא לְלוּד. אָמַר רְבִי יְהוּדָה (יִצְחָק), נֹאמַר דְּבַרִי תוֹרָה וְנִלְךְ. פִּתַּח רְבִי יְהוּדָה (יִצְחָק) וְאָמַר, (שמות כא) כִּי יִפְתַּח אִישׁ בּוֹר אוֹ כִּי יִכְרֶה אִישׁ בֵּר וְגו'. מַה כְּתוּב אַחֲרָיו? בְּעַל הַבּוֹר יִשְׁלַם וְגו'. וְכֵּן עַל זֶה כִּי - מִי שֶׁגִּירָם לְהַסְרִיחַ הָעוֹלָם בְּחֻטְאֵיו עַל אַחַת כְּמוֹהוּ וְכְמוֹהוּ. אֲלֵא תְמַהֲנוּ, שְׂאָף עַל גַּב שְׂמֹסְרִיחַ הָעוֹלָם, לְמָה יֵשׁ לוֹ תְּשׁוּבָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב אִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יַעֲשׂוּ וְגו' וְהִתְדוּ אֶת חֲטָאוֹתֵם וְהָשִׁיב?

אָלָא וְדַאי זֶה מוֹעִיל לָהֶם מְשׁוּם שֶׁעָשָׂה תְּשׁוּבָה, כְּבִכּוֹל הוּא עוֹשֶׂה אוֹתוֹ

התשובה מתקנת הכל

(זוהר נשא קכב, א)
 רְבִי יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה הָיוּ אֲזָלִי מְאוּשָׁא לְלוּד, אָמַר רְבִי יְהוּדָה (יִצְחָק) גִּימָא מִילִין דְּאוֹרֵייתָא וְנִזְיִל. פִּתַּח רְבִי יְהוּדָה (ס"א יִצְחָק) וְאָמַר, (שמות כא) כִּי יִפְתַּח אִישׁ בּוֹר אוֹ כִּי יִכְרֶה אִישׁ בֵּר וְגו'. מַה כְּתִיב בְּתַרְיָה, בְּעַל הַבּוֹר יִשְׁלַם וְגו'. וְכֵּן עַל דָּא כִּי, מִאֵן דְּגָרִים לְאַבְאָשָׁא עֲלָמָא בְּחוּבוֹ עַל אַחַת כְּמוֹהוּ וְכְמוֹהוּ. אֲלֵא תוּוְהִנָּא דָּאָף עַל גַּב דְּאַבְאִישׁ עֲלָמָא, אֲמַאי אֵית לִיה תְּשׁוּבָה, כְּמוֹ דְכְּתִיב אִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יַעֲשׂוּ וְגו' וְהִתְדוּ אֶת חֲטָאוֹתֵם וְהָשִׁיב.

אָלָא וְדַאי דָּא מוֹהֲנִיא לָהּ, בְּגִין דְּעֵבִיד תְּשׁוּבָה, כְּבִכּוֹל הוּא עֵבִיד לִיה

קנו סיפורי הזוהר

ממוש. שְהרי מה שפגם למעלה - תקון, ובמה? בתשובה, שכתוב איש או אשה כי יעשו וגו', והתודו את חטאתם והשיב, ותשובה מתקנת הכל, מתקנת למעלה - מתקנת למטה, מתקנת עצמו - מתקנת לכל העולם.

ממוש. דהא מה דפגים לעילא, אתקין ליה, ובמה בתשובה. דכתיב איש או אשה כי יעשו וגו', והתודו את חטאתם והשיב, ותשובה אתקין כלא, אתקין לעילא, אתקין לתתא, אתקין לגרמיה, אתקין לכל עלמא.

טוב עין הוא יברך

(זוהר נשא קמח, א)

למדנו, כל כהן שלא אהבים אותו העם, לא יפרש ידיו. ומעשה היה בכהן אחד שקם ופרש ידיו, ועד שלא השלים נעשה גל עצמות. מה הטעם? משום שלא ברך בחביבות. וקם אחר ופרש ידיו וברך, והתתקן אותו היום. כל כהן שאינו אוהב את העם או העם לא אוהבים אותו, לא יפרש ידיו לברך את העם, שכתוב (משלי כב) טוב עין הוא יברך, אל תקרי יברך, אלא יברך.

טוב עין הוא יברך

(זוהר נשא קמח, א)

תאנא, כל כהן דלא רחמין ליה עמא, לא יפרוס ידיו. ועובדא הוה בחד כהן דקם ופריס ידיו, ועד דלא אשלים, אתעביד תלא דגרמי. מאי טעמא. משום דלא בריך בחביבותא. וקם אחר ופריס ידיו וברך, ואתתקן ההוא יומא. כל כהן דהוא לא רחמים לעמא, או עמא לא רחמין ליה, לא יפרוס ידיו לברכא לעמא, דכתיב (משלי כב) טוב עין הוא יברך אל תקרי יברך, אלא יברך.

ונדעה נרדפה לדעת את ה'

(זוהר בהעלותך קמט, א וב' וק"ג, א)

רבי אבא היה הולך ללוד, פגע בו רבי זירא בר רב. אמר לו, הרי ראיתי פני השכינה, ומי שרואה פני השכינה, צריך ללכת ולרוץ אחריה. זהו שכתוב (הושע ו) ונדעה נרדפה לדעת את ה'. וכתוב (ישעיה ב) והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' וגו'. כי מציון תצא תורה וגו'. ואני רוצה ללכת אחריו וללמוד מאותם דברים מעלים שאתם טועמים כל יום מהחדר הקדוש.

ונדעה נרדפה לדעת את ה'

(זוהר בהעלותך קמט, א וב' וק"ג, א)

רבי אבא הוה אזיל ללוד, פגע ביה רבי זירא בר רב, אמר ליה הא חמינא אפי שכינתא, ומאן דחמי אפי שכינתא, בעי למיזל ולרהטא בתראה. הדא הוא דכתיב (הושע ו) ונדעה נרדפה לדעת את ה'. וכתוב (ישעיה ב) והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' וגו'. כי מציון תצא תורה וגו'. ואנא בעינא למהר בתרה, ולמילף מאינון מלי מעלייתא, דאתון טעמין כל יומא, מאדרא קדישא.

הרי קרדו

(זוהר שלח קנו, א וב' וקנח, א)

רבי אלעזר ורבי יוסי ורבי יצחק, הוּו אַזלי באורחא, פֿגענו באיננו טורי קרדו, עד דהוו אזלי, זקף עיגוי רבי אלעזר, וחמי איננו טורי רמאי, והוו חשוכו, ודחלן בדחילו. אמר רבי אלעזר לאיננו חבריאי, אלו אבא הכא, לא הוה דחילנא, אבל פֿינן דאנן תלתא, ומלי דאורייתא בינא, דינא הכא לא אשתכח. פתח רבי אלעזר ואמר, כתיב ותנח התיבה בחדש השביעי וגו', על הרי אררט וגו'.

הרי קרדו

(זוהר שלח קנו, א וב' וקנח, א)

רבי אלעזר ורבי יוסי ורבי יצחק היו הולכים בדרך. פגענו באותם הרי קרדו. עד שהיו הולכים, הרים רבי אלעזר עיניו, וראה אותם הרים רמים, והיו חשוכים, ופחדו בפחד. אמר רבי אלעזר לאותם חברים, אלו אבא פאן, לא היינו פוחדים. אבל פֿינן שָאנו שלשה ודברי תורה בינינו, הדין פאן לא נמצא. פתח רבי אלעזר ואמר, כתוב (בראשית ח) ותנח התיבה בחדש השביעי וגו', על הרי אררט וגו' וכו'.

אזלו כל ההוא יומא, בד רמש ליליא, סליקו לחד אתר, ואשכחו חד מערתא. אמר רבי אלעזר, ליעול חד גו מערתא, אי אשתכח אתר דאיהו יתיר מתתקן. עאל רבי יוסי, וחמא מערתא אחרא בגויה, נהורא דשרגא ביה, שמע חד קלא דהוה אמר, בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות וכו'.

הלכו כל אותו יום. כשירד הלילה עלו למקום אחד, ומצאו מערה אחת. אמר רבי אלעזר, יכנס אחד לתוך המערה, אם נמצא מקום שהוא יותר מתקן. נכנס רבי יוסי, וראה מערה אחרת בתוכה, אור הנר בה. שמע קול אחד שהיה אומר: בהעלתך את הנרות וכו'.

שמע רבי יוסי וחד, אתא לגבי רבי אלעזר, אמר ליה רבי אלעזר, גיעול, דקודשא בריך הוא אקדים לן האי יומא, לאתרחשא לן בנסיון. עאלו, פֿינן דעאלו, חמו תרין בני נשא, דהוו לעאן באורייתא. אמר רבי אלעזר, (תהלים לו) מה יקר חסדך אלהים ובני אדם בצל כנפיד יחסיון. קמו אליו, ויתבי כלהו, וחדו כלהו, אמר רבי אלעזר, מה יקר חסדך אלהים, דאשפחנא לכו. חסד עבד לן

שמע רבי יוסי ושמת. בא אל רבי אלעזר. אמר לו רבי אלעזר, נכנס, שהקדוש ברוך הוא הקדימנו היום הזה להרחיש לנו בנסים. נכנסו פֿינן שנכנסו, ראו שני בני אדם שהיו עוסקים בתורה. אמר רבי אלעזר, (תהלים לו) מה יקר חסדך אלהים ובני אדם בצל כנפיד יחסיון. קמו אלה, וישבו כלם, ושֿמחו כלם. אמר רבי אלעזר, מה יקר חסדך אלהים, שֿמצאנו אתכם. חסד עשה לנו

קדשא בריך הוא באתר דא, השתא הקדוש ברוך הוא במקום זה. עכשו אדליקו בוצינין. פתח רבי יוסי ואמר. הדליקו נרות. פתח רבי יוסי ואמר, בהעלתך את הנרות וכו'.

הרב מאיר שטרן

הרב דאתרא קדישא מירון ואזור מרום הגליל

טל' 046987107 046990382 ת.ד. 33

ח' שבט תש"ע.

ביבמות (צז). בכורות (לא): דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בר יוחאי, כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה שפיתותיו דובבות בקבר. ורש"י שם ביבמות וזה לשונו, שיהא שפתי נעות בקבר כאלו אני חי. ורש"י שם בכורות וזה לשונו: והנאה הוא לו שדומה כחי. רבינו גרשום שם דובבות בעולם הזה ושפיתותיו דובבות בעולם הבא. ואמרתי לפרש תכן של "שפיתותיו דובבות", מהו המשמעות ומה הנאה יוצא לו ולנו על ידי זה, כי אנו באים להרשב"י ומבקשים כל אחד בבקשתו הרוחנית והגשמית, ששניהם אחד, כי אי אפשר זה בלי זה, ובמה נתרצה לפני הרשב"י שיתפלל ויעתיר בעדנו שהשם יתברך ימלא בקשתנו, וזה על ידי שאנו לומדים תורתו כבקשתו "למדו תורת"י [גטין ס"ז] ועושים לו נחת רוח, ועל ידי זה הוא מחזיר לנו נחת רוח ומתפלל בעדנו, וכחו גדול, כמו שאמר על עצמו: יכולני לפטר את כל העולם מן הדין. וכמבאר בזהר הקדוש (חלק ג' דף קכ"ח) וזה לשונו: אנו קיומי עלמין, דעלמא מתברך בגינן.

על כן בואו ונחזיק טובה להרב הצדיק רבי שלום יהודה גראס, כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א, שזוכה ומזכה רבים בהשתדלותו יומם וליילה להפיץ "אור הזהר" ולהלהיב את לבות בני ישראל קדושים, לעסק וללמד תמידין כסדרן את תורת הרשב"י בזהר הקדוש, ומלבד גדל ההתעוררות שנסמט בני ישראל מקבלים על ידי למוד זהר הקדוש להתקרב להקדוש ברוך הוא באמונה שלמה ולתשובה שלמה באמת, להטהר ולהתקדש בקדשה של מעלה, זוכים גם לעורר התנא הקדוש הרשב"י שימליץ טוב בעדנו לפטר אותנו מן הדין, ויגלו עלינו מדת הרחמים, שנזכה לגאולה שלמה במהרה, אמן כן יהי רצון.

כה דברי ידידו עז מוקירו כערכו הרמה, מברכו בהצלחה גדולה בעבודתו הקדושה הנ"ל:

מאיר שטרן

פּרָק טו
פּרָשִׁיּוֹת
בֵּא - דְּבָרִים

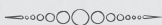
סְפוּרֵי הַזֹּהָר

תִּכְנֵן עֵינַיִם

מַעֲשֵׂה הַיְנוּקָא ..... קסא

אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלוך זצ"ל בשם רבו החפץ חיים זי"ע, שעל למוד ספר הזוהר אין שום הגבלה, כי רובו מדרש. והיה החפץ חיים מעורר לכולם, שילמדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה, ואפילו לבחורים (ר' יוסף בן שלמה מפוז'ין, הוספות בנין יוסף).
רבנו החזון איש זי"ע הורה לשואליו, ללמוד זוהר כספר מוסר, ואף למד בעצמו עם בן אחותו הגאון רבי שמריהו גריינמן זכר צדיק לברכה.

ובהזדמנות אחת התבטא, כי בחכמת הנסתר ישנן סוגיות שלמות הקשות יותר מאלו שבנגלה, והיה מסביר, כי בשל כך נקראת חכמה זו 'חכמת הקבלה', שכן אין להבינה אלא בקבלה, איש מפי איש עד אליהו, או ממי שקבל מאליהו.

ובספר "מעשה איש" (עובדות על מרן הגאון הקדוש החזון איש זצ"ל) כתב משמו: לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי חז"ל.

מתוך "ערכה של שעה"

להזכירכם,

יְשִׁנָּה תְּלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הַרְאִשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים צה-קפב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

מעשה הינוקא

(זוהר בלק ר - רב)

רבי יצחק ורבי יהודה הוו אזלי באורחא, מטו להווא אתר דכפר סכנין, דהנה תמן רב המנונא סבא, אתארחו באתתא דליה, דהנה לה ברא חדא זעירא, וכל יומא הנה בבי ספרא, ההוא יומא סליק מבי ספרא, ואתא לביתא, חמא לון לאלין חפמיין. אמרה ליה אמיה, קריב לגבי אלין גוברין עלאין ותרווח מנייהו ברכאן. קריב לגבייהו, עד לא קריב, אהדר לאחורא. אמר ליה לאמיה, לא בעינא לקרבא לגבייהו. דהא יומא דא לא קרו קריאת שמע, והכי אולפי לי, כל מאן דלא קרי קריאת שמע בעונתיה, בגדוי הוא כל ההוא יומא.

מעשה הינוקא

(זוהר בלק ר - רב)

רבי יצחק ורבי יהודה היו הולכים בדרך. הגיעו לאותו מקום של כפר סכנין, שהיה שם רב המנונא סבא. התארחו אצל אשתו, שהיה לה בן אחד קטן, וכל היום היה בבית הספר. אותו יום עלה מבית הספר ובא הביתה, ראה את אותם החכמים. אמרה לו אמו, התקרב לגברים העליונים הללו ותרויח מהם ברכות. קרב אליהם, ועד שלא קרב, חזר לאחור. אמר לאמו, איני רוצה לקרב אליהם, שהרי יום זה לא קראו קריאת שמע, וכך למדוני, כל מי שלא קרא קריאת שמע בעונתה, הוא בגדוי כל אותו היום.

שמעו אינון, ותוהו, ארימו ידיהו ובריכו ליה. אמרו ודאי הכי הוא. ויומא דא אשתדלנא בהדי חתן וכלה, דלא הנה לון צרכיהו, והו מתאחרן לאזדונגא, ולא הנה בר נש לאשתדלא עלייהו, ואנן אשתדלנא בהו, ולא קרינן קריאת שמע בעונתיה, ומאן דאתעסק במצוה, פטור מן המצוה. אמרו ליה, ברי, במה ידעת. אמר ליה, בריחא דלבושיכו ידענא, כד קריבנא לגבייכו. תוהו. יתבו, נטלו ידיהו ובריכו רפתא.

שמעו הם ותמהו, הרימו ידיהם וברכוהו. אמרו, ודאי כך זה, ויום זה השתדלנו יחד עם חתן וכלה שלא היו להם צרכיהם והיו מתאחרים להזדוג, ולא היה אדם שישתדל עליהם, ואנו השתדלנו בהם ולא קראנו קריאת שמע בעונתה, ומי שעוסק במצוה - פטור מהמצוה. אמרו לו, בני, איך ידעת? אמר להם, בריח לבושכם ידעתי כשקרבתיו אליכם. תמהו. ישבו, נטלו ידיהם וברכו פת.

רבי יהודה הוו דוי מלובלכו, ונטיל ידוי, ובריק עד לא נטיל. אמר להו, אי תלמידי דרב שמעיה חסידא אתון, לא הנה לכו לברכא בידיים מזוהמות, ומאן דבריק בידיים מזוהמות, חייב מיתה.

רבי יהודה היו ידיו מלכלכות, ונטל ידיו וברך טרם שנטל. אמר לו, אם תלמידי רב שמעיה החסיד אתם, לא היה לכם לברך בידיים מזוהמות, ומי שמברך בידיים מזוהמות חייב מיתה.

פְּתַח אוֹתוֹ תִּינוּק וְאָמַר, (שמות ל) בְּבֹאֲם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד יִרְחֲצוּ מַיִם וְלֹא יָמֹתוּ וְגו'. לְמַדְּנָה מִפְּסוּק זֶה, שְׁמִי שְׂלֵא חוֹשֵׁשׁ לָזֶה וְיִתְרָאָה לִפְנֵי הַמְּלַךְ בְּיָדִים מְזוּהָמוֹת, חַיִּיב מִיִּתְּהָ. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׂיַדֵּי הָאָדָם יוֹשְׁבִים בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם. אֲצַבֵּעַ אַחַת יֵשׁ בְּיַד הָאָדָם, וְהִיא הָאֲצַבֵּעַ שֶׁהָרִים מִשָּׁהָ.

פְּתַח הֵהוּא יִנוּקָא וְאָמַר, (שמות ל) בְּבֹאֲם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד יִרְחֲצוּ מַיִם וְלֹא יָמֹתוּ וְגו'. יִלְפִינָה מִהָאֵי קְרָא, דְּמֵאֵן דְּלֵא חַיִּישׁ לְהָאֵי, וְיִתְחַזֵּי קַמֵּי מִלְכָּא בְּיָדִין מְזוּהָמוֹן, חַיִּיב מִיִּתְּא. מָאֵי טַעְמָא. בְּגִין דִּידוּי דְּבַר נֶשׁ יִתְבִּין בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם. אֲצַבֵּעַ חֲדָא אֵית בְּיָדָא דְּבַר נֶשׁ, וְאֵיהוּ אֲצַבֵּעַ דְּאֶרְמָא מִשָּׁהָ.

כְּתוּב (שם כו) וְעֲשִׂיתָ בְּרִיחִים עֲצֵי שִׁטִּים חֲמֹשֶׁה לְקַרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָד וְחֲמֹשֶׁה בְּרִיחִים לְקַרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הַשֵּׁנִית. וְכָתוּב וְהַבְּרִיחַ הַתִּיכוֹן בְּתוֹךְ הַקְּרָשִׁים מִבְּרַחַם מִן הַקְּצָה אֶל הַקְּצָה. וְאִם תֹּאמַר שְׂאוֹתוֹ בְּרִיחַ הַתִּיכוֹן הוּא אַחֵר, שְׂלֵא הִנֵּה בְּכֹלֹל אוֹתָם חֲמֹשֶׁה - לֹא כָּךְ. אֲלֵא אוֹתוֹ בְּרִיחַ הַתִּיכוֹן הִנֵּה מְאוֹתָם חֲמֹשֶׁה, שְׁנַיִם מִכָּאֵן וְשְׁנַיִם מִכָּאֵן וְאֶחָד בְּאֶמְצַע. הִנֵּה בְּרִיחַ הַתִּיכוֹן עִמּוּד יַעֲקֹב, סוּד מִשָּׁהָ. כִּנְגֻד זֶה חֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת בְּיַד הָאָדָם. וְהַבְּרִיחַ הַתִּיכוֹן בְּאֶמְצַע, גְּדוּל וְעֵלְיוֹן מִהַפֵּל, בּוֹ עוֹמְדִים שְׂאֵר הָאֲחֵרִים.

כְּתִיב (שם כו) וְעֲשִׂיתָ בְּרִיחִים עֲצֵי שִׁטִּים חֲמֹשֶׁה לְקַרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָד וְחֲמֹשֶׁה בְּרִיחִים לְקַרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הַשֵּׁנִית. וְכָתִיב וְהַבְּרִיחַ הַתִּיכוֹן בְּתוֹךְ הַקְּרָשִׁים מִבְּרִיחַ מִן הַקְּצָה אֶל הַקְּצָה. וְאֵי תִימָא, דְּהֵהוּא בְּרִיחַ הַתִּיכוֹן אַחֲרָא הוּא, דְּלֵא הִנֵּה בְּכֹלֹל דְּאֵינּוֹן חֲמֹשֶׁה. לֹאוּ הֵכִי. אֲלֵא הֵהוּא בְּרִיחַ הַתִּיכוֹן, מְאֵינּוֹן חֲמֹשֶׁה הוּהוּ. תְּרִין מִכָּאֵן, וְתְרִין מִכָּאֵן, וְחַד בְּאֶמְצַעִיתָא. הָא הִנֵּה בְּרִיחַ הַתִּיכוֹן, עִמּוּדָא דֵּי־עַקֵּב, רְזָא דְּמִשָּׁהָ, (דף קפ"ו ע"ב) לְקַבֵּל דָּא, חֲמֵשׁ אֲצַבְעָאן בְּיָדָא דְּבַר נֶשׁ. וְהַבְּרִיחַ הַתִּיכוֹן בְּאֶמְצַעִיתָא, רַב וְעֵלְאָה מִכְּלָא, בִּיה קִיּוּמִין שְׂאֵר אַחֲרֵנִין.

וְהֵם חֲמֹשֶׁה בְּרִיחִים, שְׁנֵי־קְרָאִים חֲמֵשׁ מְאוֹת שְׁנַיִם, שְׁהוּלֵךְ בְּהֵם עֵץ הַחַיִּים. וּבְרִית קֹדֶשׁ מִתְעוֹרֵר (נְמוּל) בְּחֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת הַיָּדִים, וְדָבָר (נִסְתָּר) תְּמָה הוּא עַל מָה שְׂאֶמְרָתָהּ. וְלָכֵן כָּל בְּרִכּוֹת הַכֹּהֵן תְּלוּיוֹת בְּאֲצַבְעוֹת. פְּרִישַׁת יְדֵי מִשָּׁהָ עַל זֶה הִיָּתָה.

וְאֵינּוֹן חֲמֵשׁ בְּרִיחֵין, דְּאֶקְרוּן חֲמֵשׁ מְאָה שְׁנַיִן, דְּאֵילְנָא דְּחַיִּי אֲזִיל בְּהוּ. וּבְרִית קֹדֶשׁ אֶתְעַר (ס"א אֶתְגֹּר), בְּחֲמֵשׁ אֲצַבְעָאן דִּידָא. וּמִלָּה (נִי"א סְתִימָא) תִּימָא הוּא עַל מָה דְּאֶמְרַתָּהּ. וְעַל דָּא כָּל בְּרַכָּאן דְּכִהְנָא, בְּאֲצַבְעוֹן תְּלִינּוּ. פְּרִישׁוּ דִּידָא דְּמִשָּׁהָ עַל דָּא הוּהוּ.

אם כל זה יש בהם, אין דין להיות בנקיון כשמברכים את הקדוש ברוך הוא, משום שבהם ובדגמתם מתברך השם הקדוש. ולכן אתם שחכמים אתם הרבה, איך לא השגחתם לזה? ולא שמשתם את רבי שמעיה החסיד, והוא אמר שכל טנוף וכל לכלוף העלוהו לצד האחר, שהרי הצד האחר נזון מהטנוף והלכלוף הזה, ועל זה מים אחרונים חובה, וחובה הם?!

תוהו ולא יכלו למללא. אמר רבי יהודה, בני, מהו שם אביך? שתק התינוק רגע אחד, עמד לפני אמו ונשק לה. אמר לה, אמי, על אבא שאלו החכמים הללו, האם אמר להם? אמרה לו אמו, בני, בדקת אותם? אמר, הרי בדקתי ולא מצאתים כראוי. לחשה לו אמו וחרז אליהם. אמר להם, אתם שאלתם על אבא, והרי הסתלק מהעולם, ובכל יום שחסידי קדושים הולכים בדרך, הוא סותר אחריהם. ואם אתם קדושים עליונים, איך לא מצאתם אותו, הלך הסותר אחריהם?

אבל בהתחלה ראיתי בכם, וכעת ראיתי בכם, שאבא לא ראה חמור שלא שיהיה) טען אחריו חמור לסבל על התורה. כיון שלא זכיתם שאבא יטען אחריהם, לא אמר לכם מיהו אבא. אמר רבי יהודה לרבי יצחק, פנדמה לנו, תינוק זה אינו בן אדם. אכלו, ואותו תינוק היה אמר דברי תורה וחדושי תורה. אמרו, הבה נברך. אמר להם, נאה אמרתם,

אי כל דא אית בהו, לית דינא למיהו בנקיו, כד מברכין בהו לקודשא בריך הוא. בגין דבהו, ובדוגמא דלהו, מתברך שמא קדישא. ועל דא אתון דחכמיתו טובא, היך לא אשגחתון להאי. ולא שמשותון לרבי שמעיה חסידא, ואיהו אמר, כל טנופא, וכל לכלוכא, סליקו ליה לסטרא אחרא, דהא סטרא אחרא מהאי טנופא ולכלוכא אתון. ועל דא מים אחרונים חובה, וחובה אינון.

תוהו ולא יכלו למללא. אמר רבי יהודה, ברי, שמא דאבנך מאן הוא. שתיק ינוקא רגעא חדא, קם לגביה אמה ונשק לה, אמר לה אמי, על אבא שאילו לי אליו חכמיו, אימא לון. אמרה ליה אימיה, ברי, בדקת להו. אמר הא בדקית, ולא אשפחית כדקא יאות. לחישא ליה אמה, ואהדר לגביהו, אמר להו אתון שאלתון על אבא, והא אסתלק מעלמא, ובכל יומא דחסידי קדישין אזלין בארחה, איהו טייעא אבתריהו. ואי אתון קדישי עליוניו, היך לא אשכחתון ליה, אזיל טייעא אבתריכו.

אבל בקדמיתא חמינא בכו, והשתא חמינא בכו, דאבא לא חמא חמרא דלא (ס"א דלמו) טעין אבתריה חמרא, למסבל עולא דאורייתא. וכיון דלא זכיתון דאבא יטעון אבתריכו, לא אימא מאן הוא אבא. אמר רבי יהודה לרבי יצחק, כדדמי לן, האי ינוקא לאו בר נש הוא. אכלו. והוא ינוקא הוה אמר מלי דאורייתא, וחדושי אורייתא. אמרו,

משום שהשם הקדוש לא מתברך בברכה זו אלא בהזמנה.

הב ונברך. אמר להו, יאות אמרתון. בגין דשמיא קדישא לא מתברך בברכה דא, אלא בהזמנה.

פּתַח וְאָמַר, (תהלים לד) אֲבָרְכָה אֶת ה' בְּכֹל עֵת וְגו'. וְכִי מָה רָאָה דָּוִד לֹאמַר אֲבָרְכָה אֶת ה'? אֲלֵא רָאָה דָּוִד שְׂצָרִיף הַזְּמִנָּה, וְאָמַר אֲבָרְכָה. בְּגַלְל שְׂבֻשָׁעָה שְׂאָדָם יוֹשֵׁב עַל שְׁלַחְנוּ, הַשְּׂכִינָה עוֹמְדַת שָׁם, וְהִצַּד הָאֲחֵר עוֹמֵד שָׁם. כְּשִׁמְזַמֵּן הָאָדָם לְבָרֵךְ אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַשְּׂכִינָה מִתְתַקְּנַת (בהזמנה זו) לְגַבֵּי מַעְלָה לְקַבֵּל בְּרֻכּוֹת, וְהִצַּד הָאֲחֵר מִתְכּוֹפֵף. (וְאִם נִתְקַנַּת בְּבִרְכּוֹת לְגַבֵּי מַעְלָה וְהִצַּד הָאֲחֵר אֵינוֹ בְּכֹל) וְאִם לֹא מִזְמִין הָאָדָם לְבָרֵךְ אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הִצַּד הָאֲחֵר שׁוֹמֵעַ וּמְכַשְׁשׁ לְהִיּוֹת לוֹ חֶלֶק בְּאוֹתָהּ בְּרָכָה.

פּתַח וְאָמַר, (תהלים לד) אֲבָרְכָה אֶת יי בְּכֹל עֵת וְגו'. וְכִי מָה חָמָא דָּוִד לֹאמַר אֲבָרְכָה אֶת יי. אֲלֵא, חָמָא דָּוִד דְּבַעֵי הַזְּמִנָּה, וְאָמַר אֲבָרְכָה. בְּגִין דְּבִשְׁעֵתָא דְּבַר נֵשׁ יִתִּיב עַל פְּתוּרָא, שְׂכִינְתָא מְיֻמָּא תַּמּוּ, וְסִטְרָא אַחְרָא מְיֻמָּא תַּמּוּ. כִּד אֲזַמִּין בַּר נֵשׁ לְבָרְכָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, שְׂכִינְתָא אֶתְתַקְּנַת (נ"א בהזמנה דא) לְגַבֵּי עֵילָא, לְקַבֵּלָא בְּרַכָּאוּ, וְסִטְרָא אַחְרָא אֶתְכַפֵּיָא. (נ"א וְאִי אֶתְתַקְּנַת בְּבִרְכַתָּא לְגַבֵּי עֵילָא, וְסִטְרָא אַחְרָא לֹא אִיהוּ בְּכֹלְלָא) וְאִי לֹא אֲזַמִּין בַּר נֵשׁ לְבָרְכָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, סִטְרָא אַחְרָא שׁוֹמֵעַ וּמְכַשְׁשׁ לְמַהוּי לִיהַּ חוֹלְקָא בְּהֵימָא בְּרָכָה.

וְאִם תֵּאמַר, לָמָּה אֵין הַזְּמִנָּה בְּשַׁאֲרַת הַבְּרֻכּוֹת? אֲלֵא אוֹתוֹ דְּבַר הַבְּרָכָה שְׂמֵבְרֻכִים עָלֵינוּ, הוּא הַזְּמִנָּה. וְבֵא וְרָאָה שְׂכָךְ זֶה, שְׂזָה שְׂמֵבְרֻךְ עַל הַפְּרִי, אוֹתוֹ פְּרִי הוּא הַזְּמִנָּה וּמְבָרְכִים עָלֵינוּ, וְאֵין לוֹ חֶלֶק לְצַד הָאֲחֵר. וְקַדָּם זֶה שְׂהִיָּה אוֹתוֹ פְּרִי בְּרִשׁוֹת הִצַּד הָאֲחֵר, לֹא מְבָרְכִים עָלֵינוּ, וְכַתּוּב (ויקרא ט) לֹא יֵאָכֵל, בְּשִׁבִיל שְׂלֵא יְבָרְכוּ עַל אוֹתוֹ הַפְּרִי וְלֹא יִתְבָּרֵךְ הִצַּד הָאֲחֵר. כִּיּוֹן שְׂיֵצֵא מְרִשׁוֹתוֹ, יֵאָכֵל, וּמְבָרְכִים עָלֵינוּ. וְהִיא הַזְּמִנָּה לְבָרְכָה. וְכֹן כָּל דְּבָרֵי הָעוֹלָם שְׂמֵבְרֻכִים עָלֵיהֶם, כָּלֵם הַזְּמִנָּה לְבָרְכָה, וְאֵין בָּהֶם חֶלֶק לְצַד הָאֲחֵר.

וְאִי תֵימָא, בְּשַׁאֲרַת בְּרַכָּאוּ אֲמַאי לֹא אִית הַזְּמִנָּה. אֲלֵא הַהוּא מְלָה דְּבָרְכָה, דְּקָא מְבָרְכִין עָלֵהּ, אִיהוּ הַזְּמִנָּה. וְתָא חֲזִי דְּהַכִּי הוּא, דְּהֵאִי דְּמֵבְרֻךְ עַל פְּרִי, הַהוּא פְּרִי אִיהוּ הַזְּמִנָּה, וּמְבָרְכִין עָלֵיהּ. וְלִית לִיהַּ חוֹלְקָא לְסִטְרָא אַחְרָא. וְקוּדָם דָּא, דְּהוּא הַהוּא פְּרִי בְּרִשׁוֹת דְּסִטְרָא אַחְרָא, לֹא מְבָרְכִין עָלֵיהּ. וְכַתִּיב (ויקרא ט) לֹא יֵאָכֵל, בְּגִין דְּלֹא יְבָרְכוּן עַל הַהוּא פְּרִי, וְלֹא יִתְבָּרֵךְ סִטְרָא אַחְרָא. כִּיּוֹן דְּנַפְק מְרִשׁוֹתֵיהּ, יֵאָכֵל, וּמְבָרְכִין עָלֵיהּ. וְאִיהוּ הַזְּמִנָּה לְבָרְכַתָּא. וְכֹן כָּל מִילִין דְּעֵלְמָא דְּקָא מְבָרְכִין עָלֵיהּ. כְּלָהוּ הַזְּמִנָּה לְבָרְכַתָּא. וְלִית בְּהוּ חוֹלְקָא לְסִטְרָא אַחְרָא.

ואם תאמר, אף כף לברכת זמון כוס
ברכה הזתה הזמנה, מדוע הבה
ונברך? אלא הואיל ובתחלה פשהיה
שונה אמר "בורא פרי הגפן", הרי זה
היה הזמנה. וכעת לברכת המזון צריכים
שנוי להזמנה אחרת, שהרי כוס זו הוא
לקדוש-ברוך-הוא, ולא למזון, ומשום זה
צריך הזמנת הפה.

ואם תאמר, נברך שאכלנו משלו זהו
הזמנה, ברוך שאכלנו משלו זהו
ברכה - כף זה בודאי. אבל נברך זהו
הזמנה אחרת, הזמנה של בורא פרי
הגפן. (של הפה) שהקודמת היא ההזמנה
לכוס של ברכה סתם. וכוס זו, כיון
שנטל, היא הזמנה אחרת במלת נברך
לגבי עולם העליון, שכל מזונות וברכות
יוצאות משם. ומשום זה הוא בדרך
נסתר, שעולם העליון הוא נסתר ואין
אליו הזמנה, אלא בדרגה זו כוס ברכה.
(שבמלת נברך) אמר רבי יהודה, אשרי חלקנו
שמזים העולם עד פעת לא שמענו
דברים אלו, ודאי הרי אמרנו שזה אינו בן
אדם.

אמר לו, בן, מלאך ה', אהובו, מה
שאמרת ועשית בריחם עצי
שטים חמשה לקרשי צלע המשכן וגו',
וחמשה בריחם וגו', וחמשה בריחם
לירכתים ימה - הרי הרבה בריחים יש
כאן, וידיים הם שטים. אמר לו, זהו
שאמרנו, מפי האדם נשמע מיהו. אבל
הואיל ולא השגחתם - אני אמר.

ואי תימא, אף הכי לברכת זמון כסא
דברכתא הוה הזמנה, אמאי הב
ונברך. אלא הואיל ובקדמיתא פד הוה
שתי, אמר בורא פרי הגפן. הא הזמנה
הוי. והשתא לברכת מזונא, בעינן שנוי,
להזמנה אחרת, דהא כסא דא לקודשא
ברוך הוא הוי, ולא למזונא, ובגין כף בעי
הזמנה דפומא.

ואי תימא, נברך שאכלנו משלו, דא הוא
הזמנה, ברוך שאכלנו דא הוא ברכה.
הכי הוא ודאי. אבל נברך, הזמנה אחרת
איהו, הזמנה דבורא פרי הגפן. (ס"א דפומא)
דקדמיתא איהי הזמנה לכוס דברכה
סתם. והאי כוס, כיון דאנטיל איהו
הזמנה אחרת במולה דנברך לגבי עלמא
עלאה דכל מזוניו וברכאן מתמן נפקין,
ובגין כף איהו בארע סתים, דעלמא
עלאה סתים איהו, ולית לגביה הזמנה.
אלא בדרגא דא כוס דברכה. (במלה דנברך)
אמר רבי יהודה, זכאה חולקנא, דמן (דף
קפ"ז ע"א) יומא דעלמא עד השתא, לא
שמענא מלין אלין, ודאי הא אמנא דדא
לאו בר נש איהו.

אמר ליה, ברא, מלאכא די, רחימא
דיליה, האי דאמרת ועשית
בריחם עצי שטים חמשה לקרשי צלע
המשכן וגו', וחמשה בריחם וגו', וחמשה
בריחם לירכתים ימה. הא בריחים טובא
איכא הכא, וידיים אינון תרין. אמר ליה,
דא הוא דאמרון, מפומיה דבר נש
אשתמע מאן איהו. אבל הואיל ולא
אשגחתון אנא אימא.

פְּתַח וְאָמַר, (קהלת ב) הַחֲכָם עֵינָיו בְּרֹאשׁוֹ
וְגו'. וְכִי אֵיפֹה עֵינָיו שֶׁל הָאָדָם?
אֲלֵא בְּרֹאשׁוֹ! שְׂמָא בְּגוּפּוֹ אוֹ בְּזָרוּעוֹ,
שֶׁהוּצִיא אֶת הַחֲכָם יוֹתֵר מִכָּל בְּנֵי
הָעוֹלָם?! אֲלֵא הַפְּסוּק כִּךָ הוּא בּוֹדָאֵי.
שְׁלַמְדָּנוּ, לֹא יֵלֵךְ אָדָם בְּגִלּוֹי רֹאשׁ אַרְבַּע
אֲמוֹת. מָה הַטַּעַם? שֶׁשְׂכִינָה שׁוֹרָה עַל
רֹאשׁוֹ, וְכָל חֲכָם עֵינָיו וְדַבְּרָיו בְּרֹאשׁוֹ הֵם,
בְּאוֹתוֹ שֶׁשׁוֹרָה וְעוֹמֵד עַל רֹאשׁוֹ.

וְכַשֶּׁעֵינָיו שָׁם, יַדַּע שְׂאוֹתוֹ אוֹר שֶׁדוֹלֵק
עַל רֹאשׁוֹ צָרִיף שְׁמֹן, מִשׁוּם
שֶׁגוֹף הָאָדָם הִיא פְּתִילָה, וְאוֹר דּוֹלֵק
לְמַעַלָּה, וְשִׁלְמוֹה הַמְּלֹךְ צָוַח וְאָמַר: (שם ט)
וְשָׁמֹן עַל רֹאשׁוֹ אֵל יַחְסֵר, שֶׁהָרִי הָאוֹר
שֶׁבְּרֹאשׁוֹ צָרִיף שְׁמֹן וְאוֹתָם מַעֲשִׂים
טוֹבִים. וְלִכֵּן הַחֲכָם עֵינָיו בְּרֹאשׁוֹ, וְלֹא
בְּמִקּוֹם אַחֵר.

אַתֶּם חֲכָמִים, וְדָאֵי הַשְׂכִּינָה שׁוֹרָה עַל
רֹאשֵׁיכֶם, אֵיךְ לֹא הַשְׁגַּחְתֶּם לָזֶה?
שְׂכָתוֹב וְעִשִׂית בְּרִיחִים וְגו', לְקַרְשֵׁי צָלַע
הַמְּשַׁכֵּן הָאֶחָד. וְחִמְשָׁה בְּרִיחִים לְקַרְשֵׁי
צָלַע הַמְּשַׁכֵּן הַשְּׁנִית. הָאֶחָד וְהַשְּׁנִית אָמַר
הַפְּסוּק, שְׁלִישִׁית וּרְבִיעִית לֹא אָמַר
הַפְּסוּק. שֶׁהָרִי אֶחָד וְשְׁנִית נֶחֱשָׁבִים לְשְׁנֵי
צְדָדִים, וּמִשׁוּם זֶה הַחֲשָׁבוֹן בְּשְׁנֵי אֵלֶּה.

בְּאוֹ הֵם וְנִשְׁקוּהוּ, (פְּמִלְקָדְמִין) בְּכָה רַבִּי יְהוּדָה
וְאָמַר, רַבִּי שְׂמֵעוֹן, אֲשֶׁרִי חֲלַקְדָּה!
אֲשֶׁרִי הַדּוֹר! שֶׁהָרִי בְּזִכְוֹתָךְ אֶפְלוֹ תִינּוֹקוֹת
שֶׁל בֵּית רַבָּן הֵם סְלַעִים רַמִּים תַּקִּיפִים.

פְּתַח וְאָמַר, (קהלת ב) הַחֲכָם עֵינָיו בְּרֹאשׁוֹ
וְגו'. וְכִי בָּאֵן אֶתֶר עֵינָיו דְּבַר נֶשׁ,
אֲלֵא בְּרֹאשׁוֹ, דִּילְמָא בְּגוּפּוֹ אוֹ בְּזָרוּעֵיהּ,
דְּאִפִּיק לְחֲכָם יִתִּיר מִכָּל בְּנֵי עֲלָמָא. אֲלֵא
קָרָא הָכִי הוּא וְדָאֵי, דְּתַנּוּ, לֹא יַהֲרֵךְ בַּר נֶשׁ
בְּגִלּוֹי דְּרִישָׁא ד' אֲמוֹת. מָאֵי טַעְמָא.
דְּשְׂכִינְתָא שְׁרִיא עַל רִישֵׁיהּ, וְכָל חֲכָמִים,
עֵינָיו וּמְלוֹי בְּרֹאשׁוֹ אֵינּוֹן, בְּהֵוּא דְּשְׁרִיא
וְקִימָא עַל רִישֵׁיהּ.

וְכַד עֵינָיו תַּמּוֹן, לִינְדַע דֶּהֱוּא נְהוּרָא
דְּאֲדִלִיק עַל רִישֵׁיהּ, אֲצַטְרִיף
לְמִשְׁחָא, בְּגִין דְּגוּפָא דְּבַר נֶשׁ אִיהוּ
פְּתִילָה, וְנְהוּרָא אֲדִלִיק לְעֵילָא, וְשִׁלְמוֹה
מִלְכָּא צָוַח וְאָמַר, (קהלת ט) וְשָׁמֹן עַל
רֹאשׁוֹ אֵל יַחְסֵר, דֶּהֱא נְהוּרָא דְּבְרֹאשׁוֹ,
אֲצַטְרִיף לְמִשְׁחָא וְאֵינּוֹן עוֹבְדִין טְבָאֵן.
וְעַל דָּא הַחֲכָם עֵינָיו בְּרֹאשׁוֹ, וְלֹא בְּאֶתֶר
אַחֵרָא.

אַתּוֹן חֲכָמִין, וְדָאֵי שְׂכִינְתָא שְׁרִיא עַל
רִישֵׁיכּוֹ, הֵיךְ לֹא אֲשַׁגְחֶתוֹן לְהָאֵי,
דְּכַתִּיב וְעִשִׂית בְּרִיחִים וְגו', לְקַרְשֵׁי צָלַע
הַמְּשַׁכֵּן הָאֶחָד. וְחִמְשָׁה בְּרִיחִים לְקַרְשֵׁי
צָלַע הַמְּשַׁכֵּן הַשְּׁנִית. הָאֶחָד וְהַשְּׁנִית אָמַר
קָרָא, שְׁלִישִׁית וּרְבִיעִית לֹא אָמַר קָרָא.
דֶּהֱא אֶחָד וְשְׁנִית, דָּא חֲשִׁיבּוֹ דְּתַרְוִין
סְטְרִין, וּבְגִין כִּךָ עֲבִיד חוּשְׁבָנָא בְּתַרְוִין
אֵלִין.

אַתּוֹ אֵינּוֹן וְנִשְׁקוּהוּ, (פְּמִלְקָדְמִין) בְּכָה רַבִּי
יְהוּדָה, וְאָמַר, רַבִּי שְׂמֵעוֹן זְכָאָה
חוּלְקָךְ, זְכָאָה דָּרָא, דֶּהֱא בְּזִכְוֹתָךְ אֶפְלוֹ
יְנוּקֵי דְּבֵי רַב, אֵינּוֹן טְרִין רַמִּאִין תַּקִּיפִין.

בָּאָה אָמוּ. אָמְרָה לָהֶם, רַבּוּתִי, בְּבִקְשָׁה מִכֶּם אֵל תִּשְׁגִּיחוּ עַל בְּנֵי, אֵלָא רַק בְּעֵין טוֹבָה. אָמְרוּ לָהּ, אֲשֶׁרִי חִלְקָךְ אֲשֶׁה כְּשֶׁרָה, אֲשֶׁה בְּרוּרָה מִכָּל שְׂאָר הַנָּשִׁים, שְׁהָרִי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרַר חִלְקָךְ וְהָרִים דְּגַלְךָ עַל כָּל שְׂאָר נְשׂוֹת הָעוֹלָם!

אָמַר הַתִּינוּקָה, אָנִי לֹא פּוֹחַד מֵעֵין רָעָה, שְׁבֹן דָּג גְּדוֹל וְנִכְבֵּד אָנִי, וְדָג לֹא פּוֹחַד מֵעֵין רָעָה, שְׂכַתּוֹב (בְּרַאשִׁית מוּח) וְיִדְגוּ לְרַב בְּקִרְבַּ הָאָרֶץ. מַה זֶה לְרַב? לְרַבּוּת עַל הָעֵין. וְשִׁנִּינוּ, מַה דָּגֵי הַיָּם הַמֵּיִם מִכְּסִים עֲלֵיהֶם וְאֵין עֵין רָעָה וְכוּ'. לְרַב וְדָאִי, בְּקִרְבַּ הָאָרֶץ, בְּתוּךְ בְּנֵי הָאָדָם עַל הָאָרֶץ. אָמְרוּ, בֶּן, מִלְאָךְ ה', אֵין בְּנוּ עֵין רָעָה, וְלֹא מִצַּד עֵין רָעָה בְּאֵנוּ, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַסֶּה עֲלֵיךְ בְּכַנְפָיו.

פְּתַח וְאָמַר, (שִׁם) הַמְּלָאךְ הַגָּאֵל אוֹתִי מִכָּל רַע יִבְרַךְ וְגו'. פְּסוּק זֶה אָמַר יַעֲקֹב בְּרוּחַ הַקְּדוֹשׁ. אִם בְּרוּחַ הַקְּדוֹשׁ אָמַר אוֹתוֹ, סוּד חֲכָמָה יֵשׁ בּוֹ. הַמְּלָאךְ, קוֹרָא לוֹ מְלָאךְ, וְקוֹרָא לוֹ שְׁמוֹת אַחֵרִים. מִדּוּעַ נִקְרָא כָּאֵן מְלָאךְ? אֵלָא כִּשְׁהוּא שְׁלִיחַ מִלְמַעְלָה וּמִקַּבֵּל זֵהָר מִתּוֹךְ אֲסַפְקִלְרֵיהּ שְׁלִמְעֵלָה, (שְׂאִי) שְׂכַשְׂמִבְרָכִים אֲבָא וְאָמַר לָזָה, אוֹמְרִים לָהּ: בְּתִי, לְכִי שְׁמִרִי בֵיתְךָ! פְּקִדֵי אֵת בֵּיתְךָ! כִּף עֲשִׂי לְבֵיתְךָ! לְכִי וְזוֹנִי אוֹתָם. לְכִי, שְׂאוֹתוֹ עוֹלָם שְׁלִמְטָה מִחֲכָה לָךְ, בְּנֵי בֵיתְךָ מִחֲכִים לְמִזוֹן מִמֶּךָ! הָרִי לָךְ כָּל מַה שְׂתַצְטַרְכִי לְתַת לָהֶם. וְאֵזֵי הִיא מְלָאךְ.

אֲתַתָּא אָמִיָּה, אָמְרָה לוֹן רַבּוּתִי, בְּמִטּוּ מוֹנִיכּוֹ, לֹא תִשְׁגִּחוּן עַל בְּרִי, אֵלָא בְּעֵינָא טְבָא. אָמְרוּ לָהּ, זְכָאָה חוֹלְקָךְ אֲתַתָּא כְּשֶׁרָה, אֲתַתָּא בְּרִירָא מִכָּל שְׂאָר נְשִׁין, דְּהָא קְדֻשָׁא בְּרִירָא הוּא בְּרִיר חוֹלְקָךְ, וְאָרִים דְּגַלְךָ עַל כָּל שְׂאָר נְשִׁין דְּעֵלְמָא.

אָמַר יוֹנָקָא, אָנָּה לֹא מִסְתַּפְּינָא מֵעֵינָא בִישָׂא, דְּבַר נוֹנָא רַבָּא וְיִקִּירָא אָנָּה, וְנוֹנָא לֹא דְחִיל מֵעֵינָא בִישָׂא, דְּכַתִּיב (בְּרַאשִׁית מוּח) וְיִדְגוּ לְרַב בְּקִרְבַּ הָאָרֶץ, מָאִי לְרַב, לְאֲסַגָּאָה עַל עֵינָא. וְתִנְיִן, מַה דָּגִים דְּיִמָּא, מָאִי חִפִּי עֲלֵיהוֹן, וְלִית עֵינָא בִישָׂא וְכוּ'. לְרַב וְדָאִי, בְּקִרְבַּ הָאָרֶץ, בְּגוּ בְּנֵי אָנְשָׁא עַל אֲרַעָא. אָמְרוּ, בְּרָא, מִלְאָכָא דִּינִי, לִית בְּנָא עֵינָא בִישָׂא, וְלֹא מִסְטֵרָא דְעֵינָא בִישָׂא אֲתִינּוּ. וְקוֹדֶשָׁא בְּרִירָא הוּא חִפִּי עֲלֵךְ בְּגַדְפוּי.

פְּתַח וְאָמַר (בְּרַאשִׁית מוּח) הַמְּלָאךְ הַגּוֹאֵל אוֹתִי מִכָּל רַע יִבְרַךְ וְגו'. הָאִי קְרָא אָמַר יַעֲקֹב בְּרוּחַ קְדֻשָׁא, אִי בְרוּחַ קְדֻשָׁא אָמַר לִיהּ, רְזָא דְחֲכָמָתָא אֵית בֵּיהּ. הַמְּלָאךְ, קְרִי לִיהּ מְלָאךְ. וְקְרִי לִיהּ שְׁמֵהּ אַחֲרֵינִין. הֲכָא, אָמַאי אֲקִרִי מְלָאךְ. אֵלָא כַּד אִיהוּ שְׁלִיחָא מִלְעֵילָא, וּמְבִילַת זֵהָרָא מוֹגוּ אֲסַפְקִלְרֵיהּ דְּלְעֵילָא, (ס"א דְכַד) דְּכַדִּין מְבִרְכִין לָהּ אֲבָא וְאָמַר לְהָאִי, אָמְרִי לָהּ בְּרַתִּי, זִילִי וְטוֹרִי בֵיתִיהּ, פְּקִידֵי לְבֵיתִיהּ. הֲכִי עֲבִידִי לְבֵיתִיהּ. זִילִי וְזוֹנִי לוֹן. זִילִי, דְּהָהוּא עֲלָמָא דְלְתַתָּא מִחֲכָא לָךְ, בְּנֵי בֵיתְךָ מִחֲכָאן מִזוֹנָא מִנֶּךָ, הָא לָךְ כָּל מַה דְּתַצְטַרְכִי לְמִיָּהב לוֹן, כְּדִין אִיהִי מְלָאךְ.

וְאִי תִימָא, וְהָא בְכֻמָּה דּוֹכְתֵי אַקְרִי מְלֻאָךְ, וְלֹא אֲתֵי לְמִיזֵן עֲלֵמִין. וְעוּד, דְּבִשְׂמָא דָא לֹא זֵן עֲלֵמִין, אֲלֵא בִשְׂמָא דִּי. הֲכִי הוּא וְדָאִי, כַּד שְׁלִיחַ מְגוּ אַבָּא וְאִמָּא, אַקְרִי מְלֻאָךְ, וְכִינּוּן דְּשִׂאֲרֵי עַל דּוֹכְתִין, עַל תְּרִין כְּרוּבִין יי' שְׁמִיָּה.

וְאִם תֵּאמֹר, וְהָרִי בְכֻמָּה מְקוֹמוֹת נִקְרָא מְלֻאָךְ, וְלֹא בָּא לְזוֹן עוֹלָמוֹת, וְעוּד, שְׁבִשְׂמָא זֶה לֹא זֵן אֶת הָעוֹלָמוֹת, אֲלֵא בִשְׂמָא שֶׁל הַשֵּׁם - כִּף זֶה בּוֹדָאִי. כְּשִׁשְׁלִיחַ מִתּוֹךְ אַבָּא וְאִמָּא, נִקְרָא מְלֻאָךְ. וְכִינּוּן שְׁשׂוּרָה עַל מְקוֹמוֹת, עַל שְׁנֵי כְּרוּבִים, שְׁמוֹ ה'.

לְמֹשֶׁה כַּד אֲתַחְזִי לִיה בְּקַדְמֵי תַּא, אַקְרִי (שְׁמוֹת ג) מְלֻאָךְ. לְיַעֲקֹב לֹא אֲתַחְזִי הֲכִי, אֲלֵא בְּדוּגְמָא, דְּכִתִּיב (בְּרֵאשִׁית כט) וְרַחֵל בָּאָה, דָּא דִּיּוֹקְנָא דְּרַחֵל אַחֲרָא, דְּכִתִּיב (יִרְמִיָּה לא) כֹּה אָמַר יי' קוֹל בְּרֻמָּה נִשְׁמָע וְגו'. רַחֵל מִבְּכָה עַל בְּנֵיהָ. וְרַחֵל בָּאָה סָתָם, עִם הַצֵּאן דְּרָגִין דִּילָהּ. אֲשֶׁר לְאִבְיָהּ וְדָאִי. וְכִלְהוּ אֲתַמְנֹן וְאֲתַפְקְדוּן בִּידְהָא. כִּי רוּעָה הִיא, אִיְהִי מְנַהֲיָא לוֹן, וְאֲתַפְקְדָא עֲלֵיהּ.

כְּשִׁנְרָאָה לְמֹשֶׁה בְּתַחֲלָה נִקְרָא מְלֻאָךְ. לְיַעֲקֹב לֹא נִרְאָה כִּף, אֲלֵא בְּדִגְמָא, שְׁכָתוּב (שֵׁם כט) וְרַחֵל בָּאָה. זֹו דְּמוֹת שֶׁל רַחֵל אַחֲרֵת, שְׁכָתוּב (יִרְמִיָּה לא) כֹּה אָמַר ה' קוֹל בְּרֻמָּה נִשְׁמָע וְגו', רַחֵל מִבְּכָה עַל בְּנֵיהָ. וְרַחֵל בָּאָה, סָתָם. עִם הַצֵּאן, הַדְּרָגוֹת שֶׁלָּהּ. אֲשֶׁר לְאִבְיָהּ, וְדָאִי. וְכִלְהוּ נִמְנוּ וְהַתְּפַקְדוּ בִּידְהָ. כִּי רוּעָה הִיא, הִיא מְנַהֲיָא אוֹתָם וּמְפַקְדַת עֲלֵיהֶם.

וְהֲכִי (דף קפ"ז ע"ב) בְּמֹשֶׁה כִּתִּיב, (שְׁמוֹת ג) וַיִּרְא מְלֻאָךְ יי' אֵלָיו בְּלִבַּת אִשׁ. וְאִי תִימָא יְתִיר הוּא שְׁבַחָא דְאַבְרָהָם, דְּלֹא כִתִּיב בֵּיה מְלֻאָךְ, אֲלֵא (בְּרֵאשִׁית יח) וַיִּרְא אֵלָיו יי' בְּאַלּוּנֵי מְמֹרָא וְגו'. הֲתָם בְּאַבְרָהָם, אֲתַחְזִי לִיה אֲדִנִּי, בְּאַלְפֵי דְלֵת, בְּגִין דְּבַהּ הוּא זְמַנָּא קַבִּיל בְּרִית, וְמַה דְּהוּא אֲתַפְסִי עַד כְּעַן מְנַיָּה, אֲתַחְזִי לִיה רַבּוֹן וְשְׁלִיט, וְהֲכִי אֲתַחְזִי, דְּהָא כְּדִין בְּהוּא דְרָגָא אֲתַקְשֵׁר, וְלֹא יְתִיר. וּבְגִין כִּף, בִּשְׂמָא דְאַדּוֹן רַבּוֹן עֲלֵיהּ.

וְכִף כְּתוּב בְּמֹשֶׁה, (שְׁמוֹת ג) וַיִּרְא מְלֻאָךְ ה' אֵלָיו בְּלִבַּת אִשׁ. וְאִם תֵּאמֹר שְׁשִׁבַח אַבְרָהָם יוֹתֵר, שְׁלֹא כְּתוּב בּוֹ מְלֻאָךְ - אֲלֵא (בְּרֵאשִׁית יח) וַיִּרְא אֵלָיו ה' בְּאַלּוּנֵי מְמֹרָא וְגו'. שֵׁם בְּאַבְרָהָם נִרְאָה לוֹ אֲדִנִּי, בְּאַלְפֵי דְלֵת, בְּגִלְל שְׁבָאוֹתוֹ זְמַן קַבִּיל בְּרִית. וְמַה שְׁעַד עַכְשָׁו הַתְּכַסָּה מְמֹנּוּ, נִרְאָה לוֹ רַבּוֹן וְשְׁלִיט, וְכִף נִרְאָה, שְׁהָרִי אֲזִי הַתְּקַשֵּׁר בְּאוֹתָהּ דְרָגָה וְלֹא יוֹתֵר. וּמִשׁוּם זֶה בְּשֵׁם שֶׁל אֲדוֹן רַבּוֹן עֲלָיו.

אַבְל מֹשֶׁה דְּלֹא הוּא בֵּיה פְּרוּדָא, דְּכִתִּיב (שְׁמוֹת ג) מֹשֶׁה מֹשֶׁה דְּלֹא פְּסָקָא טַעְמָא. כְּמָה דְּכִתִּיב (בְּרֵאשִׁית כב) אַבְרָהָם אַבְרָהָם, דְּפְסָקָא טַעְמָא. בְּגִין דְּהִשְׁתָּא

אַבְל מֹשֶׁה שְׁלֹא הִיָּה בּוֹ פְּרוּד, שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת ג) מֹשֶׁה מֹשֶׁה, שְׁאִין טַעַם מְפָסִיק, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בְּרֵאשִׁית כב) אַבְרָהָם אַבְרָהָם, שְׁמִפְסִיק הַטַּעַם, בְּגִלְל שְׁכָעַת

שלים מה שלא היה לפני כן. יש הפרש בין אברהם הנוכחי לבין אברהם שבתחלה. אבל משה, מייד שנולד, אספקלריה המאירה היתה עמו, שכתוב (שמות ב) ותרא אותו כי טוב הוא. וכתוב (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב. מייד נקשר משה בדרגתו, ומשום זה משה משה, ולא מפסיק הטעם.

ולכן לגבי משה הקטין עצמו, שכתוב מלאך ה'. יעקב קרא לו בשעה שהיה מסתלק מן העולם. מלאך, מה הטעם? משום שבאותה שעה היה יורש אותה לשלט. משה בחייו. יעקב לאחר שהסתלק מהעולם. משה בגוף. יעקב ברוח. אשרי חלקו של משה.

הגאול אותי מכל רע, שלא התקרב לעולמים לצד הרע, ולא יכל הרע לשלט בו. יברך את הנערים, אז יעקב היה מתקן את ביתו פאדם שהולך לבית חדש ומתקנו בתקונו ומקשטו בקשטיו. יברך את הנערים - אותם הנודעים, אותם שנפקדו על העולם למשך מהם ברכות, הם שני הפרובים. ויקרא בהם שמי, כעת התקין ביתו, והוא התעלה בדרגתו, משום שחבור היה ביעקב. הגוף נדבק במקום שהצטרף, ושתי זרועות אתו.

לאחר שאותם נערים מתברכן כראוי, אז וידגו לרב בקרב הארץ. דרך הדגים להתרבות בתוך המים, ואם יוצאים מתוך המים ליבשה, מייד מתים.

מה דלא הוה מקדמת דנא. פרישו אית בין אברהם דהשתא, לאברהם דקדמיתא. אבל משה, מייד דאתייליד, אספקלריאה דנהרא הות עמיה, דכתיב (שמות ב) ותרא אותו כי טוב הוא. וכתיב (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב. משה מייד אתקשר בדרגא דיליה ובגין כך משה משה, ולא מפסיק טעמא.

ועל דא לגבי דמשה, אזעיר גרמיה, דכתיב מלאך יי. יעקב קרא ליה, בשעתא דהוה סליק מעלמא, מלאך. מאי טעמא. בגין דבההיא שעתא הוה ירית לה, לשלטאה. משה בחייו. יעקב, לבתר דסליק מעלמא. משה בגופא. יעקב ברוחא. זכאה חולקא דמשה.

הגואל אותי מכל רע, דלא אתקריב לעלמין לגבי סטרא דרע, ולא יכיל רע לשלטאה ביה. יברך את הנערים, כדין יעקב הוה מתקן לביתיה, כבר נש דאזיל לביתא חדתא, ומתקן לה בתקונו, ומקשט לה בקשטיו. יברך את הנערים, אינון דאשתמודעו, אינון דאתפקדו על עלמא, לאתמשכא מנייהו ברבאן, תרין פרובין אינון. ויקרא בהם שמי, השתא אתקין ביתיה, ואיהו אסתלק בדרגיה, בגין דחבורא ביעקב הוי. גופא, אתדבק באתר דאצטריף, ותרין דרועין בהדיה.

לבתר דאינון נערים מתברכן כדקא יאות, כדין וידגו לרב בקרב הארץ. ארחה דנוניו לאסגאה גו מיין, ואי נפקו מגו מיא ליבשתא, מייד מתין. אלן

אלו לא כף, אלא הם מהים הגדול, וגדלתם להתרבות ולהתגדל בקרב הארץ היא, מה שאין כף בכל הדגים שבעולם.

מה פתוב למעלה? ויברך את יוסף ויאמר. ולא מצאנו לו פאן ברכות, שהרי אחר כף ברכו, שפתוב (שם מט) בן פרת יוסף. אלא, כיון שברך את הנערים הללו, ברך את יוסף. שהרי לא יכלו להתברך אלא מתוך יוסף, ומתוך שהוא נסתר ולא נראה בגלוי, פתוב בנסתר - ויקרא בהם שמי ושם אבתי. (לכסות עליו) מן האבות מתברכים, ולא מקום אחר. בקרב הארץ, זהו פסוי לכסות מה שצריך.

באו ונשקו אותו כמקדם. אמרו, הבה ונברך. אמר הוא, אני אברך, שכל מה ששמעתם עד פאן ממיני הנה, ואקיים בי (משלי כב) טוב עין הוא יברך. קוראים בו יברך. מה הטעם? משום שנתן מלחמו לדל. מלחם ואכל של התורה שלי אכלתם. אמר רבי יהודה, בן אהוב של הקדוש ברוך הוא, הרי שנינו בעל הבית בוצע ואורח מברך. אמר לו, איני בעל הבית ואינכם אורחים. אבל מצאתי פסוק ואקימו, שהרי אני בודאי טוב עין, בלי שאלותיכם אמרתי עד עתה, ולחם ואכל שלי אכלתם.

לקח כוס ברכה וברך, ונדיו לא יכלו לסבל את הכוס ורעדו. כשהגיע לעל הארץ ועל המזון, אמר, (תהלים קטו)

לאו הכי, אלא אינון מן ימא רבא, וסגיאן דלהון לאפשא ולאסגי בקרב הארץ איהו. מה דלית הכי לכל נונין דעלמא.

מה פתיב לעילא, ויברך את יוסף ויאמר, ולא אשפחן ליה הכא ברכאן, דהא לבתר בריך ליה, דכתוב (בראשית מט) בן פורת יוסף. אלא, כיון דברך לאלין נערים, ליוסף בריך. דהא לא יכלי לאתברכא, אלא מגו יוסף, ומגו דאיהו בטמירו, ולא אתחזי לאתגלאה, פתיב בטמירו, ויקרא בהם שמי ושם אבותי, (לכסאה עליה) מן האבות מתברכו, ולא מאתר אתרא. בקרב הארץ, דא הוא כסויא לחפאה מה דאצטריך.

אתו ונשקוהו כמלקדמיו, אמרו, הבו ונברך. אמר איהו, אנא אברך, דכל מה דשמעתון עד הכא מנאי הנה, ואקיים בי (משלי כב) טוב עין הוא יברך, קרי ביה יברך. מאי טעמא. בגין דנתן מלחמו לדל. מלחמא ומיכלא דאורייתא דילי אכלתון. אמר רבי יהודה. ברא רחימא דקודשא בריך הוא, הא תנינן בעל הבית בוצע ואורח מברך. אמר ליה, לאו אנא בעל הבית, ולא אתון אורחין. אבל קרא אשפחנא, ואקיים ליה. דהא אנא טוב עין ודאי, בלא שאילו דלכון אמינא עד השתא, ולחמא ומיכלא דילי אכלתון.

נטל פסא דברכתא וברך, וידוי לא יכלי למסבל פסא, והווי מרתתי. בד מטא לעל הארץ ועל המזון, אמר, (תהלים קטו)

כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא. עמד הפוס על תקונו, והתישב בימינו וברך. בסוף אמר: יהי רצון שלאחד מאלה ימשכו לו חיים מתוך (המלך) עץ החיים, שכל החיים תלויים בו. והקדוש ברוך הוא יערב לו, וימצא ערב למטה שיסכים בערבותו אצל המלך הקדוש.

בין שברך, סתם עיניו רגע אחד, ואחר כך פתח אותם. אמר, חברים, שלום לכם מרבון הטוב שכל העולם שלו הוא. תמהו ובכו, וברכוהו. לנו אותו לילה. בבקר השפיעו והלכו. פשהגיעו לרבי שמעון ספרו לו אותו המעשה. תמה רבי שמעון, אמר, בן סלע תקיף הוא וראוי הוא לכך, ויותר ממה שלא חשוב בן אדם, בנו של רב המנונא סבא הוא. הזדעזע רבי אלעזר ואמר, עלי ללכת לראות אותו נר דולק. אמר רבי שמעון, זה לא עולה בשם בעולם, שהרי דבר עליון יש בו. וסוד הוא, שהרי אור השמן (ההמשכה) של אביו מאיר עליו, וסוד זה לא מתפשט בין החברים.

יום אחד היו החברים יושבים ומתנגחין אלה באלה, והיו שם רבי אלעזר ורבי אבא ורבי חייא ורבי יוסי ושאר החברים. אמרו, הרי פתוב (דברים ב) אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה וגו'. בגלל רות ונעמה שהיו עתידים לצאת מהם. צפורה אשת משה שהיתה ממדן, ויתרו ובניו שיצאו ממדן, שהיו

כוס ישועות אשא ובשם יי אקרא. קיימא כסא על תקוניה, ואתישוב בימינה, וברך. לסוף אמר, זהא רענא דלחד מאליו, יתמשכון ליה חיו, מגו (נ"א מלכא) אילנא דחיי, דכל חיו ביה תליו. וקודשא ברוך הוא יערב ליה, וישפח ערב לתתא, דיסתפם בערבותיה, בהדי מלכא קדישא.

בין דבריה, אסתים עינוי רגעא חדא, לבתר פתח לון, אמר חברייא, שלום לכון מרבון טב, דכל עלמא דיליה הוא. תוהו, ובכו, וברכו ליה. בתו ההוא ליליא. בצפרא (דף קפ"ח ע"א) אקדימו ואזלו. כד מוטו לגבי רבי שמעון, סחו ליה עובדא. תנה רבי שמעון, אמר בר טנרא תקיפא איהו, ויאות הוא לכך, ויתיר ממה דלא חשיב בר נש, בריה דרב המנונא סבא הוא, אזדעזע רבי אלעזר, אמר, עלי למיהר למחזי לההוא בוצינא דדליק. אמר רבי שמעון, דא לא סליק בשמא בעלמא, דהא מלה עלאה אית ביה. ורזא איהו, דהא נהירו משיחו (משיכו) דאבוי מנהרא עליה, ורזא דא לא מתפשטא בין חברייא.

יומא חדא, הוו חברייא יתבין ומתנגחין אליו באליו, והוו תמן רבי אלעזר, ורבי אבא, ורבי חייא, ורבי יוסי, ושאר חברייא. אמרו, הא כתיב (דברים ב) אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה וגו'. בגין רות ונעמה, דהוו זמינין לנפקא מנייהו. צפורה אתת משה דהנת ממדן, ויתרו ובניו דנפקו ממדן, דהוו בלהו

כְּלָם צְדִיקֵי אֲמֹת, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה. וְעוֹד מִשָּׁה שֶׁגִּדְלוּהוּ בְּמִדְּוֵן, וְאָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, (בַּמִּדְבָּר לֹא) נִקָּם נִקְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת הַמִּדְּוֵינִים. אִם כֵּן, מִשׁוּא פָּנִים יֵשׁ בַּדְּבָר, שְׂיוֹתֵר רְאוּיִם בְּנֵי מִדְּוֵן לְהִנְצֵל מִמוּאָב.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, לֹא דוּמָה מִי שֶׁעֲתִיד לִלְקֹט תְּאֵנִים לְמִי שֶׁכָּבַר לְקֹט אוֹתוֹן. אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, אַף עַל גַּב שֶׁכָּבַר לְקֹט לָהֶם, שְׁבַח הוּא. אָמַר לוֹ, מִי שֶׁלֹּא לְקֹט תְּאֵנִים, שׁוֹמֵר אֶת הַתְּאֵנָה תְּמִיד שֶׁלֹּא יִהְיֶה בָּהּ פֶּגֶם בְּשִׁבִיל הַתְּאֵנִים שֶׁעֲתִידָה לְהִבְיֵא. פִּינּוֹן שֶׁלְקֹט תְּאֵנִים, עוֹזֵב אֶת הַתְּאֵנָה, וְיוֹתֵר לֹא שׁוֹמֵר אוֹתָהּ.

כֵּן מוּאָב, שֶׁעֲתִידָה לְהִבְיֵא אוֹתוֹן תְּאֵנִים, שֶׁמֵּר אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁכְּתוּב אֵל תִּצַּר אֶת מוּאָב. מִדְּוֵן שֶׁנִּתְּן כָּבַר תְּאֵנִים וְלִקְטוּ אוֹתוֹן, כְּתוּב (בַּמִּדְבָּר כֹּה) צְרוּר אֶת הַמִּדְּוֵינִים. דָּהָא מִכָּאן וְלַהֲלָא, תְּאֵנָה זֹאת לֹא עֲתִידָה לְהִבְיֵא פְרוֹת, וּמִשׁוּם זֶה רְאוּיָה לְשַׂרְפֵּת אֵשׁ. פֶּתַח וְאָמַר, וַיֹּאמֶר מוּאָב אֶל זִקְנֵי מִדְּוֵן וְגו'. מוּאָב הֵם מִתְּרִים, וּמִשׁוּם אוֹתוֹן תְּאֵנִים שֶׁעֲתִיד מוּאָב לְהוֹצִיא לְעוֹלָם נִצְלוּ מֵעַנְשׁ.

זְכָאֵי קְשׁוּט עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה. וְתוֹ מִשָּׁה דְרַבִּיאוּ לִיָּה בְּמִדְּוֵן, וְאָמַר לִיָּה קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, (בַּמִּדְבָּר לֹא) נִקָּום נִקְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת הַמִּדְּוֵינִים אִי הָכִי מִשׁוּא פָּנִים אִיתַּת בְּמִלָּה, דִּיתִיר אַתְחַזוּ בְּנֵי מִדְּוֵן לְשִׁזְבָּא מִזֵּן מוּאָב.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, לֹא דְמִי מוּאָן דְזַמִּין לְמִלְקֹט תְּאֵנִי, לְמִאֵן דְכָבַר לְקִיט לוֹן. אָמַר לִיָּה רַבִּי אֶלְעָזָר, אַף עַל גַּב דְכָבַר לְקִיט לוֹן, שְׁבַחָא אִיהוּ. אָמַר לִיָּה, מוּאָן דְלֹא לְקִיט תְּאֵנִי, נְטִיר תְּאֵנָה תְּדִיר, דְלֹא יְהֵא בָּהּ פֶּגֶם, בְּגִין תְּאֵנִי דְזַמִּינַת לְאִיִּיתָאָה. פִּינּוֹן דְלְקִיט תְּאֵנִי, שְׁבִיק לָהּ לְתְּאֵנָה, וְתוֹ לֹא נְטִיר לָהּ.

כֵּן מוּאָב, דְזַמִּינַת לְאִיִּיתָאָה אִינּוֹן תְּאֵנִי, נְטִיר לִיָּה קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְכְּתִיב אֵל תִּצַּר אֶת מוּאָב. מִדְּוֵן דְקָא יְהִיבַת תְּאֵנִי, וְאֶלְקִיטוּ לוֹן, כְּתִיב (בַּמִּדְבָּר כֹּה) צְרוּר אֶת הַמִּדְּוֵינִים. דָּהָא מִכָּאן וְלַהֲלָא, תְּאֵנָה זֹאת לֹא זַמִּינַת לְאִיִּיתָאָה פִּירִין, וּבְגִין כֵּן אַתְחַזִּית לִיקִידַת אֵשׁא. פֶּתַח וְאָמַר, (בַּמִּדְבָּר כֹּה) וַיֹּאמֶר מוּאָב אֶל זִקְנֵי מִדְּוֵן וְגו', מוּאָב אִינּוֹן שְׂאֵרִי, וּבְגִין אִינּוֹן תְּאֵנִי, דְזַמִּין מוּאָב לְאַפְקָא לְעֵלְמָא, אֲשִׁתִּיבּוּ מֵעוֹנָשָׁא.

פּרָק ט"ז
פּרָשִׁיּוֹת
בְּשַׁלַּח - וְאֶתְחַנֵּן

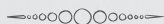
ספּוּרֵי הַזוֹהַר

תָּכֵן עֵינַיִם

רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר בָּא בְּדַמּוֹת צֶל לְמָקוֹם בּוֹ לְמַד בְּחַיִּי... קעה

פנימיות התורה הם חיים לפנימיות הגוף שהוא הנפש והחיצוניות לחיצוניות הגוף, והעוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגרות בהם (אבן שלמה פרק ח' אות כ"ו). הגאולה לא תהיה רק על ידי למוד התורה, ועיקר הגאולה בלמוד הקבלה (אבן שלמה פרק י"א אות ג'). - שאלתי ממנו: איך הדרך לצאת ידי חובתו השעור למוד שאמרו רבותינו זכרונם לברכה? והשיב: ללמד ספר הזוהר ושערי אורה כדי להבין קצת הכנויים בזוהר הקדוש, רק בלי הפרוש, כי הוא מבלבל לענין אחר (אבן שלמה פרק י"א אות ג').

מתוך "ערכה של שעה"

להזכירכם,

יְשֵׁנָה חִלּוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים צה-קכב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

רבי פנחס בן יאיר בא בדמות צל למקום
בו למד בחייו

(זוהר פנחס רכא)

רבי אבא ורבי יוסי, קמו למלעי
באורייתא בפלגות ליליא, עד דהו
יתבי ולעאן באורייתא וכו' עד דהו יתבי,
קמו חד טולא דקימא עליהו, אזלא
ואתיא, אזלא ואתיא, בגו ביתא. תוהו.
אמר רבי אבא, יוסי בני, אימא לך מה
דהנה לי עם בוצינא קדישא. יומא חד
הוינן אזלינן בבקעתא דאונן, והוינן לעאן
באורייתא, כל ההוא (דף ר"ח ע"א) יומא,
ומגו תוקפא דשמשא אותבנין גבי חד
טינרא, בגו נוקבא חדא.

רבי פנחס בן יאיר בא בדמות צל למקום
בו למד בחייו

(זוהר פנחס רכא)

רבי אבא ורבי יוסי קמו לעסק בתורה
במצות הלילה. עד שישבו ועסקו
בתורה וכו' עד שישבו, ראו צל שעומד
עליהם, הולך ובא, הולך ובא בתוך הבית.
תמהו. אמר רבי אבא, יוסי בני, אמר לך
מה היה לי עם המנורה הקדושה. יום
אחד היינו הולכים בבקעת אונן, והיינו
עוסקים בתורה כל אותו יום, ומתוך חזק
השמש ישבנו ליד סלע אחד בתוך נקב
אחד.

אמינא ליה, מאי האי, דבכל שעתא
דחייבין אסגיאן בעלמא, ודינא
שרייא בעלמא, זבאין דבהון לקאן
עליהו. דהכי תנינן, בחובא דדרא,
קדישייא וצדיקייא יתפסון. אמאי, אי
בגין דאינן דלא מוכיחין לעלמא על
עובדיהו, כמה אינן דמוכיחין, ולא
מקבלי מנייהו, וצדיקייא אתכפיין
קפוייהו. ואי בגין דלא הוי מאן דיגין על
עלמא, לא יהון מתין, ולא יתפסון
בחובביהו, דהא חדוה איהו לצדיקייא
באבודא דלהון.

אמרתי לו, מה זה שבכל שעה
שמותרבים הרשעים בעולם
והדין שרוי בעולם, צדיקים שבהם לוקים
עליהם?! שךך שנינו, בחטא הדור,
קדושים וצדיקים יתפסו. למה? אם
משום שהם לא מוכיחים את העולם על
מעשיהם - כמה הם שמוכיחים ולא
מקבלי מהם, והצדיקים כפופים
לפניהם. ואם משום שאין מי שיגן על
העולם - לא ימותו ולא יתפסו
בחטאיהם, שהרי חדוה היא לצדיקים
באבודם.

אמר ליה, בחובה דדרא ודאי מתפסין
צדיקייא, והא אוקימנא הני מילי.
אבל בשעתא דיתפסון צדיקייא במורעין,
או במכותשין, בגין לכפרא על עלמא הוי,
כדין יתכפרון כל חובי דרא, מנלן. מכל
שייפי גופא, בשעתא דכל שייפין בעאקו,

אמר לו, בודאי בחטא הדור נתפסים
הצדיקים, והרי בארנו דברים אלו.
אבל בשעה שנתפסים הצדיקים בחלאים
או במכות, זה בשביל לכפר על העולם,
ואז יתכפרו כל חטאי הדור. מנין לנו?
מכל איברי הגוף. בשעה שכל האיברים

במצוקה וחלי גדול שורה עליהם, איבר אחד צריך ללקות כדי שיתרפאו כולם. ומיהו? הָרוע. הָרוע לוקה ומוציאים ממנה דם, ואז הרי רפואה לכל איברי הגוף.

גם כִּף בני העולם הם איברים זה עם זה. בשעה שרוצה הקדוש ברוך הוא לתת רפואה לעולם, מלקה צדיק אחד ביניהם במחלות ומכות, ובגללו נותן רפואה לכל. מִיָּנִין לָנוּ? שְׂכָנוֹב (ישעיה נג) והוא מחלל מפשעינו מדכא מעונתינו וגו', ובחברתו נרפא לנו. ובחברתו - הקצת דם, כמו מי שמוקז זרוע, ובאותה חבורה נרפא לנו, רפואה הוא לנו לכל איברי הגוף.

ולעולם לא מלקה צדיק, אלא כדי לתת רפואה לדור ולכפר עליהם, (וסייד זה צדיק ורע לו) שָׁזָה נֹחַ לְצַד הָאֲחֵר שֶׁהָיָה שׁוֹלֵט (לשׁלט) על הצדיק יותר מהכל, שלא חושש אז לכל העולם ולא משגיח בהם מהשמחה שהוא שולט עליו. ואותו צדיק זוכה לשלטון עליון בעולם הזה ובעולם הבא. צדיק וטוב לו, שלא חושש הקדוש ברוך הוא לכפר על העולם.

אמרת לי, אלו לא היו בזמן אחד - יפה. אבל כִּאֵן יש צדיק, וכִּאֵן יש צדיק. לִזֶּה יש מחלות, וְלִזֶּה יש אֵת כֹּל טוב העולם. אמר לי, באחד מהם או בשנים מספיק, שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא רוֹצֵה לְהַלְקוֹת הַכֹּל, (ס"א קל עוד) כמו שלא צריך אלא זרוע אחת להלקות ולהקז

ומרע סגי שרייא עליהו, שייפא חדא אצטריף לאלקאה, בגין דיתסון בלהו, ומנו. דרועא. דרועא אלקי ואפיקו מיניה דמא, בדין הא אסוותא לכל שייפי גופא.

אוף הכי בני עלמא אינון שייפין דא עם דא. בשעתא דבעי קדשא בריך הוא למיהב אסוותא לעלמא, אלקי לחד צדיקא ביניהו, במרעין ובמכתשין, ובגיניה יחב אסוותא לכלא. מנלן. דכתיב (ישעיה נג) והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעונותינו וגו'. ובחברתו נרפא לנו. ובחברתו, אקוותא דדמא, כמאן דאקזי דרועא, ובההוא חבורא נרפא לנו, אסוותא הוא לנא לכל שייפין דגופא.

ולעולם לא אלקי צדיקא, אלא למיהב אסוותא לדרא, ולכפרא עליהו. (ורא דא צדיק ורע לו) דְהָא נִיחָא לְסִטְרָא אַחְרָא דְדִינָא שְׁלֵטָא (לשׁטאה) על זכאה יתיר מפלא, דלא חייש בדין לכל עלמא, ולא אשגח בהו, מחדזה דשליט עליה. וההוא זכאה זכי לשולטנא עלאה, בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. צדיק (דף ר"ח ע"ב) וטוב לו, דלא חייש קדשא בריך הוא לכפרא על עלמא.

אמינא ליה, אלו לא הוו בחד זמנא, יאות. אבל אית צדיק הכא, ואית צדיק הכא, לדא אית מרעין ומכתשין, ולדא אית כל טיבו דעלמא. אמר לי, בחד מנייהו או תדין סגי, דלא בעא קדשא בריך הוא לאלקאה כלא, (ס"א קל דמה) כמה דלא אצטריף אלא

לתת רפואה לכל האיברים. גם כאן, בצדיק אחד מספיק.

דרועא חדא, לאלקאה ולאקזאה למיהב אסוותא לכל שייפין. אוף הכא, בחד צדיקא סגי.

ואם מתחזקת (מכבידה) המוחלה על כל האיברים, אז צריך להקזי משתי זרועות. גם כן, אם התרבו החטאים וכבדים על העולם, אז כל הצדיקים לוקים, לתת רפואה על כל הדור. אבל בזמן שלא התרבו כל כן, אז רק צדיק אחד לוקה, ושאר הצדיקים בשלום, שהרי לא צריך העולם שכלם ילקו. נרפא העם - נרפאו הצדיקים. ולפעמים שכל ימיהם עומדים במחלות להגן על הדור. אם מתו - הרי נרפא הכל ונתפפר, לפעמים כשהחטאים הם נכבדים יותר.

קמנו והלכנו, וחזק השמש הנה יותר, והדרך היתה דחוקה לנו. ראינו אילנות במדבר ומים תחתיהם. ישבנו תחת צל של אילן אחד של המדבר. שאלנוהו, מה זה שכל עמי עולם לא עושים נענוע, רק ישראל לבדם? שפשעוֹסִקִים בתורה מתנענעים לכאן ולכאן בלי למוד של אדם בעולם, ולא יכולים לעמוד בעצמם?

אמר לי, הזפרתני דבר עליון, ובני אדם לא יודעים ולא משגיחים. ישב שעה ובכה. אמר, אוי לבני האדם שהולכים כבהמות השדה בלי שכל. בדבר הזה לבדו נודעות נשמות קדושות של ישראל בין נשמות עמים עובדי

ואי אתקף (ס"א אתיקר) ביה מרע, על כל שייפין, בדין אצטריך תרין דרועין לאקזאה. אוף הכי, אי אסגיא חובין יקירין על עלמא, בדין כל זכאין אלקון, למיהב אסוותא על כל דרא. אבל בזמן דלא אסגיא כל כן, בדין חד זכאה אלקי, ושאר צדיקיא בשלם, דהא לא אצטריך עלמא דילקון בלהו. אתסיאו עמא. אתסיאו צדיקיא. ולזמנין דכל יומיהון קיימין במרעין, לאגנא על דרא. מיתו, הא אתסי כלא, ואתפפר. לזמנין דחובין אינון יקירין יתיר.

קמנא ואזלנא. ותוקפא דשמשא הנה יתיר, ודחיק לן באורחא. חמינן אילנין במדברא, ומיין תחותיהו. יתיבנא תחות חד טולא דאילנא דמדברא. שאילנא ליה, מאי האי דכל עמין דעלמא לא עבדין נענועא, אלא ישראל בלחודייהו, דכד לעאן באורייתא, מתנענעון הכא והכא, בלא למודא דבר נש בעלמא, ולא יכלין למיקם בקיימיהו.

אמר לי, אדפרתן מלתא עלאה, ובני עלמא לא ידעין, ולא משגיחין. יתיב שעתא ובכה, אמר, ווי לבני נשא דאזלין כבעירי חקלא, בלא סוכלתנו. במלה דא בלחודי אשתמודען נשמתהון קדישין דישראל, בין נשמתהון דעמין

כוכבים ומזלות. נשמות ישראל נגזרו מתוך גר קדוש שדולק, שפיתוב (משלי כ) גר ה' נשמת אדם. וגר זה, בשעה שנאחז (שנדלק) מתוך תורה העליונה, לא שוכף האור עליו אפלו רגע. וסוד זה - (תהלים פז) אלהים אל דמי לך. כמו זה פיתוב - (ישעיה סב) הפזכירים את ה' אל דמי לך. אין שכוף לך. אור הגר, פיון שנאחז תוך הפתילה, אותו האור לא שוכף לעולמים, אלא מתנענע האור לכאן ולכאן ולא שוכף לעולמים.

כמו זה ישראל, שנשמותיהם מתוך אותו אור הגר - פיון שאמר דבר אחד של התורה, הרי האור דולק, ולא יכולים הם לשכף, ומתנענעים לכאן ולכאן ולכל הצדדים כאור הגר, שהרי פיתוב (משלי כ) גר ה' נשמת אדם.

וכתוב (יחזקאל לד) אדם אתם. אתם קרויים אדם ולא אמות עובדי כוכבים ומזלות. נשמות עמים עובדי כוכבים ומזלות מדעיכת הקש, בלא אור ששורה עליהם, ולכן שוככים ולא מתנענעים, שהרי אין להם תורה ולא דולקים בה, ואין אור שורה בהם. הם עומדים כמו עצים בתוך אש שדולק בלי אור ששורה עליהם, ועל זה שוככים בלי אור כלל. אמר רבי יוסי, זהו ברור הדבר! אשרי חלקי שזכיתי לזה לשמע את זה וכו'.

עובדי עבודת כוכבים ומזלות. נשמתהון דישראל אתגזרו, מגו בוצינא קדישא דדליק, דכתיב (משלי כ) גר ?? נשמת אדם. והאי גר בשעתא דאתאחד (נ"א דאתדליק) (דף רי"ט ע"א) מגו אורייתא דלעילא, לא שכיף נהורא עליה אפילו רגעא. ורזא דא, (תהלים פג) אלהים אל דמי לך. כגוונא דא כתיב, (ישעיה סב) הפזכירים את ?? אל דמי לך, לא שכיכו לכון. נהורא דשרגא פיון דאתאחדא גו פתילה, ההוא נהורא לא שכיף לעלמיון, אלא מתנענעא נהורא לכאן ולכאן, ולא משתכיף לעלמיון.

כגוונא דא, ישראל, דנשמתיהו מגו ההוא נהורא דשרגא, פיון דאמר מלה חדא דאורייתא, הא נהורא דליק, ולא יכלון אינון לאשתכבא, ומתנענעו לכאן ולכאן, ולכל סטרוין. כנהורא דשרגא, דהא (משלי כ) גר ?? נשמת אדם כתיב.

וכתיב, (יחזקאל לד) אדם אתם, אתם קרויין אדם, ולא אומין עובדי כוכבים ומזלות. נשמתין דעמין עובדי כוכבים ומזלות, מדעיכו דקש, בלא נהורא דשרי עליהו. ועל דא משתכבין, ולא מתנענעו, דהא לית לון אורייתא, ולא דלקין בה, ולא נהורא שרייא בהון, אינון מיימין כעצים כגו נורא דדליק, בלא נהורא דשריא עליהו, ועל דא משתכבין בלא נהורא כלל. אמר רבי יוסי, דא איהו ברירו דמלה, זכאה חולקי דזכינא להאי, למשמע דא וכו'.

חזר אותו צל של קדם והלך לתוך הבית כמו דמות אדם. נפל על פניו רבי אבא. אמר רבי יוסי, נזפרתי שבמקום זה ראיתי את רבי פנחס בן יאיר, יום אחד היה עומד במקום זה והיה אומר כך: פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, באות י' קטנה.

משום ששני א"ב רשומים - אלפא ביתא של אותיות גדולות, ואלפא ביתא של אותיות קטנות. אותיות גדולות הן בעולם הבא, ואותיות קטנות הן בעולם התחתון. "קטנה, אות ברית הקדוש. כיון שפנחס קנא על ברית זו, נתוספה לו י' קטנה, סוד ברית זו.

באותה שעה אמר הקדוש ברוך הוא: מה אעשה עם משה? ברית זו ממשה היתה, וכלתו היתה, גנאי הוא לתת אותה לאחר בלי דעת ורצון משה. לא נאה זה. התחיל הקדוש ברוך הוא ואמר למשה: משה, פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן. אמר לו משה: רבוננו של עולם, מהו? אמר לו, אתה הוא שמסרת נפשך על ישראל שלא יאבדו מן העולם בכמה פעמים, והוא השיב את חמתי מעל בני ישראל וגו'. אמר משה: מה אתה רוצה מפני? הרי הכל שלך!

אמר לו: הרי הכל שלך היא, אמר לו שתשרה בתוכו. אמר משה: הרי בלב שלם תהיה אליו. אמר לו: אמר אתה בפיך והרם קולך, שאתה מסרת אותה ברצון ובלב שלם. זהו שכתוב לכן

אהדר ההוא טולא דמלקדמין, ואזלא גו ביתא, כמו דיוקנא דבר נש. נפל על אנפוי רבי אבא. אמר רבי יוסי, אדכרנא דבהאי אתרא חמינא ליה לרבי פנחס בן יאיר, יומא חד הוה קאים בהאי דוכתא, והוה אמר הכי, (במדבר כ"ב) פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, באת י' זעירא.

בגין דתרין אלפין ביתין רשימין, אלפא ביתא דאתון וברבון, ואלפא ביתא דאתון זעירן. אתון וברבון, אינון בעלמא דאתי. ואתון זעירן, אינון בעלמא תתאה. "זעירא, ברית קיימא קדישא. כיון דקני פנחס על ברית דא, אתוסף ביה י' זעירא, רזא דברית דא.

בההוא שעתא, אמר קדשא בריך הוא, מה אעביד עם משה, ברית דא ממשה הוי, וכלה דליה הוי. גנאי הוא למייהב ליה לאחרא, בלא דעתא ורעותא דמשה, לאו יאות הוא. שארי קדשא בריך הוא ואמר למשה, משה, פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן. אמר ליה משה, רבוננו של עולם מהו. אמר ליה, אנת הוא דמסרת נפשך על ישראל דלא ישתצון מן עלמא בכמה זמנין, ואיהו השיב את חמתי מעל בני ישראל וגו'. אמר משה מה את בעי מני, הא כלא דידך.

אמר ליה, הא כלא דידך היא, אימא ליה דתשרי בגויה. אמר משה, הא בלבא שלים תהא לגביה. אמר ליה אימא אנת בפומך, וארים קלך, דאנת מסר ליה ברעותא, בלבא שלים. הדא הוא דכתיב

אמר. אתה אמר ברצון: הנני נתן לו את בריתי שלום. שאילו הקדוש ברוך הוא, היה לו לומר: לכן אמר לו הנני נתן לו את בריתי שלום. אבל לא כתוב אלא לכן אמר. ואם תאמר שהעברה ממושה - לא. אלא פנר זה שמדליקים ממונו - זה נתן ומהנה, וזה לא נגרע ממונו.

בא אותו הצל, וישב, ונשקו. שמעו קול אחד שהיה אומר: פנו מקום, פנו מקום לרבי פנחס בן יאיר, שהוא אתכם. ששנינו, שכל מקום שצדיק חדש בו דברי תורה, כשהוא באותו העולם פוקד את אותו מקום ובא אליו, וכל שכן כששרויים בו צדיקים אחרים לחדש באותו מקום שאומרים דברי תורה, כמו זה שהיה בא רבי פנחס בן יאיר לפקד את מקומו ומצא צדיקים אלו מחדשים דברי תורה, והתחדש כמקדם אותו דבר של רבי פנחס בן יאיר לפניו.

אמר רבי אבא, נאה הדבר של רבי פנחס בן יאיר, שהרי לא כתוב לכן הנני נתן, אלא לכן אמר הנני נתן לו. וכי דבר זה היה גנוז מחסיד זה תחת ידך ולא היית אומר! אשרי חלקנו שזכינו להיות בסיוע של הצל הקדוש כאן.

גם הוא פתח ואמר משמו של רבי פנחס, (קהלת ט) כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה וגו' - כמה נאה לו לאדם בעוד שהנר דולק ושרוי על ראשו,

לכן אמור, את אימא ברעותא, הנני נתן לו את בריתי שלום. משה היה אמר הנני נתן לו וגו', דאילו קדשא בריך הוא, היה ליה למימר לכן אמור לו הנני נתן לו את בריתי שלום, אבל לא כתיב אלא לכן אמור. ואי תימא, דאתעברת מן משה. לא. אלא כבוצינא דא דאדליקו מינה, דא יהיב ואהני, ודא לא אתגרע מנה.

אתא ההוא טולא, ויתיב, ונשיק ליה. שמעו חד קלא דהוה אמר, פנו אתר, פנו אתר לרבי פנחס בן יאיר, דאיהו גבייכו. דתנינו, דכל אתר דצדיקא אתחדש ביה מלי דאורייתא, כד איהו בהוה עלמא, פקיד להוה אתר, ואתי ליה לגביה. וכל שכן כד שראן בגויה צדיקייתא אחרניו. לחדתא בהוה אתר, דאמרין מלי דאורייתא. כגוונא דא דהוה אתי רבי פנחס בן יאיר למפקד לאתריה, ואשפח אליו צדיקייתא מחדתין מלין דאורייתא, ואתחדש כמלקדמיו, ההוא מלה דרבי פנחס בן יאיר קמיה.

אמר רבי אבא, יאות מלה דרבי פנחס בן יאיר, דהא לא כתיב לכן הנני נתן, אלא לכן אמור הנני נתן לו. וכי מלה דא הוה גניזא מחסידא דא תחות ידך, ולא הוית אמר. ופאה חולקנא, דזכינא למיהוי בסיעתא דטולא קדישא הכא.

אוף הוא פתח ואמר, משמיה דרבי פנחס (קהלת ט) כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה וגו', כמה יאות ליה לבר נש בעוד דבוצינא דליק ושריא על רישיה,

להשתדל ולעשות רצון רבונו, משום שאותו הנר הוא כ"ח ששרוי עליו, ולכן פתוב (במדבר יד) 'גדל נא פח יי'. פח יי, זהו פח ששורה על ראש הצדיקים וכל אותם שמשתדלים ברצון רבונו. ועל זה שנינו, כל העונה אמן יהא שמיה רבא מברך בכל כחו. (זהו כחו).

ודאי צריך לעורר כל איבריו בכת חזק, משום שבהתעוררות חזקה שהתחזק, התעורר אותו פח קדוש עליון ועלה לתוף הקדש, ונשבר פח וחזק הצד האחר. ולכן בכחך, שצריך לעשות רצון רבונו.

כי אין מעשה וחשבון וגו', משום שבאותו פח יש מעשה השתדלות להשתדל בעולם הזה שנקרא מעשה, עולם המעשה, להשלים סוף המחשבה. וחשבון - זהו עולם שתלוי בדבור, שהרי החשבון בדבור תלוי. ולכן כל הגימטריאות והתקופות העבורים של העולם הם בלבנה. ודעת - זהו סוד ששה צדדים שתלויים במחשבה, ונקראים עולם של אותה מחשבה. וחכמה - שהכל תלוי ממנה.

וכל אלו כלולים באותו פח, מה שאין בן בצד השאול, דרגת הגיהנום. שהרי כל אדם שלא משתדל בכ"ח זה בעולם הזה להכנס בו במעשה וחשבון ודעת וחכמה, סופו להכנס בשאול, שאין בו

לאשתדל ולמעבד רעותא דמאריה. בגין דההוא נהורא דבוצינא, איהי כ"ח דשריא עליה. ועל דא כתיב, (במדבר יד) 'גדל נא כח יי'. פח יי, דא הוא כח, דשריא על רישיהון דצדיקייא, וכל אינון דמשתדלין ברעותא דמאריהון. ועל דא תנינו, כל העונה אמן יהא שמיה רבא מברך בכל כחו. (דא איהו כחו).

ודאי אצטריך לאתערא כל שיפוי בחילא תקיף בגין דבאתערוותא תקיף דאתקף, אתער ההוא כח קדישא עלאה, ואסתלק גו קדשא ואתבר חילא ותוקפא דסטרא אחרא. ועל דא (דף ר"ב ע"ב) בכחך, אצטריך למעבד רעותא דמארך.

כי אין מעשה וחשבון וגו', בגין דבההוא כח אית מעשה, אשתדלותא לאשתדלא בהאי עלמא דאקרי מעשה, עלמא דעובדא, למשלים סופא דמחשבה. וחשבון, דא הוא עלמא, דתליא בדבורא, דהא חשבון בדבורא תלויא. ועל דא, כל גימטריאות, ותקופין, ועבורין דעלמא, בסיהרא הוו. ודעת, דא איהו רזא דשית סטרין, דתליין במחשבה, ואקרון עלמא דההוא מחשבה. וחכמה, דכלא תלויא מניה.

וכל אליו כלילן בההוא כח, מה דלאו הכי בסטרא דשאול, דרגא דגיהנום. דהא כל בר נש דלא אשתדל בהאי כ"ח, בהאי עלמא, לאעלאה ביה, במעשה וחשבון ודעת וחכמה, סופיה לאעלאה

מעשה וחסבון ודעת וחקמה. שהרי הצד האחר הוא דרך שאול, שפנתוב (משלי ז) דרכי שאול ביתה. מי שיתרפה מכ"ח הקדוש הזה, מתחזק בו צד האחר, ששאול ביתה.

בשאול, דלית ביה מעשה וחסבון ודעת וחקמה. דהא סטרא אחרא, ארה שאול איהי, דכתיב (משלי ז) דרכי שאול ביתה. מאן דאתרפי מהאי כ"ח קדישא, אתקף ביה סטרא אחרא, דשאול ביתה.

אשר אתה הולך שמה, וכי כל בני העולם הולכים לשאול? כן, אבל עולים מיד, שפנתוב (שמואל א ב) מוריד שאול ויעל. פרט לאותם רשעים שלא הרהרו תשובה לעולמים, שיורדים ולא עולים. ואפלו צדיקים גמורים יורדים לשם. למה יורדים? משום שלוקחים כמה רשעים משם, ומעלים אותם למעלה. (ושם גורמים להם להרהר בתשובה) וכי הם? אותם שהרהרו תשובה בעולם הזה ולא יכלו, והסתלקו מהעולם. וצדיקים יורדים בגלל הרשעים לתוך השאול, ולוקחים אותם, ומעלים אותם משם.

אשר אתה הולך שמה, וכי כל בני עלמא אזלי לשאול. אין. אבל סלקין מיד, דכתיב (שמואל א ב) מוריד שאול ויעל. בר אינון חייבין, דלא הרהרו תשובה לעלמין, דנחתין ולא סלקין. ואפילו צדיקים גמורים נחתין תמן. אמאי נחתין. בגין דנטלין כמה חייבין מתמן, וסלקין לון לעילא. (ותמן עבדין לון להרהר בתשובה) ומאן אינון. אינון דהרהרו בתשובה בהאי עלמא, ולא יכילו, ואסתלקו מן עלמא. וצדיקיא נחתין בגיניהון דחייבין גו שאול, ונטלין לון, וסלקין לון מן תמן.

אשרי העם לומדה ואשרי העומדים על סודה

כתב ב"שער יששכר" (מאמר גל עיני אות י"ח): אשרי העם לומדה ואשרי העומדים על סודה, לבאורה קשה דכיון שהמה לומדה לומדי זוהר הקדוש, וכו' איך קראום בלשון 'עם' שהוא מדרגה פחותה בנודע כו', אף מזה הוא נראה, שגם איש פשוט שלא קדש עצמו כל כך במעלות הראויים ללמוד, מפל מקום יקרב אל החכמה ההיא, בפרט בסוף יומיא אליו, שבזה תליא התקרבות הגאולה במהרה בימינו אמן.

מתוך "ערכה של שעה"

פּרָק י"ז
פּרָשִׁיּוֹת
יְתָרוֹ - עֵקֶב

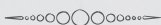
סְפוּרֵי הַזֹּהָר

תָּכֵן עֲנִינִים

הצלתו של רבי אֶלְעָזָר מֵהַשׁוּדָדִים ..... קפה
 רבי יוסי מִסִּפְרֵי מַה שֶּׁרָאָה בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן ..... קפו
 מְסִירוֹת נִפְשׁוֹ שֶׁל רַבִּי יוֹחָנָן לְלִמּוּד הַתּוֹרָה ..... קפז
 פְּרִישׁוֹת מֵהָעוֹלָם הַזֶּה ..... קפח
 דְּבָרֵי תּוֹרָה בֵּין הַחֲכָמִים בְּחַתּוּנָתוֹ שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר ..... קפח

הגאון הצדיק המקבל
רבי בניהו יששכר שמואלי שליט"א
 ר"י היכלא דרשב"י - ירושלים
 גם אנחנו מצטרפים לכל הנ"ל כי גם ילדים יכולים לגרוס בזוה"ק
 וזה יזכה את העולם ויכין אותו לקראת הגאולה - באתי על החתום:
בניהו יששכר שמואלי
 מתוך החתימות על מכתבו של הגאון רבי יצחק מאיר קארנגשטערן שליט"א המובא בעמוד רמ"ג.

להזכירכם,

יְשִׁנָּה תְּלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הַרְאִשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוּנָה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים צה-קכב.
- ★ שְׁמוּנָה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

הצלתו של רבי אלעזר מהשודדים

(זוהר ואתחנן רסג-רסד)

רבי אלעזר ורבי חייא הוו אזלי בארְחא, אָמַר רבי אלעזר (ס"א חייא) כתיב, (בראשית ג) ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו פְּתָנֹת עוֹר. וכי עד השְׁתָּא פְּשִׁיטִי הוּוּ מֵהוּוּא עוֹר. אין. אֵלָא מֵאֲנִי לְבוּשֵׁי יָקָר הוּוּ. אָמַר לִיה רבי חייא, אי הכי לא אֲתַחֲזֹן לְהוּ אֶפִּילוּ כְּתָנֹת עוֹר. וכי תִּמְאָ דְעַד לָא חָאבוּ אֲלִבִּישׁוּ לְהוּ, לָא. אֵלָא לְבַתֵּר דְּחָבוּ כְּתִיב, וַיַּעַשׂ יי' אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ פְּתָנֹת עוֹר וַיִּלְבָּשִׁם וְגו'.

הצלתו של רבי אלעזר מהשודדים

(זוהר ואתחנן רסג-רסד)

רבי אלעזר ורבי חייא היו הולכים בדרך. אָמַר רבי אלעזר, כְּתוּב (בראשית ג) ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו פְּתָנֹת עוֹר. וכי עד עכָּשׁוּ מִפְּשָׁטִים היו מאותו העור? כן. אֵלָא כְּלִי לְבוּשֵׁי כְבוֹד היו. אָמַר לוֹ רבי חייא, אִם כֶּךָ לֹא רָאוּי לְהֵם אֶפְלוּ פְּתָנֹת עוֹר. וְאִם תֵּאמָר שְׁעַד שְׁלֹא חָטְאוּ הַלְבִּישׁוּ אוֹתָם - לָא. אֵלָא אַחַר שְׁחָטְאוּ כְּתוּב (בראשית ג) וַיַּעַשׂ ה' אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ פְּתָנֹת עוֹר וַיִּלְבָּשִׁם וְגו'.

אָמַר לִיה, הִכִּי הוּא וְדָאִי, בְּקַדְמֵיתָא הוּוּ כְּגוּוְנָא דְלַעֲיָלָא, וּמִתְפְּשִׁיטִין מִן גּוּוְנֵי דְלַתְתָּא, וְהוּוּ נְהוּרָא דְלַעֲיָלָא אֶסְחַר עֲלֵייהוּ. וּלְבַתֵּר דְּחָבוּ, אַהֲדָר לֹון כְּגוּוְנֵי דְהָאִי עֲלִמָא, וְאַעֲבַר מִנֵּיהוּ גּוּוְנֵי דְלַעֲיָלָא. מֵה פְּתִיב. וַיַּעַשׂ יי' אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ פְּתָנֹת עוֹר וַיִּלְבָּשִׁם מִגּוּוְנָא דְהָאִי עֲלִמָא. כְּתִיב (שמות כט) וְאֵת אַהֲרֹן וְאֵת בְּנָיו תִּקְרִיב וְהַלְבַּשְׁתֶּם כְּתָנֹת, הֵתִם כְּגוּוְנָא דְלַעֲיָלָא. הֵכָא כְּגוּוְנָא דְלַתְתָּא. הֵתִם כְּתָנֹת שֵׁשׁ, הֵכָא כְּתָנֹת עוֹר. וְאַף עַל גַּב דְּאִיהוּ הִכִּי, שְׁפִירָא דְאִינוּן לְבוּשִׁין סְלִיק עַל כֻּלָּא.

אָמַר לוֹ, כֶּךָ זֶה בּוֹדָאִי. בְּהַתְּחִלָּה היו כְּמוֹ שְׁלִמְעָלָה, וּמִפְּשָׁטִים מֵהַגּוּוְנִים שְׁלִמְטָה, וְהָיָה הָאוֹר הַעֲלִיּוֹן סוֹבֵב עֲלֵיהֶם. אַחַר שְׁחָטְאוּ הַחַזִּירִים בְּצוּרוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה, וְהָעֵבִיר מֵהֶם הַצּוּרוֹת שְׁלִמְעָלָה. מֵה כְּתוּב? וַיַּעַשׂ ה' אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ פְּתָנֹת עוֹר וַיִּלְבָּשִׁם, מִצּוּרֵת הָעוֹלָם הַזֶּה. כְּתוּב (שמות כט) [וְאֵת אַהֲרֹן] וְאֵת בְּנָיו תִּקְרִיב וְהַלְבַּשְׁתֶּם כְּתָנֹת. שֵׁם כְּגוּוְנֵי עֲלִיּוֹן, כָּאֵן כְּגוּוְנֵי תַחְתּוֹן. שֵׁם כְּתָנֹת שֵׁשׁ, כָּאֵן כְּתָנֹת עוֹר. וְאַף עַל גַּב שְׁכָּךְ הוּא, הִיפִי שֶׁל אוֹתָם לְבוּשִׁים עָלָה עַל הַכֹּל.

וְתַפְקַחְנָה עֵינֵי שְׁנֵיהֶם (בראשית ג) (בְּטִיפְסָא) (בַּעֲפוּשָׁא) דְהָאִי עֲלִמָא, מֵה

דְּלֹא הָוָה קוֹדֵם, דְּהוּוּ מִשְׁגָּחִין וּפְקַחִין לַעֲיָלָא. לְזִמְנָא דְאֵתִי כְּתִיב, (ישעיה מב) וְהוֹלַכְתִּי עוֹרִים בְּדֶרֶךְ לֹא יָדְעוּ וְגו'. זְמִין קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַפְקָחָא עֵינֵינוּ דְלֹא חִימִיּוֹן, וּלְאַסְתַּפְּלָא (דף רס"ב ע"א) בְּחֻכְמָתָא

וְתַפְקַחְנָה עֵינֵי שְׁנֵיהֶם (בראשית ג). (בְּצוּרָת) (בְּדַפּוּס) הָעוֹלָם הַזֶּה, מֵה שְׁלֹא

הָיָה קוֹדֵם שֶׁהָיוּ מִשְׁגִּיחִים וּפּוֹקְחִים לְמַעְלָה, לְעֵתִיד לְבָא כְּתוּב (ישעיה מב) וְהוֹלַכְתִּי עוֹרִים בְּדֶרֶךְ לֹא יָדְעוּ וְגו'. עֵתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְפַקֵּחַ עֵינֵינוּ שֶׁל אֲנָשִׁים לֹא חֻכְמִים, וּלְהַסְתַּפֵּל בְּחֻכְמָה

עליונה ולהדבק במה שלא נדבקו בעולם הזה, כדי שיִדעו את רבונם. אשרי הצדיקים שיזכו לאותה חכמה, שאין חכמה פֹּאֲתָה חֲכָמָה, ולא יִדְעָה פֹּאֲתָה יְדִיעָה, ולא דְּבָקוֹת פֹּאֲתָה דְּבָקוֹת.

עד שהיו הולכים ראו אותם ליסטים הולכים אחריהם לקפח אותם. הסתכל בהם רבי אלעזר. באו שתי חיות שָׁדָה וְהָרָגוּ אוֹתָם. אמר רבי אלעזר, ברוך הַרְחֵמֵנוּ שֶׁהֲצִילָנוּ. קרא עליהם, (משלי ד) בְּלִכְתָּךְ לֹא יֵצֵר צַעֲדְךָ וְאִם תֵּרוּץ לֹא תִכְשַׁל, וְכִתִּיב לָךְ וְגו', וְכִתוּב (שם) כִּי בִי חָשַׁק וְאֶפְלָטָהּ.

רבי יוסי מספר מה שראה בעולם העליון (זוהר ואתחנן רסח ור"ע ע"א) יום אחד היה חלש רבי יוסי, נכנסו אליו רבי אבא ורבי יהודה ורבי יצחק, ראו אותו שהיה נופל על פניו וישן. ישבו כשהתעורר, ראו שפניו מחיכות. אמר לו רבי אבא, דבר חדש ראית? אמר לו, ודאי, שעכשו עלתה נפשי, וראיתי את הכבוד של אותם שמסרו עצמם על קדשת רבונם, שהיו נכנסים בשלשה עשר נהרות אפרסמון טהור והקדוש ברוך הוא משתעשע עמם, וראיתי מה שלא נתנו לי רשות לומר. ושאלתי אותם, אמרתי של מי הכבוד הזה? אמרו לי, של אותם שאהבו את רבונם באותו העולם. וממה שראיתי הוארו נפשי ולבי, ועל כן פני מחיכות.

עלֵאָה, וּלְאֲתֵדְבָקָא בְּמַאי דְּלֹא אֲתֵדְבָקוּ בְּהַאי עֲלָמָא, בְּגִין דִּינִדְעוּן לְמַאֲרִיהוּן. זְכָאִין אִינוּן צַדִּיקָא, דִּיזְכּוּן לְהֵימָּה חֲכָמָתָא, דְּלֹא חֲכָמָתָא כְּהֵימָּה חֲכָמָתָא, וְלֹא יְדִיעָה כְּהֵימָּה יְדִיעָה, וְלֹא דְּבָקוֹתָא כְּהֵימָּה דְּבָקוֹתָא.

עד דהוו אזלי, חזו אינון לסטים אזלי בתרייהו, לאקפחא לון. אסתפל בהו רבי אלעזר, אתו תרין חיון ברא וקטלי לון. אמר רבי אלעזר, בריך רחמנא דשיזבו, קרא עליהו, (משלי ד) בְּלִכְתָּךְ לֹא יֵצֵר צַעֲדְךָ וְאִם תֵּרוּץ לֹא תִכְשַׁל, וְכִתִּיב לָךְ וְגו', וְכִתוּב (שם) כִּי בִי חָשַׁק וְאֶפְלָטָהּ.

רבי יוסי מספר מה שראה בעולם העליון (זוהר ואתחנן רסח ור"ע ע"א) יומא חד, הוה חלש רבי יוסי, עאל (עאלו) לגביה רבי אבא ורבי יהודה ורבי יצחק, חמו ליה דהוה נפיל על אנפוי ונאים. יתבו. בד אתער, חמו ליה לאנפוי דחייבין. אמר ליה רבי אבא, מלה חדתא חמיתא. (דף רס"ז ע"ב) אמר ליה ודאי, דהשתא סלקא נפשי, וחמית יקרא, מאינון דמסרו גרמייהו על קדשה דמאריהו, דהוו עאלין בתליסר נהרי דאפרסמונא דכיא. וקודשא בריך הוא משתעשע בהו. וחמינא מה דלא יהבו לי רשותא למימר. ושאלנא לון, אמניא, האי יקרא דמאן הוא. אמרו לי, מאינון דרחימו למאריהו בההוא עלמא. וממה דחמית, נפשאי ולבאי אתנהיר, ועל דא אנפאי חייבין.

אמר לו רבי אבא, אשרי חלקך, אבל התורה מעידה עליהם, שכתוב (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו.

אמר ליה רבי אבא, זכאה חולקך, אבל אורייתא אסהיד בהו, דכתיב (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו.

מסירות נפשו של רבי יוחנן ללמוד התורה

(זוהר חדש א בראשית י, א)
רבי יוחנן היה הולך מקיסרי ללוד, והיה מטיל עמו רבי חייא בר אבא. כשהגיעו לשדה אחת, אמר רבי יוחנן: זה היה שלי ומכרתי אותו כדי לזכות בתורה. בכה רבי חייא בר אבא. אמר לו: ולמה אתה בוכה? אמר לו: שלא השארתי לזקנתך כלום.

מסירות נפשו של רבי יוחנן ללמוד התורה

(זוהר חדש א בראשית י, א)
רבי יוחנן הוי אזיל מקסרי ללוד, והיה מטיל עמיה ר' חייא בר אבא, בד מטו חד בי חקל, אמר רבי יוחנן, האי הוי דידי, וזבינתיה, כדי למזכי באורייתא. בכה ר' חייא בר אבא, אמר ליה ולמה את בכי. אמר ליה, דלא שבקת לסיבותיך כלום.

אמר לו: חייא בני, קלה הוא בעיניך מה שעשיתי, שהשארתי דבר שנברא בששה ימים בעבור דבר שנברא בארבעים יום, שנאמר (שמות לד) ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה, וקנתי דברים גדולים וטובים שאינם בעולם, והם עצה ותושיה וחקמה וגבורה, שנאמר (משלי ח, יד) לי עצה ותושיה אני בינה לי גבורה.

אמר ליה, חייא בני, קלה הוא בעיניך מה דעבדתי, דשבקית דבר שנברא בששה ימים, בעבור דבר שנברא בארבעים יום, שנאמר (שמות לד כה) ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה וקנתי דברים גדולים וטובים שאינם בעולם, והם עצה ותושיה וחקמה וגבורה, שנאמר (משלי ח יד) לי עצה ותושיה אני בינה לי גבורה.

כשהיה רבי יוחנן עוסק בתורה, היו פניו מאירים כזהר השמש. יום אחד פגש בו רבי יוסי. אמר לו: ראה פניך זוהרים כזהר השמש. אמר לו: אינו אלא שהשעור מאיר לי. קרא עליו (שופטים ה, לא) ואהבו כצאת השמש בגבורתו.

ר' יוחנן בד הוה לעי באורייתא, הו אנפוי זהירין כזהרא דשמשא, יומא חד פגע ביה ר' יוסי, אמר ליה חמא אנפך זהירין כזהרא דשמשא, אמר ליה לאו הוא אלא שמעתא דנהרא לי. קרא עליה (שופטים ה לא) ואהבו כצאת השמש בגבורתו.

פרישות מהעולם הזה

(זוהר חדש א בראשית טו, ב)

רבי חזקיה אומר, אנא הוית באתריהון דערבבא, וחמית גוברין דהו מתטמירין ביני טוריא, במוערתא, ואתו מערב שבת לערב שבת לבתיהון. אמרית להון, מה דין דאתון עבדין. אמרו לי, פרישי עלמא אנן, ומתעסקון באורייתא כל יומא ויומא, וזמנין לית אנן אכלין בר מעשבי ברא.

פרישות מהעולם הזה

(זוהר חדש א בראשית טו, ב)

רבי חזקיה אומר, אני הייתי במקומות הערבבים, וראיתי גברים שהיו מסתתרים בין ההרים במערה, ובאו מערב שבת לערב שבת לבתיהם. אמרתי להם: מה זה מה שאתם עושים? אמרו לי: אנו פרושי העולם, ומתעסקים בתורה בכל יום ויום, ולפעמים איננו אוכלים, רק מעשבי הבר.

אמרית להון, ושאר זמנין במה אתון מתפרנסין. אמרו לי, אנן אשבחון במדברא אעינא דמצמיחים באלוד, ואנן אכלין יתהון. כד נהירא לן שמועתא, מסגיאות חדוותא, משתמטי מינו, ומבשלין להון ואכלינן. ויומא ההוא חשיב לן דהוא כי טוב. ובזמנא דלא צמחי אינון אעינא, אנן אכלין עשבין דמשפחנא, ומבשלין להון ואכלינן.

אמרתי להם: ושאר הפעמים, במה אתם מתפרנסים? אמרו לי: אננו מצאנו במדבר עצים שמצמיחים באלוד, ואנו אוכלים אותם. כשפאירה לנו השמועה, מרב שמחה משתמטי מעמנו, ומבשלים אותם ואוכלים, ואותו היום נחשב לנו שהוא כי טוב. ובזמן שלא צומחים אותם העצים, אנו אוכלים עשבים שאנו מוצאים, ומבשלים אותם ואוכלים.

אמרית להון, תהי חלקי עמכון לעלמא דאתי. אשריכם בעולם הזה, וטוב לכם לעולם הבא. כען ידענא דלא תהוון בכיסופא, כד ייתי משה למתבע עולבנא דאורייתא.

אמרתי להם: יהי חלקי עמכם לעולם הבא, אשריכם בעולם הזה, וטוב לכם לעולם הבא. כעת ידעתי שלא תהיו בבושה כשיבא משה לתבע את עלבון התורה.

דברי תורה בין החכמים בחתונתו של רבי אלעזר

(זוהר חדש א בראשית טז, ב)

ר' יוסי בר חלפתא, ור' יהודה בן פזי, ור' יצחק, הוו אכלי בסעודתא בהילולא דרבי אלעזר ברבי שמעון. ר' חייא רבה,

דברי תורה בין החכמים בחתונתו של רבי אלעזר

(זוהר חדש א בראשית טז, ב)

רבי יוסי בר חלפתא ורבי יהודה בן פזי ורבי יצחק היו אוכלים בסעודת ההילולה של רבי אלעזר ברבי שמעון. רבי

חייא רבה היה תינוק, והיה יושב שם. אמר רבי יוסי לרבי שמעון: למה לא נאמר כי טוב בשני? אמר לו: מפני שלא נגמרה מלאכת המים בשני, וכשנגמרה בשלישי, אמר כי טוב תרי זמני.

היה ינוקא, והיה יתיב תמן. אמר רבי יוסי לרבי שמעון, למה לא נאמר כי טוב בשני. אמר ליה מפני שלא נגמרה מלאכת המים בשני, וכשנגמרה בשלישי, אמר כי טוב תרי זמני.

אמרו: נשאל להאי ינוקא, דמשחרב בית המקדש נמצאת הנבואה בפי התינוקות, אולי נמצא דבר בפיו. אמר לו: חייא בני, אמר לנו למה לא נאמר כי טוב בשני? אמר להם: מפני שאין טוב אלא באחד. בא רבי שמעון ונשקו. קרא עליו (ירמיה א) הנה נתתי דברי בפיך.

אמרו, נשאל להאי ינוקא, דמשחרב בית המקדש נמצאת הנבואה בפי התינוקות, אולי נמצא דבר בפיו. אמר ליה חייא ברי, אימא לן, למה לא נאמר כי טוב בשני. אמר להם, מפני שאין טוב אלא באחד. אתא רבי שמעון ונשקיה, קרי עליה (ירמיה א ט) הנה נתתי דברי בפיך.

אמרו: השעה עומדת לו, נשאל אותו. אמרו לו: מה זה (שופטים ה) ואהביו כצאת השמש בגבורתו, מה שבח הוא זה לצדיקים? אמר להם: מה השמש כשיוצא בגבורתו, יש ששמחים בו ויש שלא שמחים בו, כף הצדיקים - כמותם ישישו, והרשעים לא ישישו. מה השמש יש למי שעושה רפואה, ויש למי שאינו עושה - כף הצדיקים יהיו רפואה לטובים, ומכה לרשעים.

אמרו שעתא קיימא ליה, נשאל ביה, אמרו ליה, מאי (שופטים ה לא) ואהביו כצאת השמש בגבורתו. מה שבח הוא זה לצדיקים. אמר להו, מה השמש כשיוצא בגבורתו, אית דבדחי ביה, ואית דלא בדחי ביה. כף הצדיקים, צדיקים כמותם, ישישו, והרשעים לא ישישו. מה השמש אית למאן דעביד רפואה, ואית למאן דלא עביד. כף הצדיקים, יהיו רפואה לטובים. ומכה לרשעים.

אמרו לו: חייא בני, למה לא נזכר שם המיוחד במעשה בראשית? אמר להם: אין נאה למלך הכבוד להזכיר שמו על המתים, ועל דבר הנאבד, כדי שלא יאמרו, כשם שכל הבריות שבראם הם כלים ונאבדים, כך שמו, חס וחלילה. ולא הזכיר שמו המיוחד עד שנבראו כל הבריות שהם כלים ונאבדים, ולאחר כן הזכיר שמו על דבר שהוא קים לעולם

אמרו ליה, חייא ברי, למה לא נזכר שם המיוחד במעשה בראשית, אמר לון, אין נאה למלך הכבוד להזכיר שמו על המתים, ועל דבר הנאבד. כדי שלא יאמרו, כשם שכל הבריות שבראם הם כלים ונאבדים, כך שמו חס ושלום. ולא הזכיר שמו המיוחד, עד שנבראו כל הבריות שהם כלים ונאבדים. ולאחר כן, הזכיר שמו על דבר שהוא קים לעולם

ולעולמי עולמים, שנאמר ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים. ומשאך כל הבריות שברא לא הזכיר בכאן, אלא דבר הקיים, ולא נאמר ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים אדם וחיות ובהמות ועופות, שהם דברים כלים, אלא דבר העומד לעולם, והם ארץ ושמים.

ולעולמי עולמים, שנאמר ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים. ומשאך כל הבריות שברא לא הזכיר בכאן, אלא דבר הקיים, ולא נאמר ביום עשות ה' אלהים, ארץ ושמים אדם וחיות ובהמות ועופות, שהם דברים כלים, אלא דבר העומד לעולם, והם ארץ ושמים.

אמרו לו: מה שכתוב (שם א) ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים וגו', מה צריך היה לו לקדוש ברוך הוא לעשות רקיע להבדיל בין המים? אמר להם: כבר כתוב (משלי טז, ד) כל פעל ה' למענהו. לא ברא הקדוש ברוך הוא דבר שלא לצורך. וברא הרקיע, וכשהוא חוזר, אינו חוזר אלא לעתים ידועים. וסילון אחד של מים יוצא מתהומות, וסילון של מים יוצא מגיהנם, ויורד בצנור סילון התהום. זהו שכתוב (תהלים מב) תהום אל תהום קורא לקול צנוריה. והרקיע נכנס באמצע שניהם, ואלמלא שנכנס ביניהם, היו הורגים לשותיהם. זהו שכתוב (בראשית א) ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע.

אמרו ליה, מאי דכתיב (בראשית א ז) ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים וגו'. מה צורך היה לו להקדוש ברוך הוא לעשות רקיע להבדיל בין המים. אמר להו, כבר כתיב (משלי טז ד) כל פעל ה' למענהו. לא ברא הקדוש ברוך הוא דבר שלא לצורך. וברא הרקיע, וכשהוא חוזר אינו חוזר אלא לעתים ידועים. וסילון אחד של מים יוצא מתהומות, וסילון של מים יוצא מגיהנם, ויורד בצנור סילון התהום. הדא הוא דכתיב (תהלים מב ח) תהום אל תהום קורא לקול צנוריה. והרקיע נכנס באמצע משניהם. ואלמלא שנכנס בניהם, היו הורגים לשותיהם. הדא הוא דכתיב ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע.

אמר רבי יוסי, התינוק הזה ברוח הקדש אמרו.

אמר רבי יוסי האי ינוקא ברוח הקדש אמרו.

פּוּרְק י"ח

פּוּרְשִׁיזוֹת

מְשֻׁפְּטִים - רְאָה

סְפוּרֵי הַזֹּהַר

תִּכְנֵן עֵינַיִם

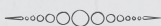
ר' חַיִּיא בַר אֲבָא הָיָה הוֹלֵךְ בַּדֶּרֶךְ וְהָיָה צָמֵא לְשָׁתוֹת..... קצג
סְעוּדַת הָרֶשֶׁב"י בַּיּוֹם שֶׁיֵּרְדֶה נְשָׁמָה גְּדוֹלָה לְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנּוּ.....

קצג.....

מַעֲשֵׂה בְרַבִּי זִירָא שֶׁפָּגַע בְּעַרְבֵי אֶחָד..... קצד

מַעֲשֵׂה בְּנֶכְדוֹ שֶׁל רַבִּי חַיָּא הַגָּדוֹל..... קצה

מַעֲשֵׂה בְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי שֶׁנִּצַּל מִן הַמַּזִּיקִין..... קצט

ספר הזוהר שקול יותר מכל המחברים שאחר חתימת התלמוד כתב ב"כף החיים" (סימן כ"ה ס"ק ע"ה) בשם הרב "משאת בנימין" זצ"ל (סימן ס"ב דף ז"ן עמוד א'), זה לשונו: "הדרך השני לילך אחר רוב בנין ומנין, הרי לפניך ספר הזוהר, שהוא שקול יותר מכל המחברים שאחר חתימת התלמוד, ואם יהיו כל המחברים בכף מאזניים אחד, וספר הזוהר לבדו יעלה בכף שניה, מכריע הוא את כולם, והרי עדיף מרוב בנין, וכמו שכתב הבית יוסף זי"ע, דאזלינן בתר הזוהר נגד שאר המחברים", עכ"ל.
מתוך "ערכה של שעה"

להזכירכם,

יְשָׁנָה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְגו' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרְאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים צה-קכב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

ר' חייא בר אבא הוה הולך בדרך והיה צמא לשותות

(זוהר חדש א בראשית יז, א)

ר' חייא בר אבא, הוה אזיל באורחא, ולאה מתקיפותא דשמושא, והוה צחי למשתי מיא. פגע בהווא מדברא, ואשפח חד אילנא, יתיב תחותיה, עד דזקיף עינוהי, חמא חד מעיינא דמיא דקיק. חדי למשתי מונהו. שתי מן מיא, והו מרירן, אמר לשמושיה, הינו טעמא דר' אלעזר, דאמר רבי אלעזר, לית לך בעלמא, דלית תמן תמציתא מההוא סילונא דגיהנם, בר ארעא דישראל. ואלמלא דשתן כל עלמא מההוא תמציתא דארעא דישראל, לא יכילי למשתי מונייהו.

ר' חייא בר אבא הוה הולך בדרך והיה צמא לשותות

(זוהר חדש א בראשית יז, א)

רבי חייא בר אבא הוה הולך בדרך והתעייף מחזק השמש, והיה צמא לשותות מים. פגע באותו מדבר ומצא אילן אחד. ישב תחתיו. עד שהרים עינו, ראה מעין מים קטן. שמח לשותות מהם. שתה מן המים והיו מרים. אמר לשמשו, הינו טעמו של רבי אלעזר, שאמר רבי אלעזר, אין לך בעולם שאין שם תמצית מאותו סילון של גיהנם, פרט לארץ ישראל, ואלמלא ששותים כל העולם מאותה תמצית של ארץ ישראל, לא יכולים לשותות מהם.

סעודת הרשב"י ביום שירדה נשמה גדולה לרבי אלעזר בנו

(זוהר חדש א בראשית יח, ב)

רבי שמעון בן יוחאי, זמין למארי מתניתא למיכל בסעודתא רבה דעבד להו, וחפא כל ביתא במאני דיקר, ואותיב לרבנן בהאי גיסא, והוא בהאי גיסא, והוה קא ברח טובא.

סעודת הרשב"י ביום שירדה נשמה גדולה לרבי אלעזר בנו

(זוהר חדש א בראשית יח, ב)

רבי שמעון בן יוחאי הזמין את בעלי המשנה לאכל בסעודה גדולה שעשה להם, וכסה את כל הבית בכלים יקרים, והושיב את החכמים בצד זה, והוא בצד ההוא, והיה שמח הרבה.

אמרו ליה מאי בדיחותא דמר בהאי יומא דין מושאר יומיו. אמר להו, דיומא דין נחתא נשמתא קדישא עילאה, בארבע גדפין דחיותא, לרבי אלעזר ברי, ובהילולא דא, יהא לי בדיחותא שלימתא.

אמרו לו, מה שמחתו של מר ביום הזה משאר הימים? אמר להם, שהיום הזה ירדה נשמה קדושה עליונה בארבע פנפי החיה לרבי אלעזר בני, ובהילולה הזו תהיה לי שמחה שלמה.

הושיב את רבי אלעזר בנו אצלו. אמר, שב בני, שב, שיום הזה אתה קדוש, ובגורלם של קדושים. אמר רבי שמעון דבר אחד, והקיפה אש את הבית. יצאו החכמים, ראו קיטור שהיה עולה מן הבית כל היום ההוא.

בא רבי יוסי בן רבי שמעון בן לקוניא, מצא את החכמים שהיו תמהים ועומדים בשוק. אמר להם, מה זה? אמרו לו, ראה הקיטור הזה מהאש שלמעלה, זהו שמכתירים ביום הזה בכתר קדוש את רבי אלעזר. וראו חכמים ארבע פנפי נשר, שירדו באש שהקיפה אותו ואת רבי שמעון אביו. ישב שם רבי יוסי עד שהלכה האש.

נכנס לפניו. אמר לו, על ההכתרה וההסתר, גדלה על הכל, שתהיה ההלולה הזו שלמה. אמר רבי שמעון, מה דעתך? אמר רבי יוסי, הרי בתי לרבי אלעזר בנה. אמר, ודאי? הנה! קראו לחכמים ונתן לו את בתו.

ישבו שם שלשה ימים ועסקו בתורה לפניו, ולא השאירו סוד של המשנה שלא למד אותם רבי שמעון. אמרו עליו על רבי שמעון, שלא נראתה הקשת בימיו, שהרי הוא היה הסימן בעולם.

מעשה ברבי זירא שפגע בערבי אחד
(זוהר חדש א בראשית יט, ב)
רבי זירא אמר, פעם הייתי הולך במדבר, ומצאתי ערבי אחד שהיה נושא על

אותביה לר' אלעזר בריה לגביה, אמר תיב ברי תיב, דיומא דין את קדישא, ובעדבא דקדישין. אמר רבי שמעון מלה חד, ואסחר אשא בביתא. נפקי רבנן, חמו קיטורא דהוה סליק מביתא כל ההוא יומא.

אתא רבי יוסי ברבי שמעון בן לקוניא, אשכח לרבנן דהו תווהו, וקיימי בשוקא. אמר להו, מאי הוא. אמרו ליה, חמי האי קיטורא מאשא דלעילא. דהא יומא דין (דף יד ע"ב) מכתירין, בכתר"א קדישא לרבי אלעזר. וחמו רבנן, ארבע גדפין דנשרא, דנחתו באשא, דאסחר ליה ולרבי שמעון אבוהי. יתיב תמן רבי יוסי, עד דאזל אשא.

עאל קדמוהי, אמר ליה, אכתרא וסיתרא, גבהותא על כלא, האי היולא להוי שלימתא. אמר רבי שמעון מאי דעתך. אמר רבי יוסי, הא ברתי לרבי אלעזר ברך. אמר ודאי יהא כף. קראו לרבנן ויהב ליה ברתיא.

יתבו תמן תלת יומין, ולעו באורייתא קמיה, ולא שבקו סתרא דמתניתין, דלא אוליף להו רבי שמעון. אמרו עליו על ר' שמעון, שלא נתראה קשת בימיו. דהא הוא סימנא בעלמא הוה.

מעשה ברבי זירא שפגע בערבי אחד
(זוהר חדש א בראשית יט, ב)
רבי זירא אמר, זמנא חדא הוה אזלינא במדברא, ואשכחנא חד ערבאי,

כתפו מִשָּׂא שֶׁל י' סָאִים, וְהָיָה זְקוֹן,
וְאָמַרְתִּי לוֹ, הַכַּח הַזֶּה צָרִיף לְעֶסֶק
בַּתּוֹרָה! אָמַר, לֹא עָשׂוּ אוֹתִי אָבִי וְאִמִּי
בְּשִׁבִיל זֶה, אֶלָּא לַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה.

נִשְׁאַנִּי שְׂמֻעַתִּי אֶת אָבִי, שֶׁבִשְׂעָה שֶׁעָשָׂה
אוֹתִי, שֶׁתְּשׁוּקָתוֹ לִבְנוֹ הִיְתָה שִׁיְהִיָּה
לוֹ כַּח לְהִבְיֵא תְבוּאָה מִן הַשָּׂדֶה, וְנִבְעָצָה
הַזֶּה נִמְלֵךְ בְּאוֹתָהּ שְׂעָה, וְהָרִי אֲנִי זְקוֹן, וְקָמָה
אָעֲשֶׂה?

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֲשֶׁרִי מִי שְׂאֵבוֹתָיו
הִרְהָרוּ בְּדָבָר טוֹב.

מַעֲשֵׂה בְּנִכְדוֹ שֶׁל רַבִּי חֵיָא הַגָּדוֹל

(זוהר חדש בראשית כה, ב)
נִשְׁנָו רַבּוֹתֵינוּ, פָּעַם אַחַת הָיָה הוֹלֵךְ רַבִּי
יוֹסִי בְּדַרְךְ, פָּגַשׁ בּוֹ רַבִּי יְרֻמְיָה (חֵיָא)
וְהִלְכוּ כְּאַחַד. פָּגְעוּ בָּהֶר הַהוּא, וְהָיָה הָהָר
מִפְּחִיד אוֹתָם. אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי יְרֻמְיָה
(חֵיָא): נֹאמַר דְּבַרִּי תוֹרָה וְנִלְךְ.

אָמַר רַבִּי חֵיָא: בּוֹדְאֵי שְׂאוּמְרִים חֲכָמִי
הַמְּשֻׁנָּה, הַשְּׂמֻשׁ שֶׁהָיָה לְיַעֲקֹב, עַד
כְּמָה זֶה יְהִיָּה? אָמַר רַבִּי יוֹסִי: אָמַר לְךָ
דְּבַר שֶׁהָיָה אָבִא אוֹמֵר, שְׂאוֹתוֹ הַשְּׂמֻשׁ
וְנִהוּרָא סְגִיָּאָה דְּהוּהוּ לְיַעֲקֹב, גְּנִיזוּ הוּא
לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבָא, וְלֹא זֶה הוּא
הַשְּׂמֻשׁ שֶׁמְשַׁתְּמָשִׁים בּוֹ בְּנֵי עָשׂוֹ, וְנִגְזַר
שִׁישְׁתַּעֲבֹדוּ בְּנֵי יַעֲקֹב תַּחֲתָיו.

בְּאוֹתָהּ שְׂעָה הָיָה יַעֲקֹב עֲצוּב. אָמַר:
רַבּוֹן הָעוֹלָם, הָרִי הָאוֹרָה שְׁלִי

דְּהוּהוּ מְטִיל אַכְתַּמְיָה מְטוּל עֲשָׂרָה סָאִין,
וְהוּהוּ סָבָא, וְאִמְרָנָא לִיה, חֵילָא דָּא בְּעִי
לְמַלְעֵי בְּאוֹרֵייתָא. אָמַר, לֹא עֲבָדוּ לִי
אָבִא וְאִמָּא בְּגִין כָּךְ, אֶלָּא לְעוֹבְדָא דָּא.

דְּאָנָא שְׂמֻעִית לְאָבוֹי דְּבִשְׂעָתָא דְּעַבִּיד
לִי, דְּכִסּוּפִיָּה לְבַר הוּהוּ, דִּיְהָא לִיָּה
חֵילָא לְאִייתִי עֵיבוּרָא מִן חֲקֻלָּא. וְכִהָיִ
עֵיטָא אִימְלֵךְ בְּהִיָּא שְׂעָתָא, וְהָא אָנָּא
סָבָא מוֹאֵי אַעֲבִיד.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֲשֶׁרִי מִי שְׂאֵבוֹתָיו
הִרְהָרוּ בְּדָבָר טוֹב.

מַעֲשֵׂה בְּנִכְדוֹ שֶׁל רַבִּי חֵיָא הַגָּדוֹל

(זוהר חדש בראשית כה, ב)
תֵּנּוּ רַבָּנָן זִימְנָא תְּדָא הוּהוּ אֲזִיל רַבִּי יוֹסִי
בְּאוֹרְחָא, פָּגַע בֵּיה ר' יְרֻמְיָה (נִיָּא חֵיָא),
וְאָזְלוּ פְּחָדָא. פָּגְעוּ בְּהִהוּא טוֹרָא, וְהָיָה
טוֹרָא דְּחֵיל עֲלִיהוֹן. אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי
יְרֻמְיָה (נִיָּא חֵיָא), נִימָא מוֹיְלִי דְּאוֹרֵייתָא,
וְנִיזִיל.

אָמַר רַבִּי חֵיָא, בּוֹדְאֵי דְּאִמְרֵי חֲכָמִי
מִתְּנִיתָא, שְׂמֻשָּׁא דְּהוּהוּ לְיַעֲקֹב, עַד
כְּמָה לְהוּי דָּא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אִימָא לְךָ
מוֹלָה דְּהוּהוּ אָמַר אָבִא, דְּהִהוּא שְׂמֻשָּׁא
וְנִהוּרָא סְגִיָּאָה דְּהוּהוּ לְיַעֲקֹב, גְּנִיזוּ הוּא
לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבָא. וְלֹא דָּא הוּא
שְׂמֻשָּׁא דְּמִשְׁתַּמְשִׁין בָּהּ בְּנוֹהֵי דְּעָשׂוֹ,
וְאִתְגַּזַּר דִּישְׁתַּעֲבֹדוּן בְּנוֹהֵי דִּיעֲקֹב
תַּחֲתוּהֵי.

בֵּיה שְׂעָתָא, הוּהוּ עֲצִיב יַעֲקֹב, אָמַר מְאָרִי
עֲלֻמָּא, הָא נְהִירוּתָא דִּילִי אִתִּיְהִיבַת

קצו סיפורי הזוהר

נתנה לעשו. יצאה בת קול ואמרה: ואתה אל תירא עבדי יעקב וגו', והאורה שלך נגנזה לך ולבניך. אמר: הראינה לי!

באותה שעה הוציא הקדוש ברוך הוא את השמש שראה אותה יעקב, ולא אדם אחר. זהו שכתוב (בראשית לב) ויזרח ל"ו השמש, אותו השמש שהיה גנוז, כאשר עבר את פנואל. אמר רבי יוסי, כשנצח שרו של עשו, לו משמע ולא לאחר.

ואף על גב שיעקב נהנה לראות שנצח את שרו של עשו, מה כתוב בו? (שם) והוא צלע על ירכו. אמר רבי אהא, האור האיר, אבל לבו היה חשוך על יוצאי ירכיו שישתעבדו תחת עשו.

בעוד שהיו הולכים, שמעו קול תינוק בחר שהיה הולך ובוכה. אמר רבי יוסי: גלף אליו, שהרי איננו מפחדים, שהרי שנינו, שלאחד מתחזה ומזיק, לשנים נראה ולא מזיק. הלכו אליו, והתינוק היה בוכה.

כשהגיעו אליו, אמר רבי יוסי: בני רבון העולם אנהנו, של אותו שנקרא שמו אחד על שתיים, באותיות שלשה רשומים, בסוד של ארבע. חקוקים על אחד שנים, ונקראים על חיות הקדש. מה הטעם? אמר רבי יוסי כן: שחוששים שמא הוא שד, והם פוחדים משמו של רבון העולם הרבה.

כאשר אותו הילד שמע את הדבר הזה, השיב ואמר: יהודי אני, וכן בני

לעשו. יצאה בת קול ואמרה (ירמיה ל יא) ואתה אל תירא עבדי יעקב וגו' ונהירותא דילך לך אתגניז ולבניך. אמר אורינא לי.

בית שעתא אפיק קודשא בריך הוא ההוא שמשא דחמי ליה יעקב, ולא בר נש אחרא. הדא הוא דכתיב (בראשית לב) ויזרח ל"ו השמש. אותו השמש שהיה גנוז. כאשר עבר את פנואל. אמר רבי יוסי, כשנצח שרו של עשו. לו משמע ולא לאחר.

ואף על גב דיעקב אתהני למחזיני דנצח לרברבא דעשו, מה כתיב ביה. (שם) והוא צולע על ירכו. אמר רבי אהא, נהורא נהיר, אבל לביה הוה חשוך, על נפקי ירכיה דישתעבדון תחותיה דעשו.

עד דהו אולי, שמעו קל ינוקא בטורא, דהו אזיל ובכי. אמר רבי יוסי, גיזיל גביה דהא לא מסתפינא. דהא תנן לחד מתחזי ומזיק, לתרי מתחזי ולא מזיק. אזלו לגביה, וינוקא הוה בכי.

כד מטו גביה, אמר רבי יוסי, בני דמארי עלמא אנו, דההוא דאקרי שמיה חד על תרי, באתוותא, תלת רשימיו, ברזא דארבע. גליפין על חד תרין, ואתקרי על חיותא קדישא. מאי טעמא, אמר רבי יוסי הכי, דחיישינן שמא שד הוא, ואיננו מסתמו משמיה דמארי עלמא סגי.

ההוא ינוקא כד שמע מלה דא, אתיב ואמר, יודאי אנא, ובר בריה דרבי

של רבי חייא הגדול אני, ואבי היה מלמד אותי פסוקי שיר השירים ופרשת דבראשית, ומית אבוהי, וגנבו לי גנבי, וכען אשתזיבנא מנהו, וערקנא בהאי טורא.

חייא רבה אנא, והוה אבוי מליף לי פסוקי דשיר השירים, ופרשתא דבראשית. ומית אבוהי, וגנבו לי גנבי, וכען אשתזיבנא מנהו, וערקנא בהאי טורא.

בכה רבי יוסי ואמר: ווי דבר בריה דרבי חייא רבה אזיל כדון. נטליה בידוי ואזלו. אמר ליה רבי יוסי, אימא ברי מה הוית לעי עם אבוך. אמר בפרשת יהי מארת ברקיע השמים הוינא לעי. אמר ליה, מה הנה אמר אבוך בפרשתא דא. הזו?

בכה רבי יוסי ואמר, ווי דבר בריה דרבי חייא רבה אזיל כדון. נטליה בידוי ואזלו. אמר ליה רבי יוסי, אימא ברי מה הוית לעי עם אבוך. אמר בפרשת יהי מארת ברקיע השמים הוינא לעי. אמר ליה, מה הנה אמר אבוך בפרשתא דא.

פתח אותו תינוק פיו ואמר: (במדבר כא) באר חפרוה שרים פרוה נדיבי העם במחוקק במשענתם. למדנו, שלש מתנות טובות נתן הקדוש ברוך הוא לישראל על ידי שלשה רועים אחים - משה, אהרן, ומרים. בזכות משה היה הפון יורד לישראל. בזכות אהרן היו ענני כבוד הולכים עם ישראל, בזכות מרים היתה הבאר הולכת עמם.

פתח ההוא ינוקא פומיה ואמר (במדבר כח יח), באר חפרוה שרים פרוה נדיבי העם במחוקק במשענתם. תאנא, שלש מתנות טובות נתן הקדוש ברוך הוא לישראל, על ידי שלשה רועים אחים, משה, אהרן, ומרים. בזכות משה, היה הפון יורד לישראל. בזכות אהרן, היו ענני כבוד הולכים עם ישראל. בזכות מרים, היתה הבאר הולכת עמם. (דף יט ע"ב)

מתה מרים - פסקה הבאר. מת אהרן - ניטלו ענני כבוד. זהו שכתוב (שם ט) ויראו כל העדה. אל תקרי ויראו אלא ויראו. מתה מרים - פסקה הבאר, מנין לנו? שכתוב (שם) וישב העם בקדש ותמת שם מרים, וכתוב אחריו ולא היה מים לעדה. ובזכות משה חזרו שלשתם. והיה אבי אומר, שלשתם חקוקות דמיותיהם ברקיע, שתאיר זכותם על ישראל. זהו שכתוב (בראשית א) ויתן אתם אלהים

מתה מרים, פסקה הבאר. מת אהרן, ניטלו ענני כבוד. הדא הוא דכתיב. (שם כ כט) ויראו כל העדה. אל תקרי ויראו אלא ויראו. מתה מרים פסקה הבאר, מנא לו. דכתיב (שם כא ב) וישב העם בקדש ותמת שם מרים. וכתב בתריה ולא היה מים לעדה. ובזכות משה חזרו שלשתן. והוה אמר אבוי, תלתיהון גליפין דיוקנהון ברקיעא, לאנהרא זכותהון על ישראל. הדא הוא

דכתיב ויתן אתם אלהים ברקיע השמים
להאיר על הארץ.

ברקיע השמים להאיר על הארץ.

ומנא לן דתלתיהון גליפין ברקיעא, דהא
תנו, בכלהו כתיב על פי ה',
ובמרים לא כתיב על פי ה', דלאו אורח
ארעא. אלא אמר אבוי, בכלהו כתיב שם,
(שם) ותמת שם מרים. (שם כא כח) וימת שם
אהרן. (דברים לד ה) וימת שם משה. כתיב
הכא שם, וכתיב התם שם. (שמות לד כח)
וייה שם עם ה', מה להלן עם ה', אף כאן
עם ה'.

ומנא לן ששלתם חקוקים ברקיע?
שהרי שנינו, בכלם כתוב על פי
ה', ובמרים לא כתוב על פי ה', שאין כף
דרך ארץ. אלא אמר אבי, בכלם כתוב
שם, ותמת שם מרים, וימת שם אהרן,
וימת שם משה. כתוב כאן שם, וכתוב
שם שם, (שמות לד) ויהי שם עם ה'. מה
להלן עם ה', אף כאן עם ה'.

דתנו, למה מת משה בחוצה לארץ,
להורות דבזכותיה יתקיימו מתי
מדבר. ואמר אבוי, אמר משה לפני
הקדוש ברוך הוא, רבנו של עולם אכנס
לארץ לקיימא פקודיה, דהא כתיב (ויקרא
כג ו) כי תבאו אל הארץ. (שמות יב כח) והיה
כי תבאו אל הארץ. ותמן הוא קיימא
דפיקודיה.

ששנינו, למה מת משה בחוצה לארץ?
להורות שבזכותו יתקיימו מתי
מדבר. ואמר אבי: אמר משה לפני
הקדוש ברוך הוא: רבנו של עולם, אכנס
לארץ כדי לקיים את מצוותיך, שהרי
כתוב (ויקרא כג) כי תבאו אל הארץ, (שמות
יב) והיה כי תבאו אל הארץ. ושם הוא
קיים של מצוותיך.

אמר ליה מה דאזהרת שלים לך ומה
דיעבדון ישראל בארעא קדישא
הי חולקך עמהון. הדא הוא דכתיב
(ישעיה נג יב) לכן אחלק לו ברבים, אלו
זכאין דישראל. ואת עצומים יחלק שלל,
אלין אבהתא, ולמה, תחת אשר הערה
למות נפשו.

אמר לו, מה שהזרת, משלים אותך,
וכמה שיעשו ישראל בארץ הקדש,
הי חלקך עמהם. זהו שכתוב (ישעיה נג)
לכן אחלק לו ברבים - אלו הצדיקים של
ישראל, ואת עצומים יחלק שלל - אלו
האבות. ולמה? תחת אשר הערה למות
נפשו.

דאמר רבי חייא סבא, לא אשכחנא
רעיא דמסר נפשיה על עאניה,
כמשה, (שמות לב לב) דאמר ועתה אם תשא
חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר
כתבת. מאי מחני נא, מן עלמא דין ומן

שאמר רבי חייא סבא, לא מצאתי רועה
שמסר נפשו על צאנו כמשה,
שאמר (שמות לב) ועתה אם תשא חטאתם
ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת.
מה זה מחני נא? מן העולם הזה ומן

עֲלָמָא דְאַתִּי. לְקִימָא תַּחַת אֲשֶׁר הֵעֲרָה
לְמִוֹת נַפְשׁוֹ.

הַעוֹלָם הַבָּא, לְקִים תַּחַת אֲשֶׁר הֵעֲרָה
לְמִוֹת נַפְשׁוֹ.

וְאַתּ פּוֹשְׁעִים נִמְנָה, שְׁנִקְבַר עִם מֵתֵי
מִדְבָּר, דְּהוּוּ חִיבִין קָמֵי קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא. וְהוּא חֲטָא רַבִּים נָשָׂא, שְׁלֵא זָז
מִשְׁם עַד שְׁמַחֵל לָהֶם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.
וּלְפּוֹשְׁעִים יַפְגִיעַ, שֶׁהֲרֵבָה תַּפְלָתוֹ עֲלֵיהֶם.

וְאַתּ פּוֹשְׁעִים נִמְנָה (ישעיה נג) - שְׁנִקְבַר עִם
מֵתֵי מִדְבָּר, שֶׁהָיוּ רְשָׁעִים לְפָנָי
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, (שם) וְהוּא חֲטָא רַבִּים
נָשָׂא - שְׁלֵא זָז מִשְׁם עַד שְׁמַחֵל לָהֶם
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּלְפּוֹשְׁעִים יַפְגִיעַ -
שֶׁהֲרֵבָה תַּפְלָתוֹ עֲלֵיהֶם.

וְעַל כֵּן, תִּלְתִּיהוּן גְּלִיפִין לְעִילָא. אֶתְא
ר' יוֹסִי וְנִשְׁקִיָּה, וְאַרְכָּבִיָּה עַל כְּתַמְיָה
תִּלְתַּת מִילִין, וְקָרָא עֲלֵיהּ (ישעיה נד יג) וְכָל
בְּנֵיךְ לְמוֹדֵי ה'.

וְעַל כֵּן שְׁלֹשָׁתָם חֲקוּקִים לְמַעְלָה. בָּא
רַבִּי יוֹסִי וְנִשְׁקוּ וְהִרְכִּיבוּ עַל כְּתַמְיָה
שְׁלֹשָׁה מִילִין, וְקָרָא עֲלֵיו (שם נד יג) וְכָל
בְּנֵיךְ לְמוֹדֵי ה'.

מַעֲשֵׂה בְּרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִּי שֶׁנִּצַּל מִן
הַמְּזִיקִין

מַעֲשֵׂה בְּרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִּי שֶׁנִּצַּל מִן
הַמְּזִיקִין

(זוהר חדש א נח לו, ב)
אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִּי, זִימְנָא חֲדָא
עֲרַעֲיִת בְּטוֹרָא דְטִינְרָא דְעֵיטָם.
וְאַשְׁכַּחִית בְּתַרִּי סַטְרֵי טִינְרָא, תַּרְיִן
גּוֹבְרִין, וְדַמְיִין בְּתַרְיִן פּוּמִין, דָּא עִילָאָה
דְּדָא. וְהוּוּ מְמַלְלוּ דָּא עִם דָּא, תָּא
וְנַעֲבְרִיָּה מִן עֲלָמָא. אֲזַדְמִין לְהוּ הַהוּא
גּוֹבְרָא רַבְרָבָא, דְּאַגְרַת בַּת מַחֲלַת, וְשִׁמְיָה
יוֹסֵף שִׁידָא, אָמַר לְהוּן, הֲלֵא דָּא הוּא רַבָּה
סַגִּיאָה עִילָאָה דְּדָרָא, דִּי בַּגְזַרְתּ פּוּמִיָּה
אַעֲבִירָנָא מִן יְשׁוּבָא דְאַרְעָא, וְדָא הוּא
דְּמַכְרְזֵי עֲלֵיהּ בְּרַקִּיעָא.

(זוהר חדש א נח לו, ב)
אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִּי, פַּעַם אַחַת
נִקְלַעְתִּי לְהַר שֶׁל הַסַּלַע שֶׁל
עֵיטָם, וּמִצָּאתִי בְּשַׁנִּי צַדִּי הַסַּלַע שְׁנֵי
גְבָרִים, וְדוֹמִים בְּשַׁתִּי פִּיּוֹת זֶה לְמַעְלָה
מִזֶּה, וְהָיוּ מְדַבְּרִים זֶה עִם זֶה: בָּא וְנַעֲבִיר
אוֹתוֹ מִן הַעוֹלָם. הִזְדַּמְּנוּ לָהֶם אוֹתוֹ אִישׁ
גְּדוֹל שֶׁל אַגְרַת בַּת מַחֲלַת, וְשִׁמוֹ יוֹסֵף
הַשֵּׁד. אָמַר לָהֶם: זֶהוּ הַרְבַּ הַגְּדוֹל, הַעֲלִיּוֹן
שֶׁל הַדּוֹר, שֶׁבַּגְזַרְתּ פִּיּוֹ הַעֲבִירָנִי מֵהִישׁוּב
שֶׁל הָאָרֶץ, וְזֶהוּ שְׁמַכְרִיזִים עֲלָיו בְּרַקִּיעַ.

עַד דְּהוּנָא אֲזֵלִי, אֲשַׁכַּחְנָא אִמְהוּן
דְּגּוֹבְרִיָּא הַאינּוּן, אִמְרָה לְבַרְתָּא
זַעֲרִיתָא, אֲלִין אִינּוֹן חַגְבִּיָּא זַעֲרִיָּא,
דְּחִילְהוּן בְּפּוּמָהוּן, אִיִּתִּי לְהוּן גַּבְאִי,

בְּעוֹד שֶׁהִיִּתִּי הוֹלֵךְ, מִצָּאתִי אֶת אִמָּם
שֶׁל הַגְּבָרִים הַלְלוּ. אָמְרָה לְבַתָּה
הַקְטָנָה: אֲלוֹ הֵם חַגְבִּים קְטָנִים שְׁכַחְתֶּם
בְּפִיָּהֶם, תְּבִיאִי אוֹתָם אֵלַי וְאַעֲשֵׂה מֵהֶם

ונעביד מנהון טעמא דתבשילא לאחור. תבשיל טעים לאחים שלך. עד שבאה, עד דאתת, איתרחיש לן ניסא, ואיתעביד התרחש לנו נס, ונעשה מלפניה נהר של מקדמהא נהרא דמיא רברבא, שמענא דהוות אמרת, אימא אימא, פרפרא רבאת סברנא עברת, וערקנא מנהון, ואשתזיבנא.

בס"ד, אור לגר שישי של חנפה,

שנת תשע"ב ביאת = 413 מטיח = 359 = 772 תשע"ב

לכל אחינו בני ישראל בכל אתר ואתר ה' עליהם יחיו !!!

באתי כאן לבקש, לדרוש מכל עם ישראל לקנות ולהפיץ את כל הספרים הקדושים והנוראים מהמחבר הרב הגאון המחבר שלום יהודה גראס שליט"א, שכלם עומדים ברומו של עולם ומפרישים ומחלקים את למוד הזהר הקדוש והנורא, האדרא והתיקוני זהר, פתח אליהו ושאר ספרים קדושים ונוראים מחלקים לימים, כדי שיהיה נח ונקל לכל יהודי ויהודי לגמור במשך שנה על כל הזהר הקדוש והנורא, תקוני זהר ואדרא, ושאר ספרים קדושים ונוראים שלחן ערוך מחבר ורמ"א עדי יגמרו בכל שנה ושנה כמו שקובע רבי שמעון בר יוחאי שבהאי חבורא [הזהר הקדוש] יפקון מן גלותא עד... כי על ידי למוד הזהר הקדוש והאדרא ותקוני זהר יורים חצים בלב הסט"א כמו שפיתוב בפרי עץ חיים (שער קריאת שמע שעל המיטה - פרק י"א) שמתושלח חרט על חרבו שם הוי"ה, וזה היה מכרית ומכלה בכל תנופת חרב ובכל אבחת חרב [הרג] שני אלפים רבבות שדים ומזיקים, וכמו שכתב במדרש שוחר טוב (ל"ו), שבזמן שהיו צדיקים היו חורטים על העצים שם המפרש והרגום בהם, הפסוק בספר יהושע (פרק כ"ג י') "איש אחד מכם ירדף אֶלֶף" שכל חץ היה חודר אֶלֶף אנשים, ועכשו על ידי הלמוד הזהר הקדוש יומם וליילה מכריתים את כל המזיקים ואת כל שונאי ישראל ולכן בכל ישיבה וכולל להתחיל ללמד לכל הפחות שעה ביום את הזהר הקדוש. ואם כל ישראל יגמרו את הזהר הקדוש בכל שנה ושנה לא יוכלו כל אויבינו ושונאינו להרע לנו במאומה.

הפיתוב בדמע ובלב מרתח וחרד שכל עם ישראל יזכו לקיים דברים אלו,

המתאבק בעפר רגלכם,

אליעזר ברלנד

פּרָק י"ט
פּאַרשיות
תּרוּמָה - שׁוֹפְטִים

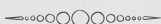
ספּוּרֵי הַזֹּהַר

תָּכֵן עֵינַיִם

- מַעֲלַת הַיַּיִן..... רג
- שַׁעַר הַגִּיהֶנֶם..... רג
- פְּגִישַׁת רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּר רַבִּי שְׁמַעוֹן עִם אֱלִיהוּ..... רד
- מַעֲשֵׂה בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן שְׂרָאָה עוֹלָם חֲשׂוֹף וְאֶפֶל..... רה
- בְּכִזְתּוֹ שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר..... רז

רחל מבכה על בניה

בא וראה מה שכתב המקובל הצדיק רבי יעקב צמח זצ"ל (מתלמידי האר"י הקדוש זי"ע) בהקדמתו לספר "קול ברמה": "רחל מבכה על בניה", לפי שאינם עוסקים בחכמה זאת, הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, שיאמר לה ה' אז "מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה וכו' על בניה כי איננו", כלומר, שכיון שביאת המשיח תלויה בתשובה ובעסק הזוהר ובחכמת הקבלה, ואין בניה עוסקים בה, כי אם אחד מעיר ושנים ממשפחה, כי אין מדרש קבוע כראוי בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", כי אין בניה מושכים וממהרים את המשיח. מתוך "ערכה של שעה"

להזכירכם,

יְשִׁנָּה תְּלוּקָה נוֹסֶפֶת לִג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֵה פָּרְקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הַרְאִשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פָּרְקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים צה-קכב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פָּרְקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

מעלת היין

(זוהר חדש א נח לח, א)
אָמַר רבי יצחק, לית לך גויברין דאתקרון
קדישין, בר אינון פרישי חמרא.
דכתיב (במדבר ו ח) כָּל יְמֵי הַזִּירוּ לֵה' קָדוֹשׁ
יְהִיָּה.

וְאָמַר רבי יצחק, לית לך חמור דאתקרי
חמור טוב, פחמרא דארעא
דישראל. ויתיר על פלהון, חמרא דגלילא
עילאה, דלא יכיל אינש למשתי פלגות
לוגא מיניה.

רבי אלעזר בר ר' שמעון, אזל למחמי
לר' יוסי ברבי שמעון בן לקוניא
חמוי. יהבי ליה למיכל עגלא תליתאה
רכיבא, פתח ליה חד בובא דחמרא. חמוי
מזיג, והוא שתי, מזיג והוא שתי. אמר
ליה איפשר דשמעת מאביך, פמה הוא
שיעורו של פוס. אמר ליה פמות שהוא,
אחת בחמין ואחת בצונן, אבל לא שיערו
רבנן בכוסך דהוא זעירא. ובחמורך דהוא
טבא. ובמעוהי דהוא רחבה.

שער הגיהנם

(זוהר חדש א לך לך מב, ב)
אָמַר רבי יהושע בן לוי, זמנא חדא חזי
הוית וערעית סמוך לתרעא
דגיהנם, ושמעית קל חייבא, דהו
טרידין בגיהנם בדינא רבא, דדיינין
לחייבא בעלמא דאתי, והו אמורין,
פיתקנא סיפנא, שמענא, ולא אריכנא
אודננא, ווי לן, מילתא דצדיקיא לא
עבדנא.

מעלת היין

(זוהר חדש א נח לח, א)
אָמַר רבי יצחק, אין לך אנשים
שנקראים קדושים פרט לאותם
פרושי יין, שקתוב (במדבר ו) כָּל יְמֵי הַזִּירוּ
לֵה' קָדוֹשׁ יְהִיָּה.

וְאָמַר רבי יצחק, איך לך יין שנקרא יין
טוב פנינה של ארץ ישראל, ויותר
על פלם היין של הגליל העליון, שאין
איש יכול לשותות ממנו חצי לוג.

רבי אלעזר בר רבי שמעון הלך לראות
את רבי יוסי בן רבי לקוניא חמיו.
נתנו לו לאכל עגלה משלשת רפה. פתח
לו חבית יין אחת, חמיו מזוג - והוא
שותה, מזוג - והוא שותה. אמר לו,
אפשר ששמעת מאביך פמה הוא שיעורו
של כוס? אמר לו, פמות שהוא, אחת
בחמין ואחת בצונן, אבל לא שיערו רבנן
בכוסך שהיא קטנה, וביינך שהוא טוב,
ובמעיו שהם רחבות.

שער הגיהנם

(זוהר חדש א לך לך מב, ב)
אָמַר רבי יהושע בן לוי, פעם אחת הייתי
רואה ונקלעתי סמוך לשער
הגיהנם, ושמעתי קול הרשעים, שהיו
נטרדים בגיהנם בדין הגדול שדנים את
הרשעים לעולם הבא, והיו אומרים:
הפתק של הפסק שלנו שמענו, ולא
הרפנו אזנינו. אוי לנו שדבר הצדיקים לא
עשינו.

בְּכִינָא, שְׁמַעִית הֵהוּא קָלָא דְאָמַר, בַּר לִינְאִי בַר לִינְאִי, סַק סִיקְתָּךְ וְסַתוּם פּוּמָךְ, לִית לָךְ רִשׁוּתָא לְצַלְאָה עֲלוּהִי, וְאֵת וְחִבְרִינְא פְתִיב בְּכוּ (מַלְכִים ג' כ"א) וְעִסוּתָם רְשָׁעִים כִּי יִהְיוּ אַפְרַ תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם.

בְּכִינְתִי, שְׁמַעֲתִי הַקּוֹל הַהוּא שְׁאוּמַר: בֶּן לִוִי, בֶּן לִוִי, עֲלָה עֲלֵיךָ וְסַתָּם פִּיךָ, אֵין לָךְ רִשׁוּת לְהַתְּפַלֵּל עֲלֵיהֶם, וְאֵתָהּ וְהַחֲבָרִים כְּתוּב בְּכֶם (מַלְאכִי ג') וְעִסוּתָם רְשָׁעִים כִּי יִהְיוּ אַפְרַ תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם.

פְּגִישַׁת רַבִּי אֶלְעָזָר בַּר רַבִּי שְׁמַעוֹן עִם אֱלִיהוּ

(זוהר חדש א' לך' לך' מב, ב)
רַבִּי אֶלְעָזָר בַּר רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּגַע בֵּיהּ בְּאַלְיָהוּ, בְּדִיוֹקְנָא דְסָבָא חֲדָא, וְעֲלָם זַעִיר עֲמִיָה, וְהוּהוּ מַעֲבַר נְהָרָא דְמִינְא רַבָּא, לְאַעֲבְרָא לְהַךְ גִּיסָא, אָמַר לִיהּ סָבָא סָבָא, אַרְמִי אַכְתַּפְאִי רַבִּינְא דִין, וְאֵת בְּאִידָךְ גִּיסָא, וְאַעֲבַר לְכוּן מַעֲבְרָא דְמִינְא.

פְּגִישַׁת רַבִּי אֶלְעָזָר בַּר רַבִּי שְׁמַעוֹן עִם אֱלִיהוּ

(זוהר חדש א' לך' לך' מב, ב)
רַבִּי אֶלְעָזָר בַּר רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּגַשׁ בּוּ אֱלִיהוּ בְּדַמּוֹת זָקוּן אַחָד, וְעֲלָם קָטָן עֲמוּן, וְהִנֵּה מַעֲבַר שֶׁל מַיִם רַבִּים לַעֲבַר לְצַד הַזֶּה. אָמַר לוֹ: זָקוּן זָקוּן, אַרְיִים עַל כְּתִפֵּי אֵת הַיָּלָד הַזֶּה, וְאֵתָהּ בְּצַד הַשֵּׁנִי, וְאַעֲבִיר אֶתְכֶם אֵת מַעֲבַר הַמַּיִם.

אָמַר, וְלֵאוּ מֵאֲרִי דְדָרָא אֵת, וְלֵא תִיכּוֹל לְאַעֲבְרִינְנָא. אָמַר לִיהּ סָבָא סָבָא, אִי אַתְּפַסְףּ בְּחַד זְדִי, לָךְ וְלִיהּ, אַרְמִי יִתְכוּן לְאִידָךְ גִּיסָא בְּפַלְגוֹת מִינְא.

אָמַר: וְלֵא מוֹרָה הַדּוֹר אֵתָהּ, וְלֵא תוּכַל לְהַעֲבִירֵנוּ. אָמַר לוֹ: זָקוּן זָקוּן, אִם אַתְּפַסֵּ בְּיָדִי הָאֵחָת אוֹתָךְ וְאוֹתוֹ, אֲשַׁלֵּיךְ אֶתְכֶם לְצַד אַחַר בְּחֻצֵי מִיל.

אָמַר לִיהּ, וְלַעִית בְּאוֹרֵינְתָא. אָמַר לִיהּ אֵין. אָמַר לִיהּ וְלֵא נִקְרָאת תּוֹשִׁיָה, שְׁמַתְשַׁת כַּחוּ שֶׁל אַדָּם. אָמַר לִיהּ וְלֵא נִקְרָאת אַסּוּתָא, וְשִׁקּוּיָא, שְׁנַאֲמַר (מַשְׁלִי ג' ח') רַפְאוּת תְּהִי לְשִׁרְךָ וְשִׁקּוּי לַעֲצָמוֹתֶיךָ. אַף אָנָּא שְׁתִּי מֵאוֹרֵינְתָא סְגִיָה, כְּמֵאן דְשְׁתִּי מֵאֵנָּה דְאַסּוּתָא וְאַתֵּינְשֵׁר חִילִי. אַעֲבְרִינוּן.

אָמַר: לוֹ, וְעַסְקַת בְּתוֹרָה? אָמַר לוֹ, כֵּן. אָמַר לוֹ: וְלֵא נִקְרָאת תּוֹשִׁיָה, שְׁמַתְשַׁת כַּחוּ שֶׁל אַדָּם? אָמַר לוֹ: וְלֵא נִקְרָאת רַפּוּאָה וְשִׁקּוּי, שְׁנַאֲמַר (מַשְׁלִי ג') רַפְאוּת תְּהִי לְשִׁרְךָ וְשִׁקּוּי לַעֲצָמוֹתֶיךָ? אַף אֲנִי שׁוֹתָה מֵהַתּוֹרָה הַרְבֵּה כְּמִי שְׁשׁוֹתָה כְּלִי שֶׁל רַפּוּאָה, וְהַתְּחַזֵּק כַּחֲ. הַעֲבַרְתִּי אוֹתָם.

אָמַר לִיהּ סָבָא סָבָא, מֵאן רַבִּינְא דִין גַּבְךָ. אָמַר לִיהּ אָנָּא מְלִיף לִיהּ

אָמַר לוֹ: זָקוּן זָקוּן, מִי הַיָּלָד הַזֶּה עֲמָךְ? אָמַר לִי: אֲנִי מְלַמְּדוּ תוֹרָה. אָמַרְתִּי

לו: זקן זקן, כחי רב בעולם הזה ובעולם הבא, ובשביל היגד הזה לא אשאיר את מלאך הגיהנם לגעת בך, ואני אכניסך לעולם הבא ברב כחי שיש לי שם.

אמר לי: רבי רבי, כחך רב לעולם הבא כאחד משמשי הקדוש ברוך הוא שמשמשים לפניו. עד שהשיג בן, לא ראה אותו. אמר: מזה נשמע שזה היה אליהו. והיה שמח במעשה שעשה לו.

וימאותו היום, כשהיה רואה דמות אביו, היה אומר לו: אבא אבא, אמר לאותו הזקן, בטולים רבים היה מהתורה. אמר לו: אמר לו שזקן הקדמונים, זקן של הכתובים, ומיד יתישר כחך.

מעשה ברבי שמעון שראה עולם חשוף ואפל

(זוהר - השמטות כרך א רנה, א)
ואברהם היה יהיה (בראשית יח) - יהיה בגימטריא שלשים. יום אחד יצא רבי שמעון וראה עולם חשוף ואפל, ונסתתם אורו. אמר לו רבי אלעזר בנו, בא ונראה מה רוצה הקדוש ברוך הוא. הלכו ומצאו מלאך אחד שדומה להר גדול, ומוציא שלהבות אש מפיו.

אמר לו רבי שמעון, מה אתה רוצה לעשות? אמר לו: אני רוצה

באורייתא. אמר ליה, סבא סבא, חילי סגיא בעלמא דין ובעלמא דאתי, ובגיגיה דרבייא דין, לא אשבוק למלאכא דגיהנם, למינגע בך, ואנא עיילנא לך לעלמא דאתי, בתקיף חילי דאית לי תקון.

אמר ליה, רבי רבי, חילך סגיא לעלמא דאתי, כחד מן שמשוי דקודשא בריך הוא דמשמשין קדמוהי. עד דאשגח ביה, לא חזייה. אמר שמע מינה דאליהו הנה, והנה חדי בעובדוי דעבד ליה.

ומן יומא ההוא פד הנה חמי דיוקנא דאבוי, הנה אמר ליה אבא אבא, אימא לההוא סבא, שפמין סגיאין מאורייתא הנה. אמר ליה אימא ליה סבא דקדמואי, סבא דפותקא. ומיד יתישר חילך.

מעשה ברבי שמעון שראה עולם חשוף ואפל

(זוהר - השמטות כרך א רנה, א)
ואברהם היה יהיה: יהיה בגימטריא שלשים. זמנא חד נפיק ר' שמעון, וחמא עלמא דחשוף ואפל, ואסתתם נהוריה. אמר ליה לרבי אלעזר ברביה, תא ונחזי מה בעא קודשא בריך הוא. אזלו, ואשכחו חד מלאכא, דדמי לטורא רברבא, ואפיק תלתין שלהובין דנורא מפומיה.

אמר ליה רבי שמעון, מה את בעי למיעבד, אמר ליה בעינא

להחריב את העולם משום שלא מצויים שלשים צדיקים בדור, שָׁכַף אֶמֶר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל אַבְרָהָם, וְאַבְרָהָם הָיָה יְהִיָּה, יְהִיָּה בְּגִימְטְרִיא שְׁלֹשִׁים הֵם. אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמֵעוֹן: בְּבִקְשָׁה כּוֹמֵד, לָךְ לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאָמַר לוֹ: בַּר יוֹחָאֵי מְצוּי בְּעוֹלָם.

הַלֵּךְ הַמְּלַאָךְ הַהוּא לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אָמַר לוֹ: רַבּוֹן הָעוֹלָם, גְּלוּי לִפְנֵיךָ מַה שְּׁאָמַר לִי בַר יוֹחָאֵי? אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: לָךְ תַּחְרִיב אֶת הָעוֹלָם וְאֵל תִּשְׁגַּח בְּבַר יוֹחָאֵי.

כְּשָׁבָא, רָאָה רַבִּי שְׁמֵעוֹן אֶת הַמְּלַאָךְ. אָמַר לוֹ: אִם לֹא תִלָּךְ, גּוֹזְרִי עֲלֶיךָ שְׁלֹא תִכְנַס לְשָׁמַיִם, וְתִהְיֶה בְּמִקּוֹם שֶׁל עֵזָא וְעֵזָאֵל. וְכִשְׁתִּכְנַס לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אָמַר לוֹ, וְאִם אֵין שְׁלֹשִׁים צַדִּיקִים בְּעוֹלָם, אִז שְׁיִהְיוּ עֲשָׂרִים, שְׁהֲרִי כְּתוּב לֹא אֶעֱשֶׂה בְּעַבּוּר הָעֲשָׂרִים. וְאִם אֵין עֲשָׂרִים, שְׁיִהְיוּ עֲשָׂרָה, וְאַחַר כֵּן כְּתוּב לֹא אֲשַׁחֲת בְּעַבּוּר הָעֲשָׂרָה. אִם אֵין עֲשָׂרָה - שְׁיִהְיוּ שְׁנַיִם, שֶׁהֵם אֲנִי וּבְנִי. שְׁכַף כְּתוּב (דְּבָרִים י"ט) עַל פִּי שְׁנַיִם עֲדִים יָקוּם דְּבַר, וְאֵין דְּבַר אֶלָּא עוֹלָם, שְׁכָתוּב (תְּהִלִּים ג') בְּדַבַּר ה' שָׁמַיִם נִעֲשׂוּ וְכוּ'. וְאִם אֵין שְׁנַיִם - הֲרִי יֵשׁ אַחַד, וְאֲנִי הוּא, שְׁכָתוּב (מִשְׁלֵי י') וְצַדִּיק יִסּוֹד עוֹלָם. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה יֵצֵא קוֹל מִן הַשָּׁמַיִם וְאָמַר: אֲשַׁרִּי חִלְקָךְ, רַבִּי שְׁמֵעוֹן, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גּוֹזֵר לְמַעַלָּה, וְאַתָּה מְבַטֵּל לְמַטָּה. בּוֹדַאי עֲלֶיךָ כְּתוּב (תְּהִלִּים קמ"ה) רַצוֹן יִרְאוּ יַעֲשֶׂה.

לְמַחְרַבְיָה לְעֵלְמָא, בְּגִין דְּלֹא שְׁכִיחֵי תַלְתִּין זְכָאִין בְּדָרָא. דְּהָכִי גִזַּר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל אַבְרָהָם, וְאַבְרָהָם הָיָה יְהִיָּה, יְהִיָּה בְּגִימְטְרִיא תַלְתִּין הוּוּ. אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמֵעוֹן, בְּמִטּוֹ מִינָךְ זִיל קַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאִימָא לִיה, בַּר יוֹחָאֵי שְׁכִיחַ בְּעֵלְמָא.

אֲזַל הַהוּא מִלְּאָכָא קַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אָמַר לִיה, מִאֲרִי עֵלְמָא גְּלוּי קַמָּךְ מַה דְּאָמַר לִי בַר יוֹחָאֵי, אָמַר לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, זִיל אַחְרַבְיָה לְעֵלְמָא, וְלֹא תִשְׁגַּח בִּיה בְּבַר יוֹחָאֵי.

כַּד אֲתָא, חֲזַיָּה רַבִּי שְׁמֵעוֹן לְמִלְּאָכָא, אָמַר לִיה אִי לֹא תִזִּיל, גּוֹזְרָנָא עֲלָךְ דְּלֹא תִיעוֹל לְשָׁמַיָא, וְתִהְיוּ בְּאַתֵּר דְּעֵזָא"א וְעֵזָא"ל. וְכַד תִּיעוֹל קַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִימָא לִיה, וְאִי לִית תַּלְתִּין זְכָאִין בְּעֵלְמָא, לִיהוּוֹן עֲשָׂרִים. דְּהָכִי כְּתִיב לֹא אֶעֱשֶׂה בְּעַבּוּר הָעֲשָׂרִים. וְאִי לִית עֲשָׂרִים, לְהוּוֹ עֲשָׂרָה, וְאַחַר כֵּן כְּתִיב, לֹא אֲשַׁחֲת בְּעַבּוּר הָעֲשָׂרָה. אִי לִית עֲשָׂרָה לְהוּוֹן תְּרִין, דְּאֵינוֹן אָנָּא וּבְרִי. דְּהָכִי כְּתִיב, (דְּבָרִים י"ט) עַל פִּי שְׁנַיִם עֲדִים יָקוּם דְּבַר, וְאֵין דְּבַר אֶלָּא עוֹלָם, דְּכְתִיב (תְּהִלִּים ג' ו') בְּדַבַּר ה' שָׁמַיִם נִעֲשׂוּ וְכוּ'. וְאִי לִית תְּרִין, הָא אִית חַד, וְאָנָּא הוּא. דְּכְתִיב (מִשְׁלֵי י' כה) וְצַדִּיק יִסּוֹד עוֹלָם. בִּיה שְׁעַתָּא נִפְקַ קְלָא מִן שְׁמַיָא וְאָמַר, זְכָאָה חוּלְקָךְ רַבִּי שְׁמֵעוֹן, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גִזַּר לְעֵילָא, וְאַתָּה מְבַטֵּל לְתַתָּא, בּוֹדַאי עֲלָךְ אֲתָמַר (תְּהִלִּים קמ"ה) רַצוֹן יִרְאוּ יַעֲשֶׂה.

בכיותיו של רבי אלעזר

(זוהר חדש א ויצא מז, א)

רבי זירא עאל קמי רבי אלעזר בן ערף, אשכחיה דהוה יתיב, ועינוי נבעין מיא, והוה מרחיש בשפנותיה ובכי, חזר לאחורוי רבי זירא. אמר לשמשיה, מאי האי דיתבי מר ובכי, אמר תרי זמני עיילינא לקרבא גבוי, ולא יכילנא. עד דהוו יתבי, חמוז ליה דעאל לאדריה, עד דנחת, הוה קליה אזיל בביתא ובכי.

שמע דהוה אמר, אבנא אבנא, אבנא אבנא קדישא עילאה על כל עלמא, בקדושתא דמארף, זמיני בני עממיא לאתזלזלא בך, ולאותבא גולמי מסאבין עלך, לסאבא אתרף קדישא, וכל מסאבין יקרבו בך, ווי לעלמא בההוא זמנא.

נחת ויתבי בסולסלגיה, אמר רבי זירא לשמשיה, זיל ואימא ליה למר, אי איעול קמיה. עאל שמשיה, אמר הא רבי זירא הכא, לא אשגח ביה, ולא זקיף עינוהי.

לבתר אמר, רבי זירא ליעול, ואת תיב לבר. עאל ר' זירא, וארכין ברבוי, ויתבי קמיה. חמא ר' אלעזר, בטש ברגליה, אמר קום מהתם, ותיב פארחה, קם ויתבי פארחיה.

אמר רבי זירא, האי דמר דהוה בכי, מאי חזא. אמר, ארפכתא תבירא סגיאה דכל עלמא, חזינא ההוא אבנא יקירא קדישא, דמינה אשתיל עלמא. וההוא אבנא הוה, דשוי יעקב רישיה עלה.

בכיותיו של רבי אלעזר

(זוהר חדש א ויצא מז, א)

רבי זירא נכנס לפני רבי אלעזר בן ערף. קמצא אותו שהיה יושב, ועינוי נובעים מים, והיה מרחש בשפנותיו ובוכה. חזר לאחוריו רבי זירא. אמר לשמשו: מה זה שיושב מר ובוכה? אמר: פעמים נכנסתי לקרב אליו, ולא יכלתי. בעודם יושבים, ראו אותו שנכנס לחדרו. עד שיירד, היה קולו הולך בבית ובוכה.

שמע שהיה אומר: אבן אבן, אבן קדושה עליונה על כל העולם, בקדשת רבונו, עתידים בני העמים להזדלזל בך ולהושיב גלמים טמאים עליך לטמא את מקומך הקדוש, וכל הטמאות יקרבו בך. אוי לעולם באותו הזמן.

ירד וישב בכסאו. אמר רבי זירא לשמשו: לך ואמר לו למר, אם אכנס לפניו? נכנס שמשו, אמר: הנה רבי זירא כאן. לא השגיח בו, ולא הרים עינוי.

אחר כך אמר: רבי זירא שיכנס, ואתה שב בחוץ. נכנס רבי זירא והרכין ברבוי, וישב לפניו. ראה רבי אלעזר, בעט ברגלו, אמר: קום משם, ושב פדרבך. קם וישב פדרבך.

אמר רבי זירא: זה שמר היה בוכה, מה ראה? אמר: מרפכה בשבר גדול של כל העולם, ראיתי אותה אבן היקרה הקדושה שממנה נשתל העולם, ואתה האבן היתה שיעקב שם את ראשו עליה.

וכי האבן שִׁמְמָנָה נִשְׁתַּל כָּל הָעוֹלָם, וְרֹאשָׁהּ הִיָּה שְׁקוּעַ בְּתַהוֹם הַגְּדוֹל, אִיךָ יָכַל יַעֲקֹב לְנַעֲנַע אוֹתָהּ? אֵלֶּא אוֹתָהּ הָאֶבֶן, זְוִיזְתִּיהָ הִיוּ שְׁקוּעוֹת בְּתַהוֹם הַגְּדוֹל, וְרֹאשָׁהּ נִתְּגַלָּה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, וְעָלֶיהָ קִדְשׁ הַקִּדְשִׁים, וְהַשְׂכִּינָה הַכְּבוֹד הָעֲלִיוֹן עָלֶיהָ. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (בראשית מט) מִשֶּׁם רֵעָה אָבֹן יִשְׂרָאֵל. וְהַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַמִּלְכָּךְ הָעֲלִיוֹן הִיָּה חֲקוֹק עָלֶיהָ.

כְּשֶׁבֵּא יַעֲקֹב, קָרָא אוֹתוֹ הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, וְנִטְלָה מִכָּאֵן, וְשֵׁם בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁקִדְשׁ הַקִּדְשִׁים הִיָּה שֵׁם. אָמַר רַבִּי זִירָא, אֲנִי שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם רַבִּי בּוּ שְׁאָמַר אֶת סוּד הַדְּבָר בְּזָה, וְלֹא נִזְכַּרְתִּי.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אִי רַבִּי זִירָא, דַּעְתִּי חֶסֶה עָלֶיךָ. וְאוֹלֵי הַדְּבָר הַזֶּה הוּא שְׁשִׁמְמַתָּה, וְכַךְ הוּא בְּרוּר הַדְּבָר, שְׁפָתוֹב (שם כח) וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמְּקוֹם. אָבֹן אַחַת מֵאֲבְנֵי הַמְּקוֹם. מֵאִיזָה מְקוֹם? מִמְּקוֹם הַיְדוּעַ, שֶׁהוּא מְקוֹם הַתַּהוֹם, שֶׁשֵּׁם אֲבָנִים שְׁשׁוּחָקִים מִיָּם לְכָל הָעוֹלָם. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (איוב יד) אֲבָנִים שְׁחָקוּ מִיָּם.

הָאֶבֶן הַזֹּאת הִיָּתָה עֵקֶר לְכָלֶם, וְהִיָּתָה עוֹלָה עַד מְקוֹם שְׁהִיָּה שֵׁם בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. וַיַּעֲקֹב לֹא הִיָּתָה פְּנוּתוֹ עַל שׁוּם אַחַת מֵהֶן, אֵלֶּא עָלֶיהָ, מִשׁוּם שְׂרָמְזָה לוֹ רְמִיזָה. מַה הִיא שְׁהַכֵּל נִשְׁתַּל מִמְּנָה, כִּי יַעֲקֹב כָּל הָעוֹלָם נִשְׁתַּל מִמְּנָה.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמְּקוֹם, שְׁהִיא עֵיקֶר כָּל הָעוֹלָם. וַיִּשֶׁם מִרְאשׁוֹתָיו, שֵׁם בְּלָבוּ, שְׁהִיא מִרְאשׁוֹתָיו,

וְכִי אֲבָנָה דְּמִינָה אֲשֵׁתִיל כָּל עֲלָמָא, וְהָהּ רִישִׁיה מִשְׁקַעָא בְּתַהוֹמָא רַבָּא, הִיךְ יְכוֹל יַעֲקֹב לְנַעֲנַע לָהּ. אֵלֶּא הוּא אֲבָנָא, זְוִיזְתִּיה מִשְׁקַעָן בְּתַהוֹמָא רַבָּא, וְרִישִׁיה אֲתַמְגוּס בְּבֵי מִקְדָּשָׁא, וְעָלָה קִדְשׁ קוֹדְשִׁין, וְשִׁכְיִנְתָּא יְקָרָא עֵילָאָה עָלָה. הַדָּא הוּא דְכְּתִיב (שם מט כד) מִשֶּׁם רוּעָה אָבֹן יִשְׂרָאֵל. וְשִׁמָּא קְדִישָׁא דְּמִלְכָּא עֵילָאָה הָהּ גְּלִיף עָלָה.

כִּד אֲתָא יַעֲקֹב, קָרָא הוּא שְׁמָא קְדִישָׁא, וְנִסְבָּה מִכָּאֵן, וְשׁוּיָה בְּהוּא אֶתֶר דְּקִדְשׁ קְדִישִׁין הָהּ תַּמּוֹן. אָמַר רַבִּי זִירָא, אֲנָא שְׁמַעְנָא בְּשֵׁם ר' בּוּ, דְּאָמַר רְזָא דְּמִלָּה בְּהַאי, וְלֹא אֲדַכְרְנָא.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אִי רַבִּי זִירָא דַּעְתִּי אַחִיס עָלֶיךָ. וְדִילְמָא הִיא מִלָּה שְׁמַעְתָּה, וְכַךְ הוּא בְּרִירָא דְּמִלְתָּא, דְּכְּתִיב וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמְּקוֹם, אָבֹן אַחַת מֵאֲבְנֵי הַמְּקוֹם. מֵאִיזָה מְקוֹם, מִמְּקוֹם הַיְדוּעַ, שֶׁהוּא מְקוֹם הַתַּהוֹם, שֶׁשֵּׁם אֲבָנִים שְׁשׁוּחָקִים מִיָּם לְכָל הָעוֹלָם. הַדָּא הוּא דְכְּתִיב (איוב יד ט) אֲבָנִים שְׁחָקוּ מִיָּם.

הָאֶבֶן הַזֹּאת, הִיָּתָה עֵיקֶר לְכָלֶם, וְהִיָּתָה עוֹלָה עַד מְקוֹם שְׁהִיָּה שֵׁם בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. וַיַּעֲקֹב לֹא הִיָּתָה פְּנוּתוֹ עַל שׁוּם אַחַת מֵהֶן, אֵלֶּא עָלֶיהָ, מִשׁוּם דְּרְמִיזָא לִיה רְמִיזָא. מַה הִיא דְּכָל אֲשֵׁתִיל מִינָה, כִּי יַעֲקֹב כָּל עֲלָמָא אֲשֵׁתִיל מִינָה.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמְּקוֹם, שְׁהִיא עֵיקֶר כָּל הָעוֹלָם, וַיִּשֶׁם מִרְאשׁוֹתָיו, שֵׁם בְּלָבוּ שְׁהִיא מִרְאשׁוֹתָיו,

- דוגמת זה כזו. מייד וישכב במקום ההוא. כלומר, נתישבה דעתו באותו מקום.

דוגמת זה כזו. מייד וישכב במקום ההוא, כלומר, נתישבה דעתו באותו מקום.

וסימן ידוע לקח, אמר: זו היא דגמא שלי, ואם לזו תהיה שום מעלה, בידוע שיהיה לי מעלה. ועל כף שם לבו עליה, ונדר נדר, שכתוב (בראשית כח) והאבן הזאת אשר שמתי מצבה. כלומר, אם האבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים, מייד וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך. נדר המעשה. אמר רבי זירא, זה ודאי שמענא.

וסימן ידוע לקח, אמר זו היא דוגמא שלי, ואם לזו תהיה שום מעלה, בידוע שיהיה לי מעלה. ועל כף שם לבו עליה, ונדר נדר, דכתיב והאבן הזאת אשר שמתי מצבה. כלומר, אם האבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים, מייד וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך. נדר המעשה. אמר רבי זירא, הא ודאי שמענא.

אמר לו, על זה נקראת אבן ישראל (שם ט), כלומר, נקראה כף על שמו, על שנתן לבו ועיניו עליה. והקדוש ברוך הוא עשה אותה בית עולמים, ושם היתה שכינתו.

אמר ליה, על האי אתקרי (שם מט כד) אבן ישראל. כלומר, נקראה כף על שמו, על שנתן לבו ועיניו עליה. והקדוש ברוך הוא עשה אותה בית עולמים, ושם היתה שכינתו.

ועל זה בכיתי, שראיתי שעל האבן הזו עתידים לשים את טמאת העמים ופגרי מתיים. מי לא יבכה? אוי לעולם! אוי לאותו הזמן! אוי לאותו הדור! בכה כבראשונה, נאנח ושתק. אחר כך חזר ואמר: אוי לאותם שיהיו נמצאים בעולם, כשיתעורר הקלף העליון של העולם.

ועל דא בכינא, דחזינא דעל האי אבנא, זמינין לשוואה סואבת עממיא, ופגרי מיתייא. מאן לא יבכי, ווי לעלמא, ווי לההוא זימנא, ווי לההוא דרא. בכה פד בקדמינתא, אתנח ואשתיק. לבתר חזר ואמר, ווי לאינון דיהון זמינין בעלמא, פד יתער מלכא עילאה דעלמא.

בכה רבי זירא, אמר, מלאך הקדוש יודע את זה, ראוי הוא לבכות עליה. אשריכם הצדיקים, שאתם קדושים בעולם הזה ובעולם הבא.

בכה רבי זירא, אמר מלאכא קדישא ידע דין, יאות הוא למבכי עליה. זכאין אתון צדיקיא, דאתון קדישין בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

שלוש קרויז

אב"ד דק"ק אודווארי

כעת הרב בביהמ"ד בית ישע"י

מח"ס שו"ת דברי שלום ד"ח ושאר ספרים עה"ת וסוגיות

בס"ד, יום ג' פ' כי תשא תש"ע לפ"ק.

שלומים מרובים כטל וכרביבים, וחיים ארוכים בטוב ובנעימים, לכבוד המאור הגדול, המאיר לארץ ולדריים בחכמתו הנפלאה עד מאור, מזכה את הרבים, ורבים השיב מעון, אוהב למעלה ונחמד למטה, ולא מחזיק טיבותא לנפשי, לוחם מלחמתה של תורה, גודר גדר ועומד בפרץ במסי"נ, בקי בתורת הנגלה והנסתר, אוהב ישראל ומקרנן לאביהם שבשמים, ה"ה הרהגה"צ רבי שלום יהודה גראס אדמו"ר ואב"ד האלמין שליט"א.

הנה הרה"צ הנ"ל אשר אני מכירו עשרות בשנים מחבר של מאות ספרים על רוב עניני יסודות התורה שנחוץ להכלל ולהפרט כמו עניני סת"ם, כשרות, תיקון הברית, שכר ועונש, תיקון המידות, שמירת שבת ומועדים, קדושת בית הכנ"ס, אפיית ואכילת מצות, ציצית, ומקואות והדפיס והחזיר עטרה ליושנה בלימוד שו"ע יומי מחבר ורמ"א, ע"י שחיבר הרבה ספרים על זה, וכו', ועכשיו קם לעורר על נחיצות לימוד הזוהר הקדוש ברבים וחבר הרבה ספרים על הזוהר כמו ספר "אור הזוהר" ששם קיבץ מזהר הקדוש ותיקונים, ספרי בעל שם טוב הקדוש ותלמידיו, ויותר מאלף גדולי ישראל מדורות הקודמים על נחיצות בענין למוד הזוהר והתיקונים.

ועוד הוציא לאור תיקוני זוהר היומי שמחולק לעמוד יומי שבשתי דקות ליום אפשר לסיים כל התיקוני זוהר בשנה אחת. עוד הדפיס כל ספרי הזוהר על כל חלקיו מסודר ברוב פאר והדר לפי שיעור יומי שבמשך 12 דקות ליום יכולים לסיים כל ספרי הזוהר בשנה אחת.

ספר "אור הזוהר" כולל את דביהם הקדושים החוצבים להבות אש, מלהיבים נפש האדם, מדרך ומורה דרך, להתמיד בלימוד הזוהר, ולסיים מדי שבוע בשבוע כל פרשת הזוהר, כמו שתיקן רבינו החפץ חיים בישיבתו בראדן, שכל בחור יגמור בכל שבת קודש כל פרשת השבוע בזוהר הקדוש. וידוע שהרמח"ל זצ"ל אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, למוד בספר הזוהר ברצף ללא הפסק, שבכוח הקדושה העליונה של ספר הזוהר הקדוש לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה ברחמים. ע"ז עוררו הבד"ץ עדה חרדית בשנת תרפ"א בראש הצה"ק רבי יוסף חיים זוננפעלד זצ"ל, ואתו עמו חבל נביאים גדולי ישראל זצ"ל, וחתמו בקריאת קדש שנית בניסן תרצ"א.

עד כמה היה חביב למוד תורת הסוד על תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו, יש ללמד ממה שהצה"ק מורנו רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב זי"ע, העיד בעצמו ואמר, שלמד ושנה הפרי עץ חיים מאה פעמים ואחד. וידוע מה שהביא הליקוטי תורה, (טשערנוביל, הדרכה ז') דברי הבעל שם טוב זיע"א שצויה לאנשיו, שקדם כל תפלה [שחרית, מנחה וערבית], ילמדו מאמר זה ותיקונים. ובספר כסא מלך לתיקוני, (תיקון מ"ג אות ס), כתב: לימוד הזוהר בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין פרוש מאמר אחד, יעשה בו תיקון למעלה בשעה אחת, מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה וכו'. וידועים דברי רבי יצחק אייזיק יחיאל ספרין מקאמרנא, (נוצר חסד מס' אבות פ"ד), וז"ל: לו עמי שומע לי, בדור הרע הזה שהמנינות גובר, היו לומדים עם תינוק בן תש"ע שנים ספר הזוהר ותיקונים להגות בה, והיה יראת חטא קודמת לחכמתו, ויתקיים, עכ"ל. וידוע שע"י למוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערויות. (אמרי פנחס שער ו' אות ע"ג)

וכל הדורות הקודמים צידדו ועוררו הצדיקים את המוני ישראל לעסוק בזוהר בנוסף לנגלות התורה, ובזה נצא מלוא חובתינו בהשתדלות להבאת הגאולה, כמו שכתב בספר דגל מחנה אפרים (פרשת בשלח): 'ובני ישראל יוצאים ביד רמה' (שמות יד ח), ותרגומו: 'ובני ישראל נפקין בריש גליה, על דרך דאיתא זוהר הקדוש בספרא דא יפקון מן גלותא, ועין שם שמבאר עוד יותר כשיתגלה הספר הזוהר בדא יפקון מן גלותא. וזהו שמרמז בפסוק ובני ישראל יוצאים, הינו מן הגלות, כנזכר לעיל, ביד רמה, ותרגומו בריש גלי, ברי"ש ראשי תבות ר'בי ש'מעון ב'ן י'וחאי, גל"י, כשיתגלה ספרו הקדוש ספר הזוהר, אז בדא יפקון מן גלותא, והבן.

על כן אני קורא לכל אחד מגדול ועד קטן לתרום מזמן לימודו לזכותו ולזכות כלל עם ישראל לעסוק בספרי הזוהר דבר יום ביומו, ואני מבטיחו שיזכה להשתתף ולהימנות על מביאי הגאולה האמיתית בב"א. על כן בואו נחזיק טובה להרה"צ הנ"ל שזכה ומזכה רבים בהשתדלותו וימם ולילה להפיץ את "אור הזוהר", שאוסף נקני במקצוע זה, עדין לא ראה אור הדפוס עד היום, להלהיב את לבות בני ישראל קדושים, לעסוק וללמוד תמידים כסדרן את תורת הרשב"י, ב"ה שזכינו להתעוררות הגדולה בארץ ישראל שמונה נכון להיום מעל לאלף שיעורים בהם עמך ישראל קדישא מתקבצים ולומדים יחדיו בספר הזוהר הקדוש, וא"א לתאר את גודל ההתעוררות שנשמת בני ישראל מקבלים על ידי למוד זה"ק להתקרב להקב"ה באמונה שלמה ולתשובה שלמה באמת, להיטהר ולהתקדש בקדושה של מעלה, זוכים גם לעורר התנא הקדוש הרשב"י שימליץ טוב בעדנו לפטור אותנו מן הדין, ויגולו עלינו מדת הרחמים, שנזכה לגאלה שלמה במהרה, אמן כן יהי רצון.

כעתירת ידידו דושה"ט

שלוש קרויז

פֶּרֶק כ'

פְּרָשִׁיּוֹת

תְּצַוָּה - כִּי תֵצֵא

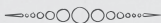
סְפִירֵי הַזֹּהָר

תָּכֵן עֲנִינִים

הַמְתַּעֲסֵק בַּתּוֹרָה לְשִׁמָּה, כְּשֶׁהוּא יֵשֵׁן בְּלִילָה, מֵרְאִין לוֹ דְּבָרִים
הַעֲתִידִין לְהִיזוֹת..... רִיג
גְּלוֹי סֵפֶר יֵשֵׁן בְּמַעְרָה..... רִיד
רַבִּי שְׂמֵעוֹן הַתְּחִבָּא בְּמַעְרָה עִם בְּנוֹ..... רִיח

השפעת האור

כתב הרמ"ק: ולזה הספר יקרא ספר הזוהר, מפני השפעת האור
ההוא מהזוהר העליון, ודרך אורו מושפיעים בהשגחה אלקית
כל המתעסקים בו, שהיה אור ושפע עליון מהדעת מושפע ברזי
תורה, דהיינו רזי וסתרי תורה וכו', כיון שנשפע משם, אתקרי החבור
הזה ספר הזוהר, כלומר שנשפע מהזוהר ההוא

(הרב משה קורדובירו, דע את אלקי אביך, ב').

מתוך "ערכה של שעה"

להזכירכם,

יְשִׁנָּה תְּלוּקָה נוֹסֶפֶת לְגוֹ' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרְאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים צה-קכב.
- ★ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

המתעסק בתורה לשמה, כשהוא ישן בלילה, מראין לו דברים העתידין להיות (זוהר חדש א ויצא מז, ב)

אמר רבי יצחק, כל המתעסק בתורה לשמה, כשהוא ישן בלילה, נשמתו עולה למעלה, ומראים לה אותם הדברים העתידים להיות בעולם.

רבי יוסי היה יושב ועוסק בתורה. בא אליו רבי אבא. אמר רבי יוסי, בעל ההלכה בא. קם לפניו. ישבו והתעסקו בתורה. בעודם יושבים, ירד הלילה. ישבו והתעסקו בה עד חצות הלילה.

נרדם רבי אבא, ורבי יוסי היה יושב. ראה את רבי אבא שפניו מעט סמוקות, והוא צוחק. וראה אור גדול בבית. אמר רבי יוסי, מזה נשמע ששכינה כאן. הרכין עיניו. ישב שם. עד שהיתה עולה שחרות הבקר והאור היה מאיר בבית, עד שהרים עיניו ראה הבקר, ונחשף הבית.

התעורר רבי אבא, ופניו היו מאירים ועיניו צוחקות. אחז בו רבי יוסי. אמר רבי אבא, אני יודע מה שאתה רוצה, חיד, סודות עליונים ראית, ובשעה שאחז בנשמת, בעל הפנים העלה אותך לחדרים גדולים ועליונים.

וראיתי את נשמות שאר הצדיקים שעולות לשם, ואמר להם, אשריכם הצדיקים שבשבילכם אני נבנה בבנין קדוש של השם הנכבד, לענות

המתעסק בתורה לשמה, כשהוא ישן בלילה, מראין לו דברים העתידין להיות (זוהר חדש א ויצא מז, ב)

אמר רבי יצחק, כל המתעסק בתורה לשמה, כשהוא ישן בלילה, נשמתו עולה למעלה ומראין לה אותן הדברים העתידין להיות בעולם.

רבי יוסי היה יתיב ועסיק באורייתא, אתא לגביה רבי אבא, אמר רבי יוסי מארי דשמעתא אתא. קם קמיה, יתבו ואתעסקו באורייתא, עד דהוו יתבי, רמש ליליא, יתבו ואתעסקו בה, עד פלגות ליליא.

אדמיך רבי אבא, ורבי יוסי היה יתיב, חמא לרבי אבא, דאנפוי מסמקי טפי, והוא חיד, וחמא נהורא רבא בביתא. אמר רבי יוסי, שמע מיניה דשכינתא הכא. ארכין עינוי, יתיב תמן. עד דהוה סליק שחרותא דצפרא, ונהורא הוה נהיר בביתא, עד דזקף עינוי, חמא צפרא ואתחשף ביתא.

איתער רבי אבא, ואנפוי הוה נהירין, ועינוי חייכין. אחיד ביה רבי יוסי, אמר רבי אבא, אנא ידענא מה את בעי. חיד, רזין עלאין חמית, ובשעתא דאחיד נשמתא דילי מארי דאפיא, סליק לה לאדרין רברבין ועילאין.

וחמית נשמתהון דשאר צדיקיא דסלקי תמן, ואמר לון זכאין אתון צדיקיא, דבגיניכון אנא אתבני בבניינא קדישא, דשמא יקרא, לאענאה לחילוי

לְצַבְאוֹת הַמְלֶכֶךְ הָעֵלְיוֹן. וְרֵאִיתִי אֶת
תּוֹרַתִי שֶׁהִיְתָה מְנַחֶתֶת שָׁם תְּלֵי תְּלֵים
כַּמְגֻדֵל גְּדוֹל, וּמוֹשׁוֹם כֶּךָ שֶׁמַּחֲתִי בְּחֻלְקִי,
וְצַחֲקוֹ עֵינֵי.

דְּמַלְכָּא עֵילָאָה. וְחִמִּית אֲוִרִיִּיתִי, דְּהָהוּ
מְנַחָה תַּמְּוֹן תְּלֵי תְּלֵים כַּמְגֻדֵלָא רַבָּא.
וּבְגִינִי כֶּךָ חֲדִינָא בְּחוּלְקִי, וְחִיכִין עֵינָאִי.

גְּלוֹי סִפְרֵי יִשְׁוֹן בַּמְעֵרָה

(זוהר חדש א בלק פח, א)
אָמַר רַבִּי אַבְבָּא, יוֹם אֶחָד הָיִינוּ הוֹלְכִים
בַּמְדְּבָר, אָנִי וְרַבִּי יְהוּדָה שְׁמֹן עֹפוֹ
עִמִּי, וְנִכְנַסְנוּ לַמְעֵרָה אַחַת, וּמְצָאנוּ שָׁם
סִפְרֵי עֵתִיק אֶחָד מֵהַיָּמִים הָרֵאשׁוֹנִים.
פְּתַחְנוּ אוֹתוֹ, וּמְצָאנוּ שֶׁהָיָה כְּתוּב בְּרֵאשׁ
דְּבָרָיו, (ישעיה מב ט) הָרֵאשׁוֹנוֹת הֵנָּה בָּאוּ
וְחֲדָשׁוֹת אָנִי מַגִּיד. וּבְאַר הַפְּסוּקִים בְּנִשְׁמוֹת
הַצְּדִיקִים, מֵיּוֹם שֶׁעָלָה בְּרִצּוֹן הַמַּחְשָׁבָה
לְבְרָא אֶת הָעוֹלָם.

גְּלוֹי סִפְרֵי יִשְׁוֹן בַּמְעֵרָה

(זוהר חדש א בלק פח, א)
אָמַר רַבִּי אַבְבָּא, יוֹמָא חֲדָא הוֹינָא אֲזִילִי
בַּמְדְּבָרָא, אָנָּא וְרַבִּי יְהוּדָה דְּמֹן עֹכוֹ
בְּהַדִּי, וְאֵעִילָנָא בַּמְעֵרְתָּא חֲדָא, וְאִשְׁפַּחְנָא
תַּמְּוֹן סִפְרָא חֲדָא עֵתִיקָא מֵיּוֹמִין קַדְמָאִין.
אִפְתַּחְנָא לִיהִי, וְאִשְׁפַּחְנָא דְּהָהוּ כְּתִיב
בְּרִישׁ מְלוֹי, (ישעיה מב ט) הָרֵאשׁוֹנוֹת הֵנָּה
בָּאוּ וְחֲדָשׁוֹת אָנִי מַגִּיד. וְאוֹקִים קָרָא
בְּנִשְׁמַתְהוֹן דְּצַדִּיקָא, מִן יוֹמָא דְּסֻלְיָק
בְּרַעוּתָא דְּמַחְשָׁבָה לְמַבְרֵי עֲלָמָא.

שְׁטָרִם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, כָּל רוּחוֹת
הַצְּדִיקִים הָיוּ גְּנוּזִים בַּמַּחְשָׁבָה
לְפָנָיו, כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּדַמּוּתוֹ. כִּיּוֹן שֶׁצִּיר
הָעוֹלָם, כָּלָם הִתְגַּלּוּ, וְעוֹמְדִים בְּדִיוֹקְנֵיהֶם
לְפָנָיו, שָׁם בְּרוּמֵי הַרְקִיעִים (מְרוּמִים). אַחַר
כֶּךָ נָתַן אוֹתָם בְּאוֹצָר אֶחָד בְּגֵן הָעֵדֶן
שֶׁלְמַעְלָה. וְהָאוֹצָר הַהוּא אֵינוֹ מְלֵא
לְעוֹלָמִים, וְתַמִּיד קוֹרָא: הָרֵאשׁוֹנוֹת הֵנָּה
בָּאוּ וְחֲדָשׁוֹת אָנִי מַגִּיד. מַה זֶה אָנִי מַגִּיד?
אֵלָּא כָּלָם בְּשִׁמּוֹת, וְאֵין תְּשׁוּקָה וְכִסּוּף
לְאוֹתוֹ הָאוֹצָר אֵלָּא לְהַרְיֵק בּוֹ נְשִׁמּוֹת.

דְּעַד לָא אַתְבְּרֵי עֲלָמָא, כָּל רוּחוֹתֵין
דְּצַדִּיקָא הוּוּ גְּנוּזִין בַּמַּחְשָׁבָה
קַמִּיהִ, כָּל חַד וְחַד בְּדִיוֹקְנֵיהִ. כִּיּוֹן דְּצִיר
עֲלָמָא, אַתְגַּלְיִין כְּלָהוּ, וְקִימֵי בְּדִיוֹקְנֵיהוּ
קַמִּיהִ, תַּמְּוֹן בְּרוּמֵי רְקִיעִין (נ"א מְרוּמִים).
לְבַתֵּר יְהִיב לוֹן בְּאוֹצָר חַד, בְּגַגְתָּא דְּעֵדֶן
לְעִילָא. וְהַהוּא אוֹצָר לָא מְלֵיא לְעֲלָמִין,
וְתַדִּיר קָרִי, הָרֵאשׁוֹנוֹת הֵנָּה בָּאוּ וְחֲדָשׁוֹת
אָנִי מַגִּיד. מַאי אָנִי מַגִּיד. אֵלָּא כְּלָהוּ
בְּשִׁמְהוֹן וְלִית תְּאוּבְתָא וְכִיסוּפָא לְהַהוּא
אוֹצָר, אֵלָּא לְאַרְקָא בֵּיה נְשִׁמְתִין.

כְּמוֹ שֶׁהִגִּיהֵנָם אֵין לוֹ תְּשׁוּקָה וְכִסּוּף אֵלָּא
לְקַבֵּל בּוֹ נְשִׁמּוֹת לְהַטְהֵר שָׁם, וְכָל
הַיָּמִים קוֹרָא הַבְּ. מַה זֶה הַבְּ הַבְּ? אֵלָּא
אֲשֶׁרֶף אֲשֶׁרֶף.

כְּמוֹהִי דְּגִיהֵנָם, לִית לִיה תְּאוּבְתָא
וְכִיסוּפָא, אֵלָּא לְקַבֵּלָא נְשִׁמְתִין
בֵּיה לְאַתְדַּפְּאָה, תַּמְּוֹן, וְכָל יוֹמֵי קָרִי, הַבְּ
הַבְּ. מַאי הַבְּ הַבְּ, אֵלָּא אוֹקִיד אוֹקִיד.

ואותו האוצר שומר כל אותן הנשמות, עד הזמן שמלביש אותן, ויורדות לעולם הזה. ומתוך חטאו של אדם הראשון, שהחשיך את העולם, והמשיך הצד האחר הרע לעולם, הצטרכו להתלבש אותן הנשמות בלבוש הזה, שהרי לבוש אחר עתיד הקדוש ברוך הוא להלביש את אותן הנשמות. והנה אומר באותו הספר עד כאן. שתקו. וראיתי מכאן והלאה דברים מתוקים שאין מקרים.

ואחר כך ראיתי אותם בחלום, ואמרו לי שתק, ואל תגלה אלא לסלע החזק. וכך עשיתי. ומצאתי בו, ואם תאמר, לבוש אחר עתיד הקדוש ברוך הוא להלביש אותן הנשמות לעולם הבא, אם כן, המתים שהחיה יחזקאל, למה לא עשה להם אותו הלבוש?

אלא משום שטרם הגיע הזמן להעביר בעולם אותו האויר הנדף שעושה לבושים, ומשום כך לא הלביש אותם, אלא כמו שהיו. וכך יהיה לתחית המתים, רק שההקמה שלראשונה לא מצויה שם.

וכשאדם יוצא מן העולם הזה, כלם, בין צדיקים, ובין חסידים ותמימים, וחיבים ורשעים, כלם עוברים בדרך הזו לראות אותן, את אדם הראשון, לכל בני העולם. ושם נוטלים דרך או לגן עדן או לגיהנם.

והוא אוצר נטיר כל אינון נשמתין, עד זימנא דאלביש לון, ונחתו להאי עלמא. ומגו חובא דאדם קדמאה, דאחשיף עלמא, ואמשיף סטרא אחרא בישא לעלמא, אצטריכו לאתלבשא אינון נשמתין. בלבושא דא, דהא לבושא אחרא זמין קודשא בריך הוא בעא לאלבשא לאינון נשמתין. והנה אומר ביהוה ספרא, עד הכא, שתיקו. וחמינא מכאן והלאה, מלין מתיקון דלא אשתמודעאן.

ולכתר חמינא לון בחלמא. ואמרו לי שתוק, ולא תגלי אלא לטיגרא תקיפא, וכך עבידנא. ואשכחנא ביה, ואיתימא, לבושא אחרא זמין קודשא בריך הוא לאלבשא לאילין נשמתין לעלמא (לזונא) דאתי, אם כן מיתנא דאחיא יחזקאל, מאי טעמא לא עבד לון ההוא לבושא.

אָלָא, בגין (דף סו ע"א) דלא מטא זמנא, לאעברא בעלמא ההוא אוירא דכניא, דעביד לבושיין. ובגין כך לא אלביש לון, אלא כמה דהוה. וכך יהא לתחית המתים, בר דיוהמא דקדמיתא לא אשתכחת תמן.

וכד בר נש נפיק מהאי עלמא, כלהו, בין צדיקים, בין חסידים ותמימין, וחיבין ורשעים, כלהו עברין באורחא דא למיחמי ליה לאדם קדמאה, לכל בני עלמא. ותמן נטלי אורחא, או לגן עדן, או לגיהנם.

כָּל אוֹתָם שְׁדַרְכֶם לְגַן עֵדֶן, מִתְקַרְבִּין
לְחוּמָה הַחִיצוֹנָה מֵאוֹתָן שֶׁלֹּשׁ
הַחוּמוֹת שֶׁשָּׁם. וְאִזּוֹ יוֹצֵא מִמֶּנָּה אֶחָד
וּמִתְעוֹרֵר לְפָנֶיהֶם וְקוֹרֵא וְאוֹמֵר: אֲשַׁרְיֶכֶם
הַצְדִּיקִים בְּכֹל הָעוֹלָמוֹת. וְאוֹתוֹ הַמְּמַנֶּה
שֶׁשָּׁמוֹ יְעוֹרִיא"ל, מֵרָאֵה לָהֶם הַדְרָךְ,
וְהוֹלְכִים לְפָנָיו עַד שֶׁעַר אֶחָד שֶׁל גִּיהֶנֶם,
וּמִמֶּנָּה אֶחָד קוֹרֵא בְּכַח: צַנְנוּ הָעֵשָׂן, צַנְנוּ
הַדְּלָקָה. בְּאוֹתָהּ הַשְּׁעָה מְצַנְנִים אוֹתוֹ
בְּבִהִילוֹת, וְכֹלֶם נִכְנָסִים וְטוֹבְלִים וְעוֹבְרִים,
וְכֹל הַרְשָׁעִים נִמְסָרִים בְּיַדֵּי דוּמָה,
וְנִכְנָסִים לְגִיהֶנֶם, וְכֹל אוֹתָם הַצְדִּיקִים אֵין
נִמְסָרִים בְּיַדוֹ, אֲלֵא אוֹתוֹ הַמְּמַנֶּה.

בֵּין שְׁטוֹבְלִים וְעוֹבְרִים, אוֹתוֹ הַמְּמַנֶּה
הוֹלֵךְ לְפָנֶיהֶם, עַד שֶׁמִּגִּיעִים לְגֵדֵר
חוּמוֹת גַּן הָעֵדֶן. וְאוֹתוֹ הַמְּמַנֶּה קוֹרֵא
לְפֶתַח וְאוֹמֵר: (שם כו) פֶּתַח שְׁעָרִים וְיָבֵא
גוֹי צְדִיק שׁוֹמֵר אֲמִנִים. אִזּוֹ פּוֹתְחִים פֶּתַח,
וּמְכַנְּסִים אוֹתָם לְפָנִים, וְכֵן לְכֹל פֶּתַח
וּפֶתַח.

בֵּין שֶׁנִּכְנָסוּ לְפָנִים, לְמָקוֹם שֶׁצְדִיקִים
אַחֲרֵים עוֹמְדִים, כְּמָה חֲדוּהָ עַל
חֲדוּהָ, וְכְמָה שְׂמִחָה עַל שְׂמִחָה עַל
הַצְדִּיקִים, וְכֹל בְּנֵי הַיְשִׁיבוֹת שְׂמִחִים.
לְסוּף שְׁלֹשָׁה יָמִים שֶׁנִּשְׁטַמְנוּ בְּהִיכְלוֹת
יְדוּעִים, יוֹצֵאִים, וְהַאֲוִירִים נוֹשְׁבִים, וְכֹלֶם
מְצַטְטִידִים בְּדִיוֹקְנֵיהֶם. מִכָּאן וְהַלָּאֵה
יִרְשִׁים אַחַת נַחֲלָה כְּרָאוּי לְכֹל אֶחָד
וְאֶחָד.

הַמְּרָאֵה שֶׁנִּרְאָה בְּגַן עֵדֶן מִמְּרָאֵה כְּבוֹד
דִּמּוּת כָּל הַדִּיוֹקְנָאוֹת, וְהַגָּוֶן שֶׁל

כָּל אֵינֹן דְּאוֹרְחֵיהֶוּ לְגַן עֵדֶן, מִתְקַרְבִּין
לְגַבֵּי חוּמָה דְלִבְרַי, מֵאֵינֹן תְּלַת
חוּמוֹת דְּתַמּוֹן. כְּדִין נִפְקַח חַד מִמֶּנָּה,
וְאִתְעַר קַמְוִיָּהוּ וְקִאֲרִי וְאִמֹר, זְכָאִין אִתּוֹן
צְדִיקֵיָא בְּעֵלְמִין כְּלָהוּ. וְהָהוּא מִמֶּנָּה
יְעוֹרִיא"ל שְׂמִיָּה. אוֹלִיף לֹון אוֹרְחָא,
וְאֲזַלִּין קַמְוִיָּה, עַד תִּרְעָא חֲדָא דְגִיְהֶנֶם,
וְהָאִי מִמֶּנָּה קָרִי בְּחִילָא, צַנְנוּ תַנְנָא צַנְנוּ
יְקִידְתָּא. בְּהֵיָא שְׁעָתָא, בְּבִהִילוֹ מְצַנְנִין
לֵיה, וְעֵאֲלִין כְּלָהוּ וְטַבְלִין וְעַבְרִין. וְכִלְהוּ
חִיבֵיָא, אִתְמַסְרִין בְּיַד דְּדוּמָה, וְאֲעֵלִין
בְּגִיְהֶנֶם, וְכֹל אֵינֹן זְכָאִין לֹא אִתְמַסְרִין
בְּיַדוֹ, אֲלֵא בְּיַדֵּי דְהָהוּא מִמֶּנָּה.

בֵּין דְּטַבְלִין וְעַבְרִין, הָהוּא מִמֶּנָּה אֲזַיל
קַמְוִיָּהוּ, עַד דְּמִטּוֹן לְשׁוֹר חוּמָה
דְּגִיְתָא דְעֵדֶן. וְהָהוּא מִמֶּנָּה קִאֲרִי
לְפֶתַח וְאִמֹר, (ישעיה כח ב) פֶּתַח שְׁעָרִים
וְיָבֵא גוֹי צְדִיק שׁוֹמֵר אֲמִנִים. כְּדִין פֶּתַחִין
פֶּתַח, וְאֲעִיל לֹון לְגֵאוֹ, וְכֵן לְכֹל פֶּתַח
וּפֶתַח.

בֵּין דְּעֵאֲלוֹ לְגֵאוֹ, לְאַתֵּר דְּצְדִיקֵיָא
אַחֲרֵיָן קַמְוִיָּהוּ, כְּמָה חֲדוּהָ עַל
חֲדוּהָ, וְכְמָה חִידוֹ עַל חִידוֹ עַל צְדִיקֵיָא,
וְכֹל בְּנֵי מִתִּיבְתָא חֲדָאן. לְסוּף תְּלַתָּא
יּוֹמִין, דְּאִתְטַמְרוּן בְּהַכְּלִין יְדִיעָאוּ, נִפְקִין
וְאוֹרִין נִשְׁבִּין, וּמְצַטְטִידִין כְּלָהוּ
בְּדִיוֹקְנֵיהֶוּ. וּמִכָּאן לְהַלָּאֵה, יִרְתִּי אַחַסְתָּא
יְרוּתָא, כְּדָקָא חֲזִי לְכֹל חַד וְחַד.

חִינּוּא דְּאִתְחַזֵּיָא בְּגַן עֵדֶן, מִחִיזוֹ יְקִרָא
דִּיוֹקְנָא דְכָל דִּיוֹקְנֵין, וְהַגָּוֶן דְכָל

כל הגונים של המלך הקדוש, לא מתגלה בהיכל ולא במקום אחד, אלא נפתח רקיע מרקם על גבי הגן לארבעה צדדים, ומתמלא מזיו הכבוד הקדוש, ונראים שם, ומאירים כל הצדיקים. מי ראה השמחה הזו והתשוקה הזו של אותו נעם ה'.

גונו, דמלכא קדישא, לא אתגלי בהיכלא, ולא באתר חד, אלא אתפתח רקיעא מרקמא על גבי גנתא, לארבע סטרין, ואתמליא מזיוא יקירא קדישא, ואתחזו תמו, ואתגהרון בלהו צדיקייא. מאן קמא חדווא דא, וכסופא דא, דההוא נועם ה'.

עד כאן היה לי רשות באותו ספר. כשהסתובבתי לראות יותר, פרח מידי ולא ראיתי, ונשארתי עצוב ובכיתי. ישנתי שם באותה המערה, וראיתי אותו לבוש הבדים. אמר לי: רבי, מה לך לבכות? אל תתעצב. ממי שהיה הספר ההוא, פרח אליו, ונטלו. וטרא יצא מן העולם הזה, גנז אותו באותה המערה במדבר הזה, ועכשו שהתגלה לחיים, פרח באויר ונטלו.

עד כאן הוה לי רשו למחמי בההוא ספרא. אדמקיפנא למיחמי יתיר, פרח מן ידי, ולא חמינא ליה, ואשתארנא עציב, ובכינא. דמינא תמן בההוא מערתא, וחמינא ליה לההוא דלביש מדא, אמר ליה, רבי, מה לך למבכי, לא תתעציב. ממואן דהוה ההוא ספרא, פרח לגביה, ונטליה. ועד דלא נפק מהאי עלמא, גניז ליה בההוא מערתא דמדברא דא, והשתא דהוה מתגלי לחיאי, פרח באוירא ונטליה.

מכאן והלאה, לך לך לדרך. ומאותו יום עד כאן לא התגלה לי, ולא זכיתי לשמע ממנו הוא. ובכל פעם שאני נזכר, אני נשאר עצוב. אמר רבי אלעזר, אולי הקדוש ברוך הוא רוצה בכבודו שלא יתגלה בעולם.

מכאן ולהלאה, זיל לך לאורחך. ומההוא יומא עד הכא. לא אתגלי לי, ולא זכינא למשמע ממואן הוא. ובכל זמנא דאנא דכירנא, אשתארנא עציב. אמר רבי אלעזר דילמא קודשא בריך הוא בעי ביקריה, דלא יתגלי בעלמא.

בעוד שהיו יושבים ועוסקים בדברים הנכבדים והעליונים הללו, האיר היום. קמו והלכו. אמר רבי אלעזר, כעת עת רצון לפני המלך, נאמר דברי תורה ונתעסק בה, ונשתתף עם השכינה.

עד דהוו יתבי ולעאן במלין יקירין ועילאין אליו, נהר יממא. קמו ואזלו, אמר רבי אלעזר, השתא עידן רעווא הוא קמי מלכא, גימא מילי דאורייתא, ונתעסק בה, ונשתתף בשכינתא.

רבי שמעון התחבא במערה עם בנו

(זוהר חדש א כי תבא צו, ב)

רבי שמעון בן יוחאי, אזל ליה וערק למדברא דלוד, ואתגניז בחד מערתא, הוא ורבי אלעזר בריה. אתרחיש לון ניסא, ונפק להו חד חרובא, וחד מעינא דמייא. אכלי מההוא חרובא, ושתאן מאינון מוין. הנה אליהו זכור לטוב, אתי לון בכל יומא תרי זמני, ואוליף לון. ולא ידע אינש בהו.

רבי שמעון התחבא במערה עם בנו

(זוהר חדש א כי תבא צו, ב)

רבי שמעון בן יוחאי הלך לו וברח למדבר לוד, ונגנו במערה אחת, הוא ורבי אלעזר בנו. התרחש להם גס, ויצא להם חרוב אחד ומעין מים אחד. אכלו מאותו חרוב, ושתו מאותם מים. הנה אליהו, זכור לטוב, בא אליהם כל יום פעמים, ומלמד אותם. ולא ידע איש עליהם.

יומא חד הוו חפמינא בבי מדרשא שואליו, ואמרין, קללות שבתורת כהנים, אינון כנגד בית ראשון. קללות שבמשנה תורה כנגד בית שני וגלות אחרון. בקללות שבתורת כהנים, אית בהו הבטחות, וחביבו דקודשא בריך הוא לישראל, דכתיב (ויקרא כו מב) וזכרתי את בריתי יעקוב וגו'. וכתיב (שם כו מד) ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם. קללות שבמשנה תורה, לית בהו הבטחות, ולית בהו נחמה כלל, כמא דכתיב בקללות קדמאין. ולא הוו ידעין.

יום אחד היו שואלים החכמים בבית המדרש, ואומרים קללות שבתורת כהנים, הן כנגד בית ראשון. קללות שבמשנה תורה כנגד בית שני וגלות אחרון. הקללות שבתורת כהנים יש בהן הבטחות וחביבות הקדוש ברוך הוא לישראל, שכתוב (ויקרא כו) וזכרתי את בריתי יעקוב וגו'. וכתוב, ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם. הקללות שבמשנה תורה אין בהן הבטחות, ואין בהן נחמה כלל, ככתוב בקללות הראשונות, ולא היו יודעים.

קם רבי יהודה בר אלעאי ואמר, חבל על גריעותא דבר יוחאי, ולית מאן דיידע מניה. ואלו ידעין, לית רשו לגלאה ליה.

קם רבי יהודה בר אלעאי ואמר, חבל על חסרונו של בר יוחאי, ואין מי שיודע עליו. ואלו ידעו, אין רשות לגלות אותו.

ר' יוסי ברבי יהודה, קם יומא חד בצפרא, חמי כל אינון עופין דאינון הוו טאסו, ושפנינא חדא אזלא בתרייהו. קם על רגליו ואמר, שפנינא, שפנינא מהימנא, מיומא טופנא דיוקנא דעמא קדישא, לך יאות ולך נאה, זיל ועביד לי

רבי יוסי בן רבי יהודה קם יום אחד בבקר, ראה את כל אותם עופות שהם היו טסים, ויונה אחת הולכת ביניהם. קם על רגליו ואמר: יונה, יונה נאמנה, מיום המבול דמות העם הקדוש לך יפה ולך נאה. לכי ועשי לי שליחות

שליחותא חדא לבר יוחאי, באתר דאיהו תמן.

אחת לבר יוחאי, במקום שהוא שם.

אסתחרא ההוא שפנינא וקמת קמיה. כתב פתקא חדא, ואמר מה דאמר. וקמת שפנינא ונטלת בפומיה, ואזלת לגביה דרבי שמעון, ושויאת ליה בכנפא. אסתפל בההוא פתקא, ובכה, הוא ורבי אלעזר בריה. ואמר, בכינא על פרישותנא מן חבריא, ובכינא על מלין אלין, דלא אתגליין להו, מה יעבדון דרי בתראי, אי ישגיחון בהאי.

הסתובבה אותה הינה ועמדה לפניו. כתב פתק אחד, ואמר מה שאמר. ועמדה הינה ולקחה אותו בפיה, והלכה אל רבי שמעון, ושמה אותו בכנפיה. הסתכל באותו הפתק ובכה, הוא ורבי אלעזר בנו, ואמר: אני בוכה על הפרדה מן החברים, ואני בוכה על הדברים הללו שלא התגלו להם, מה יעשו הדורות האחרונים אם ישגיחו בזה?

אדהכי, אתא אליהו זכור לטוב, חמי דבכי, אמר בשליחותא אחרא הוינא זמין, השתא, ושרני קודשא בריך הוא לשככא דמעיה. אי רבי, אי רבי, לא הנה אצטריך השתא לגלאה לצדיקינא מלין אלין.

בינתים בא אליהו, זכור לטוב, ורואה שבוכה. אמר, הייתי מזמן לשליחות אחרת כעת, והקדוש ברוך הוא שלח אותי לשכך את דמעותיך. אי רבי, אי רבי, לא היה צריך כעת לגלות לצדיקים הדברים הללו.

אבל כף אמר קודשא בריך הוא, בקללות קדמאין אית תלתין ותרין קראי, וכלהו לקביל שבילי דאורייתא. בקללות בתראי אית בהו חמשים ותלת קראי, לקביל פרשיין ואורחין דאורייתא.

אבל כף אמר הקדוש ברוך הוא: בקללות הראשונות יש שלשים ושנים פסוקים, וכלם כנגד דרכי התורה. בקללות האחרונות יש בהן חמשים ושלושה פסוקים, כנגד פרשיות ודרכי התורה.

בקלות קדמאה דבית ראשון, עברו ישראל אינון שבילין סתימין דסתרא, אתגלי חובייהו, ואתגלי קיצא דילהון, ונחממתא ואבטחותא דילהון. בקלות בתראה דבית שני, עברו ישראל חמשים ותלת פרשיות אורחין דאתגליין, אסתים חובייהו, ואסתים קיצייהו, ולא כתיב בהו הבטחות ונחמות (דף עג ע"ב).

בקלות ראשונה של בית ראשון עברו ישראל אותם שבילים נסתרים של הסתר, התגלה חטאם, והתגלה קצם, והנחמא וההבטחה שלהם. בקלות האחרונה של בית שני עברו ישראל חמשים ושלוש פרשיות ודרכים שנגלו, נסתם חטאם ונסתת קצם, ולא כתוב בהם הבטחות ונחמות.

בינתים עברה רוח אחת והפרידה אותם, ועלה אליהו בתוך גלגל של אש, ונשאר רבי שמעון, ובכה ונרדם על פתח המערה. בינתים בא אליהו, זכור לטוב, ואמר: קום רבי שמעון והתעורר משנתך. אשרי חלקך, שהקדוש ברוך הוא רוצה בכבודך. כל ההבטחות והנחמות של ישראל כתובות בקללות הללו.

בא וראה, מלך שאוהב את בנו, ואף על גב שקלל אותו והלקה אותו, אהבת מעיו עליו. כמראה רגז חזק, אז רחמנותו עליו. כך הקדוש ברוך הוא - אף על גב שקלל, דבריו הם באהבה. נראים בגלוי כקללות, והם טובות גדולות, משום שאלו הקללות היו באהבה, מה שלא היה כן באותן הראשונות, שכלן היו בדין הקשה.

באלו יש דין ואהבה, כאב האוהב את בנו ורצועת המלקות לקח בידו, עשה נהימה גדולה וקולות גדולים. והמלקות כלולות ברחמים.

וקשה מכל אותן הקללות - זהו שכתוב (דברים כח) גם כל חלי וכל מכה אשר לא כתוב בספר התורה יעלם ה' עליך עד השמדך. כאן הן ההבטחות של האב על בנו, באהבה רבה. לא כתוב יעלה, אלא יעלם, יכבש אותם ויכסה אותם בנזק של מקומם, שלא יצאו החוצה, ויהיו כבושים ומכסים בנזקביהם.

עד השמדך - מה שלא יהיה לעולם ולעולמי עולמים, שהרי נשבע

אדהכי, עבר חד רוחא, ואפריש לון, וסליק אליהו גו גלגלא דנורא, ואשתאר רבי שמעון, ובכי, ואדמוך אפיתחא דמערתא. אדהכי, אתא אליהו זכור לטוב, אמר, קום רבי שמעון אתער משנתך, זכאה חולקך, דקודשא בריך הוא בעי ביקרך. כל הבטחות ונחמות דישראל, בהני קללות כתיבי.

פוך וחזי, מלכא דרחים לבריה, ואף על גב דלטייה ואלקיה, רחימו דמעוי עליה. בד אחזי רוגזא תקיף, בדין רחמנותא עליה. כך קודשא בריך הוא, אף על גב דלייט, מלוי ברחימו. אתחזין באתגליא לזוטין, ואינון טבון סגיאן, בגין דאלין קללות ברחימו הוו. מה דלא היה כן באינון קדמאין, דכלהו הוו בדינא תקיף.

באלין אית דינא ורחימו, כאבא דרחים על בריה, ורצועה דמלקיותא נקיט בידיה, עביד נהימו סגיא, וקלין רברבין. ומלקיותא כלילין ברחמי.

וקשיא מכל אינון קללות, דא הוא דכתיב גם כל חלי וכל מכה אשר לא כתוב בספר התורה יעלם ה' עליך עד השמדך. הכא אינון הבטחות דאבא על בריה, ברחימו סגי. יעלה לא כתיב, אלא יעלם, וכבש לון, ויכסי לון בנוקבא דדוכתייהו, דלא יפקון לבר, ויהון כבושין ומכוסין בנוקבייהו.

עד השמדך, מה דלא יהי לעלם ולעלמי עלמיא, דהא אומי קודשא בריך

הקדוש ברוך הוא שלא ישמיד את ישראל לעולם ולעולמי עולמים, וזכרונו יהיה קיים תמיד, שפתוב (ישעיה סו) בן יעמד זרעכם ושמכם, וכתוב (ירמיה לא) כה אמר ה' אם ימדו שמים מלמעלה כו'.

הוא, דלא ישיצי ית ישראל לעולם ולעלמי עלמין, ודוכריניהון יהי קיים תדירא. דכתיב (ישעיה סו כב) בן יעמד זרעכם ושמכם. וכתוב, (ירמיה לא לו) כה אמר ה' אם ימדו שמים מלמעלה וכו'.

והואיל ובשבעה הוא שלא ישמדו ישראל, עתידים שיהיו כל המכות והחטאים טמירים ומכסים, שלא יצאו החוצה להרע לישראל עד הזמן שיכלו מן העולם, מה שלא יהיה לעולם ולעולמי עולמים.

והואיל ובאומא איהו דלא ישתיצון ישראל, זמנא דיהון כל מכתשין ומרעין טמירין ומכוסין, דלא יפקון לבר לאבאשא לון, עד זמנא דישתיצון מן עלמא, מה דלא יהא לעולם ולעלמי עלמין.

הסוף של כלם והסיום של כלם - (דברים כח) והשיבך ה' מצרים באניות בדרך אשר אמרתי לך לא תסיף עוד לראתה והתמפרתם שם לאיביך לעבדים ולשפחות ואין קנה. כאן הבטחות ונחמות שעתיד הקדוש ברוך הוא לעשות לישראל בסוף הימים. והשיבך ה' מצרים באניות - ההבטחה לשוב ולעשות נסים ואותות שעשה הקדוש ברוך הוא במצרים בימים הראשונים, כמו שנאמר (מכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

סופא דכולהון וסיומא דילהון, והשיבך ה' מצרים באניות בדרך אשר אמרתי לך לא תסיף עוד לראתה והתמפרתם שם לאיביך לעבדים ולשפחות ואין קנה. הכא הבטחות ונחמות, דזמין קודשא בריך הוא למעבד לישראל בסוף יומיא. והשיבך ה' מצרים באניות, אבטחותא לאתבא ולמיעבד נסין ואתין דעבד קודשא בריך הוא במצרים, ביומין קדמאין. כמה דאת אמר (מכה ז טו) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

באניות - כאן הוא, כמו שאמרת, שאתה דורש בעניות, שתכלה הפרוטה מן הכיס. אבל עתידים כל בני העולם לבא על ישראל על ספינות הים, ויחשבו להשמיד אותם מן העולם, וכלם יטבעו בתוך הים, כמו שעשה בימים הראשונים.

באניות, הכא איהו, כמה דאמרת, דאת דריש בעניות, שתכלה פרוטה מן הכיס. אבל, זמנין כל בני עלמא למיתי עליהו דישראל על ספינן דימא, ויחשבו לשיצאה לון מן עלמא, וכלהו טביעין גו ימא, כמה דעבד ביומין קדמאין.

וְשֵׁם הַיָּהוָה שְׂמֵחָה גְדוֹלָה. כְּתוּב כָּאֵן
בְּאַנְיוֹת, וְכְתוּב שֵׁם (ישעיה כג)
בְּאַנְיוֹת רְנָתָם. מַה לְהֵלֵן רְנָה - אֵף כָּאֵן
רְנָה.

בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר אָמַרְתִּי לָךְ. מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא
הָעוֹלָם לֹא גָלָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
אֶת גְּבוּרָתוֹ לְהִרְאוֹתָהּ בְּעוֹלָם וּשְׁעַת רְצוֹן,
אֶלָּא בְּאוֹתָהּ דֶּרֶךְ. כִּי כְּאֲשֶׁר רְאִיתָם אֶת
מִצְרִים - בְּאוֹתוֹ דֶּרֶךְ, וּבְאוֹתוֹ גִּוּן יַעֲשֶׂה
לָךְ.

שְׁהַרִּי לְאַחַר מִכָּל שְׁאָר הַצְּדִידִים יִתְפַּנְסוּ
עַל יִשְׂרָאֵל, וַיִּחַשְׁבוּ יִשְׂרָאֵל,
שֶׁבְזִמְנָן הִזָּה יֵאבְדוּ, וְהֵם מְכֹרִים
לִירִיבֵיהֶם. זֶהוּ שְׁכָתוּב (דברים כח)
וְהִתְמַכְרְתֶם שָׁם. לֹא כְתוּב וְנִמְכַרְתֶּם,
אֶלָּא וְהִתְמַכְרְתֶם, בְּלִבְבְּכֶם תִּחַשְׁבוּ
שְׁאַתֶּם מְכֹרִים, וְאֵין זֶה קָדַם, שְׁהַרִּי כְּתוּב
וְאֵין קִנְיָה, וְאֵין מִי שְׂיִכּוֹל לְשַׁלֵּט עֲלֵיהֶם.

וְכָל זֶה לְסוּף הַיָּמִים, וְהַכֵּל תְּלוּי בְּתִשׁוּבָה,
וְהַכֵּל נִסְתָּר, כְּכָתוּב (שם כט) לְמַעַן
תִּשְׁכִּילוּ אֶת כָּל אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן. מִי שֵׁי שְׁלוּ
לָב, יִסְתַּכֵּל וַיִּדַע לְשׁוּב לְרַבּוֹנוֹ.

אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּאַיִזָּה מְקוֹם
הִתְגַּלְתָּה גְּאֻלַּת יִשְׂרָאֵל בְּקַלְלוֹת
הַלְלוּ? אָמַר, הַשְּׂגִיחַ וְדִיק, מְקוֹם רַע
מְכֹלָם, שֵׁם זֶה יִשְׁנֹו.

הַשְּׂגִיחַ וְדִיק, וּמִצָּא שְׁכָתוּב (שם כח) וְהָיוּ
חַיִּיד תְּלָאִים לָךְ מִנְּגֵד וּפְחַדָּת
לִילָה וְיוֹמָם וְלֹא תִאֲמִין בְּחַיִּיד. וְאַף עַל גַּב

וְתִמְנֹן אִיהוּ חֲדוּה סְגִיָּא. כְּתִיב הַכָּא
בְּאַנְיוֹת, וְכְתִיב הַתָּם (ישעיה כג יד)
בְּאַנְיוֹת רְנָתָם. מַה לְהֵלֵן רְנָה אֵף כָּאֵן רְנָה.

בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר אָמַרְתִּי לָךְ. מִן יוֹמָא
דְּאַתְבְּרִי עַלְמָא, לֹא גְלִי גְבוּרְתִּיה
קוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא לְאַתְחַזָּא בְּעַלְמָא,
וּשְׁעַתָּא דְרַעוּתָא, אֶלָּא בְּהוּא דֶּרֶךְ. כִּי
כְּאֲשֶׁר רְאִיתָם אֶת מִצְרִים, בְּאוֹתוֹ דֶּרֶךְ,
וּבְהוּא גִוּוּנָא יַעֲבִיד לָךְ.

דְּהָא לְבַתֵּר מִכָּל שְׁאָר סְטִרִין יִתְפַּנְשׁוּן
עֲלֵיהוּ דִישְׂרָאֵל, וַיִּחַשְׁבוּ יִשְׂרָאֵל,
דְּבִזְמְנָא דָּא יִתְאַבְּדוּן, וְאֵינֹן זְבִינִין לְבַעֲלִי
דְּבִבְהוּן, הַדָּא הוּא דְכְּתִיב וְהִתְמַכְרְתֶם
שָׁם, וְנִמְכַרְתֶּם לֹא כְתִיב, אֶלָּא
וְהִתְמַכְרְתֶם, בְּלִבְבְּכוֹן תִּחַשְׁבוּן דְּאַתּוֹן
זְבִינִין, וְלֹאוּ הָכִי, דְּהָא וְאֵין קִנְיָה כְּתִיב,
וְלִית מֵאֵן דְּיִכִּיל לְשַׁלְטָאָה עֲלֵיהוּ.

וְכָל דָּא, לְסוּף יוֹמִיָּא. וְתִלְיָא כּוּלָּא
בְּתִיבְתָא. וְכוּלָּא סְתִים. כְּמָא
דְּכְתִיב לְמַעַן תִּשְׁכִּילוּ אֶת כָּל אֲשֶׁר
תַּעֲשׂוּן. מֵאֵן דְּאִית לִיה לְבָא, יִסְתַּכֵּל וַיִּדַע
לְאַתְבָּא לְמֵאֲרִיָּה.

אָמַר לִיה ר' שְׁמַעוֹן, בְּאֵן אֶתֵּר אֲתַגְלִיָּא
פּוּרְקָנָא דִישְׂרָאֵל בְּהִנִּי קַלְלוֹת.
אָמַר, אֲשַׁגַּח וְדִיק, דּוּכְתָא בִישָׂא מִכְּלָהוּ,
תִּמְנֹן הוּי.

אֲשַׁגַּח וְדִיק וְאֲשַׁכַּח, דְּכְתִיב וְהָיוּ חַיִּיד
תְּלָאִים לָךְ מִנְּגֵד וּפְחַדָּת לִילָה
וְיוֹמָם וְלֹא תִאֲמִין בְּחַיִּיד. וְאַף עַל גַּב

סיפורי הזוהר רכג

שהחברים יודעים הזמן, אותם חיים תלוים לפנינו ומספקים, וזהו עקר, והדברים יציבים.

כתב פתק לעת ערב, ושם אותו בפי היונה, והלכה אל רבי יוסי, שהיה במקומו ועיניו מצפות. כיון שראה אותה, אמר: יונה, פמה את נאמנה מכל עוף השמים. קרא עליה, (בראשית ח) ותבא אליו היונה לעת ערב והנה עלה זית טרף בפייה.

נטל הפתק, ונכנס לחברים והראה להם, וספר להם הפעשה. תמהו. בכה רבי יהודה ואמר: וי! אף על גב שאינו יודעים עליו - (קהלת יא) מקום שיפול העץ שם יהוא. המקום ששם בר יוחאי, החברים עמו, ומתעוררים ממנו ולומדים ממנו.

אשרי נפשו של בר יוחאי, שהקדוש ברוך הוא עושה עמו נסים, והוא גוזר - והקדוש ברוך הוא מקים, ועתיד להיות ראש לצדיקים שיושבים בגן עדן. ויקבל פני שכניה, ויראה את הקדוש ברוך הוא, וישתעשע עם הצדיקים, ויאמר להם: באו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני ה' עשנו.

דידעי חבריא זמן, אינון חיים, תלוין קמון וספיקון. ועיקרא איהו ויצובן מלין.

כתב פתקא לעידן רמושא, ושוייה בפום שפנינא, ואזלת לגביה דרבי יוסי, דהנה בדוכתיה, ועינוי מחפאן. כיון דחמא לה, אמר, שפנינא. כמא את מוהימנא מכל עופא דשמיא, קרא עליה, (בראשית ח) ותבא אליו היונה לעת ערב והנה עלה זית טרף בפייה.

נטל פתקא, ועאל לגבי חברייה, ואחמי לון. וסחי לון עובדא, תוהו. בכה רבי יהודה ואמר, ווי, אף על גב דלא ידעינן ליה, (קהלת יא) מקום שיפול העץ שם יהוא. אתר דבר יוחאי תמן, חברייה בהדיה, ומתערין מניה ואולפין מניה.

זכאה נפשיה דבר יוחאי, דקודשא בריך הוא עביד עמיה נסין, ואיהו גזיר, וקודשא בריך הוא מקיים. ועתיד למהוי רישא לצדיקייא, דיתבי בגנתא דעדן. ויקבל אפי שכנתא, ויחמי לקודשא בריך הוא, וישתעשע עם צדיקייא, וימא להו, (תהלים צה ו) באו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני ה' עשנו.

קול קורא לקירוב הגאולה ברחמים

אחינו בית ישראל התכוונו וראו תהפוכות עולם מתרחשים לגד עינינו וכדברי מרן החפץ חיים זיע"א במשל הידוע כאשר בעל הבית רוצה לסגור את החנות אז מתרחשים דברים במהירות, כן מה שרואות עינינו הוא בודאי לרמו ולעו רר את עם ישראל - היכונו לגאולה. וידוע שכמה פעמים כמעט וזכינו לגאולה, אך עוונותינו מעכבים ועוד שאמרו צדיקים מוטב שיתעכב המשיח ולא ייפגע שום יהודי. אלא אנו מצווים לידבק במידת הקב"ה, ולראות לבלתי ידח ממנו נידח ולראות לקרב לגאולה ברחמים. מחכים אנו לאליהו הנביא זכור לטוב שיבוא ויבשרנו. בואו ונראה מה אמר (אלהו זוטא פרק א): לא חרב העולם העולם אלא בפשעה של תורה, ולא חרבה ארץ ישראל אלא מפני פשעה של תורה, וכל הצרות הבאות על ישראל אינן אלא מפני פשעה של תורה, שנאמר: "בפשע יעקב כל זאת" (מיכה א, ה).

ומפורש בוזהר הקדוש שכל הגאולה תלויה אך ורק בלימוד תורת הסוד, וכתב האור החיים הקדוש זיע"א דאין משה רבינו רוצה לגאול עם של בטלנים - ואלו שלא לומדים זוהר הקדוש קראם הרעיא מהימנא שהם עמי ארצות. וכתב המקובל האלקי רבי יצחק אלפיה זיע"א (בספרו "שיח יצחק" עמ' שכ"ד) כי עיקר נתינת התורה לסודותיה. ובתיקוני זוהר (תיקון ל) כתוב דאלו שלא רוצים ללמוד סודות התורה הם אלו שגורמים את כל הצרות רח"ל.

וזכינו מן שמיא על ידי הרמח"ל הקדוש שתיקן לנו ללמוד זוהר הקדוש בחבורה ובאחדות, וגילה שרק לימוד זה מצייל מן הפורענות, ובו ועל ידו ניגאל ברחמים. וכבר יצאו כל גדולי ישראל הן בדור שעבר (משנת תרפ"א) וכן בדורנו אנו (שנת תשס"ח) להתעורר ולהתחזק בלימוד הזוהר הקדוש בחבורה, שרק על ידי לימוד זה נינצל.

עתה באנו בקריאה קדושה - באו וטלו חלק בזכות המיוחדת של סיום ה"זוהר" על ידי לימוד ששה עמודים בלבד ובתוך מספר דקות (כשבוע דקות) הנך מסיים את הזוהר. הכיצד? התוכנית ערוכה באופן של חלוקת הזוהר השלם הכולל 5760 עמודים ל-960 חוברות - תתק"ס, כלומר ב-32 אריות כשבכל קופסא יש שלשים חוברות, וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחיד ונחשב לכל אחד ואחד כאילו הוא סיים את כל הזוהר הקדוש (כמובא ב"שדה חמד" מערכת מ' כלל קצ"ח).

ועל ידי שיקבעו ישראל הטהורים את לימודם בו ויאחזו ויתאחדו בלימוד זה בכל עיר ועיר ובכל בית מדרש ובית מדרש נוכה שיתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ט' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף". וכולנו נוכה לגאולה ברחמים בקרוב כמאמר הרעיא מהימנא "בספרא דא יפקון מגלותא ברחמי". אמן כן יהי רצון.

This section contains several handwritten signatures and official seals:

- Top Left:** Handwritten signature: "זי אנטו מלסקביא רס"ל".
- Top Center:** Handwritten text: "הו"ו כי תסאלו תביא יז", "י"י הכת הספד אל התלמן", "ז"א הרמס", "ז"א הרמס".
- Top Right:** Handwritten text: "הן שליו הורה יטאנ", "אהיה הירחול י", "ג"ו".
- Middle Left:** Handwritten text: "הו"ו אנו מלסקביא רס"ל", "הו"ו אנו מלסקביא רס"ל", "הו"ו אנו מלסקביא רס"ל".
- Middle Center:** A circular official seal with Hebrew text: "התאחדות חסידי חב"ד", "מרכז חב"ד", "מרכז חב"ד", "מרכז חב"ד".
- Middle Right:** Handwritten text: "זהו חסיד הקדוש שלי ידעו", "כבר זאלה ידעו".
- Bottom Left:** Handwritten text: "הנה יהיו שליו וזאלה", "הנה יהיו שליו וזאלה", "הנה יהיו שליו וזאלה".
- Bottom Center:** A circular official seal with Hebrew text: "תורה חב"ד", "תורה חב"ד", "תורה חב"ד".
- Bottom Right:** Handwritten text: "את הינו וימוסם אין ביקר", "לחנך לחנך ינו בים כהנא", "לחנך לחנך ינו בים כהנא", "לחנך לחנך ינו בים כהנא".

פּרָק כ"א

פּרָשִׁיּוֹת

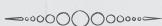
כִּי תֵשָׂא - כִּי תָבֵא

סְפוּרֵי הַזֹּהָר

תָּכֵן עֵינַיִם

מַעֲשֵׂה בְּאָדָם שֶׁהִתְאַרַח אֶצֶל רַבִּי בְּרַכְיָה..... רכז
 כּוֹכְבֵי בִקְר הַמְּרַתְתִים מִיִּרְאֵת אֲדוֹנָם..... רכט

והגם דבהיותו קורא ספר הזוהר לא ידע מאי קאמר, כבר כתב הרב חיד"א בספר "מורה באצבע" (אות מ"ד): "למוד ספר הזוהר מרומם על כל למוד בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שיטעה בקריאתו הוא תקון גדול לנשמה".

וכן כתב בספרו "שם הגדולים" (מערכת ספרים שם, ועוד בשו"ת חיים שאל ח"א סימן ע"ה סוף אות ב'), ומקדמת דנא כבר כתב מעין זה מהר"י צמח בספרו "לחם מן השמים" בסדר הלמוד דליל שבועות (דף ל"א ריש ע"ב), והרמח"ל בשלהי קונטרס "דרך עץ חיים" (ועין עוד בספר זכירה לחיים להגאון רבי חיים פלאגי" ח"ב דף ע' ע"ד, ובשו"ת אפרקסתא דעניא סימן ע"ד).

מתוך "ערכה של שעה"

להזכירכם,

יְשֵׁנָה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרְאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים צה-קכב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

מעשה באדם שהתארח אצל רבי ברכיה
(זוהר חדש ב שה"ש א, א)

רבי ברכיה אמר, יושב הייתי על שערי רומי רבתי, וראיתי איש אחד שהיה בא. יצאתי אליו, הכנסתיהו לתוך ביתי, בדקתי אותו במקרא, במשנה, בתוספתא ובהגדה, ולא מצאתי בו. נזפתו בו, ולא השיב לי דבר. הפיל עצמו אחורי הדלת, ונרדם. אמרתי, הוא והכלב יאכלו יחד.

מעשה באדם שהתארח אצל רבי ברכיה
(זוהר חדש ב שה"ש א, א)

רבי ברכיה אמר, יתיב הוינא על פילי דרומי רבתא, וחמינא חד בר נש דהוה אתי. נפקנא לגביה, אעילנא ליה בגו ביתאי. בדיקנא ליה, במקרא במשנה בתוספתא ובהגדה, ולא אשפחנא ביה. נזיפנא ביה, ולא אתיב לי מידי. אפיל גרמיה אחורי דשא, ודמך. אמינא, הוא וכלבא יכלון פחדא.

שקף אמר רבי מניומי הזקן של גוש חלב, מהו (ישעיה נז) והכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה והמה רעים וגו' לא ידעו שבעה, אלו עמי הארץ, שהם עזי פנים ככלב, עזי נפש בכלא. מאי טעמא. מפני שלא ידעו הבין. דקודשא בריך הוא לא אשרי קדושתיה בגווייהו, ועל דא אינון עזי נפש. ובגין כך הוא וכלבא יכלון פחדא.

דהכי אמר רבי מניומי סבא דגוש חלבא, מהו (ישעיה נז יא) והכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה והמה רעים וגו'. לא ידעו שבעה, אלו עמי הארץ, שהם עזי פנים ככלב, עזי נפש בכלא. מאי טעמא. מפני שלא ידעו הבין. דקודשא בריך הוא לא אשרי קדושתיה בגווייהו, ועל דא אינון עזי נפש. ובגין כך הוא וכלבא יכלון פחדא.

כשהתעורר, קם וקרר לשלחן, הנמיך ראשו ולא אמר דבר. ראיתי והסתפלתי בעיניו שצוחקות. אמר לי: ודאי מדרכי רבונך התרחקת, שהוא תקן שלחן טרם יבא אדם, וטרם שצוה אותו ויבדק אותו. אם תוסיף ללכת בדרך האז, לא יתקומו לך בנים. מיך חזר ואמר: יחיו לך, ויתקומו לך.

כד איתער, קם וקריב לגבי פתורא, כואיך רישוי ולא אמר מידי. חמינא ואסתכלנא בעינוי, דחייכו. אמר לי, ודאי מאורחוי דמרך (דף עד ע"ב) אתרחקת, דהוא תקין פתורא עד דלא ייתי אדם, ועד דלא יפקוד ליה, ויבדוק ליה. אי תוסיף למהך באורחא דא, לא יתקיימון לך בנין. מיך אהדר ואמר, ייחון לך, ויתקיימון לך.

אמרתי לו: למה חזרת בדבר והתנחמת? אמר לי: אסור לאדם לקלל עצמו, כל שכן אחר, משום שקללת חכם

אמינא ליה אפמי אהדרת מלה ואתנחמת. אמר לי, אסור ליה לבר נש למיליט גרמיה וכל שכן אחרא,

אֶפְלוּ עַל תְּנַאי מִתְקַיְמָת. אֲמַרְתִּי: כֵּן הוּא
וְדַאי, שְׁכַתּוֹב (בראשית לא) עִם אֲשֶׁר תִּמְצָא
אֶת אֱלֹהֶיךָ לֹא יִחְיֶה, וְהַתְקַיְמִים. וְאֲנִי
בְּדַקְתִּי בְךָ, וְקַלְלוֹתֶיךָ אֵינֶן כְּלוּם.

פְּתַח וְאָמַר, (שמות לב) וְעַתָּה אִם תִּשָּׂא
חֲטָאתֶם וְאִם אֵין מִחֲנִי נָא מִסְפָּרָךְ
אֲשֶׁר כְּתַבְתָּ. קָלְלָהּ זו עַל תְּנַאי, וְהַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא מַחֵל לְחַטְאֵיהֶם בְּשִׁבִיל מוֹשֶׁה,
וְאִף עַל פִּי כֵּן נִמְחָה מִפְּרִשָׁה מְעַלָּה
בַּתּוֹרָה, בְּמִצְוַה שֶׁל מַעֲשֵׂה הַמִּשְׁכָּן, וְהִיא
פְּרִשַׁת וְאַתָּה תִּצְוֶה. שֶׁהִי לֹו לְכַתֵּב שְׁמוֹ
שֶׁל מוֹשֶׁה בְּכָל דָּבָר וְדָבָר, וּבְכָל מִצְוָה
וּמִצְוָה שֶׁשָּׂם, וְנִמְחָה מִכָּל הַפְּרִשָׁה הַהִיא,
שֶׁלֹא נִזְכַּר שָׁם. הִנֵּה אֹמֵר, קָלְלַת חֲכָם
אֶפְלוּ עַל תְּנַאי מִתְקַיְמָת.

כִּיִּן שֶׁהֲרַגְשֵׁתִי בּוֹ, קָמַתִּי וְהוֹשַׁבְתִּיהוּ
בְּרֵאשׁ הַשְּׁלֶחֶן. אֲמַרְתִּי: וְהָרִי לְאַחַר
וְאַתָּה תִּצְוֶה אֲמַר מוֹשֶׁה אֶת הַדָּבָר הַזֶּה.
אָמַר לִי: אֵין מוֹקְדָם וּמֵאָחַר בַּתּוֹרָה.

שְׂאִילָנָא אוֹתוֹ בְּמִקְרָא, בְּמִשְׁנָה
וּבַתּוֹסֶפֶתָא וּבַהֲגָדָה, וְהִנֵּה
בְּקִי בְּכָל. אֲמַרְתִּי: לָמָּה בְּרֵאשׁוֹנָה לֹא
הַשְׁבַּתְתָּ לִּי, כְּשֶׁבְדַקְתִּי אוֹתְךָ? אָמַר: הַשְׁנָה
אֲנִסָּה אוֹתִי. הִיוּ יוֹמִים שֶׁלֹא יִשְׁנַתִּי. וְכַעַתָּה
שֶׁהַשְׁנָה בָּאָה לְעֵינֵי, לֹא הַשְׁבַּתִּי לָךְ.

אַחַר שֶׁאֶכַל וְשָׁתָה, פְּתַח וְאָמַר וְכו'. בָּא
רַבִּי עֲזַרְיָה וְרַבִּי מְרִוּנֹס, וְנִשְׁקוּהוּ
בְּרֵאשׁוֹ. קָרָא עָלָיו, (משלי יח) לֵב נְבוֹן יִקְנֶה

בְּגִין דְּקָלְלַת חֲכָם אֶפְלוּ עַל תְּנַאי
יִתְקַיְמִים. אֲמִינָא, הַכִּי הוּא וְדַאי, דְּכַתִּיב
(בראשית לא לב) עִם אֲשֶׁר תִּמְצָא אֶת אֱלֹהֶיךָ
לֹא יִחְיֶה, וְאַתָּה בְּדִיקָנָא בְּךָ,
וְלוֹטְרָף לָאו כְּלוּם.

פְּתַח וְאָמַר, (שמות לב לב) וְעַתָּה אִם תִּשָּׂא
חֲטָאתֶם וְאִם אֵין מִחֲנִי נָא מִסְפָּרָךְ
אֲשֶׁר כְּתַבְתָּ. קָלְלָא דָא עַל תְּנַאי,
וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מַחֵיל לְחַוְבִּיהוֹן בְּגִינָה
דְּמוֹשֶׁה, וְאִף עַל פִּי כֵּן אֶתְמַחִי מִפְּרִשַׁתָּא
מַעֲלִייתָא בְּאוֹרִייתָא, בְּפִיקוּדָא דְעוּבְדָא
דְּמוֹשֶׁפָּנָא, וְאִיהִי פְּרִשַׁת וְאַתָּה תִּצְוֶה.
דְּהוּה לִיָּה לְמִיכְתַּב שְׁמִיָּה דְּמוֹשֶׁה בְּכָל
מִלָּה וּמְלָה, וּבְכָל פִּיקוּדָא וּפִיקוּדָא דְתַמּוֹן,
וְאַתְמַחִי מִכָּל הַהִיא פְּרִשַׁתָּא, דְּלֹא אֲדַכְּר
תַּמּוֹן. הִנֵּה קָלְלַת חֲכָם אֶפְלוּ עַל תְּנַאי,
אַתְקַיְמִים.

כִּיִּן דְּאַרְגִּישְׁנָא בֵּיה, קָמַנָא וְאוֹתִיבְנָא
לִיָּה בְּרִישָׁא דְפַתְרָא. אֲמִינָא, וְהָא
לְבַתֵּר וְאַתָּה תִּצְוֶה אֲמַר מוֹשֶׁה הָאִי מְלָה.
אָמַר לִי, אֵין מוֹקְדָם וּמֵאָחַר בַּתּוֹרָה.

שְׂאִילָנָא לִיָּה בְּמִקְרָא בְּמִשְׁנָה
וּבַתּוֹסֶפֶתָא וּבַהֲגָדָה, וְהִנֵּה
בְּקִי בְּכּוּלָא. אֲמִינָא אֲמִינָא בְּקִדְמִיתָא לֹא
אַתִּיבַת לִי, כַּד בְּדִיקָנָא בְּךָ. אָמַר, שִׁינְתָא
אֲנִיס לִי. תְּרִין יוֹמִין הוּוּ דְלֹא דְמוֹיכְנָא.
וְהַשְׁתָּא דְשִׁינְתָא אֶתָּא לְעֵינֵי, לֹא אֶתִּיבְנָא
לָךְ.

לְבַתֵּר דְּאֶכַל וְשָׁתָה, פְּתַח וְאָמַר וְכו'.
אַתָּא ר' עֲזַרְיָה וְרַבִּי מְרִוּנֹס,
וְנִשְׁקוּהוּ בְּרִישִׁיָּה. קָרָא עָלָיָה, (משלי יח טו)

לב נבון יקנה דעת ואין חכמים תבקש דעת.
דעת.

דעת ואין חכמים תבקש דעת.

כוכבי בקר המרתתים מיראת אדונם
(זוהר חדש ב רות כח, א)
רבי נהוראי ורבי יצחק קמו בנהורא, בד
נהר יממא, למיהר באורחא. עד לא
נפקי, זקף עיניהי רבי נהוראי, קמא
בכוכבי בקר דקא מרתתני. אמר ליה ר'
יצחק, חזי אינון כוכביא דקא מרתתני
בדחילא דמריהון, השתא מטי זמניהו
לזמרא.

כוכבי בקר המרתתים מיראת אדונם
(זוהר חדש ב רות כח, א)
רבי נהוראי ורבי יצחק קמו באור,
כשהאיר היום, ללקת בדרך. בטרם
שיצאו, הרים עיניו רבי נהוראי, ראה
שכוכבי הבקר מרתתים. אמר לו רבי
יצחק: תראה אותם הכוכבים שמרתתים
ביראת אדונם, כעת מגיע זמנם לזמור.

בגין, דאינון בני אלהים, קיימו עליהו.
וכד מסיימו שאר חיילין דקא
משבחין בלילא, אינון בני אלהים
תוקעין תרועה, ומתפנסין כל משריין
דשלטין בלילא לאתרייהו.

משום שאותם בני אלהים עומדים
עליהם. וכשמסיימים שאר
הצבאות שמשבחים בלילא, אותם בני
אלהים תוקעים תרועה, ומתפנסים כל
המחנות ששולטים בלילא למקומם.

כדין אינון כוכביא דשלטין ביממא,
בצפרא, מרתתין ודחלי וסלקי
שירתא. והשתא מטא זמניהו, לשבחא
למריהו, בזמנא דא דשמעין ההיא
תרועה. דכתיב (איוב לח ז) ברוך יחד כוכבי
בקר ויריעו כל בני אלהים.

ואז אותם הכוכבים ששולטים ביום,
בבקר, מרתתים ויראים ומעלים
שירה. וכעת מגיע זמנם לשבח את
רבונם, בזמן הזה ששומעים אותה
התרועה, שכתוב (איוב לח) ברוך יחד כוכבי
בקר ויריעו כל בני אלהים.

אקדימו ואזלו, והנה נהיר יממא. בד
נפק שמשא ואתגלי לעלמא,
אמר ליה רבי יצחק לרבי נהוראי, תוהנא
בד אסתפלגא בשמשא, דכי נפק, נפיק
סומקא, ולבתר הכי אתהדר חוורא.
אמאי.

הקדימו והלכו, והיה מאיר היום. כשיצא
השמש והתגלה לעולם, אמר לו
רבי יצחק לרבי נהוראי: תמהני
כשהסתפלת בשמש. שפשיצא, יצא
אדם, ואחר כך חזר ללבן. למה?

ודאי אדפרנא מלה, דאמר רבי יוסי בן
שלום, אמר רבי יצחק בן יהודא,

ודאי נזכרתי בדבר שאמר רבי יוסי בן
שלום אמר רבי יצחק בן יהודא:

שמישא כד נפיק, נפיק בתוקפא, כגבר תקיף. ובקע תליסר משקופי חלוני דרקייעא.

כשיוצא השמש, יוצא בתקף, כגבר תקיף, ובוקע שלש עשרה משקופים של חלוני רקיע.

ולית בכל אינון כוכבי שמיא ומזלי דאיקרי גבור, בר משמישא. מה גבורה עבדי. אלא כד אסתים ימא ועאל ליליא, אסתתמן כל אינון פוין ומשקופין דרקייעא. בשעתא דאתי ימא ושמישא נפק, אתעטר ואתגליף באתוון דרזא דשמיא קדישא, ובתוקפא ובחילא דיליה, כניס בכל אינון רקייעו, ובקע בכל אינון חלוניו, ואתוקדון בשלהובוי, ופתח לון ונפק לבר.

ואין בכל אותם כוכבי השמים והמזלות שנקרא גבור, פרט לשמש. איזו גבורה עושה? אלא כשמסתים היום ונכנס הלילה, מסתתמים כל אותם החלונות והמשקופים של הרקיע. בשעה שבא היום והשמש יוצא, מתעטר ונתקף באותיות של סוד השם הקדוש, ובתקף ובכח שלו הוא כניס את כל אותם הרקייעים, ובוקע את כל אותם החלונות, ונשרפים בשלהבותיו, ופותח אותם ויוצא החוצה.

ומנא לן דאתקרי גבור. דכתיב (תהלים ט) ישיש כגבור לרוץ אורח. וכתיב, (שופטים ה לא) כצאת השמש בגבורתו. כגבור שזכנס למלחמה ונצח, הוא אדם. כשנצח חוזר לגונו הראשון. כך השמש, כשיוצא, נדלקים בו שלהבותיו, והוא אדם מרוב גבורתו, ואחר כך חוזר לגונו הראשון.

ומנין לנו שנקרא גבור? שכתוב (תהלים ט) ישיש כגבור לרוץ ארח. וכתוב (שופטים ה) כצאת השמש בגבורתו. כגבור שזכנס למלחמה ונצח, הוא אדם. כשנצח, חוזר לגונו הראשון. כך השמש, כשיוצא, נדלקים בו שלהבותיו, והוא אדם מרוב גבורתו, ואחר כך חוזר לגונו הראשון.

אזלו, כד מוטו בי חקל, אמר רבי יצחק, לימא מר מאינון מילין דמעלייתא דבקריות שמע. פתח ואמר, (דברים ו ד) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. האי קרא, תינח בשעתא דאמרו בני דיעקב לאבוהון, או משה לישראל, אבל השתא, כלא עלמא אמרי שמע ישראל, למאן שראל אמרין.

הלכו. כשהגיעו לשדה אחד, אמר רבי יצחק, יאמר מר מאותם הדברים המעלים שבקריאת שמע. פתח ואמר, (דברים ו) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. הפסוק הזה נוח בשעה שאמרו בני יעקב לאביהם, או משה לישראל, אבל עכשו, כל העולם אומרים שמע ישראל. לאיזה שראל אומרים?

אָלָא, הִנֵּה שְׁנֵינוּ, יַעֲקֹב אָבִינוּ לֹא מֵת,
וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חָתָם אוֹתוֹ
בְּתוֹךְ פֶּסֶס כְּבוֹדוֹ לְהִיּוֹת תָּמִיד עַד עַל
בְּנָיו, שְׁמִיחִים שְׂמוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא כְּרָאוֹי בְּכָל יוֹם פְּעָמִים. וְכִשְׁהֵם
מִיַּחְדִּים אֶת שְׂמוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
אוֹמְרִים שְׂמַע יִשְׂרָאֵל, תִּהְיֶה מַעִיד עֲלֵינוּ,
שְׂאֲנוּ מִיַּחְדִּים אֶת שְׂמוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא כְּרָאוֹי.

בְּאוֹתָהּ הַשְּׁעָה נוֹטְלִים אֶת יַעֲקֹב
בְּאַרְבָּעָה כְּנָפִים, פְּרוּשִׁים
לְאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם, וּמַעֲלִים אוֹתוֹ
לִפְנֵי הַקְדוֹשׁ הַעֲלִיּוֹן, וּמְבַרְךְ אוֹתוֹ בְּשֶׁבַע
בְּרָכוֹת. פּוֹתַח הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאוֹמֵר:
אֲשֶׁרִי הָאֵב שֶׁהוֹלִיד אֶת הַזָּרַע הַזֶּה בְּאַרְצֵי!
אֲשֶׁרִי הַבְּנִים שְׂמַעְטָרִים אֶת אָבִיהֶם כֶּף!
בְּאוֹתָהּ הַשְּׁעָה כָּל צְבָאוֹת הַשָּׁמַיִם
פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים, בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד
מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד.

וְיַעֲקֹב מִתְעַטֵּר בְּשִׁלְשָׁה עֶשֶׂר נִהְרוֹת
אֶפְרָסִמוֹן זָךְ, וְעוֹמֵד תָּמִיד
כְּקַרְיָה מְקַפֶּת חוֹמָה עַל בְּנָיו לִפְנֵי הַקְדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, וְלֹא נוֹתֵן לְדִין הַקְּשָׁה לְשִׁלְטַן
עֲלֵיהֶם, וְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם אֵין יְכוֹלִים
לְהַשְׁמִידֵם. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (ישעיה מד) אֵל
תִּירָא עַבְדֵי יַעֲקֹב.

פְּתַח רַבִּי יְהוּדָאי וְאָמַר, בְּדַגְמָא שְׁיִשׁ
שְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁבָטִים לְמִטָּה, שְׁהֵם
בְּנֵי יַעֲקֹב, כֶּף יֵשׁ יַעֲקֹב הַעֲלִיּוֹן בְּשָׁמַיִם,
וּשְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁבָטִים עֲלִיוֹנִים. וּבְדַגְמָא
שְׁמִיחִים שְׂמוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

אָלָא הָא תְּנִינָא, יַעֲקֹב אָבִינוּ לֹא מֵת,
וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חָתָם לִיה גּוֹ
בְּנוֹרְסָא יְקָרִיָּה, לְמַהוּי תְּדִיר סַהְדָא עַל
בְּנוֹי, דְּקָא מִיַּחְדֵי שְׂמִיָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא כְּדַחְזִי, בְּכָל יוֹמָא תִּרְיוּ זְמוּנִי, וְכַד
אֵינוֹן מִיַּחְדִּין שְׂמִיָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
אָמְרִי שְׂמַע יִשְׂרָאֵל, הוּי סַהִיד עֲלֵנוּ, דְּאֲנֵן
מִיַּחְדֵי שְׂמִיָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּדַקָּא
חַזִּי.

בְּהוּוּא שְׁעָתָא, נְטִלִי לִיה לְיַעֲקֹב בְּאַרְבַּע
גְּזִפִּין, פְּרִישָׁן לְאַרְבַּע סִיטְרֵי
עֲלִמָּא, וְסַלְקִי לִיה לְקַמֵי קְדִישָׁא עֵילָאָה,
וּמְבַרְךְ לִיה בְּשֶׁבַע בְּרָכָאן. פְּתַח הַקְדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא וְאָמַר, זְכָאָה אֵיהוּ אָבָא, דְּזִרְעָא
דָּא אוֹלִיד בְּאַרְעָא. זְכָאִין אֵינוֹן בְּנֵינוּ, דְּקָא
מַעֲטָרִין לְאַבוּהוֹן הַכִּי. בְּהֵיָא שְׁעָתָא, כָּל
אֵינוֹן חִילֵי דְשִׁמְיָא, פְּתַחֵי וְאָמְרֵי בְּרוּךְ
שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד.

וְיַעֲקֹב מִתְעַטֵּר בְּתַלְסִיר נִהְרֵי אֶפְרָסִמוֹנָא
דְּכִנְיָא, וְקָאִים תְּדִיר בְּקַרְתָּא
מְקַפָּא שׁוּר עַל בְּנוֹי קַמֵי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, וְלֹא שְׁבַק דִּינָא תְּקִיפָא לְשִׁלְטָא
עֲלֵיהוּ, וְכָל בְּנֵי עֲלִמָּא לֹא יְכַלִּין לְשַׁצָּאָה
לְהוֹן. הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (ישעיה מד ב) אֵל
תִּירָא עַבְדֵי יַעֲקֹב.

פְּתַח רַבִּי יְהוּדָאי וְאָמַר, בְּדוּגְמָא דְּאִית
תְּרִיסֵר שְׁבָטִים לְתַתָּא, דְּאֵינוֹן בְּנֵי
יַעֲקֹב, כֶּף אִית יַעֲקֹב עֵילָאָה בְּשָׁמַיָּא,
וְתִרְיוּ עֶשֶׂר שְׁבָטִין עֵילָאִין. וּבְדוּגְמָא
דְּמִיַּחְדֵי שְׂמִיָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא

ישראל לתתא, כף מיחדי מלאכי קדישין לעילא. וכולא בגוונא דלעילא.

ישראל למטה, כף מיחדים המולאכים הקדושים למעלה, והכל כמו שלמעלה.

פתח רבי נהוראי ואמר, (שם כט כב) לכן כה אמר ה' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו. וכי יעקב פדה את אברהם, ויעקב לא אברי בעלמא.

פתח רבי נהוראי ואמר, (שם כט) לכן כה אמר ה' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו. וכי יעקב פדה את אברהם? ויעקב טרם נברא בעולם!

אלא תא חזי, בשעתא דהווי מפלי לאברהם באור כשדים, קודשא בריך הוא אכניש לפמליא דיליה, ואמר שזיבו לאברהם מוגו יקידא דיליה, דאיהו רחיקאי.

אלא בא וראה, בשעה שהיו מפילים את אברהם באור כשדים, הקדוש ברוך הוא כנס את הפמליא שלו ואמר: הצילו את אברהם מתוך השדפה שלו, שהוא אהובי.

אמרו לקודשא בריך הוא, הא יפוק מיניה ישמעאל. אמר קודשא בריך הוא, הא יפוק מיניה יצחק. אמרו להקדוש ברוך הוא, הא יפוק מיניה עשו. אמר קודשא בריך הוא, הא יפוק מיניה יעקב. אמרו, הא ודאי בזכות יעקב ישתזיב. ועל דא אמר, אשר פדה את אברהם, דבזכותיה אישתזיב אברהם.

אמרו לקדוש ברוך הוא: הרי יצא ממנו ישמעאל! אמר הקדוש ברוך הוא: הרי יצא ממנו יצחק! אמרו לקדוש ברוך הוא: הרי יצא ממנו עשו! אמר הקדוש ברוך הוא: הרי יצא ממנו יעקב! אמרו: הרי ודאי שבזכות יעקב יצאל. ועל זה אמר, אשר פדה את אברהם, שבזכותו יצול אברהם.

אמר רבי, בשעה דכפיתו לחנניה מישאל ועזריה, דיפלון לון בגו אתון נורא יקידתא. חנניה אמר, (תהלים קיח ו) ה' לי לא אירא מזה יעשה לי אדם. מישאל אמר, (ירמיה כ ז-ח) ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל כי אתך אני נאם ה'. עזריה אמר, (דברים ו ד) שמע ישראל וגו'.

אמר רבי, בשעה שפכתו את חנניה מישאל ועזריה שיפילו אותם לתוך כבשן האש היוקדת, חנניה אמר (תהלים קיח) ה' לי לא אירא מזה יעשה לי אדם. מישאל אמר (ירמיה ל) ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל כי אתך אני נאם ה'. עזריה אמר, שמע ישראל וגו'.

אמר הקדוש ברוך הוא, (ישעיה מ ד) זה יאמר לה' אני, זה חנניה, שאמר ה'

אמר הקדוש ברוך הוא, (ישעיה מד) זה יאמר לה' אני - זה חנניה, שאמר

סיפורי הזוהר רלג

ה' לי לא אירא. וזה יקרא בשם יעקב - זה מישאל, שאמר ואתה אל תירא עבדי יעקב. ובשם ישראל יכנה - זה עזריה, שאמר שמע ישראל וכו'. לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו.

ולמה לא היה דניאל עמהם? אלא דניאל אמר, אני נקרא בלטישצר, כשם האליל שלו, שנאמר (דניאל ד) בלטישצר כשם אלהי כו', וכתוב (שם ב) אז המלך נבוכדנצר נפל על פניו והשתחוה לדניאל. והקדוש ברוך הוא אמר, פסילי אלהיהם תשרפון באש. הלך ולא היה עמהם.

מה ראו חנניה מישאל ועזריה שנפלו לאש? אלא אמרו, הצפרדעים הפילו את גופם באש כדי להרע למצרים, במאמרו של הקדוש ברוך הוא - אנחנו על אחת כמה וכמה בשביל כבוד רבוננו.

הלכו והתעסקו בתורה. בינתיים ירד השמש. אמר רבי נהוראי, נעבר מהדרך ונעלה להר, ונתעסק בתורה, ולא נישן.

בעודם יושבים ומתעסקים בתורה זה עם זה, שמעו קול אחד שהיה אומר: קומו עליונים. התחתונים הישנים, ששנה בנחיריהם, התעוררו! הנה הקדוש ברוך הוא רוצה להרגיז את העולם, ואותם העמודים הקימים, שהעולם סמוך עליהם, מרתתים. קול בכיה של עפר אילים, שבוכה על אריה אחד, שרשום תמיד בכסא הקדוש.

לי לא אירא. וזה יקרא בשם יעקב, זה מישאל, שאמר ואתה אל תירא עבדי יעקב. ובשם ישראל יכנה, זה עזריה, שאמר שמע ישראל וכו'. לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו.

ולמה לא הוה דניאל עמהו. אלא דניאל אמר, אני נקרא בלטישצר, כשם אליל שלו. שנאמר, (דניאל ד ה) בלטישצר כשם אלהי וכו', וכתוב, (שם ב מו) באדין מלכא נבוכדנצר (דף צד ע"א) נפל על אנפיה ולדניאל סגד. והקדוש ברוך הוא אמר, (דברים ז כה) פסילי אלהיהם תשרפון באש, אזל ולא הוה עמהו.

מה ראו חנניה מישאל ועזריה דנפלו בנורא. אלא אמרו, צפרדעים אפילו גופהונו בנורא, בשביל לאבאיש למצראי, במאמרו דהקדוש ברוך הוא. אנחנו על אחת כמה וכמה בשביל יקרא דמארנא.

אזלו ואתעסקו באורייתא, אדהכי רמש שמשא. אמר רבי נהוראי, נעבר מארחא, ונסלק לטורא, ונשתדל באורייתא, ולא נדמוף.

עד דהוו יתבי ומשתדלי באורייתא דא עם דא, שמעו חד קלא דהוה אמה, עילאין קומו. תתאין דמיכין, דשנתא בחוריהון, איתערו. הא קודשא בריך הוא בעי למרגז עלמא, ואינון סמיכין קיימין, דעלמא סמיך עליהון, מרתתני. קל בכיאי, דחד אוזילא דאילתא, דקא בכיאי על חד אריאי, דאיתרשים תדירא בכורסיאי קדישא.

אָמַר רַבִּי נְהוֹרָאִי לְרַבִּי יִצְחָק, שְׁמַעְתָּ דְּבַר? אָמַר לוֹ, שְׁמַעְתָּי, וְעַל זֶה אֲמַרְתִּי, שְׁמַעְתָּי וְתַרְגֹּז בְּטַנִּי. אָמַר רַבִּי נְהוֹרָאִי, וְדַאי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוּצֵה לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם שְׁלוֹ, וְטָרַם שְׁיַעֲשֶׂה הַדִּין, הִנֵּה קוֹל מִתְעוֹרֵר, וּמְכַרִּיז תְּמִיד בְּעוֹלָם. וְדַאי הַרְמִים שֶׁל הַרְמִים עַכְשָׁי יִסְתַּלְקוּ בְּעוֹלָם. וְהַפֶּל בְּרוּר לָנוּ, פֶּרֶט לְזֶה שְׁאָמַר קוֹל בְּכִיָּה שֶׁל עֵפֶר אֵילִים שְׂבוּכָה עַל אַרְיָה אַחַד, לֹא יִדְעָתִי מָה הוּא.

אָמַר רַבִּי נְחֻמִּיָּה, לֹא יִדְעוּ בְּזֶה לְפִי שְׁעָה. לְיָמִים מוֹעֲטִים הַתְּגָלָה בְּעוֹלָם. וּמָהי הַבְּכִיָּה? זֶה הַבְּכִיָּה שֶׁל רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל בֶּן אֱלִישֶׁע כִּהֵן גָּדוֹל, שְׂבָכָה עַל רֵאשׁוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל. שְׂאוֹתָהּ הַבְּכִיָּה לֹא עָבְרָה מִכֶּסֶף שֶׁל הַמֶּלֶךְ, עַד שְׁיַעֲשֶׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִקְמוֹת בְּשֶׁאֵר הָעַמִּים.

אָמַר רַבִּי נְהוֹרָאִי לְרַבִּי יִצְחָק, שְׁמַעְתָּ מִיָּדִי. אָמַר לִיָּהּ, שְׁמַעְתָּ, וְעַל דָּא אֲמַרְתָּ, (חֲבִקוּק ג' ז"ט) שְׁמַעְתָּי וְתַרְגֹּז בְּטַנִּי. אָמַר ר' נְהוֹרָאִי, וְדַאי קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְמִידוֹן עַלְמָא דִּילֵיהּ, וְעַד לֹא יִתְעַבַּד דִּינָא, הָא קָלָא אִיתְעַר, וְאַכְרִיז תְּדִיר בְּעַלְמָא. וְדַאי רַמִּי דְרַמִּין יִסְתַּלְקוֹן הַשְׁתָּא בְּעַלְמָא. וְכוּלָא בְּרִיר לֹן, בַּר הַאי דְאָמַר, קָל בְּכִיָּא דְחַד אוּזִילָא דְאִילְתָּא, דְקָא בְּכִי עַל חַד אַרְיָא, לֹא יִדְעָנָא מָאִי אִיהוּ.

אָמַר רַבִּי נְחֻמִּיָּה, לֹא יִדְעוּ בְּהַאי לְפִי שְׁעָתָא, לְיוֹמִין זְעִירִין אִיתְגַּלִּי בְּעַלְמָא, וּמָאִי אִיהוּ בְּכִיָּא. דָּא בְּכִיָּא דְרַבִּי יִשְׁמַעְאֵל בֶּן אֱלִישֶׁע כִּהֵן גָּדוֹל, דְּבָכָה עַל רֵישִׁיהּ דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל. דְּהָהִיא בְּכִיָּא לֹא אִתְעַבַּר מִכּוּרְסָא דְמַלְכָּא, עַד דְיַעֲבִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא נוֹקְמִין בְּשֶׁאֵר עַמִּין.

פּרָק כ"ב

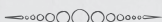
פּרָשִׁיּוֹת
וַיְקַהֵל - פְּקוּדֵי,
נְצַבִּים - וַיִּלָּךְ

סְפוּרֵי הַזֹּהָר

תָּכֵן עֵינַיִם

מַעֲשֵׂה בְּרַבִּי בּוֹן..... רלו

**מניעתנו מלהתעסק בחכמת הזוהר גורמת לאיחור ועכוב
בנין בית מקדשנו ותפארתנו**

**הכל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת
אחור ועכוב בנין בית מקדשנו ותפארתנו (הקדמת הרב חיים ויטאל
לעץ חיים).**

ביטול הקליפות

וּכְתַב מֵהַר"א אֲזוּלָאֵי זי"ע: "וגם על ידי החבור ההוא יהיה בטול
הקלפות, וקלות הגלות, והשבתת הקטרוגים (חסד לאברהם מעין
ראשון נהר כ"ד). וכתב ב"פרי עץ חיים" (שער העמידה, הג"ה מרנ"ש): ונראה
שעל ידי זכות העוסקים בחכמת האמת, יש כח בידם להגן על משיח
בן יוסף שלא ימות על ידי הרשע ארמילוס (ועיין עוד תיקו"ז לרמח"ל
תיקון ח'). מתוך "ערכה של שעה"

להזכירכם,

יְשִׁנָּה תְּלוּקָה נוֹסֶפֶת לְגוֹ סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרְאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים צה-קכב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

מעשה ברבי בון

(זוהר חדש ב רות כט, א)

רבי בון, כל יומיו הנה בקסרין, יומא חד קמא עמא דסרחי, דהוו מסכני אזלי, ולא משגיחין עליהו. אמר, ודאי דינא אתחזי הכא, קם ואזיל ליה.

יומא חד חליש דעתיה, פגע בכפר סיכנין ברמון, ואדמוף. שמע חד קלא, לחד תנא דלעי ברננא דאורייתא דאמר, (דברים כב ו) כי יקרא קו צפור לפניך וכו'. קו, זה תשובה. בדך, זה רחל. שנאמר, (משלי ד יח) וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום. וצדיקים, תרין בניו, יוסף ובנמיו. והיא נקראת לבנה, הולכת כל הלילה, ומאיר להם, עד נכון היום, שהוא יעקב.

בכל עין, כל, דא צדיק חי העולמים. עין, דא שכינה. שנאמר, (שם ג יח) עין חיים היא למחזיקים בה. על הארץ, דא ארץ התחתונה. אפרוחים, דא שנים עשר שבטים דלעילא. או בצים, דא ישראל דלתתא, דאינון כמלבושא דגופא. והאם רבצת על האפרוחים וכו', שלח תשלח (דף צד ע"ב) את האם, שנאמר, (ישעיה נ א) ובפשעיהם שלחה אמכם.

ואת הבנים תקח לך. ארכין רבי בון אודנוי, ושמע ההוא קלא דאמר, חס על דא, לא אמר ולא כלום. מאן דחס, שבק אימא ובנהא ואזיל ליה. ומה דאימא מתרבת מן השון, מה היא אומרת. אוי שהתרבתי את ביתי, ושרפתי את

מעשה ברבי בון

(זוהר חדש ב רות כט, א)

רבי בון כל ימיו הנה בקסרין. יום אחד ראה את העם שסורחים, שהיו העניים הולכים, ואין משגיחים עליהם. אמר, ודאי הדין ראוי לכאן. קם והלך לו.

יום אחד חלשה דעתו. פגע בכפר סיכנין ברמון, ונרדם. שמע קול אחד של תנא אחד שעוסק ברנת התורה שאומר, (דברים כב) כי יקרא קו צפור לפניך וכו'. קו - זה תשובה. בדך - זה רחל, שנאמר (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום. וצדיקים, שני בניו, יוסף ובנמיו. והיא נקראת לבנה, הולכת כל הלילה, ומאיר להם עד נכון היום, שהוא יעקב.

בכל עין - כל זה צדיק חי העולמים. עין זו שכינה, שנאמר עין חיים היא למחזיקים בה. על הארץ - זה ארץ התחתונה. אפרוחים - זה שנים עשר שבטים שלמעלה. או ביצים - זה ישראל שלמטה, שהם כמלבוש שלגוף. והאם רבצת על האפרוחים וכו', שלח תשלח את האם, שנאמר (ישעיה נ) ובפשעיהם שלחה אמכם.

ואת הבנים תקח לך. הרפין רבי בון אוניו, ושמע את הקול שאומר: חבל על זה, לא אמר ולא כלום. מי שחס, משאיר האם ובניה והולך לו. ומה שהאם מגרשת מן השון, מה היא אומרת? אוי שהתרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי

והגליתי בני לבין האמות. ועל זה ירחם הקדוש ברוך הוא, שהרי הרחמן אין נמצא אלא כאן.

היכלי, והגליתי את בני לבין האמות. ועל דא ירחם קודשא בריך הוא, דהא רחמנא לא אשתבח אלא הכא.

ועל זה שכינה צועקת על בניה. הנה כתוב שלח תשלח, שני שלוחים, שהם בית ראשון ובית שני. שלח תשלח - אפלו ק' פעמים, שאם חוזרת על גזליה תוך אהבת בניה, שלח אפלו כמה פעמים, עד שהולך לו וסותר את הקן שלה, ויטל הבנים הנסתרים בקן, להטילם לגג, הרי הרחמן אין נמצא אלא כך. והארכת ימים - שיארך רגזו מן ששת ימים, שנקראו בנים. ה' ה' אל רחום וחנן ארך אפים וגו'.

ועל דא שכינה צועקת על בניה. הא כתיב, שלח תשלח, תרין שלוחין, דאינון בית ראשון ובית שני. שלח תשלח אפילו מאה זימנין דאי אהדר על גזליה גז רחימו דבנהא, שלח אפילו כמה זמנין, עד דאזל ליה וסתר קן שלה, ויטול בנין טמירין דקונטרסא, למיטל אגרא, הא רחמנא לא אשתבח אלא הכי. והארכת ימים, שיארך רגזו מן ששת ימים, שנקראו בנים. (שמות לד ו) ה' ה' אל רחום וחנן ארך אפים וגו'.

אמר רבי חזקיה אמר רבי יוסי בן קיסמא אמר רבי שמואל, כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, ברא אותו בשלשה קשרים, והם חכמה ותבונה ודעת, שכתוב (משלי ג) ה' בחכמה יסד ארץ כגון שמים בתבונה בדתו תהומות נבקעו.

אמר רבי חזקיה אמר רבי יוסי בן קיסמא אמר רבי שמואל, כד ברא קודשא בריך הוא עלמא, ברא ליה בתלת קיטרין, ואינון חכמה ותבונה ודעת. דכתיב (משלי ג ט) ה' בחכמה יסד ארץ כגון שמים בתבונה בדתו תהומות נבקעו.

וכל הקשרים באדם. וקשר התבונה שפקע מהם, התפשט בשאר הבריות, ובכלם יש השכל לפי דרכו.

וכלהו קיטרין בבר נש. וקיטרא דתבונה דפקע מינייהו, אתפשט בשאר ברין ובכולהו אית סוכלתנו לפום אורחיה.

העוף הזה, כשפנרם מגזליו ונשלח מעל בניו, מצפצף והולך, ולא יודע לאיזה מקום הולך, נודד לאבד את עצמו. והקדוש ברוך הוא שכתוב בו (תהלים קמה) ורחמיו על כל מעשיו, אפלו על יתוש קטן בעולם, רחמיו על הכל. אותו

האי עופא כד פרח מגזליה, ואשתלח מעל בנהא, מצפצפא ואזלא, ולא ידעה לאן אתר אזלא, מנדדא למיבד גרמה. קודשא בריך הוא דכתיב ביה (תהלים קמה ט) ורחמיו על כל מעשיו, אפילו על יתושא זעירא בעלמא, רחמין דיליה

על פלא. ההוא דממנא על עופא, איתער לגבי קודשא בריה הוא.

הממנה על העוף מתעורר אל הקדוש ברוך הוא.

וקודשא בריה הוא אתער על בנוי, בדין קלא נפקא קמיה, ואמרה, (משלי כז ח) כצפור נודדת מן קנה בן איש נודד ממקומו. בדין איהו אתער רחמי, על כל אינון דאזלי מנדדי מאתר לאתר, ומדוף לדוף אחרא. תבירי לבא, תבירי חילא. ואיתער רחמי על כל עלמין, וחס עליהו, ושביק חובי דמנדדן מאתרייהו, וחס עליהו ועל כל עלמא.

והקדוש ברוך הוא מתעורר על בניו. אז קול יוצא לפניו ואומר: כצפור נודדת מן קנה בן איש נודד ממקומו. אז הוא מעורר רחמים על כל אותם ההולכים ונודדים ממקום למקום, ומאתר לאתר אחר. שבורי לב, שבורי כח. ומעורר רחמים על כל העולמות וחס עליהם, ועוזב את חטאי הנודדים ממקומם, וחס עליהם ועל כל העולם.

ועל דא אמר קודשא בריה הוא, אשרי צפורה לבר, והיא איתערת רחמין על כל עלמא, מאן גרים למיחס על עלמא ולאיתער רחמין עליהו. ההוא בר נש דשלח ההוא ציפור לצערה בתרין גוונים, הכי אתער קודשא בריה הוא, ואתמלי רחמין על כל אינון מארי דצערא, ועל כל אינון דמנדדי מדוכתייהו. ובגין כך, אגריה דהאי בר נש, מה כתיב ביה. למען ייטב לך והארכת ימים.

ועל כן אמר הקדוש ברוך הוא, אשרי הצפור בחוץ. והיא מעוררת רחמים על כל העולם. מי גרם לחוס על העולם ולעורר עליהם רחמים? אותו האדם ששולח אותה הצפור לצערה בשני גונים, כך מתעורר הקדוש ברוך הוא ומתמלא רחמים על כל אותם בעלי הצער, ועל כל אותם שנודדים ממקומם. ומשום כך, שכרו של האדם הזה, מה כתוב בו? (דברים כב) למען ייטב לך והארכת ימים.

קם רבי בון על רגלוהי, וחדי, ואמר, בריה רחמנא דשמענא להאי קלא, ואלמלא לא אתינא לעלמא אלא למושמע דא, דיי.

קם רבי בון על רגליו, ושמח ואמר: ברוך הרחמן ששמעתי את הקול הזה, ואלמלא לא באתי לעולם אלא לשמע את זה - די לי!

אהדר ההוא קלא כמלקדמין, פתח ואמר, (תהלים קד כד) מה רבו מעשיך ה' כלם ברחמי עשית וגו'. כל עלמא לא איתון אלא ברחמי. ובר נש אתמלי בכלא. שאר ברין, בטופסא (נ"א בתוספתא) דחכמתא, דאשתאר בבר נש.

חזר אותו הקול כמו מקדם, פתח ואמר, (תהלים קד) מה רבו מעשיך ה' כלם ברחמי עשית וגו'. כל העולם לא באים אלא ברחמי, והאדם התמלא בכל. שאר הבריות, בציר (בתוספתא) של חכמה שנשארה באדם.

ואף על גב דכולהו ברין הכי, לא היתה בריה קלה לרדף אחר מעשה האדם כמו העוף. אדם בונה בגן לדיורו, והעוף בונה בגן לדיורו. אדם מביא מזון לבנו, העוף מביא מזון לבניו. אדם מרפא את המחלות בעשב, והעוף מרפא את המחלות בעשב. אדם אמן ועושה אגניות בים, והעוף נוטל גוזליו ומתקינם על חוף הים.

אדם משבח ומרומם את המלך העליון, והעוף מצפצף ומשבח את רבונו, שהוא האלוה העליון. ומשום כך, למען ייטב לך. לא כתוב איטיב לך, אלא ייטב לך. אותו השלוח של הצפור שמשלח, שמעורר על העולם להיטיב לך.

רבי בון קם והלך אליו, ומצא שהוא רבי ינאי הזקן, מן החברים. נכנס אצלו ונשקו בראש. אמר, כמו שנחמת את לבי, כך ינחם הקדוש ברוך הוא אותך. ישבו יחד.

פתח אותו הזקן ואמר, (רות א) ויהי בימי השפט השפטים ויהי רעב בארץ. בזמן שהקדוש ברוך הוא דן את העולם, את מי הוא דן תחלה? את אותם שהם דנים את העולם. הם דנים את העולם, מי דן אותם? הקדוש ברוך הוא. מפני קלקול הדין רעב בא לעולם.

בכל זמן אינו בא, אלא בעון ראשי העם. כמו זה שאמר רבי יודאי, מה שכתוב (משלי יג) רב אכל ניר ראשים ויש נספה בלא משפט - כשיש ספוק אכל

ואף על גב דכולהו ברין הכי, לא הנה בריה קליל למירדף בתר עובדא דבר נש, בעופא. בר נש בני בניו לדיוריה, עופא בני בניו לדיוריה. בר נש אתיא מזוני לבריה, עופא אתיא מזוני לבניה. בר נש אסי למרעין בעשבא, עופא בעשבא מסי למרעין. בר נש אוקמא ועביד ארבין בימא, עופא נטל גוזליה ואתקין ליה על ביה ימא.

בר נש משבח ומרומם למלכא עילאה, עופא מצפצף ומשבחא למריה, דהוא אלהא עילאה. ובגין כך, למען ייטב לך, אטיב לך לא כתיב, אלא ייטב לך. ההוא שלוחא דציפורא דמשלח, דאתער על עלמא לאטיב לך.

רבי בון קם ואזיל גביה, ואשכח דהוא רבי ינאי סבא, מן חברייה. עאל גבוי, ונשיק ליה ברישא. אמר, כמה דמנחמת לבאי, כך ינחם קודשא בריך הוא לך. יתיבו בחדא.

פתח ההוא סבא ואמר, ויהי בימי שפט השפטים ויהי רעב בארץ. בזמן שהקדוש ברוך הוא דן את העולם, למי הוא דן תחלה. לאותם שהם דנים את העולם, הם דנים את העולם, מי דן אותם. הקדוש ברוך הוא. מפני קלקול הדין, רעב בא לעולם.

בכל זמן אינו בא, אלא בעון ראשי העם. כי הא דאמר רבי יודאי, מאי דכתיב, (משלי יג כג) רב אכל ניר ראשים ויש נספה בלא משפט. כשיש ספוק

בְּעוֹלָם, נִיר רְאִשִׁים, הֵם זוֹרְעִים וְאוֹכְלִים לְשֹׁבְעֵי. וְכִשְׂאִין אֶכֶל בְּעוֹלָם, יֵשׁ נִסְפָּה בְּלֹא מִשְׁפָּט, יֵשׁ מִי שֶׁעוֹמֵד בְּשִׁלּוּהוּ, וְנִסְפָּה מִן הָעוֹלָם. עַל אֵיזָה עוֹן? עַל עוֹן שֶׁמְקַלְקְלִים אֶת הַדִּין וְאֶת הַמִּשְׁפָּט וּמְעוּתִים אוֹתוֹ.

אוֹכֵל בְּעוֹלָם, נִיר רְאִשִׁים, הֵם זוֹרְעִים וְאוֹכְלִים לְשׁוֹבְעֵי. וְכִשְׂאִין אוֹכֵל בְּעוֹלָם, יֵשׁ נִסְפָּה בְּלֹא מִשְׁפָּט, יֵשׁ מִי שֶׁעוֹמֵד בְּשִׁלּוּהוּ, וְנִסְפָּה מִן הָעוֹלָם. עַל אֵיזָה עוֹן. עַל עוֹן שֶׁמְקַלְקְלִים אֶת הַדִּין וְאֶת הַמִּשְׁפָּט, וּמְעוּתִין אוֹתוֹ.

וְאִם תִּימָא, אִם הַגְּדוֹלִים חוֹטְאִים בְּלֹא מִשְׁפָּט, שְׂלֵא עָשׂוּ מִשְׁפָּט בְּעוֹלָם, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּא לְהַרְגֵי הָעֲנִיִּים בְּשִׁבְלֵם? אֶלֶּא הָעֲנִיִּים הֵם כְּלִיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהֵם קְרוּבִים אֵלָיו, וְכִשְׁהֲרַעַב בָּא לְעוֹלָם, הֵם צוֹעֲקִים אֵלָיו, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵעַ לָהֶם, וּמְעַיֵן עַל הָעוֹלָם, וְדָן אֶת לְאוֹתָן שֶׁגָּרְמוּ צַעַר זֶה עַל הָעֲנִיִּים, וְנִסְפִים מִן הָעוֹלָם קוֹדֵם זְמַנָּם. פְּדֻכְתִּיב, (שְׁמוֹת כ"ב ו') אִם צָעַק יִצְעַק אֵלֵי וְגו' וְשִׁמְעֵתִי כִּי חֲנוּן אָנִי. וְאוֹמֵר, וְחָרָה אִפִּי וְהֲרַגְתִּי אֶתְכֶם בְּחָרֵב וְגו'.

וְאִי תִימָא, אִם הַגְּדוֹלִים חוֹטְאִים בְּלֹא מִשְׁפָּט, שְׂלֵא עָשׂוּ מִשְׁפָּט בְּעוֹלָם, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּא לְהַרְגֵי הָעֲנִיִּים בְּשִׁבְלֵם. אֶלֶּא, הָעֲנִיִּים הֵם כְּלִיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהֵם קְרוּבִים אֵלָיו, וְכִשְׁהֲרַעַב בָּא לְעוֹלָם, הֵם צוֹעֲקִים אֵלָיו, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵעַ לָהֶם, וּמְעַיֵן עַל הָעוֹלָם, וְדָן לְאוֹתָן שֶׁגָּרְמוּ צַעַר זֶה עַל הָעֲנִיִּים, וְנִסְפִים מִן הָעוֹלָם קוֹדֵם זְמַנָּם. פְּדֻכְתִּיב, (שְׁמוֹת כ"ב ו') אִם צָעַק יִצְעַק אֵלֵי וְגו' וְשִׁמְעֵתִי כִּי חֲנוּן אָנִי. וְאוֹמֵר, וְחָרָה אִפִּי וְהֲרַגְתִּי אֶתְכֶם בְּחָרֵב וְגו'.

בְּיִדְאֵי, בְּאוֹתוֹ זְמַן, יֵשׁ נִסְפָּה וּמִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם קוֹדֵם זְמַנּוֹ, בְּלֹא מִשְׁפָּט - עַל שְׂלֵא הוֹצִיאוּ הַמִּשְׁפָּט לְאוֹרְהָ, וְעַל שֶׁעוֹתוֹ וְקִילְקְלוּ הַמִּשְׁפָּט. שְׂאֵמֵר רַבִּי יוֹסֵי, כָּל דִּין שְׂאֵינּוּ מִחֲמִיר אֶת הַדִּין, אִין מִחֲמִירִין דִּינּוּ מְלַמְעֵלָה, וּמִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם קוֹדֵם זְמַנּוֹ. זֶהוּ שְׂכָתוּב (מְשִׁלִּי יג) יֵשׁ נִסְפָּה בְּלֹא מִשְׁפָּט.

בְּיִדְאֵי, בְּאוֹתוֹ זְמַן, יֵשׁ נִסְפָּה וּמִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם, קוֹדֵם זְמַנּוֹ, בְּלֹא מִשְׁפָּט, עַל שְׂלֵא הוֹצִיאוּ הַמִּשְׁפָּט לְאוֹרְהָ, וְעַל שֶׁעוֹתוֹ וְקִילְקְלוּ הַמִּשְׁפָּט. דְּאֵמֵר רַבִּי יוֹסֵי, כָּל דִּין שְׂאֵינּוּ מִחֲמִיר אֶת הַדִּין, אִין מִחֲמִירִין דִּינּוּ מְלַמְעֵלָה, וּמִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם קוֹדֵם זְמַנּוֹ. הַדָּא הוּא דְכָתִיב, יֵשׁ נִסְפָּה בְּלֹא מִשְׁפָּט.

יֵשׁ מִי שֶׁדָּן אֶת הַדִּין לְאִמִּיתוֹ, וּמִקְבֵּל שְׂכָר עָלָיו מֵאֵת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְיֵשׁ מִי שֶׁדָּן דִּין אִמֵּת לְאִמֵּתוֹ וְנִתְפַּשׂ, כְּגוֹן דִּין שְׁמִדְקָדַק דְּקִדּוּקִים לְזִכּוֹת לְרָשָׁע. שְׁלֵמְדָנּוּ, בֵּית דִּין מְכִין וְעוֹנְשִׁין

יֵשׁ מִי שֶׁדָּן אֶת הַדִּין לְאִמִּיתוֹ, וּמִקְבֵּל שְׂכָר עָלָיו מֵאֵת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְיֵשׁ מִי שֶׁדָּן דִּין אִמֵּת לְאִמִּיתוֹ, וְנִתְפַּשׂ. כְּגוֹן דִּין שְׁמִדְקָדַק דְּקִדּוּקִים לְזִכּוֹת לְרָשָׁע, דְּתַנְיָא, בֵּית דִּין מְכִין וְעוֹנְשִׁין

שלא מן התורה, כדי לעשות סיג לתורה, או מפני שהזמן גורם, והדין מסלק עצמו ומלהענישו, ומדקדק בענין הדין, למצוא פתח לזכות אותו מן הדין ממש, והוא דין אמת, והוא דיין אמת, אפילו הכי כשהקדוש ברוך הוא דן את העולם, אותו הדין נתפס עליו, ומסתלק מן העולם קודם זמנו. ואם לאו, עליו הפתח אומר, (איוב יח ט) לא נין לו ולא נכד בעמו. כשעצמו אינו נתפס, נתפס זרעו.

שלא מן התורה, כדי לעשות סיג לתורה, או מפני שהזמן גורם, והדין מסלק עצמו מן הדין ומלהענישו, ומדקדק בענין הדין למצוא פתח לזכות אותו מן הדין ממש, והוא דין אמת. אפלו כפי, כשהקדוש ברוך הוא דן את העולם, אותו הדין נתפס עליו, ומסתלק מן העולם קודם זמנו. ואם לאו, עליו הפתח אומר (איוב יח) לא נין לו ולא נכד בעמו. כשעצמו אינו נתפס - נתפס זרעו.

יש מי שאינו (דף צה ע"א) דן את הדין לאמתו, ומקבל עליו שכר. כגון אבא, שראה אחד מחבק לאשת איש, ומנשקה, אפיק לון לקולפיו, וקטיל לון. לאו דבני הריגה ניהו, אלא לעשות סיג לתורה, דלא יימרו, דינא אפיק לון מדין תורה, דלא מתחייבי קטול, אלא ועשו סיג לתורה. ודינא דלא עביד סיג לתורה, לית ליה סיג בעלמא דין, של נין ונכד ויהיה עצור ועזוב. ובעולם הבא מעבירין ממונו אותם מעשים טובים, שהם סיג לאדם לעולם הבא. פי הא דאמר רבי נורי, עשו סיג לתורה, בגין דתורכון חיים בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

יש מי שאינו דן את הדין לאמתו, ומקבל עליו שכר. כגון אבא, שראה אחד מחבק לאשת איש ומנשקה, הוציא אותם למלקות, והרגם. לא שהם בני הריגה, אלא לעשות סיג לתורה, שלא יאמרו, הדין הוציאם מדין תורה, שלא מחייבים הרג, אלא ועשו סיג לתורה. והדין שלא עושה סיג לתורה, אין לו סיג בעולם הזה, של נין ונכד ויהיה עצור ועזוב. ובעולם הבא מעבירים ממונו אותם מעשים טובים, שהם סיג לאדם לעולם הבא. כמו זה שאמר רבי נורי, עשו סיג לתורה כדי שתאריכו ימים בעולם הזה ובעולם הבא.

וילך איש, בכל מקום שנאמר איש, צדיק גדול הוא בדורו, שיוכל לעמוד על עצמו, ועל אחרים. כענין זה לגנאי, (בראשית כה כז) איש יודע ציד איש שדה, רשע ברשעו קטיל, ומקפח בני נשא ולא דחיל.

וילך איש - בכל מקום שנאמר איש, צדיק גדול בדורו הוא, שיוכל לעמוד על עצמו ועל אחרים. כענין זה לגנאי - איש יודע ציד איש שדה, רשע ברשעו הורג, ומקפח בני אדם ולא פוחד.

אֶלְיִמְלֶךְ גְּדוֹל הַדּוֹר הָיָה, וְרֵאיוּ לְעֵמוֹד
עַל עֲצָמוֹ, וְעַל אַחֲרִים. כִּי
הָרַעַב, מִיַּד בְּרַח. לְפִיכֶן נֶעֱנַשׁ.
מִבֵּית לַחֵם יְהוּדָה - מִמְּקוֹם סְנֵה־דְרִין
גְּדוֹלָה, מִנְּבִיעֵי דְאֹרֵייתָא דְתַנּוּן. כִּמְוָה
שְׁנֵאמַר (שְׁמוּאֵל-ב' כג) מִי יִשְׁקֵנִי מִיַּם
מִבּוֹר בֵּית לַחֵם אֲשֶׁר בְּשַׁעַר.

אֶלְיִמְלֶךְ גְּדוֹל הַדּוֹר הָיָה, וְרֵאיוּ לְעֵמוֹד
עַל עֲצָמוֹ, וְעַל אַחֲרִים. כִּי
הָרַעַב, מִיַּד בְּרַח. לְפִיכֶן נֶעֱנַשׁ.
מִבֵּית לַחֵם יְהוּדָה, מִמְּקוֹם סְנֵה־דְרִין
גְּדוֹלָה, מִנְּבִיעֵי דְאֹרֵייתָא דְתַנּוּן. כִּמְוָה
שְׁנֵאמַר, (ש"ב כג טו) מִי יִשְׁקֵנִי מִיַּם
מִבּוֹר בֵּית לַחֵם אֲשֶׁר בְּשַׁעַר.

וְזֶה עֵקֶר רִגְלוֹי מִנְּבִיעֵת הַתּוֹרָה שֶׁל בֵּית
לַחֵם יְהוּדָה, לְגוֹר בְּשַׁדֵּי מוֹאָב,
וְכַשּׁוּם כֶּן נֶעֱנַשׁוּ. וְאַתָּה רַבִּי, גְּלִיתָ עֲצָמֶךָ
בְּמִקְוֵי שְׁנוּבְרֵים הַחֲבָרִים מְעִינּוֹת שֶׁל
תּוֹרָה כֵּן? אָמַר, בְּרוּךְ הַרְחֵמֶנּוּ שֶׁשְׁלַחְנִי
לְכָאן לְשִׁמְעַת אֶת דְּבַרְיָךְ.

וְזֶה עֵקֶר רִגְלוֹי מִנְּבִיעֵי דְאֹרֵייתָא דְבֵית
לַחֵם יְהוּדָה, לְגוֹר בְּשַׁדֵּי מוֹאָב, וּבְגִין
כֶּן אֶתְעֵנְשׁוּ. וְאַתָּה רַבִּי, גְּלִיתָ גְרַמְךָ בְּאֶתֶר
דְּנִבְעֵין חֲבָרֵייתָא מִבּוּעֵי דְאֹרֵייתָא הַכָּא.
אָמַר, בְּרִיךְ רַחֲמֵנָא דְשַׁדְרַנִּי הַכָּא,
לְמִשְׁמַע מִיָּלְךְ.

מִכְתָּב בְּרָכָה וְחִיזוּק מֵאֵת הַגְּאוֹן הָאֲדִיר בְּנִגְלָה וּבְנִסְתָּר הַמְקַבֵּל בְּעַל "יַם הַחֲכָמָה" שְׁלִיט"א

יְצַחֵק מֵאִיר מֵאֲרִגְנֵשֶׁטְעֵרן

רֵאשׁ יְשִׁיבַת "תּוֹרַת חֲכָם", לְתוֹרַת הַנִּגְלָה וְהַנִּסְתָּר, פְּעִיחָא "קִירוּשְׁלִים תוֹבֵב" א

לְכַבּוֹד יְדִיד נְפִשֵׁי הַגֵּה"צ הַמְפּוֹרָסִים מוֹכַח הַרְבִּים הַגְּדוֹל שְׁמֵצָאֵתִי, כ"ק הָאֲדַמּוּ"ר רַבִּי שְׁלוֹם יְהוּדָה גְּרַאס מֵהַאֲלַמִּין שְׁלִיט"א
נִשְׂיָא וּמֵיִסַּד מִפְּעַל הַזּוֹהַר הָעוֹלָמִי, אֲשֶׁר שָׁם לוֹ לְמַטְרָה לְהַכְנִיס אֶת הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּכָל בֵּית יְהוּדִי שִׁיעֶסְקוּ בְּתוֹרַת הַרְשָׁבִי, וְעַל
יְדֵי כֶּן יִבְיָאוּ אֶת מוֹלְךְ הַמְשִׁיחַ בְּרַחֲמִים.

אַחֲרֵי דְרִישַׁת שְׁלוֹמְכֶם הַטּוֹב בְּאַהֲבָה רַבָּה, הִנְנּוּ מְקוּיִם שְׁהוּד מְעַלְתוֹ הֵינּוּ בְּבִרְיָאוֹת הַשְּׁלֵמָה, כֵּן יַעֲזוֹר ה' וְכֵן יוֹסִיף שְׁתוּכְלוּ עוֹד
רַבּוֹת בְּשָׁנִים לִזְכוּת אֶת עַם יִשְׂרָאֵל אֲמֵן וְאֲמֵן!!! (מִצְוָה גּוֹרֶרֶת מִצְוָה)

יִשְׁמַחוּ ה'שְׁמִים וְתִגַּל ה'אֶרֶץ. שְׂמַחְתִּי וְיָגַל לְבִי בְּרֵאוֹתֵי אֶת הַמְּפַעַל הַכְּבִיר אֲשֶׁר יְדוּ עֲשֵׂתָהּ, וְנַעֲלָה שְׁמוֹ "מִפְּעַל הַזּוֹהַר
הָעוֹלָמִי" לִזְכוּת אֶת הַרְבִּים בְּמִי עֵדן דְּבִרֵי הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ.

גַּם הוֹצִיא כְּבוֹדוֹ הַסֶּפֶר פֶּתַח אֱלִיהוֹ הַמְּבוֹאֵר, וְסִפְרָה הַסְּגוּלוֹת עַל פֶּתַח אֱלִיהוֹ וְכוּ לְקַט מִגְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל מְכַל הַחֻגוּיִם הֵן מִיּוֹצֵאֵי
הַמּוֹרַח וְהֵן מִיּוֹצֵאֵי אֲשַׁכְנּוּ וְלִיטָא וְהֵן מִגְּדוּלֵי הָאֲדַמּוּרִי"ם וְרַבִּנֵי קַהֲלוֹת הַחֲסִידִים עַל חִשְׁבֵּיבּוֹת אֲמִירַת הַתְּפִלָּה הַקְּדוּשָׁה, פֶּתַח
אֱלִיהוֹ וּמְעַלְתָּהּ הַנְּשׁוּבָה, וְכִמְוָה יִרְאֵת שְׁמִים מִחֲדִיר בְּעוֹסְקִים בָּהּ, וְטוֹבָה מְרֻבָּה הַמְּנַעֶת לְלוּמְדֵיהָ, וְאִיךְ הַתְּפִלוֹת מִתְּקַבְּלִים עַל
יְדֵי אֲמִירַתָּה בְּכָל יוֹם לְפָנֵי הַתְּפִלָּה, וּבִיּוֹתֵר בִּימֵי הַנּוֹרָאִים וּבְפֶרֶט בְּיוֹם הַקְּדוֹשׁ יוֹם הַכִּיפּוּרִים, וְאֲשִׁירֵים שְׁזִכִּיתֶם לְכֶן לִזְכוּת אֶת
כָּלל יִשְׂרָאֵל שִׁתְּקַבְּלוּ תְּפִלוֹתֵיהֶם לְרַחֲמִים וְלִרְצוֹן.

גַּם זְכִיתֶם לְהַדְרִיר וְלְהַדְרִים מִחֲדָשׁ סְפָרֵי הַזּוֹהַר וְהַתִּיקוּנִים, וְעוֹד הַדְּפַסְתֶּם אֶת הַסֶּפֶר הַקְּדוֹשׁ "תִּיקוּנֵי הַזּוֹהַר", וְחִלְקוּ לְשֵׁם ה'
יְמֵי הַשָּׁנָה, לְמַעַן יִהְיֶה בּוֹ הַגּוֹרֵסִים וְהַלּוּמְדִים דָּף לְיוֹם וְיַעֲלָה לָהֶם לְשָׁנָה תְּמִימָה. וְכֵן אֶת יוֹמֵתְכֶם הַמְּבוֹרַח לְעוֹדֵד שִׁיעוּרֵי "אוֹר
הַרְשָׁבִי" לְלַמּוֹד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּכָל מְקוֹם וְיִשׁוּב.

פּרָק כ"ג

פּרָשִׁיּוֹת

וַיִּקְרָא - הַאֲזִינוּ

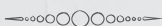
סְפוּרֵי הַזֹּהָר

תָּכֵן עֵינַיִם

רמז ..... עוד מַעֲשֵׂה בְּרַבִּי בּוֹן

רמט ..... עוד מַעֲשֵׂה בְּרַבִּי בּוֹן

על ידי לימוד תורת הסוד מתגלה לנו תורת הנגלה

כתוב בכתבי האריז"ל, שעל ידי לימוד תורת הסוד מתגלה לנו תורת הנגלה, ובדורנו כולנו זוכים לראות את זה עין בעין, וכבר מעידים אברכי הכוללים, ואפילו יהודים פשוטים, שאחרי שטעמו מצויף דבש הזוהר הקדוש, נפתח לבם ומתרחב מוחם, לחדש חדושים נפלאים בתורה הקדושה, וזכו לחבר חיבורים מצויינים. מתוך "ערכה של שעה"

להזכירכם,

יְשֵׁנָה חִלּוּקָה נוֹסֶפֶת לַג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֵה פָּרְקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פָּרְקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים צה-קכב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פָּרְקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

עוד מעשה ברבי בון

(זוהר חדש ב רות ל, א)
רבי בון, הנה אֵזיל יומא חד באורחא,
 פגע ביה חד ינוקא. אמר ליה, רבי,
 תבעי דאיהך עמך באורחך, ואשמש קמך
 בהאי אורחא. אמר ליה, זיל. אזל
 אבתריה.

עוד מעשה ברבי בון

(זוהר חדש ב רות ל, א)
רבי בון הנה הולך יום אחד בדרך. פגע
 בו תינוק אחד. אמר לו: רבי,
 התרצה שאלך עמך בדרך, ואשמש
 לך בדרך הזה? אמר לו: לך. הלך
 אחריו.

עד דהנה אֵזיל, פגעו ביה, ר' חייא ורבי
 אבא ורבי יודא ור' יוסי, אמרו ליה,
 את בלחודך, ולית מאן דטעין בתרך.
 אמר לו, חד ינוקא הכא דאֵזיל אבתראי.
 אמר רבי חייא, כדאי הוית לחוב בעצמך,
 דלית עמך עם מאן דתשתעי במילי
 דאורייתא. יתבו בחקלא תחות אילן חד.

עד שהנה הולך, פגשו בו רבי חייא ורבי
 אבא ורבי יודא ורבי יוסי. אמרו לו:
 אתה לבדך, ואין מי שיטען אחרך? אמר
 להם: תינוק אחד כאן שהולך אחרי. אמר
 רבי חייא: כדאי היית שתתחייב בנפשך,
 שאין עמך עם מי שתדבר בדברי תורה.
 ישבו בשדה תחת אילן אחד.

פתח ר' חייא ואמר, (משלי ד יח) וארח
 צדיקים כאור נגה הולך ואור עד
 נכון היום. ההולך בדרך צריך להיות עמו,
 מי שיִדבר עמו בדברי תורה. וכך דרךן
 של צדיקים, הולך ואור, הולך ועמו דברי
 תורה. דכתיב (שם ו כג) ותורה אור. עד
 נכו"ן היום, עד שתשתתף עמו השכינה,
 ולא תזוז ממונו. דתנינו, בכל מקום שיש
 דברי תורה, שכינה שם. שנאמר, (שם כ כד)
 בכל מקום אשר אזכיר את שמי וכו'.

פתח רבי חייא ואמר, (משלי ד)
 צדיקים כאור נגה הולך ואור עד
 נכון היום. ההולך בדרך צריך להיות עמו
 מי שיִדבר בדברי תורה. וכן דרךן של
 צדיקים, הולך ואור, הולך ועמו דברי
 תורה, שכתוב (שם ו) ותורה אור. עד נכו"ן
 היום, עד שתשתתף עמו השכינה ולא
 תזוז ממונו. ששנינו, בכל מקום שיש דברי
 תורה, שכינה שם, שנאמר (שמות כ)
 בכל מקום אשר אזכיר את שמי וכו'.

פתח רבי יהודה ואמר, (משלי ג ח) רפאות
 תהי לשרך וגו'. התורה היא
 רפואה לאדם, לגוף ולעצמות, בעולם
 הזה ובעולם הבא. דאמר רבי נחמיה אמר
 רבי נהוראי, אסוותא לבר נש בהאי
 עלמא בכל יומא, מאן דקרי קרית שמע
 על תיקוניה.

פתח רבי יהודה ואמר, (משלי ג)
 רפאות תהי לשרך וגו'. התורה היא
 רפואה לאדם, לגוף ולעצמות, בעולם
 הזה ובעולם הבא. שאמר רבי נחמיה
 אמר רבי נהוראי, הרפואה לאדם בעולם
 הזה בכל יום - מי שקורא קריאת שמע
 על תקוניה.

ואמר רבי נהוראי, בקריאת שמע יש מאתים ושמונה וארבעים תיבות, כמנן מאתים וארבעים ושמונה איברים של אדם. והקורא קריאת שמע כתיקונה, כל איבר ואיבר נוטל תבה אחת לעצמו, ומתרפא בו. וזה רפאות תהי לשרף ושקוי לעצמותיך.

בינתים הגיע אותו התינוק עיף מהדרך, וישב לפניהם. שמע את הדברים הללו, קם על רגליו ואמר: והלא בקריאת שמע אין שם אלא מאתים וארבעים וחמש תבות? אמר לו רבי חייא: שב בני. ישב. אמר: השמעת בני בזה דבר?

אמר לו: כך שמעתי מאבא, שבקריאת שמע יש מאתים וארבעים ושמונה תבות חסר שלש למנן איבריו של אדם. מה תקנתו? תקנו שהשליח צבור חוזר על שלש התבות הללו, ומקו? ה' אלהים אמת. כדי להשלים מאתים וארבעים ושמונה תבות על הקהל, וכדי שלא יפסיק לאמת, לא פחות משלש, ולא יותר משלש.

בינתים בא רבי יודא בנו של רבי פנחס, וישב אצלם, ואמר להם: במה עסקתם? אמרו לו: בדברי קריאת שמע, וכך אמר התינוק הזה. אמר: ודאי שפך הוא, וכך אמר רבי יוחנן בן נורי אמר רבי יוסי בן דורמסקית משמו של רבי עקיבא, חסידים הראשונים תקנו קריאת שמע כנגד עשרת הדברות, וכנגד מנן

ואמר רבי נהוראי, בקריאת שמע יש מאתים ושמונה וארבעים תיבות, כמנן מאתים ושמונה וארבעים איברים של אדם. והקורא קריאת שמע כתיקונה, כל איבר ואיבר נוטל תיבה אחת לעצמו, ומתרפא בו. וזה איהו רפאות תהי לשרף ושקוי לעצמותיך.

אדהכי, מטא ההוא ינוקא, לאי מאורחא, ויתיב קמיהו. שמע אליו מליו, קם על רגלוהי ואמר, והלא בקריאת שמע אין שם אלא מאתים וארבעים וחמשה תיבות. אמר ליה רבי חייא, תיב בני, יתיב, אמר, בני שמעת בהאי מידי.

אמר ליה, כך שמעתי מאבא, דבקריאת שמע יש מאתים ושמונה וארבעים תיבות חסר תלת, למנן איבריו של אדם. מאי תקנתיה. תקינו, דשליח ציבור חוזר שלשה תיבות אלו. ומאי גינהו. ה' אלהים אמת. כדי להשלים מאתים ושמונה וארבעים תיבות על הקהל. וכדי שלא יפסיק לאמת, לא פחות משלשה, ולא יותר משלשה.

אדהכי אתי רבי יודא בריה דר' פנחס, ויתיב לגבייהו, ואמר להו, במאי עסקיתו. אמרו ליה, במילי דקריאת שמע, והכי אמר האי ינוקא. אמר, ודאי הכי הוא, והכי אמר ר' יוחנן בן נורי אמר רבי יוסי בן דורמסקית, משמיה דר' עקיבא, חסידים הראשונים תקנו קריאת שמע כנגד עשרת הדברות. וכנגד מנן איבריו

שֶׁל אָדָם. וְהָא חֲסֵרוֹ מַהֵם שְׁלֵשָׁה. תִּקְנוּ שְׂיָהָא שְׁלִיחַ צִיבּוֹר חוּזֵר וּמְשָׁלִים אוּתָם. וּמַאי נִינְהוּ. ה' אֱלֹהֵיכֶם אָמַת.

אִיבְרִיו שֶׁל אָדָם. וְהָרִי חֲסֵרוֹ מַהֵן שְׁלֵשׁ? תִּקְנוּ שְׂיָהָא שְׁלִיחַ צִבּוֹר חוּזֵר וּמְשָׁלִים אוּתָן. וּמַהֵן? ה' אֱלֹהֵיכֶם אָמַת.

בְּתַפְלָה תִּקְנוּ, שְׁלֵשׁ בְּרָכוֹת ראשונות, וְשְׁלֵשׁ בְּרָכוֹת אַחֲרוֹנוֹת. בְּקִרְיַת שְׁמַע, שְׁלֵשָׁה שְׁמוֹת בְּרַאשׁוֹנָה, ה' אֱלֹהֵינוּ ה', וְשְׁלֵשָׁה שְׁמוֹת בְּאַחֲרוֹנָה, ה' אֱלֹהֵיכֶם אָמַת. וְכָל הַקּוּרָא קְרִית שְׁמַע כֹּהֲאֵי גּוּנְא, בְּיָדוּעַ שְׁאִינוּ נִיזוּק בְּאוּתוֹ יוֹם.

בְּתַפְלָה תִּקְנוּ שְׁלֵשׁ בְּרָכוֹת ראשונות, וְשְׁלֵשׁ בְּרָכוֹת אַחֲרוֹנוֹת. בְּקִרְיַת שְׁמַע - שְׁלֵשָׁה שְׁמוֹת בְּרַאשׁוֹנָה, ה' אֱלֹהֵינוּ ה', וְשְׁלֵשָׁה שְׁמוֹת בְּאַחֲרוֹנָה - ה' אֱלֹהֵיכֶם אָמַת. וְכָל הַקּוּרָא קְרִיַת שְׁמַע כְּמוֹ זֶה, בְּיָדוּעַ שְׁאִינוּ נִזוּק בְּאוּתוֹ יוֹם.

וְכָל הָאוּמֹר קְרִית שְׁמַע שְׁלֵשׁ עִם הַצִּבּוֹר אִינוּ מְשָׁלִים אִיבְרִיו, מִפְּנֵי שְׁחִיסָר הַשְׁלֵשָׁה תִּיבּוֹת שְׁשְׁלִיחַ צִבּוֹר חוּזֵר. מַאי תִּקְנִיתִיהּ. יְכוּוֹן בְּחַמְשָׁה עֶשֶׂר וּוִי"ן דְּאָמַת וַיְצִיב.

וְכָל הָאוּמֹר קְרִיַת שְׁמַע שְׁלֵשׁ עִם הַצִּבּוֹר, אִינוּ מְשָׁלִים אִיבְרִיו, מִפְּנֵי שְׁחִיסָר הַשְׁלֵשׁ תִּיבּוֹת שְׁשְׁלִיחַ צִבּוֹר חוּזֵר. מַה תִּקְנִיתוּ? יְכוּוֹן בְּחַמְשָׁה עֶשֶׂר וּוִי"ם שֶׁל אָמַת וַיְצִיב.

וְעַם כָּל זֶה הָיָה קוּרָא עַלְיוֹ אַבָּא, (קהלת א טו) מְעֻנָת לֹא יוּכַל לְתַקּוֹן וְגו'. אוּתָן שְׁלֵשָׁה תִּיבּוֹת שְׁבִקְרִית שְׁמַע, שְׁשְׁלִיחַ צִבּוֹר חוּזֵר אוּתָם, לֹא יוּכַל לְהִימְנוֹת אוּתָם לְתַשְׁלוּם מְאֵתִים וְשְׁמוֹנָה וָאַרְבָּעִים כְּשֶׁאֵר הַצִּבּוֹר. אָמַר לְאוּתוֹ הַתִּינּוּק, פְּסֻק קְרִיַת. פְּתַח וְאָמַר, (שם ט יד) עִיר קִטְנָה וְאַנְשִׁים בָּהּ מְעֻט.

וְעַם כָּל זֶה הָיָה קוּרָא עַלְיוֹ אַבָּא, (קהלת א טו) מְעֻנָת לֹא יוּכַל לְתַקּוֹן וְגו'. אוּתָן שְׁלֵשׁ תִּיבּוֹת שְׁבִקְרִיַת שְׁמַע שְׁשְׁלִיחַ צִבּוֹר חוּזֵר אוּתָן, לֹא יוּכַל לְהִימְנוֹת אוּתָם לְתַשְׁלוּם מְאֵתִים אַרְבָּעִים וְשְׁמוֹנָה כְּשֶׁאֵר הַצִּבּוֹר. אָמַר לְאוּתוֹ הַתִּינּוּק, פְּסֻק קְרִיַת! פְּתַח וְאָמַר, (שם ט ט) עִיר קִטְנָה וְאַנְשִׁים בָּהּ מְעֻט.

עוד מעשה ברבי בון

(זוהר חדש ב רות ל, ב)
רְבִי בּוֹן, טְעִין יוֹמָא חַד, אַבְתְּרוּי דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי, בְּסְלִיקוּ דְּחַד טִינְרָא, בְּרַמְאָה דְּטוּרָא, חֲמוּ חַד צְפוּרָא מְנַדְדָא מְגוּזְלָא, וְאַתְיִין אַחֲרֵינוּ, וְאַמְרֵטוֹן אַגְפָּהָא, וְאַמַר הָאֵי קְרָא עֲלֵהּ, (שם כו ח)

עוד מעשה ברבי בון

(זוהר חדש ב רות ל, ב)
רְבִי בּוֹן הִטְעִין יוֹם אַחַד אַחֲרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי בְּעֵלִית סְלַע אַחַד, בְּרוּם הָהָר. רָאוּ צְפוּר אַחַת נוֹדְדַת מְגוּזְלָיָהּ, וְאַחֲרֵים בָּאִים, וּמְרֵטוּ אֶת כְּנָפֵיהּ, וְעֲלִיָּה אָמַר אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה, (משלי כג) כְּצְפוּר

כצפור נודדת מן קנה בן איש נודד
ממקומו.

בעוד שהיו הולכים, ראו נחש אחד
שהורג אדם והולך לו, וראו אריה
שטורף אֶזְנוֹ וְאוֹכֵל. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מֵאֵי
תועלת לו לנחש הזה שטורף לחנם?

פֶּתַח וְאָמַר, (איוב ט יז) אֲשֶׁר בִּשְׁעָרָה יְשׁוּפְנֵי
וְהִרְבָּה פְּצָעֵי חַנָּם. אֲשֶׁר בִּשְׁעָרָה -
זֶה הַשָּׁטָן, שֶׁדָּרְכּוֹ כְּנַחֲשׁ, טוֹרֵף וְהוֹרֵג
לְחַנָּם וְלֹא מוֹעִיל לוֹ. יְשׁוּפְנֵי - כְּתוּב כֹּאֵן
יְשׁוּפְנֵי, וְכְתוּב שֶׁם הוּא יְשׁוּפְךָ רֹאשׁ.
וּמְשׁוּם שֶׁבִּשְׁעָרָה יְשׁוּפְנֵי, הִרְבָּה פְּצָעֵי
חַנָּם. שֶׁדָּרְכּוֹ לְהִזִּיק חַנָּם, וְטוֹרֵף טָרֵף
לְחַנָּם.

וְאֵם תֹּאמַר שְׁעוֹשָׂה בְּלִי רְשׁוֹת - וְהִנֵּה
כְּתוּב רוּחַ סַעְרָה עוֹשֶׂה דְבָרוֹ? וְכְתוּב
(קהלת י) אִם יִשְׁף הַנֶּחֱשׁ בְּלוֹא לְחֹשׁ. נֶחֱשׁ
אֵינוֹ נוֹשֵׁף עַד שְׁלוּחֲשִׁים לוֹ מְלַמְעֵלָה.
שֶׁאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, יֵשׁ שְׁלוּחֲשִׁים לוֹ
מְלַמְעֵלָה, וְלֹא נוֹדַע אֵלָיו אוֹתוֹ הַנֶּחֱשׁ,
וְהוֹרֵג אֶת מִיִּשְׁהוּ אַחֵר. אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁלֹּא
נוֹדַע אֵלָיו וְלֹא נִרְשָׁם לְפָנָיו.

מֵה כְּתוּב בְּאַלְמִלְךָ? (רות א) וְשֵׁם הָאִישׁ
אַלְמִלְךָ. כִּיִּן שֶׁנִּרְשָׁם אֶצְלוֹ, הִסְטִין
בְּדִין עָלָיו, עַד שֶׁהִרְגוֹ אוֹתוֹ, שֶׁכְּתוּב וַיָּמַת
אַלְמִלְךָ. כִּיִּן שֶׁהִתְחִיל בּוֹ, הִתְחִיל בְּבָנָיו,
וְהִכֵּל בְּעֵנֶשׁ שֶׁל הַדִּין, שֶׁאֵין עֵנֶשׁ כְּעֵנֶשׁ
שֶׁל הַדִּין. שֶׁלֹּא יֹאמַר הַדִּין שֶׁהוּא נֶעְנֵשׁ
לְבַדּוֹ, אֶלָּא הוּא וּבָנָיו וְכֹל בֵּיתוֹ יִתְפָּסוּ

עַד דְּהוּוּ אֶזְלוּ, חֲמוּ חַד חוּיָא, דְּקָטִיל בַּר
נֶשׁ, וְאֶזְיֵל לִיה. וְחֲמוּ אַרְיָא, דְּטָרִיף
אוֹדְנָא, וְאָכִיל. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מֵאֵי
אֲהֵי לְהֵאֵי חוּיָא, דְּטָרִיף לְמוֹגְנָא.

פֶּתַח וְאָמַר, (איוב ט יז) אֲשֶׁר בִּשְׁעָרָה
יְשׁוּפְנֵי וְהִרְבָּה פְּצָעֵי חַנָּם. אֲשֶׁר
בִּשְׁעָרָה, דָּא שָׁטָן, דְּאוֹרְחִיהּ כְּחוּיָא,
טָרִיף וְקָטִיל לְמוֹגְנָא, וְלֹא אֲתֵהֵי מִיְגִיָּה.
יְשׁוּפְנֵי, כְּתִיב הֵכָא יְשׁוּפְנֵי, וְכְתִיב הֵתָם
(בראשית ג טו) הוּא יְשׁוּפְךָ רֹאשׁ. וּבְגִין
דְּבִשְׁעָרָה יְשׁוּפְנֵי, הִרְבָּה פְּצָעֵי חַנָּם,
דְּאוֹרְחִיהּ לְאַבְרָאָה חַנָּם, וְטָרֵף טָרֵף
לְמוֹגְנָא.

וְאֵי תִימָא בְּלֹא רְשׁוֹת קָא עֲבִיד. וְהִכְתִּיב,
(תהלים קמח ח) רוּחַ סַעְרָה עוֹשֶׂה דְבָרוֹ.
וְכְתִיב, (קהלת י יא) אִם יִשְׁף הַנֶּחֱשׁ בְּלוֹא
לְחֹשׁ. (דף צה ע"ב) חוּיָא לֹא נֶשֶׁף, עַד
דְּלַחֲשִׁין לִיה מְלַעֲיָלָא. דְּאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
אֵית דְּלַחֲשִׁין לִיה מְלַעֲיָלָא, וְלֹא
אֲשִׁתְּמוּדַע לְגַבִּיָּה הֵהוּא חוּיָא, וְקָטִיל לִיה
לְאַחֵרָא. זָכָא מֵאֵן דְּלֹא אֲשִׁתְּמוּדַע גַּבִּיָּה,
וְלֹא אֲתִרְשִׁים קַמִּיהּ.

מֵה כְּתִיב בְּאַלְמִלְךָ. וְשֵׁם הָאִישׁ
אַלְמִלְךָ, כִּיִּן דְּאֲתִרְשִׁים לְגַבִּיָּה,
אֲסִטִּין בְּדִינָא עֲלוּהֵי, עַד דְּקָטִיל לִיה.
דְּכְתִיב וַיָּמַת אַלְמִלְךָ. כִּיִּן דְּשָׂרֵי בֵיה
שָׂרֵי בְּבָנָיו וְכוּלָא בְּעוֹנֵשָׁא דְדִינָא, דְּלִית
עֵנֶשׁא כְּעֵנֶשׁא דְדִינָא. דִּי לֹא יִימָא דְדִינָא
דְּאִיהוּ אֲתֵעֲנֵשׁ בְּלַחֲדוּדֵי, אֶלָּא אִיהוּ וּבָנָיו

וכל בייתה יתפסון בחובא דדינא.

בחטא הדין.

דיינא, אית ליה למידדף ולמודע בתר עובדי דבני מתא, דאיהו איתפס בחובביהו. דלא יימא דיינא, אנא למידן דינא בין גברא לחבריה, ולא יתיר. אלא כל עובדי מתא תלוין על קודליה. ואי אטים עינוי מעובדי מתא, איהו אתפיס בחובביהו.

הדין יש לו לרדף ולדעת אחרי מעשי בני העיר, מפני שהוא נתפס בחטאיהם. שלא יאמר הדין, אני כדי לדון דין בין איש לחברו, ולא יותר. אלא כל מעשי בני העיר תלוים על צנארו. ואם אוטם עינוי ממעשי העיר, הוא נתפס בחטאיהם.

אלימלך יכיל הוי למיקם ולאגנא על דריה, וזכאה הוה. בשעתא דאיתער קודשא בריך הוא בדינא על עלמא, אשגח בראשיהו דעמא, ובנעא לחפיא על אלימלך. בקדמיתא מה כתיב. איש סתם, ולא כתיב מאן הוא. מיז קם מקטרגא ואמר, ושם האיש אלימלך, דאתרשים איהו ואשתמודע הוא וכל בייתה.

אלימלך יכול היה לעמוד ולהגן על דורו, וצדיק היה. בשעה שהקדוש ברוך הוא התעורר בדין על העולם, הוא משגיח בראשי העם, ורצה לכסות על אלימלך. בראשונה מה כתוב? איש סתם, ולא כתוב מי הוא. מיז קם המקטרג ואמר, ושם האיש אלימלך, שהוא נרשם ונודע הוא וכל ביתו.

מכאן אוליפנא, דלית דינא בכל דרא ודרא, דלא אתרשים ואשתמודע לגביה עילא. ובשעתא דאתער דינא על עלמא, איהו איתדן בקדמיתא, דכתיב שפט השפטים.

מכאן למדנו, שאין דין בכל דור ודור. שלא נרשם ונודע אצלו למעלה. ובשעה שמתעורר הדין על העולם, הוא נדון בראשונה, שכתוב שפט השפטים.

האדמו"ר מדהאלמין הגה"צ הרב שלום יהודה גרוס

מייסד מפעל הזוהר העולמי
נחל לכיש 24/8 בית שמש, טל: 054-8436784

האדמו"ר מדהאלמין שליט"א, נולד בהונגריה, עלה לארץ בשנת תש"ו. בשנת תשכ"ב היגר לברוקלין. לפני 40 שנה - הקים הרבה ארגונים: בשנת תשכ"ה, הקים ועד העולמי למען קדושת בית הכנסת, ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. בשנת תשכ"ז, ערך מלחמה גדולה נגד המזווזות הפסולות, בשנת תשכ"ח, ערך מערכה גדולה נגד סימילאק מחלב עכו"ם, ומאז לראשונה יצרו סימילאק מחלב ישראל. בשנת תשכ"ז, הקים ארגון הצלה, ונדפס ספר, וקול קורא'ס. בשנת תשכ"ז, ערך מערכה גדולה על שנכשלים באכילת תולעים בהכשר למהדרין מן המהדרין, בשנת תשכ"ח, ערך מערכה גדולה על אזהרת זמן קריאת שמע ותפלה. בשנת תשכ"ח, הקים ארגון ובית דין צדק לכשרות וטהרת המקוואות. בשנת תשכ"ט, יום הדפוס והפיץ לראשונה חק לישראל שבועי, ונדפסו 54 פרשיות בודדות, ועשר כרכים. בשנת תשל"ב-ב, ערך מלחמה כבידה על כשרות השחיטה, בשנת תשל"ד, הקים ארגון ועד הכשרות התאחדות הקהילות, ונדפסו 39 ספרים וקול קורא'ס. בשנת תשל"ד, הקים את הרעיון הדף היומי, ופרסמו כל שבוע בעיתונים על הרעיון של לימוד דף היומי, ונדפס גם כן במדריך לכשרות # 2. בשנת תשל"ה, ערך מלחמה גדולה למען קדושת השבת. בשנת תשל"ט-ט"ג, ערך מלחמה כבידה על כשרות הניקור, בשנת תשמ"א-א-ס"ד, ערך מלחמה כבידה על תיקון עירובין בארה"ב, בשנת תשמ"ז יצא לאור ספר הסכמות ומכתבים 1.296 מכתבים. בשנת תשס"ג שלח לארצות הברית קדושה כמה מיליוני ספרים ועוד 320 אלף דיסקים [בכל דיסק לערך 500 ספרים] ונחלקו בחינם בכל הארץ, ול-150.000 חיילים בצבא. בשנת תשס"ד שלחו לא"י עוד 250.000 דיסקים של 7000 קבצים ספרים בחינם. בשנת תשס"ד, הקים מפעל עולמי ללימוד הלכה יומית מחבר ורמ"א, ונדפסו ספרי שו"ע מחבר ורמ"א, וקול קורא'ס, ומודעות בהרבה עיתונים. בשנת תשס"ז - 2007 עלה לארץ, הקים את "מפעל הזוהר העולמי", ומאז פועל במסירות נפש, יומם ולילה, לזכות כל אחד מישראל בקריאה יומית של דף הזוהר היומי, ובכך לממש בפועל את הבטחתם וצוותם של רש"י וגדולי הצדיקים, שבזכות הזוהר, יצא עם ישראל מהגלות ברחמים, והמשיח יבוא.

בעהמ"ח"ס: "אין ליכט פון תורה" - 887 חלקים, "אכילת מצות בישראל" - 7 חל', "אפיית המצות" - 3 חל', קובץ ספרי ארץ ישראל - 26 חלקים, "שמירת המצוות כהלכתן" - 58 חל', קובץ ספרי כשרות - 53 חל', "נפש ישעיה" על מאכלות אסורות - 7 חל', קובץ ספרי שחיטה - 26 חל', קובץ ספרי ניקור - 33 חל', קובץ ספרי שמירת שבת - 18 חל', קובץ ספרי מקוואות - 8 חל', "שמירת הברית" - 10 חל', "דברי תורה" עה"ת - 7 חל', קובץ ספרי סת"ם - 22 חל', קובץ ספרי קדושת ביהכ"נ - 17 חל', "מקדש מעט", "ואמרו אמן", "עניית אמן כהלכתו", "יצחק לשוח", ועוד. "שכר ועונש" - 6 חל', "אור הזוהר" - 5 חל', "זוהר השבת" - 5 חל', "זוהר חק לישראל" - 5 חל', "מאורות הזוהר" - 15 חל', "תיקוני זוהר" - 2 חל', "תיקוני זוהר" - 29 חל', "זוהר היומי" - 6 חל', "זוהר היומי" - 12 חל', זוהר עם פירוש הסולם, זוהר היומי - 70 חל', "זוהר תורה" - 54 חל', "תיקוני זוהר", "אדרא רבה" ו"אדרא זוטא" עם עוד 6 ספרים, "ספרא דמשכנא", "ספרא דצניעותא" ועוד. עלוני הזוהר - 39 חל', ועוד יותר מאלף ספרים וחבורות על הזוהר הקדוש. על כל הנ"ל,

בשנת תשס"ז, הקים בארץ ישראל מפעל הזוהר העולמי. ונדפסו קרוב ל-2000 ספרים חוברות וקול קורא'ס. על הדברים הנ"ל פרסם ספרים וקול קורא'ס, בלשון הקודש, באידיש ובאנגלית, ובעוד הרבה שפות. - מפין מיליוני ספרי זוהר הדף היומי של הזוהר, ועוד, המחולק בתפוצה עצומה בבתי כנסיות ובתי מדרשות, חנויות, קברי צדיקים, ארגונים גדולים, כגון ערוץ הידברות, בתי אב בכל רחבי הארץ ובח"ל. - הקים את "קול הרשב"י" "קול הזוהר" לשמיעה של הזוהר היומי, ושומעים דרשותיו. כיום מתגורר בבית שמש, מפין דרשותיו מידי שבוע ברדיו 2000, ומעביר הרצאות בכל רחבי הארץ.

1. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 2. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 3. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 4. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 5. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס. 6. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 7. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס. 8. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס.

פֶּרֶק כ"ד

פְּרָשִׁיּוֹת

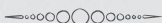
צו - וְזֹאת הַבְּרָכָה

סְפוּרֵי הַזֹּהָר

תָּכֵן עֵינַיִם

קְבוּרַת אָדָם וְחֹהָהּ ..... רנ"ה
 מַעֲשֵׂה בְרַבִּי כְרוּסְפָדָאִי שְׁחָלָה ..... רנ"ה
 רב הונא מעניש אשה שהזיקה לבני אדם ..... רס
 אפילו הריקניו שבשארץ מלאין תורה ומצות כרימון ..... רס
 הן מזכה את האב ..... רסא
 מעשה ברבי פרחיא ..... רסד
 במעשה חרבן בית המקדש ..... עדר

התבטא פעם צדיק ואמר: "בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות, יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו.
 מתוך "ערכה של שעה"

להזכירכם,

יְשֻׁנָּה תְּלוּקָה נוֹסֶפֶת לִג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ★ שְׁמוֹנֵה פָּרְקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרְאשׁוֹנָה: דְּפִים יא-צב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פָּרְקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים צה-קכב.
- ★ שְׁמוֹנֵה פָּרְקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קפה-רפד.

קבורת אדם וחיה

(זוהר חדש ב רות לג, ב)
רבי קיסמא אמר, מערת המכפלה, סמוך לפתח גן עדן. בשעה שמתה חיה, בא אדם לקברה שם. ושם הריח, מריחות גן עדן, באותו הריח שהיה שם. רצה לחצוב יותר, יצתה בת קול ואמרה דייך. באותה שעה עמד, ולא חצב יותר, ושם נקבר. מי נתעסק בו? שת בנו, שהוא היה בדמותו ובצלמו.

קבורת אדם וחיה

(זוהר חדש ב רות לג, ב)
רבי קיסמא אמר, מערת המכפלה סמוך לפתח גן עדן. בשעה שמתה חיה, בא אדם לקברה שם, ושם הריח מריחות גן עדן, באותו הריח שהיה שם. רצה לחצב יותר, יצאה בת קול ואמרה: דייך. באותה שעה עמד, ולא חצב יותר, ושם נקבר. מי נתעסק בו? שת בנו, שהוא היה בדמותו ובצלמו.

אמר רבי רחומאי, הקדוש ברוך הוא נתעסק בו כשנוצר, ונתעסק בו כשמת. ולא היה מי שיודע בו, עד שבא אברהם אבינו עליו השלום, ונכנס לשם, וראה אותו, והריח ריח בשמים של גן עדן, ושמע קול מלאכי השרת אומרים, אדם הראשון קבור שם, ואברהם יצחק ויעקב מוכנים יהיו למקום הזה. ראה הגר דולק, ויצא. מייד היתה תאונתו על המקום הזה.

אמר רבי רחומאי, הקדוש ברוך הוא נתעסק בו כשנוצר, ונתעסק בו כשמת. ולא היה מי שיודע בו, עד שבא אברהם אבינו עליו השלום ונכנס לשם, וראה אותו, והריח ריח בשמים של גן עדן, ושמע קול מלאכי השרת אומרים: אדם הראשון קבור שם, ואברהם יצחק ויעקב מוכנים יהיו למקום הזה. ראה הגר דולק - ויצא. מייד היתה תאונתו על המקום הזה.

אמר רב הונא, קודם שבא אברהם, רבים היו מבקשים ליקבר שם, ומלאכי השרת היו שומרים המקום, ורואים אש דולקת שם, ולא יכלו לכנס, עד שבא אברהם ונכנס, וקנה את המקום.

אמר רב הונא, קודם שבא אברהם, רבים היו מבקשים ליקבר שם, ומלאכי השרת היו שומרים המקום, ורואים אש דולקת שם, ולא יכלו לכנס. עד שבא אברהם ונכנס, וקנה את המקום.

מעשה ברבי פרוספדאי שחלה

(זוהר חדש ב רות לד, ב)
רבי פרוספדאי חלש, עאל לגביה ר' יוסי בן קסמא ורבנו, ההוא יומא, יומא דשבתא הוה. חמוניה דהוה בכי, ולבתר חייך, אדהכי דמיך. אמרו יום שבת הוא,

מעשה ברבי פרוספדאי שחלה

(זוהר חדש ב רות לד, ב)
רבי פרוספדאי חלה. נכנסו אליו רבי יוסי בן קסמא וחקמים. אותו היום, יום השבת היה. ראו אותו שהיה בוכה, ואחר כך צחק. בינתים נרדם. אמרו, יום השבת

ואסור לטלטלו, וטרחא אחרא לא
אצטריף, שבקוהו.

הוא, ואסור לטלטלו, וטרחה אחרת לא
צריך. השאירוהו.

קם ר' יוחנן ודריש, וימת אלימלך איש
נעמי ותשאר היא ושני בניה. מת
אלימלך, נשארו בניה, לאתנחמא בהון,
דאשתארו תרין בנוי, לאשלמא דוכתא
דאלימלך, דהנה נשמתא לנשמתא.

קם רבי יוחנן ודרש, (רות א) וימת אלימלך
איש נעמי ותשאר היא ושני בניה.
מת אלימלך - נשארו בניה להתנחם
בהם, שנשארו שני בניו להשלים את
מקום אלימלך, שהיה נשמה לנשמה.

לבתר מה פתיב, וימותו גם שניהם
מחלון וכליון, רוח דקודשא,
ורוח דמוסאבא. השתא הוא תבירו על
תבירו. נשמתא לנשמתא דקודשא שהוא
י, ורוח השכלית שהוא וא"ו, לא ימותון,
אלא אדם יורד מגדולתו נקרא מת.

אחר כך מה כתוב? וימותו גם שניהם
מחלון וכליון, רוח הקדש ורוח
הטמאה. עכשו הוא שבר על שבר.
הנשמה לנשמה של הקדש שהוא י,
והרוח השכלית שהיא וא"ו, לא ימותו,
אלא אדם יורד מגדולתו נקרא מת.

אוף הכא, פד מית רבי אליעזר, נחמתא
ברבנן דאשתארו, ואינון רבי יוחנן
בן נורי וחבריו. מיתו רבי יוחנן בן נורי
וחבריו, אשתאר ר' פרוספדאי. והשתא
חברנא רבי פרוספדאי דמית השתא הוא
תבירו על תבירו.

אף כאן, כשמות רבי אליעזר, הנחמה
בחכמים שנשארו, והם רבי יוחנן בן
נורי וחבריו. מתו רבי יוחנן בן נורי וחבריו
- נשאר רבי פרוספדאי. וכעת חברנו רבי
פרוספדאי שמת עכשו, הוא שבר על
שבר.

עד דהוו יתבי. רבי חלקיה דהנה גביה,
חמא ליה דאהדרו דמעין על אנפוי,
וחוכא בפומיה. קרא ליה לרבי יוחנן
ולחברייא, חמוניה בדמעין על אנפוי,
וחוכא בפומיה, אמרו ודאי לא מית.

בעודם יושבים, רבי חלקיה שהיה אצלו,
ראה אותו שחוזרות הדמעות על
פניו, וצחוק בפיו. קרא לרבי יוחנן
ולחברים, וראו אותו עם דמעות על פניו,
וצחוק בפיו. אמרו שודאי לא מת.

יתבו, ולא שבקו בר נש למקרב גביה.
ברמשא אפתח עינוי, שאל מיא
למשתי, קריבון לגביה רבי יוחנן ורבנן.
אמר לון, רבותי, זילו לשלום, למחר תובו
לגבאי, ואימא לבון מאי דחמינא, ופקידו

ישבו, ולא עזבו אדם לקרב אליו. בערב
פתח עינוי, בקש מים לשתות.
קרבו אליו רבי יוחנן וחכמים. אמר להם:
רבותי, לכו לשלום. למחר שובו אלי
ואמר לכם מה שראיתי, וצוו אותי
להודיע לחברים.

שְׁעֵשׂוּ הַצְּרֻכְתִּי לְתַקֵּן כָּל הַדְּבָרִים
שְׂרָאִיתִי, וּבְלִילָה הַזֶּה שְׁהִיִּיתִי
שָׁם, עוֹלָם אַחַר רְאִיתִי, וְלֹא יִדְעֵתִי מַה
הוּא. אָמְרוּ לִבְנֵי בֵּיתִי שְׁלֹא יִקְרְבוּ אֵלַי,
וְלֹא יִהְיֶה אָדָם כָּאֵן. כָּלֵם הִלְכוּ. וְרַבִּי יוֹחָנָן
נִשְׁאַר שָׁם, וְלֹא קָרַב אֵלָיו כָּל אוֹתוֹ לִילָה.

כְּשֶׁהָיָה מֵאִיר הַיּוֹם, רָאוּ אוֹתוֹ שְׁהִיָּה
מִדְּבַר וּבּוֹכָה. וְלֹא יָדְעוּ דְבַר.
קָם וַיֵּשֶׁב, וַיִּקְרָא לְרַבִּי יוֹחָנָן. אָמַר לוֹ: מַה
רְאִיתָ? אָמַר: מְעוֹלָם אַחַר בְּאֵתִי, וְנִכְנְסֵתִי
לְשָׁם, וְלֹא נִתְּנוּ לִי רְשׁוֹת לְגָלוּת דְּבַר,
אֲלֵא לֶךְ וּלְחַבְרֶךָ. וְאָמַר לָהֶם מַה שְׂרָאָה.

אָמַר לוֹ לְרַבִּי יוֹחָנָן: הֲתַקֵּן דְּבָרֶיךָ, וְלֶךְ
לְכַסְאָךָ שֶׁתִּקְנֶנּוּ לָךְ, שְׁהָרִי שְׁנַיִם
עֶשְׂרֵי מֵהַחֲבָרִים יֵבְאוּ בְּשִׁבְלֶךָ, וְאֲנִי
רְאִיתִי מַה שְׁלֹא נִתְּנוּ לִי רְשׁוֹת לְגָלוּת.

וְרְאִיתִי מֵאוֹתָם הַחֲבָרִים שֶׁהֲתַקֵּים
תְּלַמּוּדִים בְּיָדָם. וְרְאִיתִי אֶת
אוֹתוֹ הַמְּקוֹם שֶׁל מְלָךְ הַמְּשִׁיחַ שָׁם.
וְשִׁמְעֵתִי פְּרוֹז מִכְּרִיז בְּכָל יוֹם: אֲשַׁרְיָהֶם
הַחֲבָרִים שֶׁמְשַׁתְּדָלִים בְּתוֹרָה, וְאוֹתָם
שֶׁמְזַכֵּים בָּהּ אֶת הָאַחֲרִים, וְאוֹתָם
הַמְּעַבְרִים עַל מִדּוֹתֵיהֶם.

רְאִיתָם, כְּשֶׁהִיִּיתִי בּוֹכָה וְצוֹחֵק, הֲרִשׁוֹת
נִתְּנָה לְמִלְאָךְ הַמְּנוֹת לְהַבִּיא
אוֹתִי, וְרְאִיתִי הַשְּׂכִינָה אֲצִלִּי, וְלֹא נִתְּנוּ לוֹ.
וְעַל כֵּן בְּכִיתִי מִמִּלְאָךְ הַמְּנוֹת, וְצַחֲקֵתִי
כְּשֶׁרְאִיתִי הַשְּׂכִינָה שְׁלֹא נּוֹתַתָּ לוֹ.

דְּהַשְׁתָּא אֲצֻרִיכְנָא לְאַתְקַנָּא כָּל מוֹלִין
דְּחַמִּינָא, וּבְהֵאֵי לִילָא דְהוּינָא
תַּמּוֹן, עֲלֵמָא אַחְרָא חַמִּינָא, וְלֹא יִדְעֵנָא
מֵאֵי הוּי. אָמְרוּ לְבֵיתִי דְלֹא יִקְרְבוּן
לְגַבְאִי, וְלֹא יִהֵא בַר נֶשׁ חֵכָא. אֲזֻלוּ בְּלַהּוּ.
וְרַבִּי יוֹחָנָן אֲשַׁתָּאר תַּמּוֹן, וְלֹא קָרִיב גַּבְיָהּ
כָּל הַהוּא לִילָא.

כַּד הָוָה נִהִיר יוֹמָא, חַמּוּנִיָּה דְהָוָה
מְשַׁתְּעִי, וּבְכִי. וְלֹא יִדְעִי מִיָּדִי. קָם
וַיִּתֵּיב, וַיִּקְרָא לִיָּה לְרַבִּי יוֹחָנָן. אָמַר לִיָּה,
מֵאֵי חַמִּיָּת. אָמַר, מְעֵלְמָא אַחְרִינָא
אַתִּינָא, וְאַעֲלִינָא תַּמּוֹן וְלֹא יִהְבִּי לִי
רְשׁוֹתָא לְגַלְאָה מִיָּדִי, אֲלֵא לָךְ וּלְחַבְרֶךָ.
וְאָמַר לוֹן מֵאֵי דְחַמָּא.

אָמַר לִיָּה לְרַבִּי יוֹחָנָן, אַתְקִין מִיָּלְךָ, וְזִיל
לְכוּרְסָךְ דְאַתְקִינוּ לָךְ, דְהָא תְּרִיסַר
מִן חַבְרִיָּא יִיתוּן בְּגִינְךָ. וְאַנָּא חַמִּינָא, מַה
דְלֵא יִהְבוּ לִי רְשׁוֹ לְגַלְאָה.

וְחַמִּינָא מֵאֵינוּן חַבְרִיָּא, דְאַתְקִיִּים
תְּלַמּוּדֵיהוּ בִּידֵיהוּ. וְחַמִּיָּת
בְּהוּא אַתְר דְמִלְכָּא מְשִׁיחָא תַּמּוֹן.
וְשִׁמְעֵנָא פְּרוֹזָא פְּרוֹז בְּכָל יוֹמָא, זַכְּאִין
אֵינוּן חַבְרִיָּא דְמְשַׁתְּדָלִי בְּאוּרִיָּתָא,
וְאֵינוּן דְמְזַכְּאִין לָהּ לְאַחְרֵינוּן, וְאֵינוּן
דְמְעַבְרִין עַל מִדּוֹתֵיהוּ.

חַמִּיָּתוֹן, כַּד הוּינָא בְּכִי וְחִיָּךְ. רְשׁוֹתָא
אַתִּיָּהֵב לְמִלְאָךְ הַמְּנוֹת לְאַיִתִּי
יָתִי. וְחַמִּינָא שְׂכִינְתָא לְגַבִּי, וְלֹא שְׂבָקִי
לִיָּה. וְעַל דָּא, בְּכִינָא מִמִּלְאָךְ הַמְּנוֹת.
וְחִיָּכִית, כַּד חַמִּינָא שְׂכִינְתָא דְלֵא שְׂבָקִי
לִיָּה.

וְרֵאִיתִי עַד שְׁנוּטְלִים אוֹתִי לְבֵית הַדִּין
שְׁשָׁם, וְרֵאִיתִי כַּמָּה צְבָאוֹת
וּמַחְנוֹת, שֶׁם כָּלֶם מִתְעַסְקִים בְּדִינֵי
הָעוֹלָם, וּבְרֵאשִׁיהֶם סַנְדְּלָפוֹן בַּעַל
הַפְּנִים, שְׁקוֹשֵׁר קְשָׁרִים לְאֲדוֹנוֹ, וּפְרֻכַת
אֶחָת פְּרוּסָה עָלָיו, וְכָל צְבָאוֹת הַשָּׁמַיִם
שֶׁתַּחַת יָדוֹ, וְלֹא נִתְּנָה רְשׁוּת לְקָרֵב
לְרֵאוֹתָיו.

וְרֵאִיתִי בֵּית דִּין, וְכַמָּה שָׁרִים מְכֻנָּיִם
לְפָנֵיהֶם, מֵהֶם סְנִיגוֹרִים עַל בְּנֵי
הָעוֹלָם, וּמֵהֶם קְטִיגוֹרִים. נִטְלוּ וְקָרְבוּ אוֹתִי
אֵלֵיהֶם. וְרֵאִיתִי שֶׁם רַבִּים מִן הַחֲבֵרִים.

אָמְרוּ לוֹ לְמַלְאָךְ הַפְּנוֹת: מַה זֶה מִבְּנֵי
הָעוֹלָם אֲצִלָּךְ? אָמַר לָהֶם: שְׁלֹא
נוֹתְנִים לִי לְהַמִּית אוֹתוֹ, וְקָרְבַּתִּיו לְדִין.
(אָמַר לָהֶם, דּוֹנוּ דֵינּוּ! וְהִנֵּחוּ אוֹתִי לְשִׁבְתִּי וְקָרְבוּ אוֹתִי לְדִין
לְפָנֵי שְׁלֹשָׁה סַנְדְּרִין שְׁדוּנוּ דֵינִי, וְשִׁמְעֵתִי).

שְׁקֻמוּ שְׁלֹשָׁה עֲדִים, וְאָמְרוּ שְׁלֹשׁ
פְּעֻמִּים מְצֻאֲנוּ כֹפֵר, מְצֻאֲנוּ
כֹפֵר, וְהִעִידוּ עָלַי שֶׁהֵעֲבַרְתִּי תְּמִיד עַל
מִדּוֹתַי. הִתְעַסְקוּ בְּדִינֵי כָּל אוֹתוֹ הַיּוֹם,
שֶׁרֵאִיתֶם שִׁישְׁנָתִי, וְעָשׂוּ חֲשׁוֹן שֶׁל יָמִים
וְשָׁנִים שְׁלִי, וְנִמְצְאוּ תְּמִיד שְׁלָמִים.

וְעַל שֶׁהֵעֲבַרְתִּי תְּמִיד עַל מִדּוֹתַי, עֲזָבוּ
אֶת הַדִּין, וְלֹא יָכְלוּ לְדוֹן בְּזוֹה, עַד
שֶׁהֲעִלוּ אֶת דֵּינִי לְמִקּוֹם אַחֵר, וְלֹא יִדְעֵתִי
לְאִיזָה מְקוֹם.

וּבֵּא מִן הַדִּין לְעֹזֵר אוֹתִי, וְלִתֵּת לִי זְמַן
לְהַשְׁלִים תְּלֻמוּדֵי בְּעוֹלָם הַזֶּה,
שֶׁעַדְנָן לֹא גְמַרְתִּי אוֹתוֹ, וְלֹא עֲזָב אוֹתִי

וְחֻמֵּינָא עַד דְּנֻטְלוֹן לִי לְבֵי דֵינָא דְתַמּוֹ,
וְחֻמֵּינָא כַּמָּה חַיִּילִין וּמִשְׁרִיין,
תַּמּוֹן בּוֹלְהוּ מִתְעַסְקִין בְּדִינֵין דְּעֵלְמָא,
וּבְרֵאשִׁיהֶן סַנְדְּלָפוֹן מְאָרִיָּה דְאַנְפִּין,
דְּמִקְשֵׁר קְשָׁרִין לְמְאָרִיָּה. וְחַד פְּרוּכְתָּא
פְּרִיסָא עָלוֹי, וְכָל חֵילֵיה דְשִׁמְיָא תַּחְתּוֹת
יְדוֹי, וְלֹא אֶתְיָהִיב לִי רְשׁוּתָא לְמִיקָרֵב
לְמִיחְמֵיהָ.

וְחֻמֵּינָא בֵּי דֵינָא, וּכְמָה סְרַכִּין מִמֵּנָן
קַמְיֵיהוּ, מְנַהוֹן סְנִיגוֹרִין עַל בְּנֵי
עֵלְמָא, וּמְנַהוֹן קְטִיגוֹרִין, נִטְלוּ וְקָרְבוּ לִי
גְבִיֵיהוּ. וְחֻמֵּינָא תַּמּוֹן סְגִיאִין מִן חֲבֵרֵינָא.

אָמְרוּ לִיה לְמַלְאָךְ הַפְּנוֹת, מַה דִּין מִן בְּנֵי
עֵלְמָא גָבַךְ. אָמַר לָהּ, דִּי לֹא
שְׁבִיקִי לְמִימַת יְתִיה וְקָרִיבְנָא לִיה לְדֵינָא.
(אָמַר לָהּ דֵּינּוּ דֵּינִי שְׁבִיקוּ לִי לְמִיטְב וְקָרִיבוּ לִי לְדֵינָא קַמִּי
תַּלַּת סַנְדְּרִין דְלְדֵינּוּ דֵינִי וְשִׁמְעֵתִי).

דְּקֻמוּ תַּלַּת סַנְדְּרִין, וְאָמְרוּ תַּלַּת זְמַנָּא,
מְצֻאֲנוּ כּוֹפֵר, מְצֻאֲנוּ כּוֹפֵר,
וְאֶסְהִידוּ עָלַי דְּאֵעֲבַרְנָא תְּדִיר עַל מִדּוֹתַי.
אֶתְעַסְקוּ בְּדִינֵי כָּל הַהוּא יוֹמָא, דְּחֻמֵּיתוֹן
דְּדַמְיָכְנָא, וְעַבְדוּ חֲשׁוֹן יוֹמִין וְשָׁנִין דִּילִי,
וְאֶשְׁתַּכַּחוּ תְּדִיר שְׁלִימוּן.

וְעַל דְּאֵעֲבַרְנָא עַל מִדּוֹתַי תְּדִיר, שְׁבִיקוּ
דֵינָא, וְלֹא יָכְלוּ לִי לְמִיזְדוֹן בְּהֵאִי, עַד
דְּסִלְקוּ דֵינָאִי לְאַתֵּר אַחֲרָא, וְלֹא יִדְעֵנָא
לְאֵן אַתֵּר.

וְאֶתְיָא מִן דֵּינָא, לְשִׁבְקָא לִי, וְלְמִיחְב לִי
זִמְנָא, לְאַשְׁלֵמָא תְּלֻמוּדָאִי בְּהֵאִי
עֵלְמָא, דְּעַדְדִין לֹא גְמַרְנָא לִיה, וְלֹא

מלאך המוות, עד שנתנו לו במקומי את רבי פרוספדאי הזקן של מקדם, ואז עזב אותי.

שביק לי מלאך המוות, עד דיהבו ליה באתרי רבי פרוספדאי סבא דמלקדמיון, באדין שבק לי.

כשראיתם הדמעות בפני וצחוק בפה, אותם הדמעות - שבכיתי מפחדו של מלאך המוות, וצחקתי - משמחת השכינה, ועל שחפו לי עד זמן אחר כדי להודיע לי מה שגליתי לכם. ולא ישנתי על יד מלאך המוות, אלא השאירו עמי את רבי אושעיא, ועמו הולך אני לשם.

כד חמיתון דמעין באנפאי, וחוכא בפומאי. אינון דמעין, דקא בכינא מדחילו דמלאך המוות. וחיכינא מחדנה דשכינתא. ועל דאוריכו לי עד זמנא אחרא, בגין לאודעא לי מה דגלינא לכוון. ולא דמיכנא על יד מלאך המוות, אלא שבקו בהדאי לרבי אושעיא, ועמיה אזלינא תמן.

תמהו החברים, וקראו עליו, (תהלים פד) עברי בעמק הבכא מעין ישיתוהו גם ברכות יעטה מורה. עברי בעמק הבכא - זה רבי פרוספדאי, שעבר על זה של מלאך המוות, שהוא עמק הבכא, שהוא גרם בכיה לכל העולם. מעין ישיתוהו - שהניחוהו לגמור את תלמודו, ולהיות מעין בתורה. לפיכך, גם ברכות יעטה מורה. אם התורה גורמת לו חיים, כל שכן מי שגורס אותה גרסה ולומד אותה.

תמהו חבריאי, וקרו עליה, (תהלים פד ז) עברי בעמק הבכא מעין ישיתוהו גם ברכות יעטה מורה. עברי בעמק הבכא, דא ר' פרוספדאי, דעבר על דא דמלאך המוות, דאיהו עמק הבכא. דאיהו גרים (דף צח ע"ב) בכיה לכולי עלמא. מעין ישיתוהו, דהניחוהו למיגמור תלמודיה, ולמהוי מעיין באורייתא. לפיכך, גם ברכות יעטה מורה. אי אורייתא גרים ליה חיים, כל שכן מאן דגריס ליה גרסא ואוליף ליה.

קרא עליו רבי יוחנן, (תהלים קיב) זרח בחשך אור לישרים חנון ורחום וצדיק. זרח בחשך, מהו חשך? זהו מלאך המוות, שמחשיך את פני העולם, כמו שנאמר וחשך על פני תהום. אור לישרים שמאיר הקדוש ברוך הוא לצדיק הזה, רבי פרוספדאי, את אור התורה. ומי עושה את זה? הקדוש ברוך הוא, שנקרא חנון ורחום וצדיק.

קרא עליה ר' יוחנן, (שם קיב ד) זרח בחשך אור לישרים חנון ורחום וצדיק. זרח בחשך, מהו חושך. דא מלאך המוות, דאחשיף אנפי עלמא. כמה דאת אמר, (בראשית א ב) וחושך על פני תהום. אור לישרים דאנהיר קודשא בריך הוא לצדיק דא, רבי פרוספדאי, נהירו דאורייתא. ומאן עבד דא. קודשא בריך הוא, דאיקרני (תהלים קיב ד) חנון ורחום וצדיק.

רב הונא מעניש אשה שהזיקה לבני אדם (זוהר חדש ב רות לו, ב)
 רב הונא הוה סליק מבבל לארץ ישראל, והוה סליק להתם, איערע בחד כפר, חמוא ההיא אתתא דהוה אתיא אבתריה, ארמאת מיין אכתפוי, ונטלת עפרא מרגלוי. אהדר רישיה ואמר לה, עבידי וטול בתראי, דהא לא כלום גבאי, אבל גוזרני עליך בלבולא בדעתך.

רב הונא מעניש אשה שהזיקה לבני אדם (זוהר חדש ב רות לו, ב)
 רב הונא הוה עולה מבבל לארץ ישראל, והוה עולה לשם. נקלע לכפר אחד, ראה אותה אשה שהיתה הולכת אחריו. זרקוה מים על כתפיו, ונטלה עפר מרגליו. החזיר ראשו ואמר לה: עשי וקחי אחרי, שהרי אין כלום אצלי, אבל אני גוזר עליך בלבול בדעתך.

לבתר אמו, לא בגיני אלא בגין דלא תיקטלי בני אינשא אחרנין. וכן הוה, איתבלבל דעתה, ולא ידעה מידי, ומתה. ועל דא כתיב, (תהלים צא י) לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך.

אחר כך אמר: לא בשבילי, אלא בשביל שלא תהרגי בני אדם אחרים. וכן הוה. התבלבלה דעתה, ולא ידעה דבר, ומתה. ועל זה כתוב (תהלים צא) לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך.

אפילו הריקניו שבישראל מלאין תורה ומצות כרימון (זוהר חדש ב רות מ, א)
 רבי עזריה ורבי חזקיה, הוי סלקו לרגל, הוה עמהון ההוא טייעא, דהוה טעין אבתריהו. אמר ר' עזריה לרבי חזקיה, מידי שמעית בהווא קרא דכתיב (שה"ש ו יא) אל גנת אגוז ירדתי לראות באבי הנחל. דברי התורה נמשלים לאגוז, היאך.

אפילו הריקניו שבישראל מלאין תורה ומצות כרימון (זוהר חדש ב רות מ, א)
 רבי עזריה ורבי חזקיה היו עולים לרגל. הוה עמהם אותו הסוחר, שהיה מחמר אחריהם. אמר רבי עזריה לרבי חזקיה, האם שמעת דבר באותו הפסוק שכתוב אל גנת אגוז ירדתי לראות באבי הנחל? דברי התורה נמשלים לאגוז, היאך?

אמר ליה, מה אגוז אית ליה קליפה לבר, ומוחא לגו. אף דברי תורה, אית בה מעשה, מדרש, והגדה, וסוד, כלא דא לגו מן דא וכו'.

אמר לו, מה האגוז יש לו קליפה בחוץ ומוח בפנים, אף דברי תורה יש בה מעשה, מדרש, והגדה, וסוד, הכל זה לפנים מזה וכו'.

אמר ההוא טייעא, במאי קאמרינו ותוקימו האי קרא דכתיב,

אמר אותו הסוחר, במה אמרתם ותבארו את הפסוק הזה שכתוב (רות א)

ותלכנה שתיהם עד בואנה בית לחם ויהי כבואנה בית לחם ותהם כל העיר עליה"ן. עד כאן שפ"ם. ותאמרנה הזאת נעמי, אחת ולא יותר. אמר רבי עזריה, אשריהם ישראל, שאפלו הריקנים שבכם מלאים תורה ומעשים טובים.

יִרְדּוּ שְׁנֵיהֶם, אָמְרוּ לוֹ, הַנִּשְׁמָע לְךָ דָּבָר בְּפִסּוּק הַזֶּה? אָמַר, כִּי שָׁמַעְתִּי - בְּזִמְנֵן שֶׁרְצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְתַתּ תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, הַלּוּחוֹת הָיוּ כְּתוּבִים פְּנִים וְאֲחֹר, שֶׁנֶּאֱמַר (שְׁמוֹת ל"ב) מִזָּה וּמִזָּה הֵם כְּתוּבִים וְכוּ'.

וְהַרְכִּיבוּ שְׁלֹשׁ פְּרָסוֹת, וְהוּא עוֹסֵק עִמָּהֶם בְּסוּדוֹת הַלָּלוּ. קָרְאוּ עָלָיו, כִּפְלַח הַרְמוֹן רִקְתָּךְ. אֶפְלוּ הַרְיָקִים שֶׁבְּיִשְׂרָאֵל מְלֵאִים תּוֹרָה וּמִצְוֹת כְּרַמּוֹן.

הֵבֵן מִזְכָּה אֶת הָאֵב

(זוהר חדש ב רות מא, ב)
רבי זמירא יצא לשדה אונן, ראה את אותם הבקיעים שבקמטי הבליטות שמעלות שלהבות. הרפין אָנּוּ, ושמע קולות. אמר לו אותו הערבי: לך עמי, ואראה לך פליאות נסתרות מבני אדם. הלך עמו אחורי הסלע, וראה בקיעים אחרים ושלֵהבות שעולות למעלה. שמעו קולות אחרים. אמר לו: הרפין אָנּוּךָ לְכָאן. הרפין את אָנּוּ, ושמע קולות שאומרים וי וי.

ותלכנה שתיהם עד בואנה בית לחם ויהי כבואנה בית לחם ותהם כל העיר עליה"ן. עד הכא תרין, ותאמרנה הזאת נעמי חד ולא יותר. אמר רבי עזריה, אשריכם ישראל, שאפילו הריקנים שבכם, מלאים תורה ומעשים טובים.

נְחַתִּין תַּרְוִייהוּ, אָמְרוּ לִיה, מִיָּדֵי שְׁמִיעַ לְךָ בְּהַאי קָרָא. אָמַר, הֲכִי שָׁמַעְנָא. בְּזִמְנָא דְּבַעֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַיְהֵב תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, הַלּוּחוֹת הָיוּ כְּתוּבִים פְּנִים וְאֲחֹר. שֶׁנֶּאֱמַר, (שְׁמוֹת ל"ב טו) מִזָּה וּמִזָּה הֵם כְּתוּבִים וְכוּ'.

וְאַרְכְּבִיהַ תְּלַת פְּרָסִי, וְהוּא עֹסִיק עִמָּהוֹן בְּאֵלִין רְזִינָא. קָרְאוּ עָלֶיהָ, כִּפְלַח הַרְמוֹן רִקְתָּךְ. אֶפְלוּ הַרְיָקִין שֶׁבְּיִשְׂרָאֵל מְלֵאִין תּוֹרָה וּמִצְוֹת כְּרַמּוֹן.

הֵבֵן מִזְכָּה אֶת הָאֵב

(זוהר חדש ב רות מא, ב)
רבי זמירא נפק לחקל אונן, חמא באינון בקיעין קרטוניא, קומטרי שלהובי דסלקין. ארפין אודנוי, ושמע קלין. אמר ליה ההוא ערבאה, זיל בהדי, ואראה לך פליאן טמירין מבי נשא. אזל עמיה אחורי טיגרא, וחמי בקיעין אחרנין, ושלֵהובין סליקו לעילא. שמעו קלין אחרנין. אמר ליה ארפין אודנך הכא. ארפין אודנוי, ושמע קלין דאמרין ווי ווי.

אָמַר, וְדַאי הָא אַתְר חַד מְאִינוּן דּוּכְתִי
 דְּגִיְהֵנִס הֶכָּא. וְעֵבֵר הֵהוּא עֲרַבְתָּהּ,
 וְאַשְׁתָּאֵר הוּא. אַדְהֵכִי גַחֲמִין גּוּ דּוּכְתָא
 אַחְרָא, וְחֵמָא חַד בַּר נֶשׁ דְּהוּה רְמִי קְלִין,
 וְהוּוּ נְטֻלִין לִיה, וְאַעְלִין לִיה לְעוּמְקָא
 דְּמִדּוּרָא אַחְרִינָא, וְאַתְפְּסָאִי, וְלֹא חֵמִי
 יִתִּיר.

אָמַר: וְדַאי, זֶהוּ מְקוּם מְאוּתָם הַמְקוּמוֹת
 שֶׁל הַגִּיְהֵנִס כָּאן. וְעֵבֵר אוֹתוֹ
 הָעֲרַבִי, וְהוּא נִשְׁאֵר. בִּינְתִים גַּחֲמִין לְתוֹךְ
 מְקוּם אַחֵר, וְרָאָה אִישׁ אֶחָד שֶׁהָיָה מְרִים
 קוֹלוֹת, וְהָיוּ לוֹקְחִים אוֹתוֹ, וּמְכַנְיָסִים
 אוֹתוֹ לְעֵמֶק שֶׁל מִדּוֹר אַחֵר, וְנִתְפָּסָה, וְלֹא
 רָאָה יוֹתֵר.

אֲדַמְיָךְ, וְחֵמָא בְּחַלְמָא הֵהוּא גְבַרְא. אָמַר
 לִיה מָאן אַתָּה. אָמַר לִיה יוֹדַאי
 חִיבָא אָנָא, דְּלֹא שְׁבַקְנָא בִישִׁין וְחֻטְאִין
 בְּעַלְמָא דְּלֹא עֲבַדְנָא. אָמַר לִיה בְּגוּ
 חַלְמָא, מַה שְׁמַךְ. אָמַר לִיה, לֹא יִדְעָנָא,
 דְּחִיבִי גִיְהֵנִס לֹא דְכָרִין שְׁמִיִּיהוּ.

נִרְדָּם, וְרָאָה בְּחִלּוֹם אוֹתוֹ הָאִישׁ. אָמַר
 לוֹ: מִי אַתָּה? אָמַר לוֹ: יְהוּדִי רִשְׁעִי
 אָנִי, שְׁלֹא הִשְׁאֲרִיתִי רְעוּת וְחֻטְאִים בְּעוֹלָם
 שְׁלֹא עֲשִׂיתִי. אָמַר לוֹ בְּתוֹךְ הַחִלּוֹם: מַה
 שְׁמֶךָ? אָמַר לוֹ: אִינִי יוֹדֵעַ, שֶׁהֲרִשְׁעִים שֶׁל
 הַגִּיְהֵנִס לֹא זוֹכְרִים שְׁמָם.

אָמַר לִיה, שְׁמָא דְּדוּכְתָךְ מַהוּ. אָמַר לִיה,
 בְּגַלְיָא עִילָאָה קַצְבָּא הוּינָא. וּמִגּוּ
 בִישִׁין סַגִּיאִין דְּעַבַדְנָא הֵתִם, דְּיִינִין
 לַהֵהוּא בַר נֶשׁ תְּלִתָא זְמַנִּין בִּימְמָא
 וְתִלְתָא זְמַנִּין בְּלִילְיָא. (אָמַר לִיה, וּבָרָא שְׁבַקְתָּ.
 אָמַר לִיה, אִין).

אָמַר לוֹ: שֵׁם מְקוּמְךָ מַהוּ? אָמַר לוֹ:
 בְּגַלְיָא הָעֵלְיוֹן הִיִּיתִי קַצְבָּא, וּמִתּוֹךְ
 הָרְעוּת הַרְבּוֹת שֶׁעֲשִׂיתִי שָׁם, דְּנִים אַתָּה
 אוֹתוֹ הָאִישׁ שְׁלֹשׁ פְּעֻמִּים בְּיוֹם וְשֹׁלֵשׁ
 פְּעֻמִּים בְּלִילְיָא. (אָמַר לוֹ: וּבִן הַשְּׁאֲרִיתִי? אָמַר לוֹ: כֵּן).

קָם מִתְמַזְן, וְאַזְל לִיה לְגַלְיָא עִילָאָה,
 שְׁמַע קוֹל יְנוּקָא דְּהוּה אָמַר, (מִשְׁלִי ב
 ד) אִם תְּבַקְשֶׁנָּה כְּכֶסֶף וְכַמְטַמְנִים
 תַּחֲפֹשְׁנָה אִזְ תְּבִין יִרְאֵת ה'. אֲזַל לְבִי
 מִדְּרֹשָׁא אַחְרָא, שְׁמַע קוֹל יְנוּקָא אַחְרָא
 דְּהוּה אָמַר, (צַפְנִיָּה ב ג) בְּקִשׁוּ צְדָק בְּקִשׁוּ
 עֲנוּה אוֹלִי תִסְתְּרוּ וְגו'.

קָם מִשָּׁם, וְהִלֵּךְ לוֹ לְגַלְיָא הָעֵלְיוֹן. שְׁמַע
 קוֹל תֵּינוּק שֶׁהָיָה אוֹמֵר, (מִשְׁלִי ב) אִם
 תְּבַקְשֶׁנָּה כְּכֶסֶף וְכַמְטַמְנִים תַּחֲפֹשְׁנָה אִזְ
 תְּבִין יִרְאֵת ה'. הִלֵּךְ לְבֵית מְדַרְשׁ אַחֵר,
 שְׁמַע קוֹל תֵּינוּק אַחֵר שֶׁהָיָה אוֹמֵר, (צַפְנִיָּה
 ב) בְּקִשׁוּ צְדָק בְּקִשׁוּ עֲנוּה אוֹלִי תִסְתְּרוּ
 וְגו'.

אֲזַל וְחַפֵּשׂ אַבְתְּרִיָּה דְּהוּה גְבַרְא רִשְׁעִי.
 וְלַחַד יְנוּקָא קָא שְׁאִיל. אָמַר לִיה,
 רַבִּי, תִּינְתִי כֶּךָ וְכֶךָ לַהֵהוּא גְבַרְא, דְּלֹא
 שְׁבַק בִישִׁין וְחֻטְאִין בְּעַלְמָא דְּלֹא עֲבַד.

הִלֵּךְ וְחִפֵּשׂ אַחֵר אוֹתוֹ הָאִישׁ הָרִשְׁעִי. וְאַל
 תֵּינוּק אֶחָד שְׁאֵל. אָמַר לוֹ: רַבִּי, יָבֵא
 כֶּךָ וְכֶךָ לְאוֹתוֹ הָאִישׁ, שְׁלֹא הִשְׁאִיר רְעוּת
 וְחֻטְאִים בְּעוֹלָם שְׁלֹא עֲשָׂה! כֶּךָ וְכֶךָ יְהִיָּה

כך וכך תהא ליהווא גברא רשע, ולהווא
 (ס"א מניקתה) דיניקא ליה.

לאותו האי ש הרשע, ולאותה (המניקת)
 שהיניקה אותו!

אמר ליה, ברא שבק בעלמא. אמר ליה
 הן. חד ברא שביק, והוא רשע
 פאבוה, ואיהו ינוקא דאזיל בבי מטבחיא.
 חפש אבתריה, ונטיל ליה ולעי ליה
 באורייתא, עד דאוליף ליה מקרא
 וצלותא וקריאת שמע. לבתר אוליף ליה
 משנה ותלמוד והלכות והגדות, עד
 דאתחכם יתיר, והינינו רבי נחום הפקולי.

אמר לו: האם השאיר בן בעולם? אמר
 לו: כן, בן אחד הוא השאיר, והוא
 רשע כמו אביו, והוא הילד שהולך בבית
 המטבחים. חפש אחריו, ולקח אותו
 ולמד אותו בתורה, עד שלמדו מקרא
 ותפלה וקריאת שמע. אחר כך למד אותו
 משנה ותלמוד והלכות והגדות, עד
 שהתחכם יותר, והינו רבי נחום הפקולי.

אמאי קרו ליה הפקולי. במה דאת אמר,
 (ישעיה כח ז) פקו פליליה. דאפיק
 לאבוה מן דינא דההוא עלמא. וכמה
 חכימי דרא דנפקו מיניה, אקרון פקולי.

ולמה קראו לו הפקולי? כמו שנאמר
 (ישעיה כח) פקו פליליה. שהוציא
 את אביו מהדין של אותו העולם. וכמה
 חכמי הדור שיצאו ממנו נקראו פקולי.

ההוא גברא אתי ליה בחלמא, ואמר
 ליה, רבי, במה דאנת נחמת לי בן
 נחם הקדוש ברוך הוא אותך. דהא מן
 יומא דידע בני פסוק חד, פקו לי מן
 דינא. ביון דקרא קריאת שמע, סלקין
 דינאי בין ביממא בין בליליא זימנא חד.
 ביון דקרי ביה רב, אעברו דינאי מכל
 וכל.

אותו האי ש בא לו בחלום, ואמר לו: רבי,
 כמו שנחמתני, כך נחם אותך
 הקדוש ברוך הוא. שהרי מן היום שיידע
 בני פסוק אחד, הוציאו אותי מן הדין.
 ביון שקרא קריאת שמע, העלו הדין שלי
 בין ביום ובין בלילה פעם אחת. ביון
 שקרא בו הרב, העבירו את דיני מכל וכל.

יומא דאתחכים וקרו ליה רבי, אתקיני
 כורסי בין צדיקיא בגינתא דעדן.
 ובכל יומא יומא דאתחדשא אורייתא
 בשמיה, מעטרין לי בעיטרא עילאה,
 דצדיקים מתעטרין.

היום שנהיה חכם וקראו לו רבי, התקיני
 את כסאי בין הצדיקים בגן עדן.
 ובכל יום יום שמתחדשת תורה בשמו,
 מעטרים אותי בעטרה עליונה,
 שהצדיקים מתעטרים.

בגינד זכינא בכל האי יקר. זכאה איהו
 חולקיה, מאן דשבק ברא דלעי
 בתורה בהאי עלמא. אמר ר' חייא בר

בגללך זכיתי בכל הכבוד הזה. אשרי הוא
 חלקו של מי שמשאיר בן
 שעוסק בתורה בעולם הזה. אמר רבי

אבא, כהאי גוונא אירע ליה לרבי עקיבא. חייא בר אבא, כמו זה ארע לו לרבי עקיבא.

מעשה ברבי פרחיא

(זוהר חדש ב רות נא, ב)
 רבי פרחיא אמר, כל זמנא דגופא לא נח בדוכתיה, נפשא דיליה אוף הכי. ואיהו הנה משתדל תדיר, למנדע בההוא עלמא דנשמתין.

מעשה ברבי פרחיא

(זוהר חדש ב רות נא, ב)
 רבי פרחיא אמר, כל זמן שהגוף לא נח במקומו, נפשו אף כן. והוא היה תמיד משתדל לדעת באותו העולם של הנשמות.

יומא חד הנה אזיל בתקלא, ואשתכח חד גופא תחות אילן חריב מית. אשגח ביה, ואשכח דהוא יהודאי, ואשכח פריכין דמצוה, וספרא דאגדתא בהדיה.

יום אחד היה הולך בשדה, ומצא גוף אחד תחת אילן חרב מת. השגיח בו, ומצא שהוא יהודי, ומצא פריכות של מצוה, וספר של אגדה עמו.

אמר ודאי תלמיד חכם הוא. אשתדל בקבריה, ואזיל למתא, ואתקין ליה תכריכין, וקברא, וזמין בני נשא, ובכה עליה, ואשתדל עליה, ואפיק כל מאי דהוי בידוי.

אמר, ודאי תלמיד חכם הוא. התעסק בקברו, והלך לעיר, ותקן לו תכריכים וקבר. והזמין בני אדם, ובכה עליו, והשתדל עליו והוציא כל מה שהיה בידו.

פיון דאתגניז ואתקבר ההוא גופא, נפש דליה אעלת לגו מתיבתא עילאה. אמרו לה, לית לך הכא השתא רשות לאעלא בכרך (בדוך) דטנרא עילאה. זילי ואשלימי טיבו, למאן דאשלים לך.

פיון שנגנז ונקבר אותו הגוף, הנפש שלו נכנסה לתוך הישיבה העליונה. אמרו לה: אין לך כעת רשות להכנס בכרך (למקום) הסלע העליון, לכי והשלימי חסד למי שהשלים לך!

יומא חד, רבי פרחיה הנה (דף קט ע"ב) יתיב אבבא דפתחא דלוד, והנה עצוב, דדחיקא ליה שענתא. אתא חד בר נש לגביה, אמר ליה, רבי תיבעי למיהך בדוך פלוני בהדאי, ואתן לך מאני כסף, בגין דנשתדל באורייתא כחדא באורחא, אמר ליה נזיל. אזלו. אמר ליה, רבי, האי (פאי) דכתיב, (קהלת ט ה) פי החיים יודעים

יום אחד רבי פרחיה היה יושב על השער של הפתח של לוד, והיה עצוב, שהיתה לו דחוקה השעה. בא אליו איש אחד. אמר לו: רבי, התרצה ללכת למקום פלוני עמי, ואתן לך כלי כסף, כדי שנשתדל בתורה יחד בדוך? אמר לו: גלך. הלכו. אמר לו: רבי, זה שכתוב (קהלת ט) פי החיים יודעים

אינם יודעים מאומה? אָמַר לוֹ: החיים אלו הצדיקים, והמתים אלו הרשעים.

אָמַר לוֹ: חֲזִיךְ, רַבִּי, אֶפְלוּ הַרְשָׁעִים בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם יוֹדְעִים בְּצַעֲרָם, וְיוֹדְעִים בְּכַבּוּד הַצְּדִיקִים וּבְדִינֵי הַרְשָׁעִים. אָמַר לוֹ: אִם כֵּן, מַה זֶה וְהַמְתִּים אֵינָם יוֹדְעִים מְאוּמָה?

אָמַר לוֹ: בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּתוּב, שֶׁהָרִי הַצְּדִיקִים שֶׁנִּקְרָאִים חַיִּים, מְסַתְּפִלִים וְיוֹדְעִים שְׂמֹחוֹתוֹ, וְעַתִּידִים לְתַת אֶת הַדִּין, שֶׁיֵּשׁ דִּין וְיֵשׁ דִּין, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְהַחַי יִתֵּן אֶל לְבוֹ. אֲבָל הַרְשָׁעִים שֶׁנִּקְרָאִים מְתִים, לֹא יוֹדְעִים וְאֵין מְשַׁגְּחִים, וְלֹא מְסַתְּפִלִים בְּמַעֲשֵׂי אוֹתוֹ הָעוֹלָם כָּלֹם. וְכִי שְׂאִינוֹ מְכִיר בְּמַעֲשֵׂי אוֹתוֹ הָעוֹלָם נִקְרָא מוֹת, מִשּׁוּם שֶׁהָעוֹלָם הַזֶּה לֹא מְבַנֵּי חַיִּים. שֶׁהָעוֹלָם הַהוּא שֶׁל נְשִׁמוֹת וְרוּחוֹת הוּא, וְזֶה הָעוֹלָם הוּא שֶׁל הַגּוּף.

אוֹתוֹ הָעוֹלָם שֶׁדָּרִים בּוֹ אַחִיהֶם (רוּחוֹת) שֶׁל בְּנֵי הָאָדָם, וְדוֹמִים בְּדִיוֹקְנָאוֹת, מְכַרִּים זֶה לָזֶה, וְיוֹדְעִים בְּמַה דּוֹמִים בְּעוֹלָם הַזֶּה (שְׁעֵתִיד לְבֹא לְעוֹלָם). וְכִשְׁתִּדְּלִים לְהַכִּיר אֶת כְּבוֹד רַבּוֹנָם שָׁם, בְּאוֹתוֹ הַמְּלַבּוֹשׁ שֶׁל אוֹתוֹ הָעוֹלָם.

כִּשְׁהִגִּיעוּ לְאוֹתוֹ הַשְּׂדֵה, אָמַר לוֹ: נִתְעַכֵּב כְּעַתָּה. נֶאֱמַר לוֹ: לְמָה אַתָּה נֶאֱמַר לוֹ: אֲבָדָה אֲבָדָה לִי בְּמִקּוֹם הַזֶּה. אָמַר: הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִזְמְנֶנָּה לָךְ.

שְׂמֹחוֹתוֹ וְהַמְתִּים אֵינָם יוֹדְעִים מְאוּמָה. אָמַר לִיהֵ הַחַיִּים אֲלוֹ הַצְּדִיקִים, וְהַמְתִּים אֲלוֹ הַרְשָׁעִים.

אָמַר לִיהֵ חֲזִיךְ רַבִּי, אֶפְלוּ הַרְשָׁעִים בְּהֵוָה עֲלֵמָא, יִדְעִין בְּצַעֲרָא דִּידְהוֹן, וְיִדְעִין בִּיקְרָא דְצְדִיקֵינָא, וּבְדִינְהוֹן דְרְשִׁיעֵינָא. אָמַר לִיהֵ, אִי הַכִּי מְאִי וְהַמְתִּים אֵינָן יוֹדְעִים מְאוּמָה.

אָמַר לִיהֵ, בְּהֵאִי עֲלֵמָא כְּתִיב. דְּהֵא צְדִיקֵינָא דְאִיקְרוּן חַיִּים, מְסַתְּפִלִין וְיִדְעִין דִּימוֹתוֹן, וְזִמְנִין לְמִיָּהֵב דִּינָא, דְאִית דִּין וְאִית דִּין. כְּמַה דְאַתָּה אָמַר, (שם פסוק ז) וְהַחַי יִתֵּן אֶל לְבוֹ. אֲבָל רְשָׁעִים דְאִיקְרוּן מְתִים, לֹא יִדְעִין, וְלֹא מְשַׁגְּחִין, וְלֹא מְסַתְּפִלִין בְּעוֹבְדֵי דְהֵוָה עֲלֵמָא כָּלֹם. וְכִי דְלָא יִדְעֵ בְּעוֹבְדָא דְהֵוָה עֲלֵמָא, אִיקְרִי מוֹת. בְּגִין דְּהֵאִי עֲלֵמָא לְאוֹ מְבַנֵּי חַיִּים. דְּהֵוָה עֲלֵמָא דְנִשְׁמַתִּין וְרוּחִין אִיהוֹ, וְהֵאִי עֲלֵמָא דְגוּפָא הוּא.

הֵוָה עֲלֵמָא דְדִינֵי בֵיה אַחוּהוֹן (רוּחוֹתוֹ) דְבְנֵי נְשָׂא, וְדִמְיִין בְּדִיוֹקְנֵין, אֲשֶׁתְּמוֹדְעֵן דָּא לְדָא, וְיִדְעִין בְּמַה דּוֹמִין בְּהֵאִי עֲלֵמָא (דְּזִמְיִין לְמִיָּהֵב בְּעֲלֵמָא). וְכִשְׁתִּדְּלִין לְמַנְדַּע בִּיקְרָא דְמֵאֲרִיהוֹן תַּמְנוֹן, בְּהֵוָה מְלַבּוֹשָׂא דְהֵוָה עֲלֵמָא.

כְּדֵ מְטָא לְהֵוָה חֲסֵל, אָמַר לִיהֵ נִתְעַכֵּב הַשְּׂתָא, אַתְנַח. אָמַר לִיהֵ, אֲמַאי קָא מוֹתְנַחַת. אָמַר לִיהֵ אֲבִידָא קָא אֲבִיד לִי בְּהֵאִי דוּכְתָא. אָמַר, קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יִזְמְנֶנָּה לָךְ.

מִצְאֵוּ מְעַרְתָּ אַחַת. אָמַר אוֹתוֹ הָאִישׁ:
 רַבִּי, נִכְנָס לְכָאן, שְׁהֵרִי יְדַעְתִּי
 שְׂאֲנִי מִכִּיר כָּאן. נִכְנָסוּ, יָרְדוּ בַּמְדַּרְגּוֹת,
 עַד שֶׁהִגִּיעוּ לְפִרְדָּס אֶחָד, וָרָאוּ שֵׁם
 אֵילָנוֹת מְשֻׁנִּים זֶה מִזֶּה וּמִשְׂאֵר הָאֵילָנוֹת
 שֶׁל הָעוֹלָם, וְאֵילָן אֶחָד מְשֻׁנֶּה מִשְׂאֵר
 הָאֵילָנוֹת.

עָלוּ לְשָׁם, שָׁמְעוּ קוֹל אֶחָד שֶׁל מַחְנוֹת
 רַבִּים שְׁהִיוּ אוֹמְרִים, (תהלים צה) בָּאוּ
 נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרַעַה וְנִכְרַעַה נִבְרַכָּה לְפָנֶי ה' עֲשׂונו.
 תָּמָה רַבִּי פְּרַחְיָא, וְאָמַר: מַה זֶּה? אָמַר לוֹ:
 שְׂתַק.

אָמַר רַבִּי פְּרַחְיָא: הָאֱלֹהִים, כְּשֶׁהִגַּעְתִּי
 עָמוּ לְאִמְצַע הַפִּרְדָּס הַזֶּה, וְרֵאִיתִי
 שְׁתֵּי דְרָכִים, וּמַחְנוֹת מִצַּד זֶה וּמִצַּד זֶה,
 וְאָמַרְתִּי לוֹ מַה זֶּה? וְאָמַר לִי, כָּאֵן נִפְרָדוֹת
 דְּרָכֵי הַנְּפֻשׁוֹת, מִי שֶׁהוֹלְכִים לְגַן עֵדֶן, וּמִי
 שֶׁהוֹלְכִים לְגִיְהֵנָם. מִי שֶׁהוֹלֵךְ לְגַן עֵדֶן -
 אֵלּוּ הוֹלְכִים (עמו), וּמִשְׁלִימִים לוֹ שְׁלוֹם.
 וּמִי שֶׁהוֹלֵךְ לְגִיְהֵנָם - אֵלּוּ נוֹטְלִים לְדוֹן
 אוֹתָם) אוֹתוֹ בְּגִיְהֵנָם.

עֲבַרְנוּ אוֹתוֹ הַפִּרְדָּס, וְהִגַּעְנוּ לְחוֹמוֹת
 וּמִגְדָּלִים וּשְׁעָרִים. כְּשֶׁהִגַּעְנוּ
 לְשַׁעַר אֶחָד, שְׁנִקְרָא שַׁעַר הַמְּזֻרְתָּ, קָרָא
 אוֹתוֹ הָאִישׁ: פִּתְחוּ לִי שְׁעָרֵי צְדָק. אָמְרוּ
 לוֹ: לָמָּה? אָמַר לָהֶם: בְּשִׁלְחוֹת שֶׁל רַבּוֹן
 הָעוֹלָם בָּאתִי. פִּתְחוּ וְאָמְרוּ כָלֶם: מִי נִתֵּן
 אֶת יְלוּד הָאִשָּׁה הַזֶּה כָּאֵן בְּמִקוֹם הַזֶּה?
 אָמַר לָהֶם: זֶה הוּא רַבִּי פְּרַחְיָא. אָמְרוּ: זֶה
 הוּא שְׁהַשְׁלִים לָךְ הַחֶסֶד בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם?
 אָמַר כֵּן.

אֲשַׁכְּחוּ חַד מְעַרְתָּא. אָמַר הוּא גַבְרָא,
 רַבִּי, יַעֲוֹל הָכָא, דְּהָא יְדַעְנָא
 דְּאִשְׁתַּמוּדְעָנָא הָכָא. אָעָלוּ. נִחְתִּין בְּדַרְגִּין,
 עַד דְּמָטוּ לְגַבֵּי חַד פִּרְדָּס, וְחָמוּ תַמְּוֹן
 אֵילָנִין מְשֻׁנִּין דָּא מִן דָּא וּמִשְׂאֵר אֵילָנִין
 עֲלָמָא, וְחַד אֵילָן מְשֻׁנִּיא מִשְׂאֵר אֵילָנִין.

סְלִיקוּ תַמְּוֹן, שָׁמְעוּ חַד קְלָא דְּמִשְׁרַיִן
 סְגִיאִין, דְּהוּוּ אָמְרִין, (תהלים צה ו)
 בּוֹאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרַעַה נִבְרַכָּה לְפָנֶי ה'
 עֲשׂונו. תָּוּוּה רַבִּי פְּרַחְיָא, אָמַר מֵאִי הָאִי.
 אָמַר לִיה שְׂתוּק.

אָמַר רַבִּי פְּרַחְיָא, הָאֱלֹהִים, כַּד מְטִינָא
 עָמִיָּה לְאִמְצַע דְּהָאִי פִּרְדִּיסָא,
 וְחָמִינָא תַרִּין אַרְחִין, וּמִשְׁרַיִן מִסְטָרָא
 דָּא וּמִסְטָרָא דָּא, וְאָמְרִי לִיה מֵאִי הָאִי,
 וְאָמַר לִי, הָכָא מִתְּפָרְשִׁין אוֹרְחִין דְּנִפְשִׁין,
 מֵאֵן דְּאֲזִלִין לְגַן עֵדֶן, וּמֵאֵן דְּאֲזִלִין
 לְגִיְהֵנָם. מֵאֵן דְּאֲזִל לְגַן עֵדֶן, אֵלּוּן אֲזִלִי
 בְּהַדְיָהוּ (בַּהֲדִיָּה), וְאֵשְׁלִימוּ לִיה שְׁלָמָא.
 וּמֵאֵן דְּאֲזִל לְגִיְהֵנָם, אֵלּוּן נְטִלִין לִיה
 לְמִידֵן (תְּהוֹן) לִיה בְּגִיְהֵנָם.

אֲעֲבַרְנָא הוּא פִּרְדָּס, וּמְטִינָא לְשׁוּרִין
 וּמִגְדָּלִין וְתַרְעִין. כַּד מְטִינָא
 לְתַרְעָא חַד, דְּאִיקְרִי שַׁעַר הַמְּזֻרְתָּ. קָרָא
 הוּא גַבְרָא, (שם קיח יט) פִּתְחוּ לִי שְׁעָרֵי
 צְדָק. אָמַר לִיה אַמּוּאִי. אָמַר לוֹו,
 בְּשִׁלְחוֹתָא דְּמֵאֲרִיָּה דְּעֲלָמָא קָא אֲתִינָא.
 פִּתְחוּ וְאָמְרוּ כּוֹלְהוּ, מֵאֵן יֵהֵב לִילוּד אִשָּׁה
 בְּאֲתַרָּא דָּא. אָמַר לְהוּ דָּא אִיהוּ רַבִּי
 פְּרַחְיָא. אָמְרוּ דָּא הוּא דְּאֵשְׁלִים לָךְ חֶסֶד
 בְּהָהוּא עֲלָמָא. אָמַר אִין.

פְּתַחוּ לוֹ, וְאָמְרוּ: הַפְּשִׁיטוּ אוֹתוֹ, שְׂאִין רְשׁוֹת לְהַכְנִיס לְכָאן בְּגוּף שֶׁל הָעוֹלָם הַהוּא. מִיָּד הַפְּשִׁיטוּ אוֹתוֹ, וְהִתְלַבֵּשׁ בְּאֵוִירִים שֶׁל הֶגֶן שְׁלֶפְנִים.

וְנִכְנַס וְרָאָה אוֹתוֹ הֶרְקִיעַ שֶׁעַל גְּבִי אוֹתוֹ הַגּוּף (הַגּוֹ). שְׂאוֹתוֹ הֶרְקִיעַ נִפְרָד מֵאוֹתוֹ הֶרְקִיעַ שְׁעוֹמֵד עַל שְׂאֵר בְּנֵי הָעוֹלָם. הֶרְקִיעַ הִזָּה נִתְחַם בְּתַחוּם מְכַל הַגּוֹנִים שֶׁל הָעוֹלָם. אַרְבַּעַת חֲלוֹנוֹת, מִשְׁקוּפִים פְּתִיחוּם בּוֹ בְּאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם, וְאַחַד בְּאַמְצַע.

חֲלוֹן אֶחָד שֶׁבְּצַד מְזֻרָח, בּוֹ קִיּוּמִים אַרְבַּעַת מִשְׁקוּפִים מְרַקְמוּם, בְּסוּד שֶׁל אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת יְהו"ה, עוֹלוֹת לְשָׁתִים עֶשְׂרֵה, שְׁלֹשׁ אוֹתִיּוֹת לְכָל אֶחָד וְאַחַד.

שְׁלֹשׁ פְּעֻמִּים בְּיוֹם מִתְחַבְּרִים אוֹתָם הַמִּשְׁקוּפִים, וְכָל הָאוֹתִיּוֹת מִתְחַבְּרוֹת לְשֵׁם הַקְּדוֹשׁ. מְקוּמָה אֶחָד עוֹמֵד לְאוֹתוֹ הַצַּד, וְשִׁמּוֹ וּזְרִיעָאֵל (יעזריאל). וְאַרְבַּעַת מִפְתָּחוֹת בְּיָדוֹ, שֶׁהוּא פּוֹתַח בָּהֶם אַרְבַּעַת שְׁעָרִים, שֶׁהֵם עַל גְּבִי אוֹתוֹ הֶרְקִיעַ, וְאֵין מִי שֶׁמִּפְּרִי בָהֶם.

פְּרָט לְרֵאשִׁי חֲדָשִׁים וְשִׁבְתוֹת, שְׂבָאוֹת אוֹתוֹ הַנְּפִשׁוֹת שֶׁמִּשְׁתַּתְּפוֹת עִם הַגּוּף בְּקְבָרִים, לְכַרְעַ וּלְהַשְׁתַּחוּוֹת לִפְנֵי אוֹתָם הַשְּׁעָרִים לְרִבּוֹן הַכֹּל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה סו) וְהָיָה מִדֵּי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וּמִדֵּי שִׁבְתָּ בְּשִׁבְתּוֹ יָבֹא כָּל בֶּשֶׂר לְהַשְׁתַּחוּת לִפְנֵי. כָּל - לְרִבּוֹת אוֹתוֹ נְפִשׁוֹת שְׁדָרוֹת עִם הַגּוּף, וְנִקְרָאוֹת כָּל בֶּשֶׂר.

פְּתַחוּ לֵיה. וְאָמְרוּ, אַפְשִׁיטוּ לֵיה, דְּלִית רְשׁוֹ לְמִיעַל הַכָּא בְּגוּפָא דְהָהוּא עֲלָמָא. מִיָּד אַפְשִׁיטוּ לֵיה, וְאַתְּלַבֵּשׁ בְּאֵוִירִין דְּגַנְתָּא דְלָגוּ.

וְעָאֵל וְחָמִי הָהוּא רְקִיעָא דְעַל גְּבִי הָהוּא גּוּפָא (גַּנְתָּא). דְּהָהוּא רְקִיעָא אֲתַפְרֵשׁ מִהָהוּא רְקִיעַ דְקָאִים עַל שְׂאֵר בְּנֵי עֲלָמָא. רְקִיעַ דָּא אֲתַתְּחַם בְּתַחוּמָא מְכַל גּוֹנִין דְעֲלָמָא. אַרְבַּע חֲלוֹנֵי מִשְׁקוּפִין פְּתִיחוּ בֵּיה בְּאַרְבַּע סִיטְרֵי עֲלָמָא, וְחַד בְּאַמְצַעִיתָא.

חֲלוֹן חַד דְּבִסְטֵר מְזֻרָח, בֵּיה קִיּוּמִין אַרְבַּע מִשְׁקוּפִין מְרַקְמוּם, בְּרִזָּא דְאַרְבַּע אֲתוּוֹן יְהו"ה, סְלָקִין לְתַרְסֵר, תְּלַת אֲתוּוֹן לְכָל חַד וְחַד.

תְּלַת זְמוּנֵי בְּיוֹמָא, מִתְחַבְּרִין אֵינּוּן מִשְׁקוּפִין, וְאַתוּוֹן כּוֹלְהוּ מִתְחַבְּרִין לְשִׁמָּא קְדִישָׁא. חַד מְמוּנָא קִיּוּמָא לְהָהוּא סְטְרָא, וּזְרִיעָאֵל (יעזריאל) שְׁמִיָּה. וְאַרְבַּע מִפְתָּחִין בְּיָדֵיהּ, דְאִיהוּ פְּתַח בְּהוּ אַרְבַּעַת תְּרַעִין, דְאֵינּוּן עַל גְּבִיָּה דְהָהוּא רְקִיעָא. וְלִית מָאן דְּיַדַּע בְּהוּ.

בְּרֵי בְּרִישׁ יְרַחֵי וְשִׁבְתֵּי, דְאַתְיִין אֵינּוּן נְפִשָׁן דְמִשְׁתַּתְּפִין עִם גּוּפָא בְּקְבָרֵי, לְמַכְרַע וּלְמַסְגָּד כְּמִי אֵינּוּן תְּרַעִין לְמֵאֵרֵי כּוֹלָא. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (ישעיה סו כג) וְהָיָה מִדֵּי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וּמִדֵּי שִׁבְתָּ בְּשִׁבְתּוֹ יָבֹא כָּל בֶּשֶׂר לְהַשְׁתַּחוּת לִפְנֵי. כָּל, לְאַסְגָּאָה אֵינּוּן נְפִשָׁן דְדִיִּירֵי עִם גּוּפָא, וְאִיתְקְרוּן כָּל בֶּשֶׂר.

חלון אחר דבסטר דרום, ביה קיימין
שית משקופין, לא עאלין להאי
אתר, אלא אינון דלען קריאת שמע
ברעותא, ובכונה בכל יומא.

חלון אחר שבצד הדרום, בו עומדים
ששה משקופים, לא נכנסים
למקום הזה, אלא אותן שעוסקות
בקריאת שמע ברצון ובכונה בכל יום.

אמר רבי פרחיא, האלהים, בד
אסתכלנא בההוא חלונא, קריב
ההוא ממונא, וענאל שמיה, די ממונה על
תרעא דסטר דרום, אמר לי, קום
בקיימך, וחמי האי חלון, דלית רשו
לאעלא (דף קי ע"א) תמן, ולא למחמי ביה,
בר אינון דלעאן בקריאת שמע בדקא
יאות.

אמר רבי פרחיא: האלהים, כשהסתכלתי
באותו החלון, קרב אותו המונה,
ששמו ענאל, שמונה על השער של צד
הדרום. אמר לי, קום במקומך, וראה את
החלון הזה, שאין רשות להכנס לשם ולא
לראות אותו, פרט לאותם שעוסקים
בקריאת שמע כראוי.

וכל אינון דלעאן בקריאת שמע בדקא
יאות, שתין ממונן עאלין קמיה (נ"א
דמשיח), ומכתירין ליה בכתרין קדישין,
ואמרין ליה, דא הוא בתרא דפלוני דלעא
בקריאת שמע בדקא יאות.

וכל אותם שעוסקים בקריאת שמע
כראוי, ששים ממנים נכנסים לפניו
(של המשיח), ומכתירים אותו בכתרים
קדושים, ואומרים לו: זהו הכתר של
פלוני שעסק בקריאת שמע כראוי!

שאילנא ליה, ואמרי ליה, מארי, האי
קריאת שמע בדקא יאות מה
הוא. אמר לי, אי חסידא, רזא עילאה
איהו הכא. בקריאת שמע אית בה ארבע
פרשין.

שאילתי אותו ואמרתי לו: אדוני,
הקריאת שמע הוא כראוי, מה
היא? אמר לי: אי חסיד, סוד עליון הוא
כאן. בקריאת שמע יש ארבע פרשיות.

פרשה קדמאה דיחודא, דאיהו תרין
יחודין, בתריסר תיבין. שית
תיבין ביחודא עילאה. ושית תיבין
ביחודא אחרא. פרשה תניינא ואהבת,
במ"ב תיבין, ברזא דשם דמ"ב אתנון.

הפרשה הראשונה של היחוד, שהיא שני
יחודים, בשתיים עשרה תבות.
שש תבות ביחוד העליון, ושש תבות
ביחוד אחר. הפרשה השנייה - ואהבת,
בארבעים ושתיים תבות, בסוד השם של
ארבעים ושתיים אותיות.

פרשה תליתאה, והיה אם שמוע,
דאתכליל ימינא בשמאלא,

פרשה שלישית - והיה אם שמוע,
שנכלל הימין בשמאל, והשמאל

בימין. והוא בסוד וסתר של המרכבה הקדושה, עד ושמנתם, שהיא הפרשה ששולטת על הכל. היא בסוד של שבעים ושתים תבות, תוף הסוד של שבעים ושנים שמות של המרכבה הקדושה.

פרשה רביעית - ושמנתם, שהיא חמשים תבות, שהיא כנגד חמשים שערי בינה. פרשת הציצית כלולה מכלם. ועולות הפרשיות למנון של אדם.

וכל שאר המקומות, בין במצוות התורה, בין בכל שאר המקומות בתורה, הנזכר לחוד והנמכה לחוד. וכאן שהוא יחוד, שמתיחד בו הקדוש ברוך הוא, זכר ונקבה מתכנסים יחד, ועולים בשעור אחד.

הזכר נשתלם בה, מה שאין כן בכל שאר המקומות של התורה. וזהו השבח של האמונה העליונה, לדעת זה (שהנה) ה' הוא האלהים. הזכר נשלם בנקבה, ונכללים אחד עם אחד, הזכר נבנה עם הנקבה. וזהו היחוד השלם. ואין שלמות אלא בזכר ונקבה יחד.

ובא ראה, כל מי שמשלים היחוד פראוי ומכונן בפרשיות הללו בכל יום, זוכה למשקופים והחלונות הללו, להיות שלם כאן. ואין מי שיעכב על ידו, ובלבד שיקרא פראוי, ויכונן בסודות העליונים הללו.

ושמאלא בימינא. ואיהו ברזא וסתר דרתיקא קדישא, עד ושמנתם. דאיהי פרשתא דשולטא על כולא. איהי ברזא דע"ב תיבין, גו רזא דע"ב שמהן דרתיקא קדישא.

פרשה רביעאה, ושמנתם, דאיהי חמשים תיבין, דאיהי לקביל חמשים תרעין דבינה. פרשה דציצית כלילא מכולהו. וסלקין פרשין למניינא דאדם.

וכל שאר דוכתין, בין בפסוקי דאורייתא, בין כל שאר דוכתי דאורייתא, דכורא לחוד, ונוקבא לחוד. והיא דאיהו ייחודא, דאתיחד ביה קודשא בריך הוא, דכר ונוקבא אתכנישו פחדא, וסלקין בשעורא פחדא.

דכורא אשתלים בה, מה דלאו הכי בכל שאר דוכתי דאורייתא. ודא שבחא דמהימנותא עילאה, למנדע ורזא דא (דחא) ה' הוא האלהים. דכורא אשתלים בנוקבא, ואתכלל חד בחד, דכורא אתבני בנוקבא. ודא איהו ייחודא שלים, ולא אית שלימו אלא דכורא ונוקבא פחדא.

ותא חזי, כל מאן דאשלים ייחודא פדקא יאות, ומכונן בפרשיות אליו בכל יומא. זכי לאלין משקופין וחלונין, למנהוי שלים הכא. ולית מאן דיעכב על ידו, ובלבד דיקרי פדקא יאות, ויכונן בהני רזין עילאין.

ואחז בימיני ואמר לי: אי חסיד, בא וראה את כבוד אותם שמיחדים את השם הקדוש פראוי ועוסקים בקריאת שמע כמו זה.

ונכנסתי להיכל אחד, ובאותו היכל היו שלש מאות ששים וחמשה היכלות, כחשבון ימות השנה. אברהם יצחק ויעקב שולטים באותו ההיכל, ואדם הראשון בתוכם.

וראיתי כמה קבוצות של נשמות מלבשות ברקמה של עץ החיים, וכמה גנים של כבוד עליון, ונכנסים לתוך ההיכל, ויפיאל הממנה הגדול על הכל, ממנה גדול של התורה עמם.

פתח ואמר: התעוררו קדושי העולם, הרי בניכם הקדושים, שמיחדים את השם הקדוש, ומכונים ברצון של הפרשיות של קריאת שמע.

וראיתי את אדם הראשון שמשתדל בהם. ובשעה שנכנסת קריאת שמע שקורא בן אדם, עולה בראשונה להיכל הזה, ומריח בה אדם הראשון. אם חסרה אות אחת מקריית שמע, אינו מקבל אותה, שהרי חסר בנינו של אדם, שהוא מאתים ארבעים ושמונה, באותן התבות שחוזר שליח צבור.

ואם מוצא אותה פראוי, מקבל אותה, ונוטלים ממנו אברהם יצחק ויעקב, ונושקים אותה. מי ראה השמחה, מי

ואחיד בימינא דילי ואמר לי, אי חסידא, תא חמי יקר דאינון דמיחדי שמא קדישא כדקא יאות, ולעאן בקריאת שמע כגוונא דא.

אעילנא בחד היכלא, ובהוא היכלא הו שס"ה היכלים, כחושבון יומי שתא. אברהם יצחק ויעקב שליטין בהוא היכלא, ואדם הראשון בגוייהו.

וחמינא כמה חבילי נשמתיו, מתלבשין ברקמו דאילנא דחיי, וכמה גונון דיקרא עילאה. ועיילין גו היכלא, ויפיאל רב ממנא על כולא, רב ממנא דאורייתא בהדייהו.

פתח ואמר, אתערו קדישי עלמא, הא בניכון קדישין, דקא מיחדי שמא קדישא, ומכווני ברעותא דפרשין דקריאת שמע.

ואדם הראשון חמינא דמשתדל בהו. ובשעתא דעאלת קריאת שמע דקרי בר נש, סליקא בקדמיתא להאי היכלא, וארח בה אדם הראשון, אי חסר אות אחת מקריית שמע, לא מקבל לה. דהא חסר בנינא דאדם, דאיהו מאתים ושמונה וארבעים, באינון תיבין דחוזר שליח צבור.

ואי אשכח יתה כדקא יאות, מקבל לה, ונוטלין ליה אברהם יצחק ויעקב מניה, ונשקין לה. מאן חמי חדוה, מאן

חמי ערבובינא, בכל אינון צדיקינא דבגינתא דעדן, דקא אתיין בההוא חדוה.

רָאָה הָעֶרְבּוּבִיָּה בְּכָל אוֹתָם הַצְּדִיקִים שֶׁבְּגַן עֵדֶן, שֶׁבָּאִים לְאוֹתָהּ הַשְּׂמֵחָה.

וּבְשַׁעֲתָא דִּינִי לַהֲהוּא עֲלָמָא, מֵאֵן יְחַמֵּי חֲדוּה דִּילֵיהּ, דְּאוֹתְבִין לֵיהּ אֲבָהוּן לְגַבְיֵיהוּ תְרֵי זִמְנֵי בְיוֹמָא, וּבְכָל יוֹמָא נַחֲתֵי עֲלֵיהּ טְלָא מְרִישָׁא דְמִלְכָּא.

וּבְשַׁעֲתָא שֶׁיָּבֵא לְאוֹתוֹ הָעוֹלָם, מִי יִרְאֶה אֶת שְׂמֵחָתוֹ, שְׂמוֹשִׁיבִים אוֹתוֹ הָאֲבוֹת אֲצֵלָם פְּעָמִים בְּיוֹם, וּבְכָל יוֹם יוֹרֵד עָלָיו טַל מֵרֹאשׁ הַמְּלָךְ.

וּבַהֲהוּא טְלָא, יִדְעֵי וְאֲכָלֵי מִיכְלָא, דִּי מִלְכָּא עֵילָאִין אֲכָלִין. וְיִדְעִין מַה דְּהוּא, וּמַה דִּיהוּי, וּמַה דְּזִמְיָן לְמַהוּי, עַד זְמַנָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יוֹקִים לְגוֹפֵי דְסָרִיחֵן בְּהַאי עֲלָמָא, וְיוֹקִים לוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּבִנְיָנָא מִתְתַּקְנָא כְּדָקָא יָאוּת.

וּבְאוֹתוֹ הַטַּל יוֹדְעִים וְאוֹכְלִים הַמֵּאֲכָל שֶׁמִּלְכָּאִים הָעֵלְיוֹנִים אוֹכְלִים. וְיוֹדְעִים מַה שֶּׁהוּא, וּמַה שֶּׁיְהִי, וּמַה שֶּׁעֲתִיד לְהִיּוֹת, עַד הַזְּמַן שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יְקִים אֶת הַגּוֹפִים הַסְּרוּחִים בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְיוֹקִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּבִנְיָן מִתְקַן כְּרָאוּי.

בְּחֵלוֹן דְּבַסְטֵר דְּרוֹם, הוּוּ רְשׁוּמִין שׁ', דְּבַסְטֵר דָּא ו', וּבַסְטֵר אַחְרָא ו', וּבַסְטֵר אַחְרָא ו'. שְׂאִילָנָא לַהֲהוּא גַבְרָא, וְאִמְיָנָא, מֵאִי הֵי אֲתוּוֹן, אֲמַר לָא יִדְעָנָא.

בְּחֵלוֹן שֶׁבְּצַד הַדְּרוֹם הִיּוּ רְשׁוּמִים שׁ', שֶׁבְּצַד זֶה ו', וּבְצַד אַחֵר ו', וּבְצַד הָאֲחֵר ו'. שְׂאִילָתִי אוֹתוֹ הָאִישׁ, וְאִמְרָתִי: מַהֵן הָאוֹתִיּוֹת הַלָּלוּ? אֲמַר: אֵינִי יוֹדֵעַ.

עַד דְּאֵתָא הָהוּא מוֹמְנָא, וְאֲמַר לִי, אִי חֲסִידָא, אֵינּוֹן אֲתוּוֹן, סִימְנִין (נ"א סמכין) דְּפִרְשִׁינָתָא דְקָרִית שְׂמַע. זַכָּאָה חוֹלְקִיָּה דְמֵאוֹן דְּאֲמַר לוֹן בְּכָל יוֹמָא בְּרַעוּתָא דְלִבָּא.

עַד שֶׁבָּא אוֹתוֹ הַמּוֹמְנָה וְאֲמַר לִי: אִי חֲסִיד, אוֹתָן הָאוֹתִיּוֹת סִימְנֵי (עמודי) הַפְּרָשִׁיּוֹת שֶׁל קְרִיאַת שְׂמַע. אֲשֶׁרִי חֲלָקוּ שֶׁל מִי שְׂאוֹמֵר אוֹתָם בְּכָל יוֹם בְּרַצוֹן הַלֵּב.

חֵלוֹן אַחְרָא דְּבַסְטֵר צְפוֹן, בֵּיה קִימִין תְּרִין מִשְׁקוּפִין, וְחַמֵּשׁ אֲתוּוֹן מִלְּהִטִין וּמִתְנַצְצִין בְּגוּיָהוּ. תְּרִין אֲתוּוֹן בְּסִטְרָא דָּא, וְתְרִין אֲתוּוֹן בְּסִטְרָא דָּא, וְחַד לְעֵילָא מוֹנִיָּהוּ תְלִיא עֲלֵיהוּ. וְאֵינּוֹן בְּרוּזָא דְשְׂמָא קְדִישָׁא וְאִיקָרֵי אֱלֹהִים.

חֵלוֹן אַחֵר שֶׁבְּצַד צְפוֹן, בּוֹ עוֹמְדִים שְׁנַי מִשְׁקוּפִים, וְחַמֵּשׁ אוֹתִיּוֹת לוֹהֲטוֹת וְנוֹצְצוֹת בְּתוֹכָם. שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת בְּצַד זֶה וְשְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת בְּצַד זֶה, וְאַחַת לְמַעְלָה מֵהֶם תְּלוּיָה עֲלֵיהֶם, וְהֵם בְּסוּד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ וְנִקְרָא אֱלֹהִים.

בחלון הזה ובאותם המשקופים שורים שני מננים באותו הרקיע, והם צורטק וגזריאל (עזריאל), שמננים שם באותו הצד שלא נפתח.

ושם יש היכל אחד מרקם בכמה גננים וכמה ציורים, ובו עומדים כל אותם שמקדשים את שם רבונם באמירה בכל יום, אחר שמברכים אותו, ואומרים ברוך ה' המברך לעולם ועד, ומקדישים אותו אחר כך בקדשה משלשת.

ואותו ההיכל נקרא משלש, כמו שנאמר (ירמיה ז) היכל ה' היכל ה' היכל ה' הקמה. ואותו ההיכל הוא משלש. ושאלתי מה זה. אמר אותו האיש: אלו הם שלא אוכלים כל ימיהם על דמים.

משום שהנשמה של אדם בעולם הזה יוצאת ממנו בכל לילה ולילה. בבקר חוזרת אליו, ושורה בחטם של האדם, ולא נכנסת ולא מתישבת במעיו עד שמברך את הקדוש ברוך הוא ומתפלל על דמו, אז מתישבת במקומה.

ועל כן כתוב (ישעיה ב) חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו. מה זה אשר נשמה באפו? משום שיוֹרֶדֶת בבקר, ואומר לה הקדוש ברוך הוא: לכי ושחי לו בחטמו, על מנת שיתפלל תפלתו. אם מברך הוא פראוי, היא תשרה בתוכו. ואם לא, פורחת ועולה, ונמצא האדם שחסרה ממנו אותה קדשת הנשמה.

בחלון דא ובאינון משקופין, שריין תריין ממנו בההוא רקיעא, ואינון צורט"ק וגזריאל"ל (נ"א עזריאל), די ממנו תמן בההוא סטרא דלא אתפתחת.

ותמן אית חד היכלא, מרקמא בכמה גוונים, וכמה ציורין. וביה קיימין כל אינון דמקדשי שמא דמאריהון באמירה בכל יומא, לבתר דמברכין ליה, ואומריין ברוך ה' המבורך לעולם ועד, ומקדישים ליה לבתר בקדושה משולשת.

וההוא היכלא איקרי משולש, במה דאת אמר, (ירמיה ז ד) היכל ה' היכל ה' היכל ה' הקמה. וההוא היכלא איהו משולש. ושאלנא מאי האי. אמר ההוא גברא, אלין אינון דלא אכלי כל יומיהון על דמהון.

בגין דנשמתא דבר נש בהאי עלמא, נפקת מיניה בכל ליליא ולייליא. בצפרא אתהדרא ליה, ושרייא בחוטמא דבר נש, ולא עאלת ולא אתיישבא במעויו, עד דמברך לקודשא בריך הוא, ומצלי על דמיה, כדין מתיישבא בדוכתה.

ועל דא כתיב, (ישעיה ב כב) חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו. מאי אשר נשמה באפו. בגין דנחתא בצפרא, ואומר לה (דף קי ע"ב) הקדוש ברוך הוא, זילי ושחי ליה בחוטמו, על מנת דיצלי צלותיה. אי מברך הוא פדקא יאות, תשרי בגויה, ואי לא, פרחא וסליקת, ואשתכח בר נש דחסרא מיניה ההיא קדושתא דנשמתא.

וכיין שנשמתו חסרה מנונו, במה נחשב הוא? אינו נחשב לכלום, כאלו לא היה בעולם. ועל כן אסור לאדם לברך את חברו עד שמברך את רבונו בראשית התפלה.

והחזן אומר ברכו את ה', והוא אומר ברוך ה' המברך לעולם ועד. וכיין שמברך לרבנו, משם ראשית התפלה להתפלל, ועל כן שורות הקדשות. אשרי הם המברכים ומקדשים את רבונו בכל יום ברצון הלב.

באותה השעה למדתי, שאין רשות להתפלל תפלה בעשרה, עד שמברכים את הקדוש ברוך הוא בראשית הכל. וכיין שמברכים אותו, מתפללים תפלתם.

אמר אותו האיש: רבי, הברכה היא אינה אלא לתקן השבח לרבנו, שהחזיר להם נשמתם, שנקראת בחמשה שמות. והברכה בחמש תבות, ברוך ה' המברך כו'. ועל הברכה הזו שורה התפלה, והקדשה לא שורה אלא על הברכה, להחזיק ברבנו בכל. והברכה הזו והקדשה הזו אינה אלא בעשרה.

שאילתי אותו: למה ההיכל לצד הצפון? אמר לי: בהיכל הזה נכנעים כל הצדדים הרעים שלא ישלטו בעולם.

החלון הזה נקרא החלון של נגה, ואין רשות להסתכל בו, פרט לאותם

וכיין דנשמתיה חסרא מיניה, במה נחשב הוא, לא אתחשב לכלום, כאלו לא הנה בעלמא. ועל דא, אסיר ליה לאיניש לברכא לחבריה, עד דמברך למאריה בשירותא דצלותא.

והחזן אומר ברכו את ה', והוא אומר ברוך ה' המברך לעולם ועד. וכיין דמברך למאריה, מתמן שרותא דצלותא לצלאה. ועל דא שריאן קדושאן. זכאין אינו דמברכי ומקדשי למאריהון בכל יומא, ברעותא דלבא.

בההיא שעתא אוליפנא, דלית רשו לצלאה צלותא בעשרה, עד דמברכיין לקדשא בריך הוא בשירותא דכולא. וכיין דמברכיין ליה, צלו צלותהון.

אמר ההוא גברא, רבי, ההיא ברכה, לאו איהו אלא לאתקנא שבחא למאריהון. דאדר לון נשמתהון, דאיתקריא בחמש שמהן. וברכתא בחמש תיבין, ברוך ה' המברך וכו'. ועל ברכה דא שרייא צלותא. וקדושה לא שריא אלא על ברכה, לאתקנא למאריהון בכולא, וברכה דא, וקדושה דא, לאו איהו אלא בעשרה.

שאילנא ליה, אמאי היכלא דא לסטר צפון. אמר לי, בהאי היכלא אתכפיין כל סטריין בישין, דלא ישלטון בעלמא.

חלון דא, איקרי חלון דנגה. ולית רשו לאסתכלא ביה, בר אינון דדיוריהון

תָּמוֹן, וְכֵלָא אֵינוֹן חֲמוּא, וּמִסְתַּכְלִין, וְיִכְלִין
לְאִסְתַּכְלָא. כָּל אֵינוֹן דְּתָמוֹן, אֲזִיל
בְּמִלְבוּשֵׁין בְּדִיוקְנִין דְּהָאֵי עַלְמָא.

שְׁמִדוֹרָם שָׁם, וְהִכַּל הֵם רוּאִים,
וּמִסְתַּכְלִים, וְיִכְוִלִים לְהִסְתַּכַּל. כָּל אוֹתָם
שָׁשָׁם, הוֹלְכִים בְּמִלְבוּשִׁים בְּדָמִיּוֹת
הָעוֹלָם הַזֶּה.

וְתָמוֹן חֲמוּיָא סְגִיאִין מִן חֲבֵרִיא, וְלֹא
אֲתִיְהִיב לִי רְשׁוֹ לְאִתְקַרְבָּא
לְגַבְיָהּ, וְכוּלְהוֹ אֲשַׁתְּמוּדְעוֹן דָּא לְדָא,
וְאֲכִיל מִיְכְלָא דְתַקִּיפֵי עַלְיוֹנִים.

וְשָׁם רְאִיתִי רַבִּים מִן הַחֲבֵרִים, וְלֹא נִתְּנָה
לִי רְשׁוּת לְהִתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם, וְכֵלָם
מְכַרִּים זֶה לְזֶה, וְאוֹכְלִים מֵאֶכֶל שֶׁל
חֲזָקִים עַלְיוֹנִים.

רְקִיעָא דָּא, נְטִיל בְּכָל יוֹמָא לְאַרְבַּע
סַטְרֵי עַלְמָא. וְכַד נְטִיל, אַרְעִיף
טְלָא דְחַיֵּי לְגוֹ גִּנְתָּא. וְאֲתִיִּין כּוּלְהוֹ
צְדִיקָא דְתָמוֹן, וְאִסְתַּחֲזִין בְּהֵוָה טְלָא,
וְאִזְהָרֵן כְּזוּהַר הַרְקִיעַ, וְאֲעֲלִין קַמִּי
מוֹשִׁיחָא, וְלַקְמוֹ אֲבָהוֹ, וְאָדָם הָרֵאשׁוֹן,
וְלֹא אֲתִיְהִיב לִי רְשׁוֹ לְמַנְדַּע בְּהוֹ.

הַרְקִיעַ הַזֶּה נוֹסֵעַ בְּכָל יוֹם לְאַרְבַּעַת
צְדָדֵי הָעוֹלָם. וְכַשְׁנוֹסֵעַ, מַרְעִיף
טַל שֶׁל חַיִּים לְתוֹךְ הַגֵּן. וּבָאִים כָּל
הַצְדִּיקִים שֶׁל שָׁם, וְרוֹחֲצִים בְּאוֹתוֹ הַטַּל,
וְזוּהָרִים כְּזוּהַר הַרְקִיעַ, וְנִכְנָסִים לְפָנַי
הַמְּשִׁיחַ, וְלְפָנַי הָאֲבוֹת, וְאָדָם הָרֵאשׁוֹן.
וְלֹא נִתְּנָה לִי רְשׁוּת לְהִכִּיר אוֹתָם.

חֲלוֹן דְּבִסְטֵר מַעֲרֵב, מִשְׁנֵיא מִכָּל שְׂאֵר
חֲלוֹנֵי, בְּגוֹנוֹי וּבְנֵהוֹרִין. מִתְתַּחֲמָא
בְּאַרְבַּע אֲתוּוֹן דְּשָׂמָא קְדִישָׁא, דְּזוּהָרִין
וְנִצְצִין עַל גַּבֵּי הַהוּא חֲלוֹנָא. זִמְנִין
אֲתַגְלִיין, זִמְנִין אֲתַטְמָרוּן. וְאֲחִזִּי לִי
בְּאַתֵּר חַד, כְּתוּת שֶׁל צְדִיקִים, בְּדַרְגִּין
נִתִּיר עַל כּוּלְהוֹ.

הַחֲלוֹן שֶׁבְּצַד מַעֲרֵב מִשְׁנֵיא מִכָּל שְׂאֵר
הַחֲלוֹנוֹת, בְּגוֹנִים וּבְאֹרוֹת.
מִתְחַם בְּאַרְבַּע אוֹתוּתוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ,
שְׂוֵהָרִים וְנוֹצְצִים עַל גַּב אוֹתוֹ הַחֲלוֹן.
לְפַעֲמִים מִתְגַּלִּים, לְפַעֲמִים נִסְתָּרִים.
וְהָרְאוּ לִי בְּמָקוֹם אֶחָד כְּתוּת שֶׁל צְדִיקִים
בְּדַרְגוֹת יְתָרוֹת עַל כָּלָם.

בְּמַעֲשֵׂה חֲרָבֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ

(זוהר חדש ב איכה ג, ב)
רַבִּי פְּנַחֵס פְּתַח, (יְרֵמִיָּה לֹא יד) קוּל בְּרָמָה
נִשְׁמָע נְהִי בְּכִי תַמְרוּרִים וְגו'.
בְּשַׁעֲתָא דְאִתְחַרַּב בֵּי מִקְדְּשָׁא, וְאִתְוַקַּד.
אֲתָא קָלָא וְאִיתְעַר עַל קַבְרֵי אֲבָהוֹן
קְדָמָא, וְאָמַר, אֲבָהוֹן קְדָמָא, אֲתוּן
דְּמִיכִין בְּשִׁנְתָּא, וְלֹא יְדַעִיתוּן צַעֲרָא

בְּמַעֲשֵׂה חֲרָבֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ

(זוהר חדש ב איכה ג, ב)
רַבִּי פְּנַחֵס פְּתַח, (יְרֵמִיָּה לֹא) קוּל בְּרָמָה
נִשְׁמָע נְהִי בְּכִי תַמְרוּרִים וְגו'. בְּשַׁעֲתָא
שְׁנַחֲרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְנִשְׂרַף, בָּא קוּל
וְהִתְעוֹרַר עַל קַבְרֵי הָאֲבוֹת הָרֵאשׁוֹנִים,
וְאָמַר: אֲבוֹת הָרֵאשׁוֹנִים, אֲתָם רְדוּמִים
בְּשִׁנְתָּא, וְאִינְכֶם יוֹדְעִים עַל צַעֲרֵי הָעוֹלָם.

בניכם שגדלתם בצער, והכנסתם אותם לאמונה הרבה של הקדוש ברוך הוא, הנה מתו, והנה נהרגו, והנה הלכו לגלות בין שונאיהם, ידיהם מהדקות לאחור, מתים ברעב, בתיהם נשרפו. איזה הרחמים שלכם? איזה אמונתכם? קומו התעוררו אליהם!

מיד התעוררו האבות והאמהות והלכו אל משה. אמרו לו: משה הרועה הנאמן, איפה הבנים? איפה השארית אותם? מיד התעורר משה, והלך עמיהם אל יהושע. אמר לו: בני האבות הללו, בני ישראל, שהפקיד אותי הקדוש ברוך הוא עליהם, והשארתי אותם בידך, איפה הם?

השיב יהושע ואמר: רבנו משה, בארץ הקדושה השארתי אותם, וחלקתי להם הארץ על פי גורל, כמו שצויתני, וכלם השארתי איש על נחלתו ועל גורלו.

ומיד הלכו כלם לארץ הקדושה, ומצאו אותה שנתרבה, שאין נשמע בה קול. נכנסו למקדש, וראו שנסרף. עשו בו הספד, עד שנסמע קול מרירות הבכיה לרום השמים, וכל המלאכים העליונים בכו עמוהם למעלה.

התעורר הקדוש ברוך הוא ונא אליהם, ומצא אותם ממרדים בקול בכיה בתוף עפר המקדש. אמר להם: אהובי נפשי, מה אתם כאן? (ירמיה יא) מה לידידי בביתי?

דעלמא, בניכון דגדלתון בצערא, ואעילתון בהימנותא סגי דקודשא בריך הוא, הא מיתו, והא אתקטלו, והא אזלו בגלותא בין שונאיהון, ידיהון מהדקון לאחורא, מיייתין בכפנא, בתיהון אתוקד. אן רחמין דילכו, אן מהימנותא דילכו, קומו איתערו לגביהו.

מיד אתערו אבהו ואמהו, ואזלו לגבי משה, אמרו ליה, משה רעיא מהימנא, אן אינון בני, אן שבקת לון. מיד איתער משה, ואזל עמהון לגבי יהושע. אמר ליה, בני אבהו אליו, בני ישראל, דפקדני קודשא בריך הוא עליהון, ושבקית לון בידך, אן אינון.

אתיב יהושע ואמר, רבינו משה, בארעא קדישא שבקית לון, ופליגית לון ארעא על פום עדבא, כמה דפקדתני, וכלהו שבקית גבר על אחסנתיה ועל עדביה.

ומיד אזלו בולהו לארעא קדישא, ואשכחו לה דאתחרבא, דלא אשתמע בה קלא. עאלו גבי מקדשא, וחנו דאתוקד. עבדו ביה הספידא, עד דאשתמע קל מרירו דבכיה לרום שמיא, וכל מלאכי עילאי בכו עמהון לעילא.

איתער קודשא בריך הוא ואתא לגביהון, ואשכח לון ממרדין בקל בכיה, גו עפרא דמקדשא. אמר לון, רחמיין דנפשאי, מה אתון הכא, (שם יא טו) מה לידידי בביתי.

קם אברהם הזקן בראשונה, אמר לפני רבון העולם: אתה ידעת שהלכתי לפניך בדרך אמת. עשר פעמים נסית אותי, ועמדתי בכל. איפה הם בני? לא שמעתי קול דבריהם בארץ שנשבעת לי לקיים אותם בה.

אמר לו הקדוש ברוך הוא: אי אברהם אהוב נפשי, (שם) ובשר קדש יעברו מעליך. בטלו מהם ברית הקדש ועבדו לעבודה זרה, ועל פן התגבר רגזי עליהם, ובגללך חפיתי להם כמה פעמים, ולא שבו לפני.

בין ששמע אברהם כך, אמר: ימחו על קדשת שמך כל אותם חטאיכם בין העמים, עד שיהיה רצונך להשיבם אליך. וכן כלם כמו זה, והלכו להם.

נשארה שם רחל, והרימה קול בכיה במרירות של תמרורים. אמר לה הקדוש ברוך הוא: רחל, מה את מבכה? אמרה לפניו: ולא אבכה?! איפה הם בני, ומה חטאו אליך? אמר לה: הכניסו צרתי לפני, והכניסוה לבייתי. מייד אמרה: וכי אני לא עשיתי יותר, שהכנסתי צרתי לבייתי?!

ששנינו, בשעה שכתוב (בראשית כט) ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא, אמר: התדווגי לי? אמרה לו: כן, אבל אחות יש לי קשישה ממני, ואני פוחדת מאבא, שהוא רפואי. מייד - ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא, ברמאות.

קם אברהם סבא בקדמיתא, אמר קמיה מארי דעלמא, את ידעת דאזלית קמך באורח קשוט. עשר זמנין נסית לי, וקיימית בכלא. בני אן אינון, לא שמענא קל מליהון בארעא דאומית לי, לקיימא להון בה.

אמר ליה קודשא בריך הוא, אי אברהם רחיקא דנפשאי, (שם) ובשר קדש יעברו מעליך. בטילו מינייהו ברית קדישא, ופלחו עבודה זרה, ועל דא איתקפת רוגזאי בהון, ובגיגך אוריך לון כמה זמנין, ולא תבו קדמי.

בין דשמע אברהם כך אמר ימחו על קדושת שמך כל אינון חוביהון ביני עממיא, עד דיהא רעווא דילך לאתבא לון לגבך. וכן בלהו כגוונא דא, ואזלו להו.

אשתארת תמן רחל, וארימת קל בכיה במרירו דתמרורים, אמר לה קודשא בריך הוא, רחל, מה את מבכה. אמרה קמיה, ולא אבכה, בני אן אינון, ומה חטאו לגבך. אמר לה עאלו צרתי לקמי, ואעילו לה בבייתי. מייד אמרה, וכי לא עבדית אנא יתיר, דאעילנא צרתי בבייתי.

דתנו, בשעתא דכתיב (בראשית כט יב) ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא, אמר הדווגי לגבאי, אמרה ליה אין, אבל אחתא אית לי קשישא מינאי, ומסתפינא מאבא, דרמאה איהו. מייד ויגד יעקב לרחל, כי אחי אביה הוא ברמאותא.

מיד נתן לה סימנים. כיון שנכנסה לאה באותו הלילה, אמרה רחל, פעת תתביש אחותי. הלכה ומסרה לה הסימנים.

ועל זה אמרה אל הקדוש ברוך הוא: ואני לא עשיתי יותר, שהכנסתי צרתי לבייתי?! ואתה, שפכתוב בך רחום וחנון ארץ אפים, הנה לך להעביר על חטאיכם.

ובכל מזה שאמר לה - לא קבלה תנחומים. זהו שפכתוב (ירמיה לא) קול ברמה נשמע וגו' כי איננו. לא רוצה לקבל תנחומים. מה הטעם? משום כי איננו, כימים הראשונים לשרות ביניהם, והרי הסתלק למעלה.

ומשום שכי איננו בתוך בניה, לא מקבלת תנחומים, עד שנשבע לה, שפכתוב (שם) כה אמר ה' מנעי קולך מוככי ועיניך מדמעה.

כמו שעשתה רחל - אף כך השכינה למעלה. כפי שמתרגם, קול נשמע ברום השמים, השכינה מבכה על בניה. באותה השעה שהיא היתה מבכה, התעוררו אליה ששים רבוא מחנות עליונים, וכלם העירו אליה בכיה.

באותה השעה נשמע קול לרקיע ערבות, והזדעזעו מאתם אלה עולמות שהיו גנוזים מיום שנברא העולם, עד שנשמע אותו הקול לרום

מיד יחב לה סימנים. כיון דעאלת לאה בהווא ליליא, אמרה רחל, השתא מתבספא אחתי, אזלת ומסרה לה סימנים.

ועל דא אמרה לגבי קודשא בריך הוא, ואנא לא עבדית יתיר, דאעילנא צרתי בביתי. ואת דכתיב בך, (שמות לד) ורחום וחנון ארץ אפים, הנה לך לאעברא על חוביהון.

ובכל מזה דאמר לה, לא קבילת תנחומין. הדא הוא דכתיב, (ירמיה לא יד) קול ברמה נשמע וגו' כי איננו. לא בעאת לקבלא תנחומין. מאי טעמא. בגין כי איננו, כיומין קדמאין לאשראה ביניהו, והא אסתלק לעילא.

ובגין דכי איננו בגו בנהא, לא קבילת תנחומין, עד דאומי לה. דכתיב (שם פסוק טו) כה אמר ה' מנעי קולך מוככי ועיניך מדמעה.

כמה דעבדת רחל, אוף הכי שכינתא לעילא. פדמתרגם קל ברום שמייא אשתמע, שכינתא מבכה על בנהא. בההיא שעתא דאיהי הות מבכה, אתערו לגבה שתין רבוא משריין עילאין, וכלהו איתערו בכיה לגבה.

בההיא שעתא, אשתמע קלא לרקיע ערבות, ואזדעזעו מאתן אלה עלמין, דהוו גניזי מן יומא דאתברי עלמא, עד דאשתמע ההוא קלא לרום

שמייא. ומאן איהו, דא (יחזקאל א כב) רקיע כעין הקרח הנורא, דאיהו על גבי החיות.

השמים. ומי הוא? זה הרקיע כעין הקרח הנורא, שהוא על גבי החיות.

עד דאתגלית אימא לברתא, ואמרה לה, מנעי קולך. כדון אתפרשת מתמון, ואזלת היא וכל אוכלוסיה בגלותא. ואצטריכו לאתבדרא לכמה סטריון, למהוי גלותא לכולא, והיא ישבה בדד.

עד שהתגלתה האם לבתה, ואמרה לה: מנעי קולך. אז נפרדה משם, והלכה היא וכל אוכלוסיה לגלות, והצטרכו להתפאר לכמה צדדים, שתהיה גלות לכל, והיא ישבה בדד.

רבי נחוניא אמר, איכה, מאן אמר דא, ההוא רוח עילאה נעימאה, (ס"א פנימאה) עלמא דאתי ועל דא, תיבה דא רוחני איהו, ולא אית בה שותפו כלל, לאו בלישן ולא בשניין, ולא בשפון כלל.

רבי נחוניא אמר, איכה, מי אמר זה? אותה הרוח העליונה נעימה, (הפנימית) העולם הבא. ועל זה תבה זו היא רוחנית, ואין בה שתפות כלל, לא לשון ושנים, ולא שפתים כלל.

אימא שאלה על בריתה, דא קרקורא דקיר, אדון רבון רב ושליט, ישבה, ולא עומדת, בתחלה עומדת, וכל אוכלוסיה עומדים, השתא יושבת ושוממה. בדד, כמה דאת אמר (ויקרא יג כו) בדד ישב, כמאן דמסאיב במסאבו, (משלי ל כג) ושפחה פי תירש גברתה, ההיא דהוות מסאבא, יתבא בדוכתהא.

האם שואלת על בתה, זה קרקור הקר, אדון רבון, גדול ושליט, ישבה, ולא עומדת. בתחלה עומדת, וכל אוכלוסיה עומדים. כעת יושבת ושוממה. בדד, כמו שנאמר בדד ישב, כמי שמטמא בטמאה, ושפחה פי תירש גברתה, ההיא שהיתה טמאה, ישבה במקומה.

שליחו להו בניי בכל לבני ארעא קדישא, יאות דאתון צריכין למבכי, ולכון יאות למספד, ולמעבד אבלא, במקוויכון היכלין דאימא חריבין, ואתר ערסה דאתהפך באבלא, והיא לית תמן, ופרחא מנכון, ולא (דף קיב ע"א) דעתון מינה.

שלחו להם בניי בכל לבני הארץ הקדושה: ראוי שאתם צריכים לבנות, ולכם ראוי לספד ולעשות אבל, בראותכם את היכלות האם חרבים, ומקום מטתה שהתהפך באבל, והיא איננה שם, ופרחה מכס, ולא דעתם ממנה.

תימרון דאיהי עמנא גו גלותא, ונחתת דיורה בגוונא. אי הכי, אנן

תאמרו שהיא עמנו בתוך הגלות, והורידה את מדורה? אם כן,

צריכין למחדי, דהא יחזקאל נביאה חמא
לה הכא, וכל אוכלוסהא.

אנו צריכים לשמח, שהרי יחזקאל הנביא
ראה אותה כאן, וכל אוכלוסיה.

ודאי, על דא אנו צריכין למבכי, ולמספד
פתנינא, וכינני מדברא, דאיהי
אתתרכת לבר מהיכלה, ואנו בגלותא,
והיא אתת עלנא במרירו, וחמאת לנא
בכליומין בכמה עאקו, בכמה נימוסין
גזרין עלנא בכל זמן, ולא זכלא לאעדאה
מינו עאקיו, וכל אינון מכתשין דאנו
סבלין.

ודאי, על זה אנו צריכים לבכות ולספד
פתנין, וכיננות המדבר, שהיא
גרשה מחוץ להיכלה, ואנו בגלות, והיא
באה עלינו במרירות, ורואה אותנו בכל
הימים בכמה צרות, בכמה הנהגות
שגוזרים עלינו בכל זמן, ולא יכולה
להסיר מעפנו את הצרות, וכל אותם
המכות שאנו סובלים.

שלחו להו בני ארעא קדישא, יאות
דאימנא ערקת, ואתתרכת מגו
היכלהא, ונחתת לגביינו במרירו ובקל
עציב, כאיתתא דיתבא בלא דעתא,
וכגברא דלא יכיל לשיזבא, ויאות לכון
למספד.

שלחו להם בני הארץ הקדושה: נאה הוא
שאמנו ברחה, וגרשה מתוך
היכלה, וירדה אליכם במרירות ובקול
עצוב, כאשה שיושבת בלי דעת, וכאיש
שלא יכול להציל, ונאה לכם לספד.

אבל אנו, אית לן למבכי ולמספד בנהי
ומרירו, דאנו חמאן בכל יומא
היכלא חריב, ותעלין דמדברא עאלין
ונפקין, ושרקין יענים בגויה, ואנו חמאן
ובכאן.

אבל אנו יש לנו לבכות ולספד בנהי
ובמרירות, שאנו רואים בכל יום
ההיכל חרב, ושועלי המדבר נכנסים
ויוצאים, ושורקים היענים בתוכו, ואנו
רואים ובוכים.

ובעוד דאנו יתבין נבוכין, ושכיבין פומנא
בעפרא, אנו שמעין קל געימו
דרגלהא, בתלת משמרותא דליליא,
נחתת וחמאת להיכלאה, איך יתבין (תרביו)
מתוקדו, אעלת מהיכלא להיכלא, מדודך
לדודך, וגעת ומייללת, ובכת עלנא ועל
נפשנא.

ובעוד שאנו יושבים נבוכים ושוכבים
פינו בעפר, אנו שומעים קול
געימות רגליה בשלש משמרות של
הלילה, יורדת ורואה את היכלה, איך
יושבים (תרבים) נשרפים. נכנסת מהיכל
להיכל, ממקום למקום, וגועה ומייללת,
ובוכה עלינו ועל נפשנו.

ואנו מתעורין לקל געימו דבכייתה
ויללותה. ורוחנא אזלת אבתרה,

ואנו מתעוררים לקול געימות בכיתה
ויללותיה, ורוחנו הולכת אחריה,

ופורחת אליה. ולפי שעה פורחת והולכת, ולא שמענו, ולא ידענו דבר, שהנה הולכת ונשארונו נבוכים, ישנים, בלי רוח, בלי דעת. צועקים, ואומרים איכה.

שנינו, בכל לילה ולילה קול מרירות של כאב של ציו"ן נשמע מרום הרקיע למטה, וממטה לרקיע, כמו שנאמר (ירמיה כה) ה' ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאג ישאג על גוהו.

בראשית הלילה היא מכוננת בבכיה, ושואגת מרום הרקיע למעלה. יורדת למטה, למקום המזבח החיצון, ורואה מקומה חרב, טמא בטמאה, וכל מקום לא נמצא בו. גועה ומללת, צונחת בקול של מרירות, ואומרת: מזבחי, מזבחי, פרנסתי שריות אותי בכמה נסוכים, בכמה עולות טהורים קדושים.

כל האישים הקדושים, הגדולים הממנים, היו רויים ושמחים מן. אוכלים עדונים, ומחלקים חלקיהם ברומי הרקיע. (ועתה) נתנו בך נבלת חסידים קדושים. בני שנזבחו עליך, אוי לי מדמיהם. וכל האישים הגדולים הממנים נפלו ממקומם לקול צוחותיהם.

יושבים בחוץ צונחים ובוכים אותם אראלים קדושים, שאות שמו הקדוש הנה מתעטר עליהם, ובו הם שמחים ועומדים. לקול בכיותיהם האות הזו פרחת מהם, ועלתה לרומי מרומים.

ופרח לגבה. ולפום שעתא פרחת ואזלת, ולא שמענא, ולא ידענא מידי, דהא אזלת, ואשתארנא נבוכין, דמיכין, בלא רוחא, בלא דעתא. צעקין, ואמרין איכה.

תנינו, בכל ליליא ולייליא, קל מרירות דכאיבא דציו"ן אשתמע מרום רקיעא לתתא, ומתתא לרקיעא. כמה דאתא אמר, (ירמיה כה ל) ה' ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאג ישאג על גוהו.

בשירותא דליליא, היא אתפוננת בבכיה, ושואגת מרום רקיעא לעילא. נחתת לתתא, לאתר מזבח החיצון, וחקמת דוכתה חריב, מסאב במסאבו, וכל אתר לא אשתכח ביה. געת ומללת, צונחת בקל מרירו, ואמרת, מדבחי מדבחי, פרנסתי דמריות לי בכמה ניסוכין, בכמה עלוון דכין קדישין.

כל גברין קדישין, רברבו ממנו, הווי מרוון וחדאן מינה, אכלין עידונין, ופלגין חולקיהון, ברומי רקיעא. (א"ה צ"ל והשתא) יהבו בך ניבלת חסידים קדושים. בני דאתדבחו עליך, ווי לי מדמיהון. וכל גברין רברבין ממנו, נפלו מדוכתיהון לקול צוחותיהון.

יתבין לבר צוחין וכאן, אינון אראלים קדישין, דאת שמיה קדישא הוה מתעטר עליהו, וביה אינון חדאן ומימין. לקל בכיותהון את דא פרחת מניהו, וסלקא לרומי מרומים, ואשתארו

וּנְשָׂאָרוּ כְּנִקְבָה שְׂבוּכָה וּמְיֻלְלָת. זֶהוּ
שְׁכָתוֹב (ישעיה לג) הֵן אֲרָאֲלֶם צַעְקוֹ חֲצָה.
אֲרָאֲלֶם בְּלֹא יו"ד, צַעְקוֹ חוּצָה.

מְזַבְּחֵי מְזַבְּחֵי, אַחַר שְׁהַרְוִית אֹתֵי
בְּנִבְלֹת בָּנִים חֲסִידִים קְדוּשִׁים,
שְׁמָסְרוּ נַפְשָׁם וְנִשְׁמָתָם עֲלֶיךָ, נִגְנָזָת.
אֵיפֹה אֲמַצָּא אוֹתְךָ? אֵיפֹה הָאֵשׁ שְׁעֲלֶיךָ?
גּוֹעָה וּמְיֻלְלָת וּבֹכָה בְּקוֹל עֲצוּב.

שֵׁשֶׁת אֲלָפֵי גְבָרִים קְדוּשִׁים, בְּכֹל צַד שֶׁל
אַרְבַּעַת צַדֵּי הָעוֹלָם, הֵם שְׁהִיוּ
אוֹכְלִים קָרְבָן בְּכֹל יוֹם, יָרְדוּ עִמָּה,
וּמְיֻלְלִים וּבוֹכִים עַל מְזַבַּח הָעוֹלוֹת. וַיִּתֵּר
הֵיוּ, אֲלֵא שְׁהִתְמַעְטוּ.

וְאַפְלוּ אוֹתָם שְׁעוּמָדִים בַּחוּץ, בְּרוּחַ
אַחֲרָת, שְׁרוּם מְאוֹתָם הָאֵיבָרִים
וְהַפְּדָרִים, בְּרֵאשִׁית הַלֵּילָה צוֹחִים, גּוֹעִים
וּמְיֻלְלִים עַל הַמְזַבֵּחַ הַזֶּה. אוֹי לַחֲמוּר
שְׂאֵבַד אַבּוּסוֹ, הַמְּקוֹם שְׁמוֹתָהּ מְכֻנָּה. מִי
רָאָה נְהַמַּת הַגְּבָרִים הַקְּדוּשִׁים בַּגְּבִירָה,
מִמָּטָה לְמַעְלָה, וּמִפְּעֵלָה לְמַטָּה.

בַּחֲצוֹת הַלֵּילָה נִכְנְסַת לְתוֹךְ אוֹתָהּ
הַנִּקְדָּה שֶׁל צִיּוֹן, מְקוֹם בֵּית
קְדָשֵׁי הַקְּדוּשִׁים, רוֹאָה אוֹתָהּ שְׁנַחֲרָב,
וְנִטְמָא מְקוֹם בֵּית מוֹשְׁבָה וּמְטָתָה, גּוֹעָה
וּמְיֻלְלָת, עוֹלָה מִמָּטָה לְמַעְלָה, וּמִפְּעֵלָה
לְמַטָּה, מְסַתְּפֶלֶת בְּמְקוֹם הַכְּרוּבִים,
צוֹחַת בְּקוֹל מֵר, וּמְרִימָה קוֹלָה וְאוֹמְרָת:
מִטָּתִי מִטָּתִי, מְקוֹם בֵּית מוֹשְׁבֵי!

עַל הַמְּקוֹם הַזֶּה פְּתוּב (שִׁיר ג) עַל מְשַׁכְּבֵי
בְּלִילוֹת. מְשַׁכְּבֵי, מִטַּת הַגְּבִירָה. גּוֹעָה

כְּנוֹקְבָא דְּבִכְאָת וּמְיֻלְלָת. הִדָּא הוּא
דְּכְתִיב, (ישעיה לג ז) הֵן אֲרָאֲלֶם צַעְקוֹ חֲצָה.
אֲרָאֲלֶם בְּלֹא יו"ד, צַעְקוֹ חוּצָה.

מְזַבְּחֵי מְזַבְּחֵי, לְבַתֵּר דְּמְרוּיַת לִי
בְּנִבְלֹת בְּנִי חֲסִידִין קְדִישִׁין,
דְּמָסְרוּ נַפְשֵׁיהוֹן וְנִשְׁמָתֵיהוֹן עֲלֵךְ,
אֵיתְגַּנְיֹזַת. אֵן אֲשַׁבַּח לָךְ, אֵן אֲשַׁתָּא
דְּעֲלָךְ. גַּעַת וּמְיֻלְלָת וּבְכַת בְּקַל עֲצִיב.

שֵׁשֶׁת אֲלָפֵי גְבָרֵי קְדִישִׁין, בְּכֹל סְטְרָא
דְּאַרְבַּע סְטְרֵי עֲלָמָא, אֵינּוּן דְּהוּוּ
אֲכֻלֵי קָרְבָנָא בְּכֹל יוֹמָא, נַחְתֵי בַּהֲדָה,
וּמְיֻלְלִין וּבְכִיִין עַל מְזַבְּחַ דְּעֲלֹנוּ. וַיִּתֵּיר
הוּוּ, אֲלֵא אֲתַמְעֵטוּ.

וְאַפְלוּ אֵינּוּן דְּקִימִין לְכַר, בְּרוּחַ אַחֲרָא,
דְּמַרוּוּן מְאֵינּוּן אֵימְרִין וּפְדָרִין.
בְּשִׁירוֹתָא דְּלִילָא צוֹחִין גַּעַאן וּמְיֻלְלִין
עַל הַאי מְזַבְּחָה. וַוִי לַחֲמִירָא דְּאַבִּיד
אַבוּסָה, אַתְר דְּמְתַרְוָה מְנִיָּה. מְאֵן חֲמִי
נְהִימוּ דְּגַבְרִין קְדִישִׁין בְּמִטְרוּנֵיתָא,
מִתְתָא לְעֵילָא, וּמְעֵילָא לְתַתָּא.

בַּפְּלָגוֹ לִילָא, עֵאל לָגוֹ הֵיִיא נְקוּדָה
דְּצִיּוֹן, אַתְר דְּבֵית קְדָשׁ
הַקְּדוּשִׁים, חֲמַת לִיָּה דְּאַתְחַרִּיב, וְאַסְתָּאב
אַתְר בֵּית מוֹתְבָה וְעַרְסָה, גַּעַת וּמְיֻלְלָת,
סְלָקָא מִתְתָא לְעֵילָא, וּמְעֵילָא לְתַתָּא,
אַסְתָּפַל בְּאַתְר דְּכְרוּבִים, צוֹחָא בְּקוֹל
מְרִירוֹ, וְאַרְיֹמַת קְלָא וְאַמְרָה, עַרְסֵי עַרְסֵי,
אַתְר בֵּית מוֹתְבֵי.

עַל הַאי דוּכְתָא כְּתִיב, (שִׁיר ג א) עַל
מְשַׁכְּבֵי בְּלִילוֹת. מְשַׁכְּבֵי, עַרְסָא

בבכיה ואומרת: מטתי, מקום מקדשי, המקום של הפרגליות הטובות, בית הפרכת והפפרת, שהיו סומכים עליו ששים אלף רבבות של אבני יקר, סדרים סדרים, שורות שורות, מסתכלים זה על זה. סדרי רמונים מצעים עליו לארבעה צדדים. העולם עמד בשבילך.

רבון העולם, בעלי הנה בא אלי, והוא שוכב בין זרועי, וכל מה שרציתי ממנו, וכל רצוני עושה בזמן הזה, כשהיה בא אלי ועזב (ושם) בי מדורו ומשתעשע בין שדי.

מטתי מטתי, אינך זוכרת כשהייתי באה אליך בשמחה ובטוב לב, ואותם התינוקות העלמים היו יוצאים פנגדי, מכים בכנפיהם בשמחה לקבלני.

העפר שבו היה קם ממקומו, ורואה איך נשכח ארון התורה שהיה כאן. מכאן יצא מזון לכל העולם, ואור, וברכות לכל.

אשגיח על בעלי - אינו כאן. אשגיח לכל צד. בזמן הזה כשהיה בא אצלי בעלי, וסביבו כמה בנים חסידים, וכל אותם העלמות מזמנות לקבלו.

והיינו שומעים מרחוק קול זוגי הפעמונים מקשקשין בין רגליו, כדי שאשמע קולו טרם הנסו אלי. כל עלמותי משבחות ומודות לפני הקדוש ברוך הוא, אחר כך הולכות כל

דמטרוניתא. געת בבכיה ואמרה, ערסי אתר מקדשי, אתר דמרגלאין טבאן, בי פרוכתא וכפורתא, דהוו סמכין עלוהי שתין אלפין רבון אבני יקר, סדרין סדרין, שורין שורין, מסתכלאן דא לדא. סדרין דרמונין מתצעון עלך לארבע סטרין. עלמא קיימא בגינך.

רבון עלמא, בעלי, הנה אתי לגבי, והוא שוכב בין זרועי, וכל מה דבעינא מניה, וכל בעותי עביד בעידנא דא. בד הנה אתי לגבי, ושביק (ושני) בי מדוריה, ומשתעשע בין שדי.

ערסי ערסי, לית את דכיר בד הוינא אתא לגבך בחדנה ובשפירו דלבא, ואינון רביין עולמין, הוי נפקי לקדמותי, בטשי בגדפייהו בחדנה, לקבלא לי.

עפרא דבה, הנה קם מדוכתיה, וחזו איך איתנשיא ארונא דאורייתא דהות הקא, מהכא נפקא מזונא לכל עלמא, ונהורא, וברכאן לכלא.

אשגיח על בעלי, לית הכא. אשגיח לכל סטר. בעידנא דא בד הנה אתי בעלי לגבי, וסחרניה כמה בגין חסידין, וכל אינון עולמתאן זמינין לקבלא ליה.

והוינא שמעין מרחיק, קל זוגין דפעמונים מקשקשין בין רגליו, בגין דאשמע קליה עד דלא יעול לגבי. כל עולמתאן דילי, משבחון ואודן קמי קודשא בריך הוא, לבתר אזלין כל

חד על בי מותביה, והוינן יחידאין מחבקון
בנשיקתהון ברחימו.

אחת לבית מושבה, והיינו יחידות
מחבקות בנשיקותינו באהבה.

בעלי בעלי, אן פנית, השתא הוא עדנא
דהוינא אשגח בך. אסתכלנא בכל
סטר, ולית אנת. אן אשגח לך, ולא
אתבע בגינך.

בעלי בעלי, איפה פנית? פעת הוא הזמן
שהייתי משגיחה בך. הסתכלתי
בכל צד - ואינך. איפה אשגיח לך, ולא
אבקש בשבילך?

דא הוא אתרך בעידנא דא, למיתי לגבי,
הא אנא זמינא הכא. הא אתנשית
מנאי, לית אנת דכיר יומי דרחימו, בד
הוינא שכבת בתוקפך, ומחוקא בדיוקנך,
ודיוקני הוות מחוקא בך, כהאי חותם
דשביק דיוקניה בגליפו דכתבא, הכי
שבקנא דיוקני בך, בגין דתשתעשע
בדיוקני, בעוד דנאנא בגו חילי.

זהו מקומך בזמן הזה לבא אלי, הרני
מזמנת פאן. והרי נשפחת ממני.
אינך זוכר ימי האהבה, כשהייתי שוכבת
בחיך, ומחוקה בדיוקנך, ודיוקני הנה
חוקך בך. פחותם הנה שמשאיר דיוקנו
במחיקת הכתב, כך השארתי דיוקני בך,
כדי שתשתעשע בדיוקני, בעודי בתוך
צבאותי.

געת בבכיה, וצוחת, בעלי בעלי, נהירו
דעיניי הא איתחשף. לית אנת
דכיר, בד הוית אושיט שמאלך מתחות
רישי, ואנא מתענגנא על סגיא דשלם,
וימינך מחבקא באחנה ובנשיקין. ונדרת
(דף קיב ע"ב) לי דלא תשבוק רחימותא דילי
לעלמין. ואומית לי, (תהלים קלז ה) אם
אשפחך ירושלים תשפח ימיני, הא
איתנשינא מנך.

גועה בבכיה ואומרת: בעלי בעלי, האור
של העינים הרי נחשף. אינך זוכר,
כשהיית מושיט שמאלך מתחת לראשי,
ואני מתענגת על רב שלום, וימינך
מחבקת באחנה ובנשיקות. ונדרת לי
שלא תעזב אהבתי לעולמים. ונשבעת לי
(תהלים קלז) אם אשפחך ירושלים תשפח
ימיני, הנה נשפחתי ממך.

לית אנת דכיר, בד קאימנא לגבך בטורא
דסיני, שלימין שתין רבו דקבילו לך
עליהו, ואתעטרנא לך בהו, יתיר מכל
עממיא, והוינא אזלין אבתרך לכל
רעותך. וההיא שפחה קטלא בהו
לאלפים ורבון, ולא אשגחנא. ואתאבידו
בלהו במדברא, ושבקית לון תמן,

אינך זוכר, כשעמדתי אצלך בהר סיני,
וששים רבוא שלמים שקבלוך
עליהם, והתעטרתי לך בהם יותר מכל
העמים, והיינו הולכים אחריך לכל רצונך.
ואותה שפחה הרגה בהם לאלפים
ורבבות, ולא השגחתי. וכלם נאבדו
במדבר, והשארתי אותם שם, והכנסנו

בניהם הקטנים לעמוד לפניה בארץ הזו.
והבדלנו אותם לעמוד לפניה בשביל
רצונך.

ואעילנא בניהון זעירין לקיימא קמך
בארעא דא. ובדילנא לון לקיימא קמך,
בגין רעותך.

בעלי הוי זכיר, בכמה בגין קדישין
קאימנא קמך בכל דרא ודרא,
ביומי דדוד ושלמה בריה. לית אנת דכיר
כמה טבאן דעבדו קמך. יאות לך למידבר
חובין, ולא תדבר זכיון. איך אתהפיכת
עלך?

בעלי הוי זכיר, בכמה בגין קדישין
קאימנא קמך בכל דרא ודרא,
ביומי דדוד ושלמה בריה. לית אנת דכיר
כמה טבאן דעבדו קמך. יאות לך למידבר
חובין, ולא תדבר זכיון. איך אתהפיכת
עלך?

אני מבקשת אותך - ואינך. מבקשת על
בני - ואינם. מבקשת על קדשת
המקום הזה - והרי נטמא. כל העולם היה
בשלוש משום המקום הזה. הכלבים אין
נובחים בזמן הזה, כלם היו בשלוש. גועה
ומייללת, וכל אותם האוכלוסים למעלה.
והכלבים צווחים למטה, בראשית
המשמורה השלישית.

בעינא עלך, לית אנת. בעינא על בנאי,
לית אינון. בעינא על קדושתא
דאתר דא, הא אסתאב. כל עלמא הוה
בשלם בגין אתר דא. כלבין לא נבחין
בעידנא דא, כולהו הוו בשלם. געה
ומייללת, וכל אינון אוכלוסין לעילא.
וכלבים צווחין לתתא, בשרותא
דמשמורה תליתאה.

היא יוצאת ובאה, ועומדת על מקום
מזבח קטרת הסמים, גועה
ומייללת, ועולה למעלה, ומוצאת כרוב
אחד מאותם שני הכרובים שהיו עמה,
ומאותו הזמן לא היה לה אלא אחד.
ואותו התינוק העלם שנשא, יונק ממנה
בכיה ויללה.

נפקת ואתת, קיימא על אתר דמודבחה
קטורת בוסמין, געת ומייללת,
וסלקת לעלא, ואשכחא חד כרוב מאינון
תרין כרובין דהוו בהדה, ומההוא זמנא
לא הוה לה אלא חד. וההוא רבינא
עולימא דאשתאר, ינקא מינה בכיה
ויללותא.

ואז הקדוש ברוך הוא הזדמן אליה, ויורד
אליה, ומדבר עמה. ועל זה כתוב
(ירמיה לא) כה אמר ה' מנעי קולך מבכי
ועיניך מדמעה, כי יש תקנה לאחרייתך.

כדין קודשא בריך הוא אזדמן לגבה,
ונחית לה, וממלל עמה. ועל דא
כתוב, (ירמיה לא טו) כה אמר ה' מנעי קולך
מבכי ועיניך מדמעה כי יש תקנה
לאחרייתך.

הספר הזה נדפס להצלחה בריאות ופרנסה

אליס בת עליה וכל יוצאי חלציה
אלי אליהו בן אליס
מרדכי בן אליס
מאיר נהוראי בן אליס
יהודית בת אליס
סמדר בת אליס
אתי אסתר בת אליס
הילה בת אליס

אמיל בן מטילדה

לעילוי נשמת

רבינו מרדכי ביטון בן עליה
מושה ביטון בן סעדה
אברהם ביטון בן סעדה
מזמן חנניה בן רבקה
מזמן אליהו בן חוה
נסים הלוי בן סופיה
יצחק אלבו בן חוה
נסים אלפאסי בן מסעודה

סעדה ביטון בת אסתר
מאמא אסתר בת חוה
עליה סגנס בת סעדה
אסתר אקוקה בת סעדה
סימי ביטון בת סעדה
לונה אלביליה בת סעדה

